

საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოება

მამუკა გოგიტიძე, არჩილ ჩაჩხიანი, გია ნაირაშვილი
მამია გოგოლაძე, დავით მჭედლიძე

დამოუკიდებელი საქართველოს გენერლები და ადმირალები

თბილისი
2024

UDC (უკ) 355.48(479.22)

გ-603

სამეცნიერო რედაქტორი

ალექსანდრე დაუშვილი

ისტორიის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი

რეცენზენტი

თენგიზ შუბლაძე

თადარიგის გენერალ-მაიორი, ისტორიის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი

კორექტორი

მანანა გორგიშვილი

დამკაბადონებელი

თამარ ტყაბლაძე

© საავტორო უფლებები დაცულია

აკრძალულია ამ ნაშრომის ნებისმიერი ნაწილის ან ფრაგმენტის კოპირება, შენახვა და პუბლიკაცია ავტორებთან შეთანხმების, მათი წერილობითი ნებართვისა და წყაროს მითითების გარეშე

Mamuka Gogitidze, Archil Chachkhiani,

Mamia Gogoladze, Giorgi Nairashvili, Davit Mchedlidze

Generals and Admirals of Independent Georgia

© All rights reserved

It is forbidden to copy, save and publish any part or fragment of this work without agreement of the authors, their written permission and citation of the source

ISBN 978-9941-516-16-0

*ექვნება საქართველოს დამოუკიდებლობისა და
ტერიტორიული მთლიანობისათვის ბრძოლებში
დაღუპული გენერლების ხსოვნას*

გამომცემლობა „მწიგნობარი“

ს ა რ ჩ ე ვ ი

სარჩევი-----	5
აბსტრაქტი-----	7
Abstract-----	9

თავი I

ნაწილი I. საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში მომსახურე რუსეთის საიმპერატორო არმიის, რუსეთის რესპუბლიკის დროებითი მთავრობისა და ამიერკავკასიის კომისარიატის ქართველი ეროვნების გენერლები-----	11
ნაწილი II. საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის გენერლები-----	81
ნაწილი III. საქართველოს თავდაცვის ძალების გენერლები და აღმირალები-----	135
ნაწილი IV. საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში 1991 წლის შემდეგ მომსახურე საბჭოთა არმიის ქართველი გენერლები-----	325

თავი II

ნაწილი I. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს გენერლები-----	347
ნაწილი II. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში მომსახურე საბჭოთა მილიციის ქართველი გენერლები-----	451
ნაწილი III. პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის ქართველი გენერლები-----	465

თავი III

ნაწილი I. საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების და სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურების გენერლები-----	475
ნაწილი II. საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სისტემაში მომსახურე საბჭოთა უშიშროების ქართველი გენერლები-----	535

თავი IV

ნაწილი I. საქართველოს დაზვერვის სამსახურის გენერლები-----	541
ნაწილი II. საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის გენერლები-----	547
ბიბლიოგრაფია-----	557
ავტორთა შესახებ-----	563

აბსტრაქტი

ძვირფასო მკითხველო!

თქვენს წინაშეა ავტორთა ჯგუფის მიერ შესრულებული სამხედრო-სამეცნიერო და საცნობარო ხასიათის კაპიტალური ნაშრომი „დამოუკიდებელი საქართველოს გენერლები და ადმირალები“.

წინამდებარე ნაშრომში წარმოდგენილია როგორც 1918-1921 წლების საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის, ასევე 1991-2024 წლების დამოუკიდებელი საქართველოს ძალოვან სტრუქტურებში მომსახურე უმაღლესი რანგის ოფიცერთა ბიოგრაფიული ცნობები. საუბარია საქართველოს შეიარაღებული და თავდაცვის ძალების, შინაგან საქმეთა სამინისტროს, სახელმწიფო უშიშროებისა და სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურების, ასევე დაზვერვის, სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურისა და პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის ქართველ გენერალთა კორპუსზე. საერთო ჯამში – 321 გენერალი და 3 ადმირალი.

მონოგრაფიაში განხილული დამოუკიდებელი საქართველოს სამხედრო და სხვა ძალოვანი სტრუქტურების უმაღლესი რანგის ოფიცერთა ბიოგრაფიების თანმიმდევრობა ისტორიული, ქრონოლოგიური და უწყებრივი დიფერენცირების პრინციპით არის წარმოდგენილი.

საერთო ჯამში, სტრუქტურულად, ნაშრომის ძირითადი შინაარსობრივი სეგმენტი ოთხი თავისა და თერთმეტი ნაწილისაგან შედგება.

ნაშრომის I თავში განხილულია საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში მომსახურე როგორც რუსეთის საიმპერატორო არმიის, რუსეთის რესპუბლიკის დროებითი მთავრობისა და ამიერკავკასიის კომისარიატის ქართველი ეროვნების გენერლების, ასევე საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის მთავრობის მიერ მინიჭებული გენერლის წოდების მქონე ოფიცერთა ბიოგრაფიული ცნობები. ამავე თავშია განხილული 1991-2024 წლების პერიოდის საქართველოს შეიარაღებული და თავდაცვის ძალების გენერლებისა და ადმირალების, ასევე საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში 1991 წლის შემდეგ მომსახურე საბჭოთა არმიის ქართველი ეროვნების გენერლების ბიოგრაფიები.

II თავში განხილულია საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს გენერლების, საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში მომსახურე

საბჭოთა მილიციის გენერლებისა და პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის ქართველი გენერლების ბიოგრაფიები.

ნაშრომის III თავში განხილულია საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების და სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურების გენერლებისა და საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სისტემაში მომსახურე საბჭოთა სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის (სუკ) ქართველი გენერლების ბიოგრაფიები.

ნაშრომის IV თავში წარმოდგენილია საქართველოს დაზვერვისა და სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურების გენერლები და მათი ბიოგრაფიები.

წარმოდგენილი მონოგრაფიული ნაშრომი პირველ რიგში განკუთვნილია ძალოვანი სტრუქტურების წარმომადგენლებისათვის, ისტორიკოსებისათვის და მათთვის, ვისაც აინტერესებთ საქართველოს ახალი და უახლესი ისტორიის პერიოდი, საქართველოსა და ქართველი ერის სამხედრო მოღვაწეებისა და ძალოვანი უწყებების უმაღლესი რანგის ოფიცერთა კორპუსის წარმომადგენლების მიერ განვლილი ცხოვრებისეული და კარიერული გზა.

არჩილ ჩაჩხიანი

თადარიგის პოლკოვნიკი, ისტორიის დოქტორი,
დავით აღმაშენებლის სახელობის საქართველოს ეროვნული
თავდაცვის აკადემიის თავდაცვის ანალიზის მიმართულების პროფესორი

Abstract

Dear readers!

In front of you is a capital work of military-scientific and informational character made by a group of authors “Generals and Admirals of Independent Georgia”.

The present work discusses brief biographical information of highest rank officers serving in the power structures of the Democratic Republic of Georgia in 1918-1921 and the independent Georgia in 1991-2024. It refers to the Georgian Armed Forces and Defense Forces, the Ministry of Internal Affairs, the State Security Service, as well as the Georgian Intelligence, the State Protection Special Service, and the Georgian Generals of the International Police Association. That's a total of 321 Generals and 3 admirals.

The biographies of the highest-ranking officers of the military and power structures of independent Georgia discussed in the monograph are presented in accordance with the chronological, historical, and initial differentiation principle.

In total, the main content segment of the work consists of four chapters and eleven parts. Chapter I of the work discusses the biographical information of the Generals of Georgian nationalities serving in the armed forces of the Democratic Republic of Georgia, both of the Imperial Russian Army, the Provisional Government of the Russian Republic and the Transcaucasian Commissariat, as well as of the officers with the rank of General granted by the Government of the Democratic Republic of Georgia. The same chapter discusses the biographies of Generals and admirals of the Georgian Defense Forces, as well as Generals of Georgian nationalities of the Soviet Army serving in the Georgian Armed Forces after 1991.

Chapter II discusses the biographies of the Generals of the Ministry of Internal Affairs of Georgia, the Generals of the Georgian nationalities of the Soviet militia

serving in the system of the Ministry of Internal Affairs of Georgia and the Georgian generals of the International Police Association.

Chapter III of the work discusses the biographies of Georgian generals of the Georgian State Security Service and the Georgian Generals of the Soviet State Security Committee (KGB) serving in the Georgian state security system.

Chapter IV of the work presents the biographies of Generals of the Georgian intelligence and special services of the state protection of Georgia.

This monograph is primarily intended for representatives of power structures, historians and those who are interested in the life path and career way of the military personnel and representatives of the highest ranking officers of the law enforcement bodies of Georgia and the Georgian nation in the new and contemporary history period.

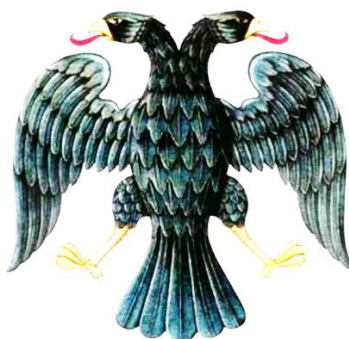
Archil Chachkhiani

Retired colonel, doctor of history, professor of defense
analysis department at the David Agmashenebeli
National Defense Academy of Georgia

თავი I

ნაწილი I

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში
მომსახურე რუსეთის საიმპერატორო არმიის, რუსეთის რესპუბლიკის
დროებითი მთავრობის და ამიერკავკასიის კომისარიატის
ქართველი ეროვნების გენერლები

Герб Временного правительства. 1917 год.

1. ანდრონიკაშვილი ალექსანდრე სიმონის ძე (1871-1923), გენერალ-მაიორი (1917). **საქართველოს ეროვნული გმირი**
2. ართმელაძე დავით ადამის ძე (1865-1938), გენერალ-მაიორი (1917)
3. ახვლედიანი იასონ ალექსანდრეს ძე (1852-1940), გენერალ-მაიორი (1910)
4. არჯევანიძე გიორგი პავლეს ძე (1863-1940), გენერალ-მაიორი (1916)
5. ზენაშვილი ანდრია მიხეილის ძე (1868-1941), გენერალ-მაიორი (1917)
6. გაბაშვილი ვასილ დავითის ძე (1853-1933), გენერალ-მაიორი (1908), გენერალ-ლეიტენანტი (1913)
7. გედევანიშვილი ალექსანდრე კონსტანტინეს ძე (1870-1933), გენერალ-მაიორი (1916.)
8. ერისთავი ალექსანდრე ნიკოლოზის ძე (1873-1955), გენერალ-მაიორი (1914), გენერალ-ლეიტენანტი (1917)
9. ვაშაკიძე ტარასი დავითის ძე (1876-1937), გენერალ-მაიორი (1918)

10. თოფურია დიმიტრი სოლომონის ძე (1861-1934), გენერალ-მაიორი (1915)
11. იმნაძე ევგენი სიმონის ძე (1875-1945), გენერალ-მაიორი (1916)
12. კვინიტაძე გიორგი ივანეს ძე (1874-1970), გენერალ-მაიორი (1917). **საქართველოს ეროვნული გმირი**
13. ლიონიძე ალექსანდრე სოლომონის ძე (1864-1929), გენერალ-მაიორი (1914)
14. მაზნიაშვილი გიორგი ივანეს ძე (1872-1937), გენერალ-მაიორი (1918). **საქართველოს ეროვნული გმირი**
15. მაღალაშვილი ლევან (ლენკო) ლუარსაბის ძე (1879-1926), გენერალ-მაიორი (1917)
16. მაყაშვილი აბელ (ბალო) გაბრიელის ძე (1860-1920), გენერალ-მაიორი (1916)
17. მაჭავარიანი დავით მიხეილის ძე (1864-1924), გენერალ-მაიორი (1917)
18. მდივანი ზაქარია ასლანის ძე (1867-1933), გენერალ-მაიორი (1915)
19. მუსხელიშვილი იაკობ ლევანის ძე (1865-1936), გენერალ-მაიორი (1918)
20. ოდიშელიძე ილია ზურაბის ძე (1865-1925), გენერალ-მაიორი (1910), გენერალ-ლეიტენანტი (1914), ინფანტერიის გენერალი (1918)
21. ტატიშვილი ნიკოლოზ როსტომის ძე (1858-1920), გენერალ-მაიორი (1917)
22. ფურცელაძე ალექსანდრე მიხეილის ძე (1871-1920), გენერალ-მაიორი (1917)
23. ფურცელაძე გიორგი მიხეილის ძე (1866-1924), გენერალ-მაიორი (1915)
24. ქუთათელაძე კირილე პეტრეს ძე (1861-1929), გენერალ-მაიორი (1910), გენერალ-ლეიტენანტი (1916)
25. ღლონტი მიხეილ ალექსანდრეს ძე (1858-1924), გენერალ-მაიორი (27.09.1917)
26. ყაზბეგი ივანე ნიკოლოზის ძე (1860-1943), გენერალ-მაიორი (1916)
27. ჩხეტიანი ქრისტეფორე პავლეს ძე (1873-1933), გენერალ-მაიორი (1917)
28. ციციშვილი ივანე დავითის ძე (1865-1936), გენერალ-მაიორი (1917)
29. წულუკიძე გიორგი დავითის ძე (1860-1923), გენერალ-მაიორი (1915)
30. წულუკიძე ვარდენ გრიგოლის ძე (1865-1923), გენერალ-მაიორი (1915). **საქართველოს ეროვნული გმირი**
31. ჭავჭავაძე ალექსანდრე ზაქარიას ძე (1870-1930), გენერალ-მაიორი (1917)
32. ჭავჭავაძე ნიკოლოზ მიხეილის ძე (1878-1952), გენერალ-მაიორი (1917)

საუკუნო ხსოვნა მათ...

ალექსანდრე სიმონის ძე ანდრონიკაშვილი

(07.10.1871-20.05.1923)

გენერალ-მაიორი (21.11.1917)

საქართველოს ეროვნული გმირი (04.07.2023)

რუსეთის საიმპერატორო არმიის ქართველი ოფიცერი, გენერალური შტაბის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი, საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის პირველი უფროსი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე. საქართველოს ეროვნული გმირი.

დაიბადა თბილისის გუბერნიის თელავის მაზრის სოფელ სიდნაღში. 1891 წელს სანკტ-პეტერბურგში დაამთავრა კონსტანტინეს მე-2 საარტილერიო სასწავლებელი, 1905 წელს კი გენერალური შტაბის აკადემია (I თანრიგით).

სამხედრო სასწავლებელში სწავლის პარალელურად, ალექსანდრე ანდრონიკაშვილი 1889 წლიდან არმიაშიც მსახურობდა – ჯერ ყარსის საციხოვნო არტილერიაში, მოგვიანებით კი, ალექსანდროპოლის საციხოვნო არტილერიაში და კავკასიის სააღმოსავლეთო საარტილერიო პოლკში;

1906-1907 წლებში მივლინებული იყო ლაიბ-გვარდიის მე-13 ერევნის პოლკში;

1907-1908 წლებში მსახურობდა უსურიის ცხენოსანი ბრიგადის მმართველობის უფროს ადიუტანტად;

1908-1909 წლებში მსახურობდა დავალებათა ობერ-ოფიცრად ომსკის სამხედრო ოლქის შტაბში;

1909-1912 წლებში მსახურობდა უფროს ადიუტანტად 36-ე ქვეითი დივიზიის შტაბში;

1912-1914 წლებში გაგზავნილ იქნა ალექსეევის სამხედრო სასწავლებელში ტაქტიკის კურსის მასწავლებლად.

1914 წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება, I მსოფლიო ომის საწყის

ეტაჰე მსახურობდა მე-20 არმიის შტაბში.

1914-1916 წლებში ასრულებდა 75-ე ქვეითი დივიზიის შტაბის უფროსის მოვალეობას.

1916-1917 წლებში იყო 298-ე მსტისლავის ქვეითი პოლკის მეთაური და 177-ე ქვეითი დივიზიის შტაბის უფროსი. 1917 წლის 7 თებერვალს კი, დაინიშნა ამავე დივიზიის მეთაურად;

1917 წლის 10 ივნისს დაინიშნა მე-20 საარმიო კორპუსის შტაბის უფროსად. აქვე ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება.

საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოვდა:

წმინდა გიორგის ოქროს იარაღით (1916 წლის 16 აგვისტო), წმინდა სტანისლავის II (1914 წ.) და III ხარისხის ორდენით (1898 წ.), წმინდა ანას II ხარისხის ორდენით (1907 წ.); წმინდა ვლადიმირის III ხარისხის ორდენით (მახვილებით, 1916 წ.).

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის არსებობის პერიოდში, 1918-1921 წლებში, მსახურობდა ქართულ არმიაში. 1918-1919 წლებში ხელმძღვანელობდა გენერალურ შტაბს. ამავე დროს იყო რესპუბლიკის სამხედრო საბჭოს წევრი. 1919-1921 წლებში, პერიოდულად მეთაურობდა სამხედრო სკოლას.

რუსეთ-საქართველოს 1921 წლის ომის მიმდინარეობისას, სათავეში ედგა თბილისის თავდაცვის მარჯვენა სექტორს, კოჯორი-ტაბახმელის მონაკვეთს, სადაც 19-24 თებერვლის ბრძოლებში წარმატებით მოიგერია მოწინააღმდეგის შეტევები, ხოლო თბილისიდან უკანდახევის დროს მეთაურობდა არიერგარდის ნაწილებს. გენერალმა ანდრონიკაშვილმა ასეთი სიტყვებით მიმართა ფრონტზე მიმავალ სამხედრო სკოლის იუნკრებს:

„ყმაწვილებო! ბედნიერი ვარ მოგილოცოთ, რომ საშუალება გეძლევათ თქვენი მოქმედებით დაადასტუროთ თქვენი სურვილი სამშობლოს სამსახურისა. მე, თქვენ მასწავლებელს და უფროსს ეჭვი არ მეპარება, რომ ზუსტად შეასრულებთ მხედრულ მოვალეობას და პირნათლად წარსდგებით ქართული ისტორიის სამსჯავროს წინაშე. არ დაივიწყოთ ველად ყოფნისას, რომ ყოველ თქვენს ნაბიჯს მოწმედ ეყოლება იგივე ცა, მიწა და ბუნება, რომელიც არაერთხელ გაკვირვებულა ქართველთა გმირობით და უდრეკლობით სიკვდილის წინაშე. გაუმარჯოს ჩვენს საქმეს, გაუმარჯოს საქართველოს და ქართულ ჯარს!.. ვაჰა!“

საქართველოს რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტში, ბევრი სხვა ქართველი გენერლის მსგავსად, ალექსანდრე ანდრონიკაშვილი ემიგრაციაში არ წასულა, დარჩა საქართველოში და 1921-1923 წლებში მსახურობდა წითელ არმიაში – იყო ქართული სამეთაურო კურსების უფროსი, საქართველოს წითელი არმიის სარდალი და სამხედრო სკოლის შტატიანი მასწავლებელი.

1923 წელს გადაიყვანეს რეზერვში. იმავდროულად, იგი საიდუმლოდ იყო ჩართული ეროვნულ-განმათავისუფლებელ მოძრაობაში. 1922 წელს შეიქმნა საქართველოს დამოუკიდებლობის კომიტეტი, ეს ორგანიზაცია ცნობილია, ასევე პარტიტული კომიტეტის და „დამკომის“ სახელით. მის შემადგენლობაში შედიოდნენ საქართველოში არსებული პოლიტიკური პარტიები და მათი წარმომადგენლები: სოციალ-დემოკრატიული პარტია, ეროვნულ-დემოკრატიული პარტია, სოციალისტ-ფედერალისტური, დამოუკიდებელი სოციალ-დემოკრატები და სოციალისტ-რევოლუციონერები. სწორედ „დამკომთან“ ჩამოყალიბდა „სამხედრო ცენტრი“, რომლის თავმჯდომარე იყო გენერალი ალექსანდრე ანდრონიკაშვილი (ზოგი ისტორიკოსის მიერ ცენტრის ხელმძღვანელად მითითებულია გენერალი კოტე აფხაზი). „სამხედრო ცენტრის“ მიზანი იყო ანტიბოლშევიკური საყოველთაო აჯანყების მოწყობა მთელს საქართველოში. ცენტრი შედგებოდა 15 პირისაგან: გენერალი კოტე აფხაზი, გენერალი ვარდენ წულუკიძე, გენერალი როსტომ მუსხელიშვილი, პოლკოვნიკი გიორგი ხიმშიაშვილი, პოლკოვნიკი ელიზბარ გულისაშვილი,

პოლკოვნიკი ალექსანდრე მაჭავარიანი, პოლკოვნიკი დიმიტრი ჩრდილელი, როტმისტრი ლევან კლიმაშვილი, როტმისტრი სიმონ ბაგრატიონ-მუხრანელი, კაპიტანი ფარნაოზ ყარალაშვილი, ნიკოლოზ ზანდუკელი, იასონ კერესელიძე (გენერალ ლეო კერესელიძის უმცროსი ძმა), სიმონ ჭიაბრიშვილი და ივანე ქუთათელაძე.

1923 წლის თებერვალში ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის სტუდენტთა კომიტეტის წევრმა კალე მისაბიშვილმა გასცა სამხედრო ცენტრი. (ზოგი წყაროს მიხედვით დამოუკიდებლობის კომიტეტის „სამხედროცენტრის“ შემადგენლობა პოლკოვნიკმა ნარეკელაძემ გასცა).

1923 წლის 19 მაისს ალექსანდრე ანდრონიკაშვილი და მასთან ერთად სამხედრო ცენტრის ყველა წევრი დააპატიმრეს. „ჩკ“-ს სპეციალურმა კოლეგიამ, ე.წ. „ტროიკამ“, მათ სასჯელის უმაღლესი ზომა – დახვრეტა მიუსაჯა. მეორე დღეს, 1923 წლის 20 მაისს, ყოველგვარი გამოძიებისა და სასამართლოს გადაწყვეტილების გარეშე, ისინი დახვრიტეს თბილისში, დღევანდელი „ვაკის პარკის“ ტერიტორიაზე.

გადმოცემის თანახმად, გენერალანდრონიკაშვილს დახვრეტამდე შემდეგი სიტყვები უთქვამს: „სახეზე გეტყობათ, რომ გაკვირვებთ ჩვენი სულის სიმტკიცე, – იქნებ ქართველი ყველა ამისთანა (მიუთითებს კვანტალიანზე, ერთ-ერთ ჯალათზე) გეგონათ? მრავალნი ათასნი ჩვენზე უკეთესები ზრდიან თავიანთ გულში თქვენდამი სიძულვილს“.

საქართველოს დამოუკიდებლობისათვის ბრძოლაში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისათვის, სამშობლოსათვის თავგანწირვისა და ქვეყნის წინაშე აღმატებული ღვაწლისათვის საქართველოს პრეზიდენტის 2023 წლის 4 ივლისის N04/07/02 განკარგულებით სიკვდილის შემდეგ დაჯილდოვდა საქართველოს ეროვნული გმირის ორდენით და მიენიჭა საქართველოს ეროვნული გმირის წოდება.

თბილისში, კრწანისის რაიონში, არის გენერალ ალექსანდრე ანდრონიკაშვილის სახელობის ქუჩა.

**დავითადამის პორტრეტი
(01.02.1865-1938)
გენერალ-მაიორი (10.10.1917)**

ქართველი სამხედრო მოღვაწე, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი, რუსეთის რესპუბლიკის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი.

დაიბადა ქუთაისის გუბერნიის ოზურგეთის მაზრის სოფელ ქვიანში, აზნაურის ოჯახში. დაწყებითი განათლება მიიღო ოზურგეთის საქალაქო სასწავლებელში. სამხედრო სამსახური დაიწყო 1885 წლის 7 ნოემბერს. დაამთავრა თბილისის ქვეით იუნკერთა სასწავლებელი (პირველი თანრიგით), რის შემდეგაც სამხედრო სამსახურის გასაგებლად გაიგზავნა ელიზავეტპოლის 156-ე ქვეით პოლკში. მეთაურობდა ასეულს.

1888 წლის 1 სექტემბერს მიიღო პოდპორუჩიკის წოდება, ხოლო 1892 წლის 1 სექტემბერს გახდა პორუჩიკი; 1900 წლის 6 მაისი – შტაბს-კაპიტანი; 1901 წლის 6 მაისი – კაპიტანი;

პირველი მსოფლიო ომის წინ პოდპოლკოვნიკია. ომის დროს გადაყვანილ იქნა 23-ე თურქესტანის ქვეით პოლკში ბატალიონის მეთაურად.

1915 წლის 19 ივლისს ართმელაძეს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1917 წლის იანვარში დაინიშნა მე-16 თურქესტანის პოლკის მეთაურად, ხოლო იმავე წლის ოქტომბერში – 127-ე ქვეითი დივიზიის მეთაურად.

1917 წლის 10 ოქტომბერს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება და დათხოვნილი იქნა თადარიგში ავადმყოფობის გამო.

1917 წლის ოქტომბრის ბოლშევიკური გადატრიალების შემდეგ იგი აქტიურად ჩაება ქართული ეროვნული არმიის ფორმირების საქმეში.

1918 წლიდან შედის საქართველოს შეიარაღებული ძალების შემადგენლობაში, სადაც ინიშნება დასავლეთ საქართველოში გაშლილი 1-ლი ქვეითი დივიზიის მეთაურად. 1918 წლის ბოლოს და 1919

წლის დასაწყისში მისი დივიზიის ნაწილები და ქვედანაყოფები მონაწილეობდნენ სომხეთ-საქართველოს ომში და თვითგამოცხადებული სამხრეთ-დასავლეთ კავკასიის ე.წ. „ყარსის რესპუბლიკის“ შეიარაღებული ძალების აგრესიის აღკვეთაში. სწორედ მისი მეთაურობით შევიდა ქართული ჯარის ერთ-ერთი საბრძოლო კოლონა 1919 წლის აპრილში არტაანში და გაათავისუფლა იგი.

1921 წლის 18-20 მარტს გენერალ მაზნიაშვილის სარდლობით თურქი ქემალისტების წინააღმდეგ ბათუმის განთავისუფლებისათვის წარმოებულ ბრძოლებში გენერალი ართმელაძე მეთაურობდა ერთ-ერთ საბრძოლო უბანს, რის შედეგადაც თურქები განდევნეს ბათუმიდან და ბათუმის ოლქიდან. გენერალი მაზნიაშვილი წერს, „მოველაპარაკე გენერლებს წულუკიძესა და ართმელაძეს და ციხის რაიონი გავყავი ორ მებრძოლ უბნად. ნაწილი ქალაქისა, ბარცხანა და კახაბერის ფორტები დავუქვემდებარე გენერალ წულუკიძეს, ხოლო ქალაქის მეორე ნაწილი, სტეფანოვკა და ანარიის ფორტები გენერალ ართმელაძეს“.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტში, საქართველოდან არ წასულა და დარჩა სამშობლოში. კოპერაციაში შევიდა ბოლშევიკურ ხელისუფლებასთან და მონაწილეობდა ქართული წითელი არმიის ფორმირებასა და სამხედრო სასწავლებლის შექმნაში. ეწეოდა პედაგოგიურ მოღვაწეობას.

გარდაიცვალა 1938 წელს. დეტალები უცნობია. დაკრძალულია სოფელ ქვიანის ეკლესიის სასაფლაოზე. მისი საფლავი დაცულია. თბილისში, საბურთალოს რაიონში არის მისი სახელობის ქუჩა. საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოებული იყო: **წმინდა გიორგის ოქროს იარაღით (1916 წლის 31 მაისს) და წმ. გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1917 წლის 6 იანვარს);** წმინდა სტანისლავის II (1913 წ.), (მახვილებით – 1916 წ.) და III ხარისხის ორდენით (1906 წ.); წმინდა ანას IV (მამაცობისათვის – 1917 წ.) და III ხარისხის ორდენით (1909 წ.);

1908 წელს მან იქორწინა სოფიო წულუკიძეზე, რომელთანაც 1909 წელს ეყოლა ქალიშვილი ნინა, ხოლო 1911 წელს – ვაჟი ილია (შემდგომში საქართველოს სსრ მინისტრთა საბჭოს მუდმივი წარმომადგენელი სსრკ მინისტრთა საბჭოში).

იასონ ალექსანდრეს ძე ახვლედიანი
(07.04.1852–19.01.1940)
გენერალ-მაიორი (06.12.1910)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. 1877-1878 წლების რუსეთ-ოსმალეთის და 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის ომების მონაწილე. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

დაიბადა ქუთაისის გუბერნიის დაბა ვანში, აზნაურის ოჯახში.

დაამთავრა ქუთაისის კლასიკური გიმნაზია და თბილისის იუნკერთა სასწავლებელი (მე-2 თანრიგით).

ჯარში მსახურობდა პრაპორშჩიკად საარმიო ქვეითებში. მსახურობდა კავკასიის მე-2 სახაზო ბატალიონში. მონაწილეობდა რუსეთ-ოსმალეთის (1877-1878) ომში, სადაც მიიღო კონტუზია.

1900 წლიდან მეთაურობდა გროზნოს 253-ე სარეზერვო ბატალიონს. რუსეთ-იაპონიის (1904-1905 წწ.) ომის დაწყებისთანავე გადაყვანილ იქნა ბატალიონის მეთაურად ბარნაულის მე-12 ქვეით პოლკში. მონაწილეობდა მანჯურიის წარმოებულ ბრძოლებში. დაინიშნა ნეჟინის 137-ე ქვეითი პოლკის მეთაურად.

1904 წლის 11 სექტემბერს საბრძოლო დამსახურებისათვის ვადაზე ადრე მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. ორჯერ მიიღო კონტუზია.

1906-1908 წლებში მეთაურობდა ყუბის 155-ე ქვეით პოლკს;

1908-1911 წლებში მსახურობდა აბასთუმნის სამხედრო ჰოსპიტლის უფროსად და აბასთუმნის სამხედრო კომენდანტად. აქვე მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

1911 წლის 13 იანვარს, როგორც შტატგარეშე დარჩენილი, ირიცხებოდა საარმიო ქვეითების რეზერვში, ახალციხის მაზრაში.

1912 წელს გადადგა სამხედრო სამსახურიდან მუნდირიტა და პენსიით.

1918-1921 წლებში მსახურობდა ქართულ ჯარში. იყო ვეტერანთა სახლის უფროსი.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და საქართველოში საბჭოთა ხელისუფლების იძულებითი დამყარების შემდეგ, ცხოვრობდა თბილისში, გარდაიცვალა იქვე. დაკრძალულია კუკიის სასაფლაოზე. მისი საფლავი დაკარგულად ითვლება.

საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოვდა **წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1905 წლის 13 თებერვალს)**; წმინდა სტანისლავის III (მახვილებით და ბაფთით – 1877 წ.) და II ხარისხის ორდენით (1896 წ.); წმინდა ანას IV (მამაცობისათვის – 1877 წ.), III (1888 წ.), II (მახვილებით – 1904 წ.) და I ხარისხის ორდენით (1895 წ.), წმინდა ვლადიმირის IV (ბაფთით) 25 წლიანი სამხედრო სამსახურისთვის (1901 წ.) და III ხარისხით (მახვილებით – 1905 წ.).

მისი შვილი – იუვენალი, იყო აფშერონის 81-ე ქვეითი პოლკის შტაბს-კაპიტანი და პირველი მსოფლიო ომის დროს იბრძოდა ჩრდილო-დასავლეთის ფრონტზე. დაჯილდოვდა წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით. დაიღუპა 1916 წლის სექტემბერში.

გიორგი პავლეს ძე არჯევანიძე
(24.01.1863-16.01.1940)
გენერალ-მაიორი (15.06.1916)

ქართველი ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის ომისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

დაიბადა თბილისის გუბერნიის ქალაქ სიღნაღში, აზნაურის ოჯახში. 1881 წელს დაამთავრა პეტროვსკ-პოლტავის კადეტთა კორპუსი და 1883 წელს ალექსანდრეს სამხედრო სასწავლებელი.

1883 წლიდან მსახურობდა გრენადერთა მე-16 მინგრელსკის პოლკში. მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიის 1904-1905 წლების ომში. მეთაურობდა ასეულ და ბატალიონს. მსახურობდა თბილისის იუნკერთა სამხედრო სასწავლებელში უმცროს ოფიცრად. 1910 წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

I მსოფლიო ომის მსვლელობისას იყო კავკასიის ფრონტის არზრუმის ოპერაციის მონაწილე და ერთ-ერთი გმირი. ხელმძღვანელობდა კუპ-დაღის გადასასვლელისათვის ბრძოლას.

1915-1916 წლებში მეთაურობდა ბაქოს 153-ე ქვეით პოლკს.

1916-1917 წლებში იყო 39-ე ქვეითი დივიზიის ბრიგადის მეთაური.

1916 წლის 15 ივნისს ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება, ხოლო 1917 წლის 30 სექტემბერს დაინიშნა 123-ე ქვეითი დივიზიის მეთაურად.

1918 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. საწყის ეტაპზე ეკავა დასავლეთ საქართველოში გაშლილი I ქვეითი დივიზიის მეთაურის თანამდებობა. 1920 წლიდან იყო საქართველოს მთავრობის საგანგებო რწმუნებული და ქალაქ ფოთის სამხედრო გარნიზონის უფროსი.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-

ქემალისტური ოკუპაციისა და იმულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და სხვა გენერლების მსგავსად, ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა სამშობლოში. მსახურობდა ქართულ წითელ არმიაში.

1921 წელს იყო ქართული წითელი არმიის სარდლის განსაკუთრებულ დავალებათა შემსრულებელი ოფიცერი, 1922 წლის მაისიდან – ქართული გაერთიანებული სამხედრო სკოლის უფროსი, ხოლო 1927 წლის სექტემბრიდან – ამიერკავკასიის ქვეითთა სკოლის პედაგოგი.

1928 წლის იანვრიდან გავიდა თადარიგში ასაკის გამო. ავტორია ნაშრომისა „სახელმძღვანელო სამხედრო საქმეში“ (1931 წ.).

საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოვდა **წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1916 წლის 9 ივლისს)**; წმინდა სტანისლავის I (მახვილებით – 1917 წ.) და II ხარისხის ორდენით (1906 წ.); წმინდა ანას II ხარისხის ორდენით (1909 წ.); წმინდა ვლადიმირის IV (1914 წ.), (მახვილებით და ბაფთით) და III ხარისხის (მახვილებით) ორდენებით.

ანდრია მიხეილის ძე ბენაშვილი

(23.03.1868-28.06.1941)

გენერალ-მაიორი (06.12.1915)

ქართველი სამხედრო და საზოგადო მოღვაწე, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი, სამხედროგეოდეზისტ, ფიზიკა-მათემატიკის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, ქართული უნივერსიტეტის ერთ-ერთი დამაარსებელი.

დაიბადა თბილისის გუბერნიის დაბა ყვარელში, აზნაურის ოჯახში. დაამთავრა თბილისის კადეტთა კორპუსი 1885 წელს, ხოლო 1887 წელს – მოსკოვის ალექსანდრეს მე-3 სამხედრო სასწავლებელი;

ჯარში მსახურობდა 1887 წლიდან, მე-16 მიწგრელსკის გრენადერთა პოლკში.

1896-1899 წწ. სწავლობდა გენერალური შტაბის აკადემიაში;

1899-1901 წლებში მთავარ ასტრონომიულ ობსერვატორიაში (პულკოვო) გაიარა ასტრონომიისა და გეოდეზიის პრაქტიკული კურსი;

1901 წელს დაამთავრა აკადემია ასტრონომიისა და გეოდეზიის განხრით.

1901 წლის 1 აპრილს ენიჭება კაპიტნის წოდება. 1901-1904 წლებში გადაყვანილ იქნა გენერალურ შტაბში და მსახურობდა დასავლეთის სასაზღვრო სივრცის ტრიანგულაციის უფროსის თანაშემწის თანამდებობის შემსრულებლად.

1902-1903 წლებში მსახურობდა ლაიბ-გვარდიის იზმაილის პოლკში.

1904 წლის 6 იანვარს ენიჭება პოდპოლკოვნიკის წოდება.

1904-1914 წლებში მსახურობდა დასავლეთის სასაზღვრო სივრცის ტრიანგულაციის უფროსის თანაშემწედ.

1904-1916 წლებში იყო რუსეთის დასავლეთ სასაზღვრო სივრცეთა ტრიანგულაციის უფროსი;

1902-1918 წლებში ეწეოდა პედაგოგიურ მოღვაწეობას პეტერბურგის ტექნოლოგიურ ინსტიტუტში, ხოლო 1905-1916 წლებში – რუსეთის სამხედრო-საინჟინრო აკადემიაში.

მონაწილეობდა პირველ მსოფლიო ომში. 1918 წლიდან ხელმძღვანელობდა ამიერკავკასიის არმიის სამხედრო-ტოპოგრაფიულ განყოფილებას;

1915-1916 წწ. ირიცხებოდა კიევის სამხედრო ოლქის შტაბის რეზერვში.

1916-1917 წწ. მეთაურობდა კამიშინის 404-ე ქვეით პოლკს.

1917 წლის იანვრიდან იყო მე-15 ქვეითი დივიზიის მეთაური და აქვე ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება.

1918 წლიდან საქართველოში ჩამოდის და ქართველი ერის სამსახურში დგება. ივანე ჯავახიშვილთან ერთად, იგი ქართული უნივერსიტეტის ერთ-ერთი დამაარსებელი და პროფესორია. პეტრე მელიქიშვილთან ერთად ანდრია ბენაშვილი წარმოადგენდა ქართული უნივერსიტეტის პირველ პროფესორს ბუნებისმეტყველების დარგში. 1918 წლის აგვისტო – 1919 სექტემბრის პერიოდში დანიშნული იყო ქართული სამხედრო სკოლის უფროსად. ამავე დროს, კითხულობდა ლექციას კურსს სამხედრო ტოპოგრაფიასა და გეოდეზიაში.

1918 წლის დეკემბერში მონაწილეობდა სომხეთ-საქართველოს ომში, სადაც მეთაურობდა მე-2 ქვეითი დივიზიის მე-5 პოლკს. 1919 წლის იანვრიდან იყო რესპუბლიკის სამხედრო სამინისტროს გენერალური შტაბის გეოდეზია-კარტოგრაფიის განყოფილების უფროსი, თბილისის ასტროფიზიკური ობსერვატორიის დირექტორი, გეოდეზიის და ასტრონომიის კათედრების გამგე.

1919 წელს გახდა სამათემატიკო-საბუნებისმეტყველო ფაკულტეტის დეკანი. ანდრია ბენაშვილი თავმჯდომარეობდა პროფესორთა საბჭოს იმ სხდომას, სადაც ივ. ჯავახიშვილი თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის რექტორად აირჩიეს.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და საქართველოს იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა სამშობლოში. 1923-1924 წლებში კითხულობდა ლექციებს საქართველოს პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში. იყო გეოდეზიის კათედრის გამგე. 1930 წლიდან ეწეოდა პედაგოგიურ მოღვაწეობას თბილისის ტოპოგრაფიულ ტექნიკუმში.

1933-1936 წლებში მოღვაწეობდა ქუთაისის, ხოლო 1938-1941 წლებში – სოხუმის პედაგოგიურ ინსტიტუტებში.

იგი ავტორია 30 სამეცნიერო შრომისა უმაღლესი გეოდეზიის, სფერული ტრიგონომეტრიის, სფერული ასტრონომიის და ტოპოგრაფიის დარგებში. მან შეადგინა პირველი ქართული სახელმძღვანელოები ტოპოგრაფიის, სფერული ტრიგონომეტრიის, სფერული ასტრონომიის და ცდომილებათა თეორიის დარგში. იყო აგრეთვე ერთ-ერთი ინიციატორი საქართველოში გეოგრაფიის ინსტიტუტის შექმნისა. უდიდესი წვლილი შეიტანა ქართველ ინჟინერთა კადრების აღზრდაში.

1941 წელს მიენიჭა საქართველოს სსრ მეცნიერებათა დამსახურებული მოღვაწის წოდება.

საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოვდა წმინდა სტანისლავის III (1902 წ.) და II ხარისხის ორდენით (1911 წ.); წმინდა ანას II ხარისხის ორდენით (1913 წ.); წმინდა ვლადიმირის IV ხარისხის ორდენით (1915 წ.).

გარდაიცვალა 1941 წელს, სოხუმში. დაკრძალულია თბილისში, ვაკის საზოგადო მოღვაწეთა პანთეონში. საფლავი დაცულია. მის სახელს ატარებს თბილისის გეოდეზიის და კარტოგრაფიის კოლეჯი (ყოფილი თბილისის ტოპოგრაფიული ტექნიკუმი). თბილისში არის მისი სახელობის ქუჩა. სახლს, სადაც ის ცხოვრობდა, ამშვენებს მემორიალური დაფა.

ვასილ დავითის მეგაბაშვილი
(30.03.1853–17.03.1933)
გენერალ-მაიორი (28.11.1908)
გენერალ-ლეიტენანტი (30.03.1913)

რუსეთისა და საქართველოს სამხედრო მოღვაწე. რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალ-ლეიტენანტი და ქართული არმიის გენერალი. 1877-1878 წლების რუსეთ-თურქეთის, 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის და I მსოფლიო ომების მონაწილე. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

დაიბადა თბილისში, აზნაურის ოჯახში. დაამთავრა თბილისის კლასიკური გიმნაზია და 1875 წელს – თბილისის იუნკერთა სამხედრო სასწავლებელი.

1875 წლიდან პოდპორუჩიკის ჩინით დაიწყო სამსახური მე-20 ქვეითი დივიზიის თენგინის 77-ე ქვეით პოლკში. მონაწილეობდა რუსეთ-თურქეთის 1877-1878 წლების ომში, სადაც მეთაურობდა ასეულს. აქვე ენიჭება პორუჩიკის წოდება. 1879-1885 წლებში იყო თურქესტანის ლაშქრობების მონაწილე.

1881 წლიდან შტაბს-კაპიტანია, 1888 წლის 3 თებერვალს ენიჭება კაპიტნის, ხოლო 1895 წლის 26 თებერვალს – პოდპოლკოვნიკის წოდებები. 1901 წლის 12 იანვარს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. 1904-1908 წლებში მეთაურობდა ყურინის 79-ე ქვეით პოლკს.

1908-1913 წლებში მეთაურობდა კავკასიის გრენადერთა დივიზიის 1-ლ ბრიგადას. 1908 წლის 28 ნოემბერს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

1909-1912 წლებში მონაწილეობდა სპარსეთის ლაშქრობაში, რომლის დროსაც მეთაურობდა ყაზვინის რაზმს.

1913 წლის 30 მარტს ასაკობრივი ცენზის გამო დაითხოვეს სამხედრო სამსახურიდან მუნდირით, პენსიით და გენერალ-ლეიტენანტის სამხედრო წოდების მინიჭებით.

1914 წელს, პირველი მსოფლიო ომის დაწყებასთან დაკავშირებით, ისევ გაიწვიეს კადრში. 1914-1915 წლებში მეთაურობდა კავკასიის მე-3 მსროლელ ბრიგადას, ხოლო 1915-1916 წლებში – კავკასიის გრენადერთა დივიზიას. განსაკუთრებით გამოიჩინა თავი სარიყამიშის ოპერაციის მსვლელობისას, სადაც მისმა შენაერთმა არდაგანის (არტაანი) მიმართულებაზე აღკვეთა ოსმალთა მე-3 არმიის შენაერთის წინსვლა.

1916-1917 წლებში იყო ქალაქ თბილისის და თბილისის გამაგრებული რაიონის სამხედრო კომენდანტი. 1917 წლის ივლისში რუსეთის დროებითი მთავრობის მიერ უკვე მეორედ დაითხოვეს სამხედრო სამსახურიდან მუნდირით და პენსიით.

1917 წლის თებერვლის რევოლუციისა და კავკასიის ფრონტის მოშლის შემდეგ, მონაწილეობდა ქართული ნაციონალური საარმიო შენაერთის ჩამოყალიბების საქმეში. 1917 წლის ბოლოს ინიშნება ქართული ნაციონალური საარმიო კორპუსის სარდლად, თუმცა, მალევე გადადგა. მონაწილეობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რეგულარული არმიის აღმშენებლობის საქმეში. 1919 წელს მუშაობდა ქართული არმიის რეორგანიზაციის საკითხებზე. იყო საქართველოს სამხედრო უწყების „წმ. გიორგის იარაღის სათათბიროს“ თავმჯდომარე.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და ქართველი გენერალიტეტის ზოგიერთი წარმომადგენლის მსგავსად ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა საქართველოში. ცხოვრობდა თბილისში, სადაც გარდაიცვალა კიდეც 1933 წლის 17 მარტს. დაკრძალულია თბილისში, ვერის სასაფლაოზე.

საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოვდა **წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1915 წლის 17 მაისს) და გიორგის ოქროს იარაღით (1917 წლის 8 ოქტომბერს)**; წმინდა სტანისლავის III (მახვილებით და ბაფთით – 1877 წ.), II (1883 წ.) და I ხარისხის ორდენით (1911 წ.); წმინდა ანას II (მახვილებით და ბაფთით – 1878 წ.), II (1898 წ.) და I ხარისხის ორდენით (მახვილებით – 1916 წ.); წმინდა ვლადიმირის IV (1880 წ.) და III ხარისხით (1906 წ.). მიღებული ჰქონდა ბუხარის „ოქროს ვარსკვლავის“ III ხარისხის ორდენი.

ალექსანდრე კონსტანტინეს ძე გედევანიშვილი
(16.02.1970-1933)
გენერალ-მაიორი (21.12.1916)

რუსეთის იმპერიისა და პირველი ქართული რესპუბლიკის ცნობილი სამხედრო მოღვაწე, საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე. გენერალ იოსებ გედევანიშვილისა და პოლკოვნიკ ნიკოლოზ გედევანიშვილის უფროსი ძმა.

დაიბადა თბილისის გუბერნიის სიღნაღის მაზრის სოფელ ახაშენში. დაამთავრა თბილისის კადეტთა კორპუსი, შემდეგ – პეტერბურგის პავლეს სამხედრო სასწავლებელი 1889 წელს, სადაც მიენიჭა პოდპორუჩიკის წოდება.

სამხედრო სამსახური დაიწყო ბაქოს 153-ე ქვეით პოლკში. 1893 წელს მიენიჭა პორუჩიკის წოდება. 1900 წლიდან შტაბს-კაპიტანია, 1901 წლიდან – კაპიტანი, ხოლო 1907 წლიდან – პოდპოლკოვნიკი. 1910 წელს ამთავრებს გენშტაბის აკადემიას (მე-2 თანრიგით). იმავე წელს ინიშნება ყუბის 155-ე პოლკის მეთაურად და აქვე ენიჭება პოლკოვნიკის წოდება.

I მსოფლიო ომის მსვლელობისას მეთაურობდა კავკასიის მე-2 მსროლელი დივიზიის 203-ე სოხუმის ქვეით პოლკს, ხოლო შემდეგ, 1916 წლიდან – 51-ე ქვეით დივიზიას. იმავე წლის 21 დეკემბერს ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება.

1918 წლის დასაწყისში იყო ქალაქ ბათუმის გამაგრებული რაიონისა და ციხე-სიმაგრის კომენდანტი. ოსმალების სამხედრო ექსპანსიის დროს ტყვედ ჩავარდა გენერალ მდივანთან ერთად, თუმცა, მალევე გათავისუფლდა.

დაჯილდოებული იყო: წმ. ანას III ხარისხის (1910 წ.), წმ. სტანისლავის II ხარისხის (1912 წ.), წმ. ვლადიმირის IV ხარისხის მახვილებითა და ბაფთით (1914 წ.) და III ხარისხის მახვილებით (1915 წ.) ორდენებით.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918 წლის ივნისიდან, მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რეგულარულ ჯარში.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის არსებობის მთელი პერიოდის განმავლობაში, 1918-1921 წლებში, უწყვეტად იყო საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის სამხედრო მინისტრის მოადგილე (ამხანაგი) სამწყობრო-ოპერატიულ დარგში და ერთდროულად საქართველოს შეიარაღებული ძალების მთავარსარდალი 1918 წლის ივლისი – 1919 წლის აპრილის პერიოდში. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების ჩამოყალიბებისა და რეორგანიზაციის საქმეში.

1920-1921 წლებში იყო რესპუბლიკის თავდაცვისა და სამხედრო საბჭოების წევრი.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტში, არ მიდის ემიგრაციაში და რჩება საქართველოში. ცხოვრობდა თბილისში. გარკვეული წლები მსახურობდა წითელ არმიაში. შემდეგ მუშაობდა საბჭოთა საქართველოს ფინანსთა სახალხო კომისარიატში. სხვადასხვა წყაროებით გარდაიცვალა 1933 ან 1937 წელს. დეტალები უცნობია.

ალექსანდრე ნიკოლოზის ძე ერისთავი
(05.07.1873- 10.02.1955)
გენერალ-მაიორი (06.08.1914)
გენერალ-ლეიტენანტი (23.08.1917)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე. კავალერისტი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის გენერალ-მაიორი, რუსეთის რესპუბლიკის არმიის გენერალ-ლეიტენანტი და ქართული არმიის გენერალი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის და I მსოფლიო ომების მონაწილე. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

გენერალ-ლეიტენანტ ნიკოლოზ ერისთავის შვილი.

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1892 წელს დაამთავრა თბილისის კადეტთა კორპუსი. 1895 წელს დაამთავრა მიხეილის საარტილერიო სასწავლებელი პეტერბურგში, ხოლო 1903 წელს – ოფიცერთა საარტილერიო სკოლა და მიხეილის საარტილერიო აკადემია.

1892 წლიდან მსახურობდა მე-20 ცხენოსანთა საარტილერიო ბატარეაში. მონაწილეობდა 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის ომში. იბრძოდა ყუბანის კაზაკთა 1-ლი ბატარეის შემადგენლობაში, ეკავა ბატარეის საქმისწარმოების კანცელარიის უფროსის თანამდებობა და ბატარეის მეურნეობის გამგის თანამდებობა.

1908 წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. 1908-1914 წლებში მეთაურობდა მისი უდიდებულესობის სახელობის ლაიბ-გვარდიის ცხენოსანი არტილერიის 1-ლ ბატარეას, რომელთან ერთადაც მიიღო მონაწილეობა პირველ მსოფლიო ომში. თავი გამოიჩინა კაუშენის ბრძოლაში (1914 წლის 6 აგვისტო) და მიიღო გენერალ-მაიორის წოდება.

1914 წლის 10 ნოემბერს დაინიშნა კავალერგარდთა პოლკის მეთაურად. 1915 წლის 22

ოქტომბერს ჩაირიცხა იმპერატორის ამაღლაში. 1916 წლის 7 მაისს დაინიშნა 1-ლი გვარდიული საკავალერიო დივიზიის 1-ლი ბრიგადის მეთაურად.

1917 წლის თებერვლის რევოლუციის შემდეგ თავბრუდამხვევი კარიერა გაიკეთა. 1917 წლის აგვისტოში ირიცხებოდა რა გვარდიულ კავალერიაში და მეთაურობდა 1-ლი გვარდიულ კავალერიის დივიზიას, დაინიშნა კავკასიის მე-3 საარმიო კორპუსის სარდლად. აქვე ენიჭება გენერალ-ლეიტენანტის წოდება. 1917 წლის სექტემბერში მისი კორპუსი შევიდა ჩრდილო-დასავლეთის ფრონტის მე-7 არმიის შემადგენლობაში.

1917 წლის ოქტომბრის ბოლშევიკური გადატრიალების შემდეგ დატოვა რუსეთი და დაბრუნდა საქართველოში. მსახურობდა ქართულ ჯარში. საქართველოს მთავრობის მიერ გაგზავნილ იქნა დიპლომატიურ მისიაში ანგორაში (ოსმალეთში), სადაც 1921 წელს, საქართველოს გასაბჭოების შემდეგ დარჩა და უკან აღარ დაბრუნებულა.

1921 წელსვე გადავიდა საცხოვრებლად საფრანგეთში. აქტიურად მონაწილეობდა სამხედრო ორგანიზაციების მუშაობაში, იყო რა „რუს სამხედრო ინვალიდთა“ კავშირის ფრანგული განყოფილების უფროსი და ამ კავშირის თავმჯდომარე. გასწია კოლოსალური მუშაობა თანხების მოძიების საქმეში, მოხუცებულების თავმჯდომარეობის შოვნაში, უმუშევართა სამუშაო ადგილების მოძიებაში და სხვა სახის საქმიანობაში.

იყო „კავალერგარდთა ოჯახის“ თავმჯდომარე, „ლაიბ-გვარდიის ცხენოსანი არტილერიის ოფიცერთა დახმარების საზოგადოების“ თავმჯდომარის მოადგილე და სხვადასხვა ორგანიზაციების მზრუნველი. გარდაიცვალა საფრანგეთში, პარიზში, 1955 წელს. დაკრძალულია სენტ-ჟენევიე-დე-ბუას რუსულ სასაფლაოზე, მმასთან – ქართული არმიის გენერალ, გიორგი (გიგუშა) ერისთავთან (1875-1947) ერთად.

საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოვდა **წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1914 წლის 10 ნოემბერს) და გიორგის ოქროს იარაღით (1915 წლის 5 მაისს)**; წმინდა სტანისლავის III (მახვილებით და ბაფთით – 1907 წ.), II (მახვილებით – 1907 წ.) და I ხარისხის ორდენით (მახვილებით – 1915 წ.); წმინდა ანას IV (მამაცობისათვის – 1907 წ.), III (მახვილებით და ბაფთით – 1907 წ.), II (მახვილებით და ბაფთით – 1907 წ.) და I ხარისხის ორდენით (მახვილებით – 1915 წ.); წმინდა ვლადიმირის IV (1908 წ.), IV (მახვილებით და ბაფთით – 1914 წ.) და III ხარისხით (1915 წ.). მიღებული ჰქონდა უცხოეთის ორდენები, მათ შორის: „წმინდა კათოლიკე იზაბელას“ ორდენის კომანდორთა ჯვარი (ესპანეთი – 1911 წ.) და „საპატიო ლეგიონის“ ორდენის კომანდორთა ჯვარი (საფრანგეთი – 1913 წ.).

ტარას დავითის ძე ვაშაკიძე

(შაითან-კაპიტანი)

(08.06.1876 - 26.02.1937)

გენერალ-მაიორი (08.05.1918)

ლეგენდარული ქართველი ოფიცერი და სამხედრო მოღვაწე, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი, რუსეთის რესპუბლიკის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი, I მსოფლიო ომის მონაწილე, წმ. გიორგის ორდენის კავალერი. მეტსახელად „შაითან კაპიტანი“.

დაიბადა ქუთაისის გუბერნიის სოფელ დიდ გუბში (ახლანდელი ხონის მუნიციპალიტეტი), გლეხის ოჯახში. 1891 წელს დაამთავრა ქუთაისის საქალაქო სასწავლებელი. სასწავლებლის დამთავრების შემდეგ, 1893 წელს, სამხედრო სამსახური დაიწყო შავიზღვისპირეთის 149-ე ქვეით პოლკში. 1895 წელს დაამთავრა თბილისის იუნკერთა სამხედრო სასწავლებელი, მიენიჭა პრაპორშჩიკის სამხედრო წოდება და დაიწყო სამსახური დარუბანდის 154-ე ქვეით პოლკში.

1897 წელს ხდება პოდპორუჩიკი, ხოლო 1901 წელს – პორუჩიკი. 1905 წელს ენიჭება შტაბს-კაპიტნის წოდება. 1913 წელს ინიშნება 154-ე ქვეითი პოლკის მე-14 ასეულის მეთაურად და ენიჭება კაპიტნის წოდება.

სწორედ ამ თანამდებობაზე და ამ წოდებით შეხვდა იგი I მსოფლიო ომის დაწყებას. იბრძოდა კავკასიის ფრონტზე. სარიყამიშის ოპერაციის დროს (1914 წლის 9 დეკემბერი – 1915 წლის 4 იანვარი) გამოიჩინა საარაკო გმირობა და თავისი ასეულის ძალებით ტყვედ აიყვანა ოსმალთა მე-3 არმიის მე-9 საარმიო კორპუსის სარდალი თავისი შტაბით, სამივე დივიზიის მეთაურებითა და შტაბებით. საერთო ჯამში – 107 ოფიცერი და 2000 ასკერი. ამავე დროს ხელში ჩაიგდო დიდი სამხედრო ალაფი – 8 ზარბაზანი, 24 ტყვიამფრქვევი, დიდი რაოდენობით ცხენები, ტყვია-წამალი, საბრძოლო მასალა და სხვა სახის ნადავლი. სწორედ მაშინ ეწოდა მას „შაითან-კაპიტანი“. ამ ამბავს იგი ასე აგვიწერს 1915 წლის 22 ივლისს პოლკოვნიკ სპირიდონ ესაძისადმი გაგზავნილ წერილში:

„1914 წლის 22 დეკემბერს ასეული ათეულებად დაყავი და თურქების ბანაკისკენ დავმარი, ვუბრძანე, სროლა არ აეტეხათ, რათა თურქები ცეცხლის მიხედვით ჩვენს რიცხოვრივ სიმცირეს არ მიმხვდარიყვნენ. მე კი მარტო გავემართე მტრის პოზიციებისკენ. როდესაც მათგან ორასიოდნე ნაბიჯიღა მაშორებდა, დამტვრეული თურქულით შევძახე: „დაგვნებდით, დაყარეთ იარაღი, თორემ ყველას ამოგხოცავთ“. ცოტა ხნის შემდეგ ჩემთან თურქი ოფიცერი მოვიდა და დამტვრეული რუსულით მითხრა:

„ბატონო ოფიცერო, ყველაფერი გადაწყვეტილია. კორპუსის სარდალი გთხოვთ, რომ სისხლი არ დაიღვაროს, გნებდებით“.

სამხედრო ხელოვნების ისტორიაში ამ იშვიათი პრეცედენტის მქონე ფაქტს დიდი გამოხმაურება მოჰყვა. გამოჩენილი გმირობისათვის ტარასი ვაშაკიძეს, პოდპოლკოვნიკობის გამოტოვებით, მიენიჭა პოლკოვნიკის წოდება (1916 წ.). საფრანგეთის პრეზიდენტმა კი უბოძა სამხედრომედალი – „Medaille militaire“ (1915 წლის 31 ივლისი), რითაც მხოლოდ არმიათა სარდლებს აჯილდოებდნენ. ეს ჯილდო მას პირადად იმპერატორმა ნიკოლოზ II-მ გადასცა.

კაპიტან ვაშაკიძის ამ საარაკო გმირობამ ფაქტობრივად განსაზღვრა კიდეც სარიყამიშის ოპერაციის შედეგები, რომელიც ოსმალეთის სრული კატასტროფით დასრულდა.

გარდა ამისა, პირველი მსოფლიო ომის დროს სხვა ოპერაციებისას გამოჩენილი სიმამაცისთვის ტარასი ვაშაკიძე დაჯილდოებული იყო: წმ. გიორგის ორდენის IV ხარისხის ორდენით (1916 წლის 7 იანვარს); წმ. სტანისლავის II ხარისხის ორდენით (მახვილებით – 1915 წ.); წმ. ანას II (მახვილებით და ბაფთით – 1915 წ.) ხარისხის ორდენით.

1917 წლის თებერვალში რუსეთში მომხდარი რევოლუციის შემდეგ ხელისუფლებაში დროებითი მთავრობა მოვიდა. იმავე წლის მარტში ტარას ვაშაკიძე დარუბანდის 154-ე პოლკის მეთაურად დაინიშნა, მალე პირველი ქართული მსროლელთა პოლკი შეიქმნა და ტარასი უკვე მისი მეთაურის რანგში გვევლინება. მსახურობდა კავკასიის ფრონტზე. 1918 წლის 8 მაისს ამიერკავკასიის დროებითი მთავრობის მიერ ენიჭება გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის გამოცხადების შემდეგ, 1918 წლის ზაფხულში ირიცხებოდა გენერალ მაზნიაშვილის შენაერთის შემადგენლობაში, რომელმაც რუსი ბოლშევიკური შენაერთებისაგან გაწმინდა აფხაზეთი და შავიზღვისპირეთი. 1918 წლის ივნისში იყო გაგრის ფრონტის სარდალი, შემდეგ – ქალაქ ტუაფსეს გენერალ-გუბერნატორი.

თვითგამოცხადებული „სამხრეთ-დასავლეთ კავკასიის რესპუბლიკის“ მხრიდან სამხედრო აგრესიის აღკვეთისა და ლიკვიდაციის შემდეგ, 1919 წლის ივნისიდან, ინიშნება ახალციხის ფრონტის სარდლად და ახალციხისა და ახალქალაქის მაზრების გენერალ-გუბერნატორად.

1920 წლის დასაწყისში დაინიშნა დასავლეთ საქართველოში გაშლილი 1-ლი ქვეითი დივიზიის მეთაურის მოადგილედ.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და ზოგიერთი სხვა გენერლის მსგავსად არ წასულა საქართველოდან და დარჩა სამშობლოში. 1923 წელს დააპატიმრეს ანტისაბჭოთა „სამხედრო ცენტრის“ საკითხთან დაკავშირებით, თუმცა, მალევე გაანთავისუფლეს. იმავე წელს გადადგა სამხედრო სამსახურიდან და მუშაობა დაიწყო საქართველოს სსრ ფინანსთა სახალხო კომისარიატში.

გარდაიცვალა 1937 წლის 26 თებერვალს. დეტალები უცნობია. დაკრძალულია თბილისში, ვაკის სასაფლაოზე. საფლავი დაცულია.

დimitრი სოლომონის ძეთოფურია
(11.02.1861 – 1934)
გენერალ-მაიორი (12.05.1915)

ქართველი ოფიცერი და სამხედრო მოღვაწე, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი, 1877-1878 წლების რუსეთ-თურქეთის, 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის და I მსოფლიო ომის მონაწილე. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

დაიბადა სამეგრელოში, სოფელ სეფიეთში. 1877 წელს დაამთავრა ჯერ სამეგრელოს სასულიერო სასწავლებელი, შემდეგ – თბილისის იუნკერთა სასწავლებელი. 1877-1878 წლების რუსეთ-თურქეთის ომში მონაწილეობისა და მისი დასრულების შემდეგ დაამთავრა თბილისის იუნკერთა სასწავლებლის ოფიცერთა კურსები და დაიწყო სამხედრო სამსახური ზაქათალის 164-ე ქვეით პოლკში. მეთაურობდა ასეულს, შემდეგ – ბატალიონს. პოდპოლკოვნიკის ჩინით მონაწილეობდა 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის ომში.

1910 წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. პირველი მსოფლიო ომის დაწყებისას, 1914 წელს, მეთაურობდა ჩეხოვსარის 308-ე ქვეით პოლკს. 1915 წლის 12 მაისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

1917 წელს რუსეთის დროებითი მთავრობის მიერ დაინიშნა 27-ე ქვეითი დივიზიის მე-2 ბრიგადის მეთაურად.

1918-1921 წლებში მსახურობდა ქართულ ჯარში. იყო საქართველოს ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის წევრი და პარტიის სამეგრელოს ორგანიზაციის ხელმძღვანელი. საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობისა

და სხვა გენერლების მსგავსად არწასულა საქართველოდან და დარჩა სამშობლოში. ცხოვრობდა თავის სოფელში, სამეგრელოში.

საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოვდა **გიორგის ოქროს იარაღით (1916 წლის 21 თებერვალს), წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1916 წლის 24 ნოემბერს)**, წმინდა სტანისლავის III (1894 წ.) და II (მახვილებით – 1905 წ.) ხარისხის ორდენით, წმინდა ანას III (1903 წ.) და II (1909 წ.) ხარისხის ორდენით, წმინდა ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1915 წ.) და III ხარისხის (1915 წ.) ორდენით.

ევგენი სიმონის ძეიმნაძე
(04.12.1875-01.04.1945)
გენერალ-მაიორი (05.12.1916)

რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი, 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის და I მსოფლიო ომის მონაწილე.

საწყისი სამხედრო განათლება მიიღო თბილისის კადეტთა კორპუსში. შემდეგ დაამთავრა კონსტანტინეს საარტილერიო სასწავლებელი 1895 წელს და ნიკოლოზის გენერალური შტაბის აკადემია 1903 წელს (I თანრიგით).

1895-1903 წლებში მეთაურობდა ასეულს, ბატალიონს. მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიისა და პირველ მსოფლიო ომებში. მსახურობდა მე-20 საარტილერიო ბრიგადაში, მე-3 გრენადერთა პერნოვის პოლკში, მე-15 სამწყობრო პოლკის ბატალიონში.

1908 წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. 1915 წლის მარტიდან მსახურობდა 50-ე ქვეითი დივიზიის შტაბის უფროსად. 1915 წლის 29 ივლისს დაინიშნა კავკასიის მე-12 მსროლელი პოლკის მეთაურად.

1916 წლის 24 ნოემბერს გადაჰყავთ ციმბირის მე-14 მსროლელი დივიზიის შტაბის უფროსად. 1916 წლის 5 დეკემბერს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

1918-1919 წლებში მსახურობდა ქართულ ჯარში საველე არმიის შტაბის უფროსად. 1919 წლის 14 მაისიდან მთავარსარდლის შტაბის ჩინოსნების რეზერვშია.

1919 წლის ოქტომბრიდან ტოვებს საქართველოს და უერთდება გენერალ დენიკინის თეთრ მოძრაობას. 1919 წლის 15 ოქტომბრიდან 1919 წლის 8 ნოემბრამდე იყო ოდესის სამხედრო სასწავლებლის უფროსი. წითელ არმიასთან თეთრი მოძრაობის წარუმატებელი სამხედრო

მოქმედებების ფონზე, 1920 წლის დასაწყისში ტოვებს რუსეთს და მიდის ემიგრაციაში. 1920 წლის შემოდგომამდე იმყოფებოდა ბულგარეთში. თეთრი მოძრაობის საბოლოოდ დამარცხების შემდეგ ტოვებს ევროპას და ფუძნდება ამერიკის შეერთებულ შტატებში. 1932 წლამდე ცხოვრობდა მიჩიგანში, ქალაქ დეტროიტში. ეწეოდა აქტიურ საზოგადოებრივ ცხოვრებას. იყო ვეტერანთა საზოგადოების თავმჯდომარე.

1932 წელს საცხოვრებლად გადავიდა ნიუ-იორკში. 1938 წლიდან იყო ჟურნალ „ჯარი და ფლოტის“ წარმომადგენელი. 1944 წელს ისევ ბრუნდება დეტროიტში. მუშაობდა „რუსეთის საყოველთაო სამხედრო კავშირის“ ადგილობრივი განყოფილების უფროსად.

გარდაიცვალა ნიუ-იორკში, 1945 წლის 5 დეკემბერს. დაკრძალულია მაუნთ-ოლივეტის სასაფლაოზე (მასპეტი, ლონგ-აილენდი).

საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში მიღწეული წარმატებებისათვის დაჯილდოებული იყო: გიორგის ოქროს იარაღით (1915 წლის 19 მარტს), წმინდა სტანისლავის III (1906 წ.), II (1913 წ.) და I ხარისხის (მახვილებით – 1917 წ.) ორდენით, წმინდა ანას III (1909 წ.) და II (1916 წ.) ხარისხის ორდენით, წმინდა ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1915 წ.) და III ხარისხის ორდენით (1915 წ.).

გიორგი ივანეს ძე კვინიტაძე

(21.08.1874-07.08.1970)

გენერალ-მაიორი (27.09.1917)

საქართველოს ეროვნული გმირი (26.09.2013)

ქართველი ოფიცერი და სამხედრო მოღვაწე, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის პოლკოვნიკი, რუსეთის რესპუბლიკის არმიის გენერალური შტაბის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. ამიერკავკასიის დემოკრატიული ფედერაციული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების მთავარსარდალი, საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების პირველი და ფაქტობრივად ბოლო მთავარსარდალი, რესპუბლიკის თავდაცვის და სამხედრო საბჭოების წევრი, 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე, გიორგის ჯვრის კავალერი. საქართველოს ეროვნული გმირი.

დაიბადა დაღესტანში პროფესიონალი სამხედროს ოჯახში. თავადაც მამის კვალს გაჰყვა და თბილისის კადეტთა კორპუსში შევიდა, შემდეგ პეტერბურგში დაამთავრა კონსტანტინეს ქვეითთა სასწავლებელი. 1894 წლიდან ოფიცრის ჩინით დაიწყო სამხედრო სამსახური ვლადიკავკაზის 152-ე ქვეით პოლკში, შემდეგ – პოლონეთის სამეფოში.

1897 წელს ენიჭება პორუჩიკის, ხოლო 1901 წელს შტაბს-კაპიტნის წოდება. 1904 წელს, რუსეთ-იაპონიის ომის დროს, გიორგი კვინიტაძე საკუთარი სურვილით გაგზავნეს შორეულ აღმოსავლეთში, სადაც მიიღო საბრძოლო ნათლობა.

1905 წელს ენიჭება კაპიტნის წოდება. 1907-1909 წლებში სწავლობდა ნიკოლოზის გენერალური შტაბის აკადემიაში. 1910 წლიდან მსახურობდა ლაიბ-გვარდიის მინგრელსკის მე-16 პოლკში ასეულის

მეთაურად. 1912-1915 წლებში მსახურობდა კავკასიის სამხედრო ოლქის შტაბში, გენერალ-კვარტერმეისტერის მმართველობაში.

I მსოფლიო ომის დროს, 1914-1918 წლებში, პოლკოვნიკი კვინიტაძე იყო კავკასიის მე-4 მსროლელი დივიზიის შტაბის უფროსის მოვალეობის შემსრულებელი. იყო კავკასიის ფრონტის არზრუმის ოპერაციის აქტიური მონაწილე და გმირი. 1916 წლის 9 დეკემბერს ენიჭება რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკის წოდება.

1917 წლის თებერვლის რევოლუციის შემდეგ, გიორგი კვინიტაძე სამშობლოშია და ქართული სამხედრო ნაწილების შექმნისათვის იღწვის. რუსეთის არმიაში ხანგრძლივი მოღვაწეობის გამო ქართული ენა დავიწყებული ჰქონდა, ამიტომ საქართველოში დაბრუნებისთანავე ენის სწავლას შეუდგა თედო სახოკიასთან. იგი ახლადშექმნილ ქართველ სამხედროთა კავშირის კომიტეტში აირჩიეს. 1917 წლის 10 სექტემბერს დაინიშნა კავკასიის მე-15 მსროლელი პოლკის მეთაურად. 1917 წლის 27 სექტემბერს დროებითი მთავრობის მიერ მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება (გიორგის სტატუტის 49 და 54 მუხლების საფუძველზე).

1918 წ. 11 იანვარს კავკასიის ფრონტის გენერალ-კვარტერმეისტერის თანაშემწედ დანიშნეს. 1918 წლის აპრილში ამიერკავკასიის რესპუბლიკის სამხედრო მინისტრის გრიგოლ გიორგაძის ბრძანებით გიორგი კვინიტაძე ამიერკავკასიის რესპუბლიკის ჯარების მთავარსარდლად და სამხედრო მინისტრის თანაშემწედ ინიშნება. საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის გამოცხადებისთანავე, 1918 წლის 27 მაისს ინიშნება ახლადშექმნილი საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების მთავარსარდლად და რესპუბლიკის სამხედრო მინისტრის თანაშემწედ.

1918 წლის ივნისის ბოლოს, მთავრობის მიერ გატარებულ სამხედრო რეფორმებთან დაკავშირებული პროტესტის ნიშნად გენერალი სამხედრო მინისტრის თანაშემწისა და მთავარსარდლის თანამდებობებიდან გადადგა. 1920 წლის მაისიდან 1920 წლის ოქტომბრამდე, და 1921 წლის თებერვალ-მარტში ისევ ეკავა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების მთავარსარდლის თანამდებობა. მმართველ სოციალ-დემოკრატიულ პარტიასთან სერიოზული იდეოლოგიური უთანხმოების გამო მას ხშირად უწევდა დაკავებული თანამდებობებიდან გადადგომა. მიუხედავად ამისა, იგი ყოველთვის იქ იყო, სადაც კრიტიკულ მომენტში სჭირდებოდა ქვეყანას და დამოუკიდებელი რესპუბლიკის მთავრობა უხმობდა. ეწეოდა აქტიურ საზოგადოებრივ ცხოვრებას. გადამდგარი გენერალი თანამშრომლობდა ქართულ სამხედრო გაზეთში, აქვეყნებდა სტატიებს. არჩეული იყო „სამხედრო ცოდნის მოყვარულთა“ ქართული საზოგადოების თავმჯდომარედ.

1918 წლის დეკემბერი – 1919 წლის იანვრის პერიოდში იყო სომხეთ-საქართველოს ომის სადახლო-შულავერის ფრონტის საველე შტაბის უფროსი. იგი მოხალისედ წავიდა გამწვევ პუნქტში, რათა ოფიცერთა პოლკში როგორც მებრძოლად ჩაწერილიყო. გადამწყვეტ ბრძოლაში შულავერთან სომხები დამარცხდნენ, 29 დეკემბერს ქართული ნაწილები შულავერში შევიდნენ, ხელთ იგდეს მოწინააღმდეგის არტილერია, სამხედრო საწყობები და საბრძოლო მასალა. უკანდახეული სომხების დევნა მხოლოდ ანტანტის შუამავალთა ჩარევით შეწყდა.

სომხებთან ომის შემდეგ გიორგი კვინიტაძე კვლავ გადადგა. 1919 წლის იანვარში სამხედრო მინისტრის გრიგოლ გიორგაძის გადაწყვეტილებით შეიქმნა სომხეთ-საქართველოს ომის ისტორიის შემსწავლელი კომისია, რომლის თავმჯდომარედაც გენერალი კვინიტაძე დაინიშნა. მაგრამ თებერვლის შუა რიცხვებში მთავრობის თავმჯდომარის ნოე ჟორდანიას პირადი თხოვნით გენერალი ახალციხის ფრონტზე გაემგზავრა და სარდლად დაინიშნა ეგრეთ წოდებული „სამხრეთ-დასავლეთ კავკასიის“, იგივე „ყარსის რესპუბლიკასთან“ ომში. 19 აპრილს მან საბოლოოდ დაამარცხა ე.წ. „ყარსის

რესპუბლიკის“ საჯარისო შენაერთები და ადგილობრივი ისლამისტური საბრძოლო რაზმები, არტაანში შევიდა და ქართული პროვინციების შემოერთებით დაასრულა 1919 წლის გაზაფხულის ორთვიანი საბრძოლო ეპოპეა.

1919 წლის ზაფხულში მთავრობის დავალებით გენერალი გიორგი კვინიტაძე იწყებს პირველი ქართული ეროვნული სამხედრო სასწავლებლის ჩამოყალიბებას, რომლის უფროსადაც იგი აგვისტოში ინიშნება. მან მთელი თავისი ენერგია, ცოდნა და გამოცდილება იუნკერთა სასწავლებლის შექმნას მოახმარა.

1920 წლის აპრილში გენერლის ინიციატივითა და მისივე პროექტით იქმნება სახელმწიფო თავდაცვის საბჭო, რომელსაც რესპუბლიკის სამხედრო რესურსები უნდა მოემზადებინა მოსალოდნელი ომისათვის.

1920 წლის მაისში, აზერბაიჯანის ოკუპაციის შემდეგ, რუსეთის წითელი მე-11 არმია წითელ ხიდზე გადმოვიდა და დაიწყო რუსეთ-საქართველოს 1920 წლის ომი. ქართული ჯარების მთავარსარდლად ისევ გენერალი გიორგი კვინიტაძე დაინიშნა. მან სასტიკად დაამარცხა რუსები, გადარეკა ისინი წითელ ხიდს იქით, გააგრძელა შეტევითი მოქმედებები აზერბაიჯანის ტერიტორიაზე, აღსტავის მიმართულებით, თბილისიდან მოსული ბრძანების ძალით, იძულებული გახდა შეეჩერებინა შემდგომი სამხედრო მოქმედებები, რითაც ხელიდან იქნა გაშვებული მტრის დამარცხებისა და ამიერკავკასიის ბოლშევიკთაგან სრული გაწმენდის ხელსაყრელი მომენტი.

1920 წლის ივნისში ცხინვალის რეგიონში რუსი ბოლშევიკების ინიცირებით მოხდა ოსების აჯანყება. მათ დაამარცხეს მთავრობის მცირე რაზმი და ქალაქი ცხინვალი დაიკავეს. გიორგი კვინიტაძის აქტიური სამხარო მოქმედებით ქართველებმა იოლადა აიღეს ცხინვალი და 21 ივნისს როკის უღელტეხილი დაიკავეს.

1920 წლის ივლისში ინგლისმა თავისი ჯარები გაიყვანა ბათუმის ოლქიდან. 7 ივლისს გიორგი კვინიტაძის სარდლობით ქართული ჯარის ნაწილები ბათუმის ოლქში შევიდნენ.

1920 წელს ლაგოდეხში აჯანყდნენ ბოლშევიკების მიერ გაბრიყვებული ჯარის ნაწილები. გიორგი კვინიტაძის მიერ ეს ბუნტი უსისხლოდ იქნა ლიკვიდირებული.

1920 წლის შემოდგომაზე გიორგი კვინიტაძე გადადგა მთავარსარდლისა და სამხედრო სკოლის უფროსის თანამდებობიდან, თუმცა დარჩა სკოლაში ტაქტიკის და სამხედრო ისტორიის მასწავლებლად. გამოსაშვებ სადამოუკიდებლობაზე იუნკრებმა მას ოქროთი მოჭედო ხანჯალი მიართვეს.

1921 წლის თებერვალში რუსეთის მე-11 არმია ისევ დაესხა თავს საზღვართან განლაგებულ ქართულ ნაწილებს. 16 თებერვალს გიორგი კვინიტაძე ქართული არმიის მთავარსარდლად დაინიშნა. მან სასწრაფოდ გამოიხმო საზღვრიდან გადარჩენილი ნაწილები, მას სარეზერვო ქვედანაყოფები და სამხედრო სკოლის იუნკრები დაუმატა და თბილისის დაცვის მოწყობას შეუდგა. დაცვა იმდენად ეფექტურად იყო ორგანიზებული, რომ რიცხვით სამჯერ მეტმა მტერმა ქართველების თავდაცვითი ხაზის გარღვევა გააფთრებული ბრძოლების შედეგადაც ვერ შეძლო.

ახალი ძალების თავმოყრის შემდეგ, 23-24 თებერვალს, ბოლშევიკებმა შეტევა გააძლიერეს და თბილისი ალყაში მოქცევის საშიშროების წინაშე აღმოჩნდა. ქართული ჯარის სიმცირემ, მოწინააღმდეგის დიდმა რიცხოვნობამ უპირატესობამ და რეზერვების უქონლობამ მთავარსარდალი აიძულა თბილისი დაეტოვებინა და თავდაცვის ზღუდე უფრო ხელსაყრელ მდებარეობაზე მოეწყო, რაც ვერ მოხერხდა.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, მთავრობის წევრებთან და სხვა სამხედროებთან ერთად იგი ტოვებს სამშობლოს და მიდის ემიგრაციაში. მეუღლესთან მარიამ მაყაშვილთან (1889-1960 წწ.) და მცირეწლოვან შვილებთან (ივდითი, თამარი და

ნინო) და ბავშვების მიძასთან, თელაველ ბაბაღე მრელაშვილთან ერთად იგი ემიგრაციაშია, ჯერ კონსტანტინოპოლში, შემდეგ – საბერძნეთში. ამავე დროს ხელმძღვანელობდა ქართველი იუნკრების გადანაწილებას საბერძნეთის, პოლონეთისა და საფრანგეთის სამხედრო სასწავლებლებში.

1922 წლიდან იგი საფრანგეთში, შატუშია. პირველი ოთხი თვე საქართველოს ყოფილი მთავრობისგან სუბსიდიას ღებულობდა. დახმარების შეწყვეტის შემდეგ, ერთხანს გრამფირფიტების ქარხნის მუშა იყო. მისი მწირი ხელფასი ოჯახს არ ჰყოფნიდა და 1923 წლის ზაფხულში ოჯახის შემოსავლის გაზრდის მიზნით ძიძის დახმარებით მაწვნის მომზადება და გაყიდვა დაიწყო, რის შემდეგაც ოჯახმა სული მოითქვა.

გიორგი კვინიტაძეს არც უცხოეთში შეუწყვეტია აქტიური პოლიტიკური და პუბლიცისტური მოღვაწეობა, სხვადასხვა გამომცემლობაში აქვეყნებდა სტატიებს და მოგონებებს. 1922 წელს დაწერა „მოგონებები“, რომელიც 1961 წელს შეავსო და უძღვნა მეუღლის ხსოვნას. ამ პერიოდის განმავლობაში კავშირი ჰქონდა ემიგრაციაში მყოფ ეროვნულ ძალებთან. ამავე დროს დაკავებული იყო პუბლიცისტური საქმიანობით. თანამშრომლობდა პარიზისა და ბერლინში გამომავალ კავკასიის ხალხთა ემიგრაციულ ჟურნალთან „Kavkaz (Le Caucase) (Der Kaukasus)“.

ემიგრაციაში ყოფნისას რუსულ ენაზე დაწერა და გამოაქვეყნა მემუარული ხასიათის ნაშრომი „საქართველოს დამოუკიდებლობის წლები. 1917-1921“, რომელიც ქართულ ენაზე ორ ნაწილად გამოიცა 1999 წელს. გიორგი კვინიტაძის პირადი არქივი დაცულია ხელნაწერთა ეროვნულ ცენტრში. არქივი შემოსწირა მისმა ქალიშვილმა, ნინო დ'აბო–კვინიტაძემ 2007 წლის 22 ოქტომბერს (შემოსულობათა წიგნი N749). გიორგი კვინიტაძის შვილის, სწორედ ნინოს ქალიშვილია ფრანგული კინოს ვარსკვლავი მარიამ დ'აბო.

გიორგი კვინიტაძე იყო 1950-იან წლებში დაარსებული რამდენიმე ანტისაბჭოთა ორგანიზაციის ნამდვილი და საპატიო წევრი, კერძოდ: „პარიზის ბლოკი“, „ქართველთა დემოკრატიული კავშირი“, „ქართველ მხედართა დარაზმულობა“.

უცხოეთში გადახვეწილი გენერალი ღრმად მოხუცებული 1970 წლის 7 აგვისტოს გარდაიცვალა პარიზთან ახლოს, შატუში. დასაფლავებული იყო შატუს სასაფლაოზე მეუღლის გვერდით.

საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის გენერალი კვინიტაძე დაჯილდოებული იყო: **გიორგის ოქროს იარაღით (1917 წლის 31 ივლისს); წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1917 წლის 27 სექტემბერს);** წმინდა სტანისლავის III (მახვილებით და ბაფთით – 1905 წ.) და II (1915 წ.) ხარისხის ორდენით; წმინდა ანას IV (მამაცობისათვის – 1907 წ.), III (1912 წ.) და II (1916 წ.) ხარისხის ორდენით; წმინდა ვლადიმირის III ხარისხის ორდენით (მახვილებით – 1915 წ.).

2008 წლის 16 აპრილს ქართულ არმიაში დაწესდა მისი სახელობის მედალი „გენერალი კვინიტაძე“, ხოლო ქუთაისში კადეტთა სამხედრო ლიცეუმს მიენიჭა მისი სახელი. თბილისში, დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონში არის გენერალ გიორგი კვინიტაძის სახელობის ქუჩა, სადაც მდებარეობს საქართველოს თავდაცვის სამინისტრო და გენერალური შტაბი.

2013 წლის 26 სექტემბერს, საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულებით, გენერალ კვინიტაძეს მიენიჭა საქართველოს ეროვნული გმირის წოდება, ხოლო 2021 წლის 22 მაისს მისი ნეშტი სამშობლოში გადმოასვენეს და საქართველოს დამოუკიდებლობის დღეს, 26 მაისს, სრული მხედრული პატივით დაკრძალეს თბილისში, მთაწმინდის პანთეონში.

ალექსანდრე სოლომონის ძე მელიონიძე
(29.08.1856-1929)
გენერალ-მაიორი (11.11.1914)

რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი, არტილერისტი, 1877-1878 წლების რუსეთ-თურქეთის, 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის და I მსოფლიო ომის მონაწილე.

დაიბადა გორის მაზრის სოფელ სასირეთში. საერო განათლება მიიღო თბილისის რეალურ სასწავლებელში, შემდეგ დაამთავრა კონსტანტინეს მე-2 სამხედრო სასწავლებელი და ოფიცრების მსროლელთა სკოლა.

სამხედრო სამსახურში შევიდა 1877 წელს. მონაწილეობდა 1877-1878 წლების რუსეთ-თურქეთის ომში. 1879 წლიდან პრაპორშჩიკი, 1880 წლიდან – პოდპორუჩიკი, 1883 წლიდან – შტაბს-კაპიტანი, ხოლო 1895 წლიდან – კაპიტანი. ამ წოდებაში მსახურობდა კავკასიის გრენადერთა საარტილერიო ბრიგადაში, მეთაურობდა საარტილერიო ბატარეას. 1904 წელს მიენიჭა პოდპოლკოვნიკის წოდება.

1910 წლის 4 მარტს დაინიშნა კავკასიის მსროლელთა საარტილერიო პარკის მეთაურად.

1911 წლის 13 ივლისს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება, 1912-1914 წლებში მეთაურობდა კავკასიის მე-2 მორტირთა საარტილერიო დივიზიონს.

მონაწილეობდა პირველ მსოფლიო ომში, სადაც ომის მიმდინარეობის პირველივე ეტაპზე მძიმედ დაიჭრა. 1914 წლის 11 ნოემბერს გადადგა სამხედრო სამსახურიდან მუნდირით, პენსიით და გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდების მინიჭებით.

1918-1921 წლებში მსახურობდა ქართულ ჯარში, სამხედრო სამინისტროს სააღრიცხვო განყოფილების უფროსად.

საზრდოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოვდა წმინდა სტანისლავის III (1895 წ.) და II ხარისხის ორდენით (1916 წ.); წმინდა ანას III (1899 წ.) და II ხარისხის ორდენით (1909 წ.); წმინდა ვლადიმირის IV (25 წლიანი სამხედრო სამსახურისათვის – 1915 წ.) და III ხარისხის ორდენით.

გიორგი ივანეს ძე მაზნიაშვილი
(06.05.1870–11.12.1937)
გენერალ-მაიორი (18.01.1918)
საქართველოს ეროვნული გმირი (26.09.2013)

ქართველი მხედართმთავარი და სამხედრო მოღვაწე, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე. გიორგის ჯვრის კავალერი. საქართველოს ეროვნული გმირი.

დაიბადა გორის მაზრის სოფელ სასირეთში. ვლადიკავკაზის სამხედრო პროგიმნაზიისა და თბილისის ქვეით იუნკერთა სასწავლებლის დასრულების შემდეგ, 1894 წელს, მიენიჭა პოდპორუჩიკის წოდება და ჩაირიცხა რუსეთის იმპერიის არმიაში.

სამხედრო სამსახური დაიწყო პიატიგორსკის 151-ე ქვეით პოლკში. 1899 წელს მიენიჭა პორუჩიკის წოდება, ხოლო 1903 წელს – შტაბს-კაპიტნის. მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიის ომში, სადაც დაიჭრა.

პირველი მსოფლიო ომის წინა პერიოდში, კაპიტნის წოდებით ირიცხებოდა ციმბირის მე-2 მსროლელ პოლკში. პირველ მსოფლიო ომში იბრძოდა დასავლეთის ფრონტზე, სადაც გერმანელების წინააღმდეგ ბრძოლისას ორჯერ დაიჭრა (1914 წლის 27 სექტემბერს და 1915 წლის 22 იანვარს. საარტილერიო ჯურვის ნამსხვრევმა დაუმტვრია იდაყვის ძვალი, რის გამოც მარცხენა ხელის მოხრა უჭირდა). 1915 წლის 5 მარტს მიენიჭა პოდპოლკოვნიკის წოდება. მიღებული ჭრილობის შედეგად მაზნიაშვილი ლაზარეთში აღმოჩნდა, სადაც მას ემსახურებოდნენ იმპერატორის ქალიშვილები, რაც დიდ პატივად ითვლებოდა მაშინდელ რუსეთის იმპერიაში. ლაზარეთშივე ესტუმრა გიორგი მაზნიაშვილს თვით იმპერატორი ნიკოლოზ II და პირადად გადასცა მას წმინდა გიორგის ჯვარი ომში გამოჩენილი მხედრული მამაცობისათვის (1916 წლის 7 აგვისტოს, სოფელ ტობოლისთან (დასავლეთი

უკრაინა) წარმატებული კონტრშეტევის ორგანიზების და მოწინააღმდეგის ცეცხლის ქვეშ შეტევაზე პირადად გადასვლის გამო) და მიიწვია თავის სასახლეში.

ბრძოლაში გამოჩენილი მამაცობისათვის 1916 წლის 26 ნოემბერს მაზნიაშვილს პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება მიენიჭა.

თებერვლის რევოლუციის შემდეგ საქართველოში დაბრუნდა, სადაც აღმოსავლეთ საქართველოში გაშლილი მე-2 ქართული დივიზიის მეთაურად დაინიშნა, შტაბით თბილისში. 1917 წლის ოქტომბერ-ნოემბერში, მისი გეგმით და უშუალო ჩართულობით მოხერხდა კავკასიის ფრონტიდან წამოსული გაბოლშევიკებული და გადუხერტირებული რუსული არმიის ემელონების სისხლისღვრის გარეშე გაცილება თბილისიდან. 1918 წლის 18 იანვარს მას გენერალ-მაიორის წოდება მიენიჭა.

კავკასიის ფრონტის მოშლისა და ოსმალური შენაერთების მხრიდან შეტევითი მოქმედებების დაწყებასთან დაკავშირებით, 1918 წლის 30 მარტს, გიორგი მაზნიაშვილი „შემოვლითი კოლონის“ მეთაურად დაინიშნა, რომელსაც უნდა დაეცვა ბათუმის ფორტები, მაგრამ ოსმალების სწრაფი წინსვლისა და ბათუმის დაკავების შემდეგ მას ჩოლოქის ზღუდის მოწყობა, ოსმალების შეტევის შეჩერება და მათი საქართველოში შემდგომი ექსპანსიის აღკვეთა დაევალა. გენერალმა წარმატებით გაართვა თავი მის წინაშე დასმული ამოცანის შესრულებას და ამ მიმართულებაზე ოსმალური შენაერთების შემდგომი შეიარაღებული ექსპანსია აღკვეთილი იქნა.

1918 წლის 18 მაისიდან აფხაზეთში დაწყებული რუსული ბოლშევიკური სამხედრო ექსპანსიის აღსაკვეთად გიორგი მაზნიაშვილი აფხაზეთის გენერალ-გუბერნატორად და შავიზღვისპირეთის ჯარების სარდლად დაინიშნა. გენერალმა აქაც წარმატებით გაართვა თავი დაკისრებული ამოცანის შესრულებას, მან არათუ შეაჩერა რუსული ქვედანაყოფების შემდგომი წინსვლა, არამედ შეტევაზეც გადავიდა და ზედიზედ დაიკავა ქალაქები გაგრა, სოჭი, ტუაფსე. პარალელურად, მაზნიაშვილის შენაერთმა დაამარცხა და ტყვედ აიყვანა კოდორთან გადმომსხდარი ოსმალური დესანტი.

შავიზღვისპირეთის სამხედრო კამპანიის შემდეგ, 1918 წლის ნოემბრიდან, გენერალი მაზნიაშვილი ქალაქ თბილისისა და თბილისის გუბერნიის სამხედრო ოლქის და აღმოსავლეთ საქართველოს რკინიგზების გენერალ-გუბერნატორად ინიშნება. მის ადგილზე კი, გენერალი ალექსანდრე ქონიაშვილი გაიგზავნა.

1918 წლის 16 დეკემბერს, სომხეთ-საქართველოს ომის მსვლელობისას, მაზნიაშვილი საქართველოში შემოჭრილი სომხეთის არმიის წინააღმდეგ მოქმედი შულავერი-სადახლოს მიმართულების სარდლად დაინიშნა. ქართული მხარის წარმატებულად დაწყებული და მიმდინარე სტრატეგიული შეტევითი ოპერაცია 1918 წლის 31 დეკემბერს ბრიტანელების ჩარევით იქნა შეჩერებული და ბორჩალოს მაზრის ქვედა ზონა „ლორეს ნეიტრალურ ზონად“ გამოცხადდა.

1919 წლის თებერვლიდან ინიშნება ახალციხისა და ახალქალაქის მაზრების გენერალ-გუბერნატორად და რეგიონში დისლოცირებული ქართული გარნიზონის ჯარების სარდლად. თვითგამოცხადებული „სამხრეთ-დასავლეთ კავკასიის რესპუბლიკის“, ანუ, ე.წ. „ყარსის რესპუბლიკის“ ჯარების სამხედრო აგრესიისა და აჯანყებული ადგილობრივი მუსლიმანური მოსახლეობის წინააღმდეგ აღმატებულ ძალასთან დაპირისპირებაში გენერალმა ვერ შეძლო მოწინააღმდეგის ძალების შეკავება. ქართულმა გარნიზონმა და საჯარისო ნაწილებმა დატოვეს ახალციხე და უკან დაიხიეს.

გენერალი მაზნიაშვილი თბილისში გამოიწვიეს, მის ადგილზე კი, გენერალი კვინიტაძე დანიშნეს.

ახალციხის დატოვების ბრალდებით მის წინააღმდეგ საქმე აღიმართა. 1919 წლის მარტი – 1920 წლის ნოემბრის პერიოდში იგი ჩამოშორებულ იქნა საქმიანობას. საქმის წარმოება გაჭიანურდა და 1920

წლის 6 ოქტომბერს შედგა საბოლოო სხდომა, სადაც მაზნიაშვილი ბრალდების ყველა პუნქტში გამართლდა.

1920 წლის შემოდგომაზე მას ისევ იწვევენ საქართველოს შეიარაღებული ძალების კადრში და 1920 წლის 8 ნოემბერს იგი ქალაქ თბილისის გენერალ-გუბერნატორად, გარნიზონის ჯარების უფროსად და დიდუბე-ნავთლუდის რკინიგზის მონაკვეთის კომენდანტად ინიშნება.

1921 წლის თებერვალში საბჭოთა რუსეთ-საქართველოს ომის მიმდინარეობისას იგი სოღანლუდის ფრონტის სარდლად ინიშნება. 18-19 თებერვლის ფონიჭალის ბრძოლაში მაზნიაშვილის დაჯგუფებამ წარმატებით მოიგერია მტრის შეტევა, თავად გადავიდა კონტრშეტევაზე და გაანადგურა რუსების 58-ე ქვეითი ბრიგადა. მტრის ზარალი იმდენად დიდი იყო, რომ ამ უბანზე რუსებს აღარ შემოუტევიათ. მათ მხოლოდ 24 თებერვალს აიღეს ქედზე მდებარე ერთი სიმაღლე, მაგრამ კონტრშეტევის შემდეგ უკუიქცნენ. იმავე ღამით, მიღებული ბრძანების თანახმად, ქართულმა დანაყოფებმა დატოვეს თბილისი და 25 თებერვალს ცენტრალური ფრონტის ჯარები მცხეთასთან შეერივნენ უკანდახეულ ჯარებს.

1921 წლის 11 მარტს თურქმა ქემალისტებმა ბათუმი დაიკავეს. გენერალ მაზნიაშვილის მეთაურობით 18-19 მარტს გამართულ ბრძოლაში ქართულმა მხარემ დიდ სამხედრო წარმატებას მიაღწია. თურქმა ოკუპანტებმა ქალაქი დატოვეს, ბათუმი და ბათუმის ოლქი კი, კვლავ დანარჩენ საქართველოს შემოუერთდა.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, იგი მთავრობის წევრებისა და ქართველი გენერალიტეტის ზოგიერთი წარმომადგენლის მსგავსად არ მიდის ემიგრაციაში და რჩება სამშობლოში. იგი კოოპერაციაში შედის ახალ ხელისუფლებასთან და მონაწილეობდა ქართული წითელი შენაერთის ფორმირებაში. გენერალი მაზნიაშვილი ჯერ საბჭოთა საქართველოს წითელი ქვეითი დივიზიის მეთაურად, ხოლო შემდეგ – რესპუბლიკის ჯარების მთავარ სამხედრო ინსპექტორად ინიშნება.

1921 წლის 6 სექტემბერს მას აპატიმრებენ, მაგრამ ამნისტიის ძალით მალევე ათავისუფლებენ. 1923 წელს ისევ აპატიმრებენ და „სამხედრო ცენტრის“ საქმესთან დაკავშირებით დახვრეტას უსჯიან, თუმცა, სასჯელი მალევე გააუქმეს, რადგან საბჭოთა ხელისუფლებამ დაუფასა ბათუმისა და აჭარის ათავისუფლების საქმეში შეტანილი დიდი წვლილი და სასჯელის უმაღლესი ზომა საზღვარგარეთ გასახლებით შეუცვალა. მცირე ხნით ცხოვრობდა ირანში, სადაც მას ცნობილი ქართველი მრეწველი და მეცენატი აკაკი ხოშტარია უწევდა ფინანსურ მხარდაჭერას. ამ პერიოდში ხოშტარიას გართულებული ჰქონდა სპარსეთის მთავრობასთან ურთიერთობა, ამიტომაც მაზნიაშვილმა ევროპაში გამგზავრება და ქართველ ემიგრანტთა დიდ ჯგუფთან შეერთება გადაწყვიტა. 1923 წლის დეკემბრისათვის გენერალი უკვე პარიზში იყო, სადაც დევნილობაში მყოფმა საქართველოს მთავრობამ მას მცირე პენსია, 500 ფრანკი დაუნიშნა. თუმცა, მისი ემიგრაციაში ყოფნა დიდ ხანს არ გაგრძელებულა. სამშობლოსა და ოჯახზე ნოსტალგიით შეპყრობილი გენერალი საფრანგეთიდან უკან 1925 წელს ბრუნდება.

ამის შემდგომ აქტიურ სამხედრო და საჯარო ცხოვრებას ჩამოშორდა. სიცოცხლის ბოლო წლები ოჯახთან ერთად თავის მშობლიურ კასპის რაიონის სოფელ სასირეთში გაატარა. აქტიურად იყო ჩართული სოფლის საზოგადოებრივ ცხოვრებაში. მონაწილეობდა მდინარე მტკვარზე ბორანის გადებაში, სოფელში სასმელი წყლის გაყვანასა და სკოლის მშენებლობაში. ავტორია მემუარული ხასიათის წიგნისა „მოგონებანი (1917-1925)“. ტფ. 1927.

დიდი საბჭოური რეპრესიების პერიოდში, 1937 წელს, გენერალი მაზნიაშვილი დააპატიმრეს და ჩეკას „ტროიკამ“ აქვსენტი რაფავას, შალვა წერეთლისა და ილარიონ ტალახაძის შემადგენლობით მას კონტრრევოლუციური, სამხედრო-ჯაშუშური და ტერორისტული ორგანიზაციის წევრობის

ბრალდება წაუყენა. გენერალი მაზნიაშვილი თავის უფროს შვილთან, ივანესთან ერთად დახვრიტეს. მათი საფლავები არ არსებობს.

1957 წლის 28 ივნისს ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქის ტრიბუნალმა გააუქმა 1937 წლის განაჩენი, რის საფუძველზეც მოხდა ივანე გიორგის მე მაზნიაშვილის რეაბილიტაცია.

დაჯილდოებული იყო: წმ. გიორგის ჯვარი IV ხარისხით – (1917 წლის 5 აგვისტოს). წმ. სტანისლავის II, III და IV ხარისხის, წმ. ანას II და III ხარისხის ორდენებით 1904-1911 წლებში; „ოქროს იარაღით“ – 1907 წელს. წმ. გიორგის ჯვარი IV ხარისხის – 1916 წელს.

2008 წლის 16 აპრილს ქართულ არმიაში დაწესდა მისი სახელობის მედალი „გენერალი მაზნიაშვილი“. სოფელ სასირეთში მოქმედებს გენერალ გიორგი მაზნიაშვილის სახლ-მუზეუმი. თბილისში დაიდგა მისი ბიუსტი. ბათუმში, რუსთავსა და თბილისის ჩუღურეთის რაიონში არსებობს მისი სახელობის ქუჩა.

2013 წლის 26 სექტემბერს საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულებით გენერალ მაზნიაშვილს საქართველოს ეროვნული გმირის წოდება მიენიჭა.

ლევან (ლენკო) ლუარსაბის ძე მაღალაშვილი
(10.08. 1879-22.08. 1926)
გენერალ-მაიორი (1917)

ქართველი ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი, რუსეთის რესპუბლიკის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი, კავალერისტი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე. გიორგის ჯვრის კავალერი.

დაიბადა თბილისში. დაამთავრა პაჟთა კორპუსი 1899 წელს და ნიკოლოზის საკავალერიო სასწავლებელი. სამხედრო სამსახური დაიწყო ხორუნიჟად თერგის კაზაკთა ჯარების ვოლგის 1-ლ პოლკში. მონაწილეობდა რუსეთის არმიის 1900-1901 წლების ჩინეთის ლაშქრობაში.

1902 წლის 25 ნოემბრიდან სამსახური გააგრძელა სუნჟა-ვლადიკავკაზის 1-ლ პოლკში.

1904 წლის 9 ივნისს დაინიშნა იმიერბაიკალისპირეთის ამურის საკავალერიო პოლკში. მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიის 1904-1905 წლების ომში.

1909 წლის 1 იანვრისათვის ლევან მაღალაშვილი თერგის კაზაკთა ჯარების სუნჟა-ვლადიკავკაზის პირველი პოლკის პოდისაული იყო, ხოლო იმავე წლის 24 ივლისისთვის – შტაბს-როტმისტრი.

I მსოფლიო ომში იბრძოდა კავკასიის ფრონტზე. 1915 წელს ენიჭება პოდპოლკოვნიკის წოდება. 1916 წლის ივლისიდან „კავკასიის ველური დივიზიის“ პოლკის მეთაურია. აქვე, 1916 წლის 11 სექტემბერს ენიჭება პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. ბრძოლებში გამოჩენილი პირადი სიმამაცისა და მაღალი საბრძოლო სულისკვეთების გამო, 1917 წლის 29 ივნისს დროებითი მთავრობის მიერ დაჯილდოვდა გიორგის IV ხარისხის ჯვრით. და აქვე ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება.

1918 წლის იანვარში შამქორთან მეთაურობდა თათართა დივიზიას, რომელიც შამქორში აწარმოებდა სისხლისმღვრელ ბრძოლებს კავკასიის ფრონტის დეზერტირად ქცეული გაბოლშევიკებული რუსული არმიის ქვედანაყოფების წინააღმდეგ.

1918 წლის გაზაფხულიდან საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების შემადგენლობაშია. მონაწილეობდა სომხეთ-საქართველოს ომში. იყო ბორჩალოს მაზრის მოხალისე მუსლიმთა პოლკის მეთაური.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და გენერალიტეტის სხვა წარმომადგენლების მსგავსად მიდის ემიგრაციაში. იმყოფებოდა ჯერ კონსტანტინოპოლში, შემდეგ გადადის და ცხოვრობდა გერმანიაში, მიუნხენში, სადაც გარდაიცვალა კიდეც ტუბერკულოზისგან 1926 წელს. დაკრძალულია იქვე.

სამხედრო დამსახურებისთვის დაჯილდოებული იყო: **წმ. გიორგის ჯვრის IV ხარისხის (დაფნის რტოთი – 1917 წ.)** წმ. სტანისლავის III ხარისხის (მახვილებითა და ბაფთით – 1904 წ.), წმ. ანას III ხარისხის (მახვილებითა და ბაფთით – 1906 წ.), წმ. ანას II ხარისხის (მახვილებით – 1906 წ.), წმ. ვლადიმირის IV ხარისხის (მახვილებითა და ბაფთით – 1915 წ.) წმ. გიორგის ჯვრის IV ხარისხის (დაფნის რტოთი – 1917 წ.) ორდენებით.

აბელ (ბალო) გაბრიელის ძე მაყაშვილი
(06.06.1860–14.06.1920)
გენერალ-მაიორი (14.01.1916)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე და მხედართმთავარი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის გენერალ-მაიორი, საქართველოსა და აზერბაიჯანის დემოკრატიული რესპუბლიკების შეიარაღებული ძალების გენერალი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე.

დაიბადა კახეთში, თელავის მაზრის სოფელ იყალთოში, ოფიცრის ოჯახში. დაამთავრა ელიზავეტგრადის სამხედრო პროგიმნაზია 1877 წელს, ყაზანის ქვეით იუნკერთა სასწავლებელი 1880 წელს და ოფიცრების მსროლელთა სკოლა.

1877 წლიდან სამხედრო სამსახურშია. 1880 წლიდან მსახურობდა 164-ე ზაქათალის ქვეით პოლკში, მეთაურობდა ასეულს და ბატალიონს. 1909-1914 წლებში მსახურობდა 185-ე ბაშკადიკლარის სარეზერვო ბატალიონის მეთაურის თანაშემწედ, შემდეგ მეთაურად. 1910 წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1914 წლის 25 ივნისს დაინიშნა გორის 202-ე ქვეითი პოლკის მეთაურად.

პირველი მსოფლიო ომის მსვლელობისას, 1914-1917 წლებში, მსახურობდა მე-16 მინგრელსკის გრენადერთა პოლკის მეთაურად. მხედრული ცხოვრების დიდი ნაწილი ციმბირსა და შორეულ აღმოსავლეთში გაატარა. თავი გამოიჩინა იაპონელებთან ომის დროს, ხოლო პირველი მსოფლიო ომის წლებში თავის პოლკთან ერთად დასავლეთის ფრონტზე მუდამ ბრძოლის წინა ხაზზე იმყოფებოდა და მისი სიმამაცე და გამჭრიახობა არაერთხელ გახდა მსჯელობის საგანი პრესის ფურცლებზე.

1916 წლის 14 იანვარს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება. 1917 წლის 26 აპრილიდან მეთაურობდა კავკასიის გრენადერთა ბრიგადას.

1917 წლის ოქტომბრის ბოლშევიკური გადატრიალების შემდეგ გენერალი მაყაშვილი თადარიგში გავიდა და ოჯახთან ერთად სამშობლოში დაბრუნდა. საქართველოს დამოუკიდებლობის გამოცხადების შემდეგ, 1918-1919 წლებში, ირიცხებოდა ქართულ ჯარში.

1918 წლის დეკემბრის დასაწყისიდან იყო ახალციხისა და ახალქალაქის მაზრების გენერალ-გუბერნატორი და იქ გაშლილი ქართული ჯარების სარდალი. თავი გამოიჩინა სომხეთ-საქართველოს ომში, სადაც მოკლე დროში ეფექტურად აღკვეთა სომხური ნაწილების შემოჭრა საქართველოს ტერიტორიებზე, ახალქალაქის მაზრაში. დიდი ავტორიტეტით სარგებლობდა ამ მხარის არამარტო ქართულ, არამედ სხვა ეროვნების მოსახლეობაშიც.

1919 წლიდან სამთავრობო და სახელისუფლებო წრეებთან იდეოლოგიური უთანხმოებების გამო გენერალ-მაიორი მაყაშვილი ტოვებს შეიარაღებულ ძალებს, საქართველოს და აზერბაიჯანში გადადის. 1919-1920 წლებში აზერბაიჯანის დემოკრატიული რესპუბლიკის მთავრობის მიწვევით სამსახურს იწყებს აზერბაიჯანის შეიარაღებულ ძალებში. აზერბაიჯანის სამხედრო მინისტრის, არტილერიის გენერალ სამედ-ბეგ მეხმანდაროვის ბრძანებით მიღებულ იქნა სამხედრო სამსახურში და დაინიშნა ჯერ პირველი ქვეითი დივიზიის მეთაურის თანაშემწედ (ხანკენდის გარნიზონის უფროსის მოვალეობის უფლებების შესრულებით), ხოლო მოგვიანებით მე-2 ქვეითი დივიზიის უფროსის თანაშემწედ. 1920 წლის მარტში იგი სათავეში ჩაუდგა განჯის სამხედრო სკოლას და დაინიშნა განჯის გამაგრებული რაიონის უფროსად.

აზერბაიჯანის რუსული ბოლშევიკური ოკუპაციის შემდეგ, 1920 წლის მაისში, ანტისაბჭოთა შეთქმულების ბრალდებით ბოლშევიკებმა დააპატიმრეს და „საგანგებო კომისიის“ („ჩეკას“) დადგენილებით იმავე წლის 14 ივნისს დახვრიტეს. არსებობს სხვა ვერსიაც, რომლის თანახმად იგი ბოლშევიკებმა კასპიის ზღვაში დაახრჩვეს.

მშობლიურ მხარეს წლობით მოშორებულმა გენერალმა მაყაშვილმა შეძლო მშობლიური ენის, ტრადიციების, ხასიათისა და სულის შენარჩუნება. ამ სულისკვეთებით აღზარდა მან თავისი შვილებიც. საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში მსახურობდნენ მისი ვაჟებიც, გაბრიელი და ნიკოლოზი. მაიორი ნიკოლოზ მაყაშვილი, ქართული სამხედრო საავიაციო რაზმის უფროსი იყო, რომელიც საფრენი აპარატის გაუმართაობის გამო ტრაგიკულად დაიღუპა ერთ-ერთი საწვრთნელი გაფრენის დროს, 1920 წლის 13 აგვისტოს.

საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის გენერალი მაყაშვილი დაჯილდოვდა: **გიორგის ოქროს იარაღით (1917 წლის 4 მარტს)**, წმინდა სტანისლავის II (1899 წ.) და I (მახვილებით – 1917 წ.) ხარისხის ორდენებით; წმინდა ანას II ხარისხის ორდენით (1906 წ.); წმინდა ვლადიმირის IV (1910 წ.) და III ხარისხის ორდენით (მახვილებით – 1915 წ.).

დავით მიხეილის ძე მაჭავარიანი
(30.08.1864–15.07.1924)
გენერალ-მაიორი (25.10.1917)

ქართველი ოფიცერი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი, რუსეთის რესპუბლიკის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

დაიბადა თბილისში, აზნაურის ოჯახში. დაწყებითი განათლება მიიღო რეალურ სასწავლებელში. შემდეგ დაამთავრა თემირხანშურას რეალური სასწავლებლის მექანიკა-ტექნიკური ფაკულტეტი 1884 წელს და თბილისის იუნკერთა სასწავლებელი 1888 წელს. აქვე ენიჭება პოდპორუჩიკის წოდება.

ჯარში მსახურობდა 1888 წლიდან. 1909 წელს დაამთავრა ოფიცრების მსროლელთა სკოლა. მსახურობდა ერევნის ლაიბ-გრენადერთა მე-13 პოლკში დაბა მანგლისში.

1892 წლიდან პორუჩიკია, 1900 წლიდან – შტაბს-კაპიტანი, 1901 წლიდან – კაპიტანი, ხოლო 1913 წლიდან – პოდპოლკოვნიკი.

მონაწილეობდა პირველ მსოფლიო ომში, აღმოსავლეთ პრუსიის ბრძოლებში რამოდენიმეჯერ დაიჭრა. 1914 წლის 1 ნოემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1916 წლის 26 აპრილს დაინიშნა რუევის 490-ე ქვეითი პოლკის მეთაურად, ხოლო 1917 წლის 9 აგვისტოს – სახელმწიფო ლაშქრის 37-ე ბრიგადის მეთაურად.

1917 წლის 25 ოქტომბერს დროებითი მთავრობის მიერ მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება (გიორგის სტატუტის 49 და 54 მუხლების საფუძველზე).

1918 წლიდან საქართველოშია. საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918-1921 წლებში, მსახურობდა ქართულ ჯარში, კერძოდ: სამხედრო

სამინისტროში, სახალხო გვარდიის მთავარ შტაბში. იყო ოფიცერთა საკრებულოს სასამართლოს თავმჯდომარე.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, ზოგიერთი სხვა ქართველი გენერლის მსგავსად არ მიდის ემიგრაციაში და რჩება სამშობლოში. იგი გადადგა სამხედრო სამსახურიდან და ცხოვრობდა თბილისში, სადაც გარდაიცვალა კიდეც 1924 წელს. დაკრძალულია იქვე. მისი საფლავი დაცულია.

საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოვდა: **წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1917 წლის 25 ოქტომბერს);** წმინდასტანისლავის II (1910 წ.) ხარისხის ორდენით; წმინდა ანას III (1907 წ.) ხარისხის ორდენით; წმინდა ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1915 წ.) და III ხარისხის ორდენით (მახვილებით – 1917 წ.).

ბიოგრაფიული მონაცემები გენერალ-მაიორ დავით მაჭავარიანის შესახებ მოაწოდა ავტორებს გენერლის შვილიშვილმა – ხელოვნებათმცოდნეობის დოქტორმა, ქალბატონმა მარიამ დიდებულიძემ, რისთვისაც ავტორები უცხადებენ მას გულითად მადლობას.

ზაქარია ასლანის მე მდივანი
(05.09.1867–18.04.1933)
გენერალ-მაიორი (18.01.1915)

ქართველი ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი, 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე, გიორგის ჯვრის კავალერი.

დაიბადა თბილისში, აზნაურის ოჯახში. დაამთავრა თბილისის კადეტთა კორპუსი 1884 წელს, კონსტანტინეს სამხედრო სასწავლებელი 1886 წელს და გენერალური შტაბის აკადემია 1898 წელს (პირველი თანრიგით).

1886 წლიდან გადიოდა სამხედრო სამსახურს ვარშავის საციხოვნო არტილერიაში და კავკასიის გრენადერთა საარტილერიო ბრიგადაში. სამხედრო აკადემიის დამთავრების შემდეგ ირიცხებოდა კავკასიის სამხედრო ოლქში.

1899 წელს გადაიყვანეს გენერალურ შტაბში. 1899-1902 წლებში მსახურობდა კავკასიის სამხედრო ოლქის შტაბის უფროსიადიუტანტის თანაშემწედ, 1900-1901 წლებში მსახურობდა ასეულის მეთაურად კავკასიის მე-3 მსროლელ ბატალიონში, ხოლო 1907 წელს მეთაურობდა ხერსონის 130-ე ქვეითი პოლკის ბატალიონს. აქვე ენიჭება პოდპოლკოვნიკის წოდება.

1903 წლის 2 ივნისს ინიშნება მე-13 ქვეითი დივიზიის შტაბის უფროსად. 1906 წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1907-1908 წლებში მსახურობდა ბათუმში, მიხეილის სიმაგრის შტაბის უფროსად. 1908 წელს დაინიშნა 39-ქვეითი დივიზიის შტაბის უფროსად. 1908-1910 წლებში მსახურობდა მე-13 ქვეითი დივიზიის შტაბის უფროსად.

1910-1912 წლებში მსახურობდა სევასტოპოლის სიმაგრის შტაბის უფროსად, ხოლო 1912-1915 წლებში მეთაურობდა ერევნის ლაიბ-გვარდიის მე-13 პოლკის მეთაურად.

1913 წელს დაინიშნა იმპერატორ ნიკოლოზ II-ის ფლიგელ-ადიუტანტად და 1914 წლის 22 აგვისტოს ჩაირიცხა იმპერატორის ამაღლებაში. შედიოდა იმპერატორის უახლოეს გარემოცვაში. 1915 წლის 18 იანვარს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

1915 წლის აპრილ-ივლისში იმყოფებოდა კავკასიის არმიის მთავარსარდლის განკარგულებაში. 1915-1917 წლებში მსახურობდა კავკასიის მე-4 საარმიო კორპუსის შტაბის უფროსად. 1917 წლის 20 მარტს დაინიშნა 39-ე ქვეითი დივიზიის მეთაურად. 1917 წლის 20 მარტიდან სექტემბრამდე იმყოფებოდა კავკასიის სამხედრო ოლქის მთავარი უფროსის თანამდებობაზე.

1917 წლის სექტემბრიდან 1918 წლის იანვრამდე იყო ბათუმის სიმაგრის შტაბის უფროსი, ბათუმის სამხედრო კომენდანტი და ბათუმის ოლქში განლაგებული ყველა საჯარისო ნაწილის უფროსი.

1918 წლის აპრილში, ოსმალების მიერ ბათუმის აღების დროს, გენერალ ალექსანდრე გედევანიშვილთან ერთად, ტყვედ ჩავარდა, თუმცა, მალევე გათავისუფლდა.

1918-1921 წლებში ზაქარია მდივანი მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის სამხედრო სამინისტროში, 1918 წლის 24 ოქტომბერს გენერალი ზაქარია მდივანი სამხედრო მინისტრის მოადგილედ დაინიშნა სამეურნეო ნაწილში. ჯერ კიდევ 1917 წლის დამლევდნამდე, სხვა ქართველ სამხედრო მოღვაწეებთან (კონსტანტინე აფხაზი, ზაქარია ბაქრაძე, გიორგი კვინიტაძე, გიორგი მაზნიაშვილი, ვასილ გაბაშვილი და სხვ.) ერთად, აქტიურ მონაწილეობას იღებდა ქართული ეროვნული არმიის ჩამოყალიბებაში.

ზაქარია მდივანის მეუღლე იყო ელისაბედ სობოლევსკა, დედით ქართველი, მამით პოლონელი. მათ ხუთი შვილი ჰყავდათ. მიუხედავად სიმწიფეებისა და საცხოვრისის ხშირად შეცვლისა, მშობლებმა შვილებს საუკეთესო განათლება მისცეს – ჯერ ვარშავაში, სადაც ზაქარია ერთხანს ვარშავის კომენდანტი იყო, შემდეგ, პეტერბურგსა და დამოუკიდებელი საქართველოს დროს – თბილისში. ხუთივენი (დავითი, სერგი, ნინო, რუსუდანი, ალექსი) გამოირჩეოდნენ სილამაზით, არისტოკრატიზმითა და განსაკუთრებული მიმზიდველობით.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და სხვა გენერლების მსგავსად, ზაქარია მდივანი ოჯახთან ერთად მიდის ემიგრაციაში. ცხოვრობდა კონსტანტინოპოლში. ოსმალეთში ყოფნისას ელისაბედი გარდაიცვალა. ეს მძიმე დარტყმა იყო ოჯახისთვის და განსაკუთრებით ზაქარიასთვის.

ოსმალეთიდან საფრანგეთში გადავიდნენ, სადაც ზაქარია მდივანი 1924 წლამდე ხელმძღვანელობდა იქ შექმნილ ლტოლვილთა კომისიას, რომელიც შემდეგ სამთავრობო კომისიას შეუერთდა. ემიგრანტი ოჯახის მძიმე ცხოვრებამ აიძულა გენერალი რამდენჯერმე შეეცვალა პროფესია. ფიზიკურად შრომობდნენ მისი შვილებიც. შემდეგ ცხოვრობდა პარიზში, სადაც მათი მატერიალური მდგომარეობა გამოსწორდა. ზაქარია მდივანს აღარ უჭირდა.

გარდაიცვალა 65 წლის ასაკში, 1933 წლის 18 აპრილს. დაკრძალულია სენტ ჟენევიე დე ბუას სასაფლაოზე.

საბრძოლო დამსახურებისთვის და სამსახურში წარჩინებისთვის დაჯილდოებული იყო წმინდა ანას III (1904 წ.) და I (1916 წ.) ხარისხის ორდენებით; წმინდა ვლადიმირის IV (1908 წ.), III (1911 წ.) და II (1916 წ.) ხარისხის ორდენებით; წმინდა სტანისლავის III (1902 წ.), II (1906 წ.) და I (მახვილებით – 1915 წ.) ხარისხის ორდენებით.

იაკობ ლევანის ძე მუსხელიშვილი
(09.09.1865 -21.01.1936)
გენერალ-მაიორი (09.03.1918)

ქართველი ოფიცერი, ამიერკავკასიის არმიის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი, არტილერისტი, I მსოფლიო ომის მონაწილე.

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაწყებითი სამხედრო განათლება მიიღო თბილისის კადეტთა კორპუსში. შემდეგ დაამთავრა მიხეილის საარტილერიო სასწავლებელი და ოფიცერთა საარტილერიო სკოლა. ჯარში მსახურობდა 1884 წლიდან, ყარსი-ალექსანდროპოლის საციხოვნო არტილერიაში. მეთაურობდა საციხოვნო არტილერიის ასეულს.

1889 წლიდან იყო პორუჩიკი, 1895 წლიდან – შტაბს-კაპიტანი, 1899 წლიდან – კაპიტანი. 1907 წელს მიენიჭა პოდპოლკოვნიკის, ხოლო 1911 წლის 6 დეკემბერს წარჩინებული სამსახურისთვის – პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

მონაწილეობდა პირველ მსოფლიო ომში. ომის საწყის ეტაპზე იბრძოდა დასავლეთის ფრონტზე. 1914-1915 წლებში მეთაურობდა მე-3 მძიმე საარტილერიო ბრიგადის 1-ლ დივიზიონს.

1916 წელს იმყოფებოდა დვინსკის სამხედრო ოლქის შტაბის რეზერვში, იმავე წლის 24 ნოემბრიდან იმყოფებოდა კავკასიის სამხედრო ოლქის შტაბის რეზერვში, 1918 წლიდან იყო ბათუმის ციხის არტილერიის უფროსი და მიხეილის საციხოვნო არტილერიის მეთაური.

1918-1921 წლებში მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-

ქემალისტური ოკუპაციისა და იმულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, გადადგა სამხედრო სამსახურიდან, თუმცა, ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა სამშობლოში. არაერთხელ იქნა რეპრესირებული და დაპატიმრებული საბჭოთა ხელისუფლებისა და სპეცსამსახურების მიერ. აკრძალული ჰქონდა თბილისში ცხოვრება. ბოლო დაპატიმრების დროს, ციხიდან გაათავისუფლეს მძიმე ავადმყოფობის გამო.

გარდაიცვალა 1936 წელს. დაკრძალული იყო თბილისში, ძველი ვერის სასაფლაოზე, თუმცა, საბჭოთა პერიოდში სასაფლაო გააუქმეს და მის ადგილზე კიროვის პარკი გააშენეს. დღესდღეობით სასაფლაოს ადგილზე ვერის ბაღი მდებარეობს.

1893-1901 წლებში იყო ქართველთა შორის წერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოების ნამდვილი წევრი.

საბრძოლო დამსახურებისა და სამსახურში წარჩინებისთვის დაჯილდოებული იყო წმინდა ანას III და II ხარისხის (ხმლებით) ორდენით; წმინდა ვლადიმირის IV და III ხარისხის (ხმლებით) ორდენებით და წმინდა სტანისლავის II ხარისხის ორდენით.

ილია ზურაბის პეოდოქლიძე
(25.03.1865-)

გენერალ-მაიორი (16.07.1910)

გენერალ-ლეიტენანტი (11.10.1914)

ინფანტერიის გენერალი (1918)

ქართველი მხედართმთავარი და სახელმწიფო მოღვაწე, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის გენერალ-ლეიტენანტი, ქართული არმიის ინფანტერიის გენერალი და გენერალი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე, საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების მთავარსარდალი და სამხედრო საბჭოს წევრი. გიორგის ჯვრის კავალერი.

დაიბადა თბილისის გუბერნიაში. დაამთავრა თბილისის კადეტთა კორპუსი და 1887 წელს ალექსანდრეს მე-3 სამხედრო სასწავლებელი. შემდეგ სწავლობდა გენერალური შტაბის ნიკოლოზის აკადემიაში, რომელიც პირველი თანრიგით დაამთავრა და შემდგომი სამსახურის გასაველელად კავკასიის სამხედრო ოლქში იქნა გამწესებული.

1895-1897 წლებში მსახურობდა კავკასიის სამხედრო ოლქის შტაბში, კავკასიის მე-2 კაზაკთა დივიზიის შტაბის უფროს ადიუტანტად, ხოლო 1897-1900 წლებში – უსტ-დვინის სიმაგრის შტაბის სამწყობრო განყოფილების უფროსად.

1900-1902 წლებში მსახურობდა უსტ-დვინის სიმაგრის შტაბის უფროსად. 1902-1904 წლებში მსახურობდა აღმოსავლეთ ციმბირის მე-6 მსროლელი ბრიგადის მმართველობის შტაბ-ოფიცრად.

1904 წელს ასრულებდა აღმოსავლეთ ციმბირის მე-6 მსროლელი დივიზიის შტაბის უფროსის მოვალეობას.

მონაწილეობდა 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის ომში. ასრულებდა აღმოსავლეთ ციმბირის მე-3 მსროლელი დივიზიის შტაბის უფროსის მოვალეობას. 1904 წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1906-1908 წლებში აღმოსავლეთ ციმბირის მე-3 მსროლელი პოლკის მეთაურია, ხოლო 1908-1911 წლებში მსახურობდა აღმოსავლეთ ციმბირის მე-11 მსროლელი პოლკის მეთაურის თანამდებობაზე.

1909-1911 წლებში მსახურობდა თურქესტანის სამხედრო ოლქის ჯარების სარდალთან დავალებათა გენერლის თანამდებობაზე.

1910 წლის 16 ივლისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება. 1911-1914 წლებში იყო სამარყანდის ოლქის სამხედრო გუბერნატორი, ხოლო 1914 წლის 9 იანვარს დაინიშნა თურქესტანის სამხედრო ოლქის შტაბის უფროსად.

მონაწილეობდა პირველ მსოფლიო ომში. 1914 წლის 13 ოქტომბერს დაინიშნა მე-10 არმიის შტაბის უფროსად, ხოლო 23 დეკემბერს – 1-ლი არმიის შტაბის უფროსად.

1914 წლის 11 ოქტომბერს მიენიჭა გენერალ-ლეიტენანტის სამხედრო წოდება.

1917 წლის 16 იანვარს დაინიშნა მე-15 საარმიო კორპუსის სარდალად, რომელიც მოქმედებდა 1-ლი არმიის შემადგენლობაში, ხოლო 1917 წლის მაისიდან – მე-3 არმიის შემადგენლობაში. ამავდროულად, 1917 წლის 12 აპრილიდან 24 აპრილამდე სათავეში ედგა 1-ლ არმიას, რომლის შენაერთები გადაეცა მე-5 არმიას, ხოლო მმართველობა გადასროლილ იქნა ესტლანდიაში.

1917 წლის 12 სექტემბრიდან 9 ოქტომბრამდე იყო მე-3 არმიის სარდალი.

რუსეთის 1917 წლის თებერვლის რევოლუციისა და იმპერიაში დაწყებული ცენტრიდანული და დეზინტეგრაციული პროცესების ფონზე კავკასიის ფრონტმა დაშლა დაიწყო. 1917 წლის 2 ოქტომბერს კავკასიის არმიის სარდალად გადაჰყავთ და საქართველოში ბრუნდება. 25 ოქტომბერს მოწყობილი ბოლშევიკური გადატრიალებისა და ხელისუფლების სათავეში ბოლშევიკების მოსვლის შემდეგ ეს პროცესი უკვე შეუქცევადი გახდა. ილია ოდიშელიძის მცდელობა, რომ ოსმალეთის არმიისთვის წინააღმდეგობა გაეწია და მისი წინსვლა შეეჩერებინა, უშედეგო აღმოჩნდა. 1918 წლის 28 თებერვლისათვის კავკასიის ფრონტმა და არმიამ ფაქტობრივად არსებობა შეწყვიტა. შექმნილ ვითარებაში კავკასიის ჯერ კიდევ თუნდაც ფორმალურად არსებული არმიის მთავარსარდალმა სწორი გადაწყვეტილება მიიღო და ეროვნული შენაერთების შექმნას შეუწყობხელი. ამ დროისათვის გენერალი ილია ოდიშელიძე უკვე ამიერკავკასიის ფედერაციული რესპუბლიკის სამხედრო მინისტრის თანაშემწეა.

1918 წლის 26 მაისს, საქართველოს დამოუკიდებლობის გამოცხადების შემდეგ გენერალ ოდიშელიძის ცხოვრებაში ახალი ეტაპი დაიწყო. სამი წლის მანძილზე იგი მნიშვნელოვან როლს თამაშობდა ქვეყნის სამხედრო ცხოვრებაში. საქართველოს დამოუკიდებელი რესპუბლიკის არსებობის პერიოდში მისი პირველი პოსტი სამხედრო მინისტრის მოადგილეობა იყო. თუმცა, ამ პოსტზე დიდხანს არ უმსახურია. ამავე დროს, მას სამხედრო საბჭოს თავმჯდომარის პოსტიც ეკავა. იმავე წლის 25 სექტემბერს ინფანტერიის გენერალი ილია ოდიშელიძე იმ კომისიის თავმჯდომარედ დაინიშნა, რომელსაც ყველა საჭირო წესდების გადასინჯვა, თარგმნა, გამოცემა, სამხედრო ფორმის ახალი პროექტის განხილვა, საჯარისო სამსახურის ორგანიზება და ჯარების მოწყობასთან დაკავშირებული სხვა საქმეების განხილვა ევალებოდა.

გენერალი ილია ოდიშელიძე იყო პარიზის მსოფლიო სამშვიდობო კონფერენციაზე გაგზავნილი საქართველოს დელეგაციის სამხედრო ექსპერტი. მან 1919 წლის 1 მაისს ივანე

ჯავახიშვილთან ერთად წარადგინა დოკუმენტი, რომელშიც ისტორიული, ეთნოგრაფიული და სამხედრო-სტრატეგიული არგუმენტების გათვალისწინებით დადგენილი იყო საქართველოს ისტორიული საზღვრები. 1919 წლის ივნისიდან ილია ოდიშელიძე სამხედრო საბჭოს წევრია. 1919 წლის 13 სექტემბერს მძიმედ იქნა დაჭრილი თბილისში, ვერის დაღმართზე, გენერალ დენიკინის ემისართან, გენერალ ნიკოლოზ ბარათოვთან ერთად, ბოლშევიკი ტერორისტის არკადი ელბაქიდის მიერ.

1920 წლის 4 თებერვალს ილია ოდიშელიძემ წარადგინა მოხსენება საქართველოს საზღვრების დაცვის შესახებ. მასში გაანალიზებული იყო არსებული ვითარება, საქართველოს შეიარაღებული ძალების მდგომარეობა და ქვეყნის დაცვისათვის საჭირო ღონისძიებები. 1920 წლის ზაფხულში ილია ოდიშელიძე სამხედრო მინისტრის მოადგილეა სამწყობრო მომზადების დარგში.

1920 წლის 13 დეკემბერს იგი საქართველოს რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების მთავარსარდალად დაინიშნა. ამ დროისათვის ამიერკავკასიაში დამოუკიდებლობა მხოლოდ საქართველოს ჰქონდა შენარჩუნებული. აზერბაიჯანსა და სომხეთში უკვე საბჭოთა ხელისუფლება იყო დამყარებული. საზღვრების დასაცავად დამატებითი ზომების მიღება გახდა საჭირო, რის შესახებაც მთავარსარდალის, გენერალ ოდიშელიძისა და გენშტაბის უფროსის, გენერალ ზაქარიაძის მიერ არაერთი წერილობითი მოხსენება იქნა გაკეთებული მთავრობისადმი, აგრეთვე სამხედრო და საგარეო სამინისტროების გაერთიანებული კომისიისა და დამფუძნებელი კრების ფრაქციების წინაშე.

1921 წლის 11-12 თებერვლის ღამეს, ე.წ. „ლორეს ნეიტრალურ ზონაში“ განთავსებულ ქართულ ჯარს თავს დაესხნენ საბჭოთა რუსეთისა და საბჭოთა სომხეთის შეიარაღებული ძალები. ომის პირველი ეტაპი ქართული შეიარაღებული ძალების მიერ წაგებულ იქნა. შედეგად, 16 თებერვალს დღის პირველი საათისთვის მთავარსარდალი გენერალი ილია ოდიშელიძე გადაყენებულ იქნა თანამდებობიდან და მისი ადგილი გენერალმა გიორგი კვინიტაძემ დაიკავა. ოდიშელიძე მთავრობის თავმჯდომარის სამხედრო მრჩეველად დაინიშნა.

გენერალ გიორგი მაზნიაშვილის აზრით, ოდიშელიძის შეცვლა შეცდომა იყო. აი, რას წერს იგი თავის მემუარებში: „ეს იყო დიდი და გამოუსწორებელი შეცდომა მთავრობისა. ქართველ ყველა გენერალში ოდიშელიძე თვალსაჩინოდ ირჩეოდა უმაღლეს სარდლობაში, მას ჰქონდა დიდი მხედრული და ადმინისტრაციული სტაჟი. ევროპის უდიდესი ომის დროს (აქ პირველი მსოფლიო ომი იგულისხმება – ავტ. შენიშვნა) გენერალმა ოდიშელიძემ მიიპყრო განსაკუთრებული ყურადღება რუსეთის ჯარების მთავარი შტაბისა... აი ასეთ კაცს მთავრობა სცვლის გაჩაღებული ომის დროს და ნიშნავს ისეთ პირს, რომელიც სამხედრო სტაჟით მეტად ჩამორჩება ოდიშელიძეს. უახლოესი ამბების განვითარებამ დაუმტკიცა მთავრობას მისი შეცდომა“. თუმცა, მიუხედავად პროფესიონალიზმისა, გენერალმა ოდიშელიძემ სერიოზული შეცდომები დაუშვა ქართული ჯარის მთავარსარდალის პოსტზე ყოფნის დროს, რაც სავარაუდოდ გამოწვეული იყო სამხედრო საქმეში პოლიტიკოსების უხეში ჩარევითა და სამხედრო მაღალჩინოსანთა შეუთანხმებლობით.

ილია ოდიშელიძემ თავისი ცოდნა და გამოცდილება კიდევ ერთხელ დაადასტურა 24 თებერვალს, მთავარსარდალ კვინიტაძესთან გამართულ თათბირზე. აქ გენერალმა ოდიშელიძემ შექმნილი ვითარების ანალიზი გააკეთა და სამომავლო მოქმედების მიმართულებებიც დასახა.

1921 წლის 24 თებერვალს საქართველოს შეიარაღებული ძალების მთავარსარდალმა, გენერალმა კვინიტაძემ თბილისის დატოვების გადაწყვეტილება მიიღო. გენერალი ოდიშელიძე ერთ-ერთი იმათგანი იყო, რომელიც მთავარსარდალის გადაწყვეტილებას შეეწინააღმდეგა. ძნელია ილია ოდიშელიძის პიროვნული თვისებების ცალსახად შეფასება, თუმცა, ერთი რამ ცხადია, რომ იგი ძალიან მაღალი დონის პროფესიონალი იყო.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, მთავრობის წევრებთან ერთად მიდის ემიგრაციაში და იმყოფებოდა კონსტანტინოპოლში, სადაც წაიკითხა მოხსენება 1921 წლის რუსეთ-საქართველოს ომის შესახებ. საქართველოს მთავრობის თავმჯდომარესა და მთავრობის სხვა წევრებთან დაწყებული კონფლიქტის გამო, გენერალი ოდიშელიძე მათთან ერთად საფრანგეთში აღარ წასულა და დარჩა კონსტანტინოპოლში. პერიოდულად ჩადიოდა საფრანგეთში, მაგრამ საქართველოს სამთავრობო ემიგრაციასთან კონტაქტში არ შედიოდა და ცხოვრობდა განცალკევებით. თანამშრომლობდა საქართველოს, აზერბაიჯანისა და ჩრდილოეთ კავკასიის ეროვნული იდეოლოგიის მქონე ემიგრაციასთან. აქვეყნებდა წერილებსა და მემუარებს პარიზსა და ბერლინში გამომავალ ემიგრანტული „დამოუკიდებელი ნაციონალური აზროვნების“ იდეოლოგიის მატარებელ რუსულენოვან ჟურნალში „Кавказ (Le Caucase)“ (Der Kaukasus)“.

გარდაცვალების ზუსტი თარიღი, ადგილი და საფლავის ადგილმდებარეობა უცნობია. სავარაუდოდ გარდაიცვალა კონსტანტინოპოლში, 1930-იანი წლების ბოლოს.

საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოებული იყო: **წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1907 წლის 19 სექტემბერს)**; თეთრი არწივის ორდენით (1916 წ.); წმინდა სტანისლავის III (1902 წ.) და I ხარისხის ორდენებით (1912 წ.); წმინდა ანას III (მახვილებით და ბაფთით – 1905 წ.), II (მახვილებით – 1906 წ.) და I ხარისხის (1914 წ.) ორდენებით; წმინდა ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1905 წ.) და III (მახვილებით – 1905 წ.) ხარისხის ორდენებით.

ნიკოლოზ როსტომის ძე ტატიშვილი
(09.01.1858-19.03.1920)
გენერალ-მაიორი (11.10.1917)

ქართველი ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი, დროებითი მთავრობის არმიის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. I მსოფლიო ომის მონაწილე. გიორგის ჯვრის კავალერი.

დაიბადა თბილისის გუბერნიაში, აზნაურის ოჯახში. საერო განათლება მიიღო სახლში. ჯარში მსახურობდა 1877 წლიდან. დაამთავრა ჩუგუევის სამხედრო სასწავლებელი. მსახურობდა 56-ე ქვეით სარეზერვო ბატალიონში, თურქესტანის სამხედრო ოლქში. მეთაურობდა ასეულს და ბატალიონს კრასნოვოდსკის მე-8 სარეზერვო პოლკში, ხოლო შემდეგ – ბატალიონს თურქესტანის მე-9 მსროლელ პოლკში.

1914 წლის 24 მარტს გადადგა სამხედრო სამსახურიდან ასაკობრივი ცენზით, მუნდირით, პენსიით და პოლკოვნიკის სამხედრო წოდების მინიჭებით. იმავე წელს, პირველი მსოფლიო ომის დაწყებასთან დაკავშირებით კვლავ გაიწვიეს სამხედრო სამსახურში და დანიშნეს პერმის 293-ე ქვეითი დრუჟინის მეთაურად. შემდეგ მსახურობდა თურქესტანის მე-40 მსროლელი პოლკის მეთაურად.

1915 წლის 15 იანვარს კავკასიის არმიის მთავარსარდლის ბრძანებით დაინიშნა 221-ე ქვეითი სათადარიგო ბატალიონის მეთაურად, რომელიც შედიოდა შავიზღვისპირეთის რაზმში (კავკასიის საომარ მოქმედებათა თეატრზე). 1917 წლის 11 ოქტომბერს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება თადარიგში გასვლით, მუნდირით და პენსიით.

1918-1920 წლებში მსახურობდა ქართულ ჯარში.

საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოებული იყო: **წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1917 წლის 11 ოქტომბერს); წმინდა სტანისლავის III (1914 წ.) ხარისხის ორდენით; წმინდა ანას III (მახვილებით – 1917 წ.) ხარისხის ორდენით;**

გარდაიცვალა 1920 წელს. დაკრძალული იყო თბილისში, კუკიის სასაფლაოზე. მისი საფლავი დაკარგულად ითვლება.

ალექსანდრე მიხეილის ძე ფურცელაძე

(09.08.1871-1920)

გენერალ-მაიორი (14.03.1917)

ქართველი ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი, დროებითი მთავრობის არმიის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. I მსოფლიო ომის მონაწილე. გენერალ-მაიორ მიხეილ ფურცელაძის (1834-1912) შვილი. გიორგის ჯვრის კავალერი.

1897-1904 წლებში მსახურობდა ასლანდუზის სარეზერვო ბატალიონში. 1904 წლიდან მსახურობდა ველიკოლუცკის მე-12 ქვეით პოლკში.

მონაწილეობდა პირველ მსოფლიო ომში. იბრძოდა დასავლეთის ფრონტზე. 1916 წლის 22 ივნისს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. 1917 წლის 14 მარტს დაინიშნა საპანოვსკის 622-ე ქვეითი პოლკის მეთაურად და მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება. (გიორგის სტატუტის 49 და 54 მუხლების საფუძველზე).

1918-1920 წლებში მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის, და შემდეგ აზერბაიჯანის შეიარაღებულ ძალებში. დაიღუპა 1920 წლის აპრილში აზერბაიჯანის გასაბჭოების დროს.

საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოებული იყო: წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1915 წლის 17 ოქტომბერს); გიორგის ოქროს იარაღით (1917 წლის 27 მარტს); წმინდა სტანისლავის III (1907 წ.) ხარისხის ორდენით; (მახვილებით II ხარისხი – 1916 წ.) და (მახვილითა და ბაფთებით III ხარისხის – 1916 წ.); წმინდა ანას IV (მამაცობისათვის – 1916 წ.), II (მახვილებით – 1915 წ.) ხარისხის ორდენით; წმინდა ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1915 წ.) და III (მახვილებით – 1917 წ.) ხარისხის ორდენით.

გიორგი მიხეილის ძე ფურცელაძე
(01.01.1867 – 31.08.1924)
გენერალ-მაიორი (15.02.1915)

ქართველი ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე. გენერალ-მაიორ მიხეილ ფურცელაძის (1834-1912) შვილი და გენერალ-მაიორ ალექსანდრე ფურცელაძის (1871-1920) უფროსი ძმა. გიორგის ჯვრის კავალერი.

განათლება მიიღო თბილისის კადეტთა კორპუსში, ალექსანდრეს მე-3 სამხედრო სასწავლებელში და ნიკოლოზის გენერალური შტაბის აკადემიაში 1901 წელს.

1888 წლიდან მსახურობდა კავკასიის მე-3 სარეზერვო საკადრო დრუჟინაში. მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიის ომში.

1911 წლიდან მსახურობდა ბატალიონის მეთაურად ლორეს 208-ე ქვეით პოლკში. იმავე წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. 1914 წლის ივნისიდან დროებით მეთაურობდა ამავე პოლკს.

პირველი მსოფლიო ომის დროს მეთაურობდა ბატალიონს ნოვოზიბოვსკის 207-ე ქვეით პოლკში. 1915 წლის 15 თებერვალს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება (გიორგის სტატუტის 49 და 54 მუხლების საფუძველზე).

1915 წლის 17 მარტს დაინიშნა შირვანის 84-ე ქვეითი პოლკის მეთაურად. იმავე წელს გადაყვანილი იქნა 35-ე სათადარიგო ქვეითი ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ.

რუსეთის 1917 წლის ოქტომბრის ბოლშევიკური გადატრიალების შემდეგ დაბრუნდა საქართველოში.

1918 წლიდან მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის არმიაში. 1921 წელს საბჭოთა რუსეთთან ომის დროს იყო ბათუმის სამხედრო კომენდანტი და თურქეთთან საზღვრის გამაგრების შტაბის უფროსი.

საქართველოს რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებით გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტში, ზოგიერთი სხვა ქართველი გენერლის მსგავსად არ წასულა ემიგრაციაში და დარჩა სამშობლოში. 1924 წლის ანტირუსული და ანტიბოლშევიკური აჯანყების მომზადების პერიოდში მეთაურობდა „სამხედრო ცენტრის“ ბათუმის ნაწილს. აჯანყების ჩახშობის შემდეგ ბოლშევიკურმა ხელისუფლებამ იგი დააპატიმრა და დახვრიტა 1924 წელს. მისი საფლავი არ არსებობს.

საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოებული იყო: **გიორგის ოქროს იარაღით (1915 წლის 5 მაისი); წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1915 წლის 29 მაისს),** წმინდა სტანისლავის III (1905 წ.) და II ხარისხის ორდენით (1915 წ.); წმინდა ანას IV (მამაცობისათვის – 1905 წ.) III ხარისხის ორდენით (1909 წ.); წმინდა ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1915 წ.) ხარისხის ორდენით.

კირილე პეტრეს ძეჭუთათელაძე
(22.02.1861–1929)

გენერალ-მაიორი (06.12.1910)
გენერალ-ლეიტენანტი (06.12.1916)

ქართველი სამხედრო ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის გენერალ-ლეიტენანტი, ქართული არმიის გენერალი და პოლონეთის არმიის ბრიგადის გენერალი. არტილერიისტი. რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე. გიორგის ჯვრის კავალერი.

დაიბადა ქუთაისის გუბერნიის სოფელ ხონში. დაამთავრა მიხეილის ვორონეჟის სამხედრო გიმნაზია 1878 წელს, ხოლო 1886 წელს – მიხეილის საარტილერიო აკადემია 1-ლი თანრიგით.

ჯარში მსახურობდა 1878 წლიდან. გამოშვებისთანავე საარტილერიო სასწავლებლიდან მოხვდა კავკასიის გრენადერთა საარტილერიო ბრიგადაში. მოგვიანებით ოთხი წლის მანძილზე მსახურობდა თბილისის იუნკერთა სამხედრო სასწავლებლის სასწავლო ნაწილის საქმისმწარმოებლად.

1897-1903 წლებში მსახურობდა მე-20 საარტილერიო ბრიგადის მე-5 ბატარეის მეთაურად. 1904-1909 წლებში მსახურობდა ვილნოს (ვილნიუსი) სამხედრო ოლქის სასწავლო საარტილერიო პოლიგონის უფროსად.

1909-1910 წლებში მსახურობდა დავალებათა შტაბ-ოფიცრად არტილერიის გენერალ-ინსპექტორთან, შემდეგ – მე-6 სარეზერვო საარტილერიო დივიზიონის მეთაურად.

მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიის ომში.

1910 წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება და დაინიშნა დავალებათა გენერალ-არტილერიის გენერალ-ინსპექტორთან, სადაც იმყოფებოდა 1916 წლის 5

იანვრამდე. 1916 წლის 5 იანვარს კი, დაინიშნა განსაკუთრებულ დავალებათა გენერლად უმაღლესი მთავარსარდლის არტილერიის გენერალ-ინსპექტორთან.

1916 წლის 6 დეკემბერს დათხოვნილ იქნა სამხედრო სამსახურიდან პენსიით და გენერალ-ლეიტენანტის სამხედრო წოდების მინიჭებით.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918 წლიდან მსახურობდა ქართულ არმიაში. იყო სამხედრო საბჭოს წევრი 1919 წლის 18 ოქტომბრიდან. საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკისა და მისი შეიარაღებული ძალების არსებობის პერიოდში უცვლელად ეკავა საქართველოს სამხედრო სამინისტროს გენერალური შტაბის საარტილერიო სექციის უფროსის თანამდებობა (მასთან შედიოდა არსენალი). გარკვეული პერიოდი ეკავა ბათუმის ციხე-სიმაგრის კომენდანტის თანამდებობა.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და ქართველ გენერალთა კორპუსის ზოგიერთი წარმომადგენლის მსგავსად დატოვა სამშობლო და წავიდა ემიგრაციაში. ცხოვრობდა ჯერ კონსტანტინოპოლში, ხოლო შემდეგ – პოლონეთში. 1922 წლიდან კონტრაქტით მსახურობდა პოლონეთის არმიაში. გაიარა გადამზადება საარტილერიო კურსებზე ქვეითი პოლკებისა და არტილერიის მეთაურების საარტილერიო მსროლელ სკოლაში ქალაქ ტორუნში.

1926 წელს ენიჭება პოლონეთის არმიის ბრიგადის გენერლის წოდება. მსახურობდა ქალაქ ბიდგომში. ტრაგიკულად დაიღუპა ავტოავარიაში 1929 წელს. დაკრძალულია ქალაქ ვარშავაში.

სულ სამი სამხედრო იყო საქართველოდან – კირილე ქუთათელაძე, ივანე ყაზბეგი და ზაქარია ბაქრაძე, ვინც სამი სახელმწიფოს – რუსეთის, საქართველოს და პოლონეთის შეიარაღებული ძალების გენერალი გახდა.

საბრძოლო დამსახურებისა და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოებული იყო: წმ. სტანისლავის II (1900 წ.) და I ხარისხის ორდენით (1914 წ.); წმ. ანას II (1904 წ.) და I ხარისხის ორდენით (1915 წ.); წმ. ვლადიმირის III (1910 წ.) და II (1916 წ.) ხარისხის ორდენებით.

მიხეილ ალექსანდრეს ძე დელონტი
(25.03.1858-08. 1924)
გენერალ-მაიორი (27.09.1917)

ქართველი სამხედრო ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი, რუსეთის რესპუბლიკის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. კავალერისტი. რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე.

დაიბადა ოზურგეთის მაზრის სოფელ დეგაზუში, აზნაურის ოჯახში. საერო განათლება მიიღო სახლში. შემდეგ დაამთავრა ელისავეტგრადის (უკრაინა) კავალერიის იუნკერთა სასწავლებელი.

ჯარში მსახურობდა 1879 წლიდან, ხოლო ოფიცრად სამსახური კორნეტის ჩინით დაიწყო 1886 წელს მე-17 დრაგუნთა ვოლინის პოლკში.

1890 წელს მიენიჭა პორუჩიკის წოდება, ხოლო შტაბს-როტმისტრის – 1895 წელს. 1898 წელს ინიშნება ესკადრონის მეთაურად და ენიჭება როტმისტრის წოდება.

მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიის 1904-1905 წლების ომში მეთაურობდა ასეულს, სადაც დაიჭრა და მიიღო მძიმე კონტუზია.

1907 წლიდან მსახურობდა ნიჟეგოროდის 44-ე დრაგუნთა პოლკში, ხოლო 1909 წელს – ნიჟეგოროდის მე-17 დრაგუნთა პოლკში.

1910 წლის 31 მაისს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. 1910 წლის 25 სექტემბერს დაინიშნა კავკასიის სათადარიგო საკავალერიო დივიზიონის მეთაურად.

1914 წლის 25 თებერვალს დაინიშნა მე-7 სათადარიგო კავალერიის პოლკის მეთაურად, ხოლო 1916 წლის 27 სექტემბერს – სათადარიგო საკავალერიო მე-2 ბრიგადის მეთაურის თანაშემწედ.

1917 წლის 27 სექტემბერს გადაიყვანეს იმავე ბრიგადის მეთაურად და მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

1917 წლის ოქტომბრის ბოლშევიკური გადატრიალების შემდეგ დაბრუნდა საქართველოში და ცხოვრობდა თავის მამულში, გურიაში.

1918-1921 წლებში მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში. მეთაურობდა პოლკს.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა სამშობლოში. მონაწილეობდა 1924 წლის ანტისაბჭოთა აჯანყების მომზადებაში. აჯანყების ჩახშობის შემდეგ დააპატიმრეს. მიუხედავად წამებისა, არ გასცა არავინ. დაიღუპა პატიმრობისას.

საბრძოლო დამსახურებისა და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოებული იყო:

წმ. სტანისლავის II (მახვილებით – 1905 წ.) ხარისხის ორდენით; წმ. ანას II (1902 წ.) ხარისხის ორდენით; წმ. ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1906 წ.) ხარისხის ორდენით.

ივანე ნიკოლოზის ძე ყაზბეგი
(11.06.1860 – 02.12.1943)
გენერალ-მაიორი (05.06.1915)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე. რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალ-მაიორი, ქართული არმიის გენერალი და პოლონეთის არმიის ბრიგადის გენერალი. არტილერისტი. რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე.

დაიბადა აზნაურის ოჯახში. დაამთავრა სანკტ-პეტერბურგის 1-ლი სამხედრო გიმნაზია, კონსტანტინეს მე-2 სამხედრო სასწავლებელი და ოფიცერთა საარტილერიო სკოლა.

1878 წლიდან მსახურობდა მე-20 საარტილერიო ბრიგადაში. მისი მომდევნო სამხედრო სამსახური დაკავშირებული იყო კავკასიის გრენადერთა საარტილერიო დივიზიასთან, სადაც იგი მსახურობდა 1904-1912 წლებში ბატარეის მეთაურად. 1912-1916 წლებში მეთაურობდა 1-ლ დივიზიონს, 1916 წლის 12 მაისს კი, დაინიშნა ამავე დივიზიის მეთაურად. 1912 წლის 2 ოქტომბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიისა და პირველ მსოფლიო ომებში. 1915 წლის 5 ივნისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

1918-1921 წლებში ივანე ყაზბეგი მსახურობდა ქართულ ჯარში, სამხედრო სამინისტროს ადმინისტრაციული განყოფილების უფროსად.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, წავიდა ემიგრაციაში, ჯერ ოსმალეთში (კონსტანტინოპოლი), 1922 წლიდან კი, ქართველ ოფიცერთა ჯგუფთან ერთად შევიდა პოლონეთის არმიაში, სადაც მსახურობდა კონტრაქტით.

1923 წლის იანვარ-მარტში, მსმენელის რანგში გაიარა გადამზადება საპოლკო მეთაურთა მე-4 კურსზე, ქალაქ რემბერტოვოს კადრების მომზადების სასწავლო ცენტრში. ამავე წლის აპრილ-ოქტომბერში გაიარა გადამზადება საარტილერიო კურსებზე, ქვეითი პოლკებისა და არტილერიის მეთაურების საარტილერიო მსროლელ სკოლაში ქალაქ ტორუნში. აუცილებელი პრაქტიკის გავლის შემდეგ მიღებულ იქნა ქალაქ ტორუნის საარტილერიო სასწავლებელში მასწავლებლად, სადაც სავარაუდოდ დაჰყო 1926 წლამდე.

1928 წელს ივანე ყაზბეგი ირიცხებოდა ქალაქ რემბერტოვოს სასწავლო ცენტრის შტატში, სადაც მოგვიანებით მსახურობდა ლექტორად ქვეითთა მომზადების ხაზით.

1926 წელს მიენიჭა პოლონეთის არმიის ბრიგადის გენერლის სამხედრო წოდება.

1931 წლის 31 აგვისტოს, კონტრაქტის დასრულების გამო, არმიიდან დათხოვილ იქნა თადარიგში. ცხოვრობდა ქალაქ ვარშავაში, სადაც გარდაიცვალა კიდეც 1943 წლის 2 დეკემბერს. დაკრძალულია „Powązkowskim“-ის სასაფლაოზე.

ივანე ყაზბეგს მისი მეუღლე, ეკატერინე ჩიჩუა ემიგრაციაში არ გაჰყოლია. იგი სამშობლოში დარჩა უმცროს შვილთან, ნიკასთან (1908-1983) ერთად.

სულ სამი სამხედრო იყო საქართველოდან – კირილე ქუთათელაძე, ივანე ყაზბეგი და ზაქარია ბაქრაძე, ვინც სამი სახელმწიფოს – რუსეთის, საქართველოს და პოლონეთის შეიარაღებული ძალების გენერალი გახდა.

საბრძოლო დამსახურებისა და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოებული იყო:

წმინდა ანას III (1901 წ.), III (მახვილებით და ბაფთით – 1916 წ.) და II ხარისხის ორდენით; წმინდა ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1914 წ.) და III (მახვილებით – 1915 წ.) ხარისხის ორდენით.

ქრისტეფორე პავლეს ძე მჩეტიანი
(11.03.1873-1933)
გენერალ-მაიორი (1917)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე. რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი, რუსეთის არმიის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე. გიორგის ჯვრის კავალერი.

დაიბადა ქუთაისის გუბერნიის ლეჩხუმის მაზრის დაბა ცაგერში. დაამთავრა საშუალო სკოლა და ამიერკავკასიის სამასწავლებლო სემინარია. შემდეგ ირჩევს სამხედრო კარიერას. სწავლას აგრძელებს და ამთავრებს ოდესის (ნოვოროსიის) ქვეით იუნკერთა სასწავლებელს. აქვე ენიჭება პოდპრაპორშჩიკის წოდება.

1894 წლიდან ირიცხებოდა სამხედრო სამსახურში. 1899 წელს ენიჭება პოდპორუჩიკის წოდება, 1903 წელს – პორუჩიკის, 1907 წელს – შტაბს-კაპიტნის, ხოლო 1913 წელს – კაპიტნის სამხედრო წოდება. იბრძოდა რუსეთ-იაპონიის ომში.

1909-1915 წლებში მსახურობდა ვლადიკავკაზის 152-ე ქვეით პოლკში, შემდეგ – კავკასიის მე-3 სასაზღვრო პოლკში. აქვე ენიჭება პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

მონაწილეობდა I მსოფლიო ომში, იბრძოდა სამხრეთ-დასავლეთის ფრონტზე. 1916 წლის 5 აგვისტოს ბრძოლებში გამოჩენილი მამაცობისთვის, სადაც მძიმედ დაიჭრა, დაჯილდოვდა გიორგის ჯვრით და სახელობითი იარაღით. 1917 წლის 16 ივნისს ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება.

I მსოფლიო ომის დასრულების შემდეგ, 1918 წლიდან, საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებშია. მონაწილეობდა სომხეთ-საქართველოს ომში, სადაც 1918 წლის დეკემბერში მეთაურობდა შულავერის ფრონტის მარცხენა ფლანგს.

1919 წლის 1 სექტემბერს დაინიშნა ახლადდაარსებული თბილისის სამხედრო სკოლის კლასების ინსპექტორად.

მონაწილეობდა 1921 წლის რუსეთ-საქართველოს ომში, იბრძოდა კოჯორი-ტაბახმელის ფრონტზე.

თბილისიდან უკანდახვეის შემდეგ, დაინიშნა ქართული არმიის ზურგის უფროსად და გორის მაზრის გენერალ-გუბერნატორად.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და ქართველი გენერალიტეტის ზოგიერთი სხვა წარმომადგენლის მსგავსად მიდის ემიგრაციაში, თუმცა, მოგვიანებით ბრუნდება სამშობლოში. საბჭოთა ხელისუფლებას მასზე რეპრესიები არ განუხორციელებია. ცხოვრობდა თბილისში. მისი შემდგომი საქმიანობის შესახებ ცნობები არ მოგვეპოვება.

გარდაიცვალა 1933 წელს. დაკრძალული იყო ბათუმში. დაკრძალვის ზუსტი თარიღი და ადგილი უცნობია.

საბრძოლო დამსახურებისა და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოებული იყო:

წმ. გიორგის IV (1917 წლის 5 აგვისტოს), გიორგის იარაღით (ოქროს იარაღი „მამაცობისთვის“ (1915 წლის 12 ივლისს - სოფ. მოსტკისა და სუხოჩასის რაიონებში ბრძოლებში თავის გამოჩენისთვის), წმ. სტანისლავის II (1915 წ.), წმ. ანას III (1915 წ.) ხარისხის ორდენებით,

ივანე დავითის ძე ციციშვილი
(11.11.1865 – 03.02.1936)
გენერალ-მაიორი (20.07.1917)

ქართველი ოფიცერი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი, რუსეთის რესპუბლიკის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

დაწყებითი განათლება მიიღო გიმნაზიაში. დაამთავრა თბილისის იუნკერთა ქვეითი სასწავლებელი 1892 წელს და მიიღო პოდპორუჩიკის წოდება. მსახურობდა სამურის 83-ე ქვეით პოლკში. 1896 მიენიჭა პორუჩიკის, 1900 წელს – შტაბს-კაპიტნის, ხოლო 1904 წელს – კაპიტნის წოდება. მონაწილეობდა პირველ მსოფლიო ომში. 1915 წლის 20 ივლისს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1917 წლამდე მსახურობდა ციმბირის 45-ე მსროლელი პოლკის მეთაურად. აქვე ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918-1921 წლებში მსახურობდა ქართულ ჯარში.

სომხეთთან ომის დროს, 1918 წლის დეკემბერში მეთაურობდა სამხედრო შენაერთებს ბორჩალოს მაზრის ვორონცოვკის მიმართულებაზე, სადაც მოწინააღმდეგის აღმატებულ ძალასთან ბრძოლაში განიცადა მძიმე მარცხი. ქართულ არმიაში მისი შემდგომი სამხედრო კარიერის შესახებ ცნობები არ მოგვეპოვება.

1921 წლიდან ცხოვრობდა მოსკოვში, სადაც გარდაიცვალა კიდეც 1936 წელს. დაკრძალულია ვაგანკოვოს სასაფლაოზე.

საბრძოლო დამსახურებისათვის იყო დაჯილდოებული: **წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1916 წლის 26 აგვისტოს); გიორგის ოქროს იარაღით (1917 წლის 21 ნოემბერს);** წმ. სტანისლავის III (1906 წ.) და II ხარისხის ორდენით (1913 წ.); წმ. ანას III (მახვილებით და ზაფთით – 1909 წ.) და II (მახვილებით – 1916 წ.) ხარისხის ორდენით; წმ. ვლადიმირის IV (მახვილებით და ზაფთით – 1915 წ.) ხარისხის ორდენით.

გიორგი დავითის ძე წულუკიძე

(23.04.1860-1923)

გენერალ-მაიორი (18.02.1916)

ქართველი სამხედრო ოფიცერი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. I მსოფლიო ომის მონაწილე, გენერალ-მაიორ ვარდენ წულუკიძის ბიძაშვილი. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

განათლება მიიღო ელისავეტგრადის სამხედრო პროგიმნაზიაში 1876 წელს, თბილისის იუნკერთა ქვეით სასწავლებელში 1880 წელს და ოფიცრების მსროლელთა სკოლაში. ამავე წელს მიენიჭა პრაპორშჩიკის სამხედრო წოდება. 1883 წლიდან პოდპორუჩიკია, 1900 წლიდან – შტაბს-კაპიტანი, ხოლო 1905 წლიდან – პოდპოლკოვნიკი.

ჯარში მსახურობდა 1876 წლიდან, ყუბის 155-ე ქვეით პოლკში, სადაც მეთაურობდა ქვეით ასეულს. 1912-1913 წლებში მსახურობდა კავკასიის მე-4 მსროლელ პოლკში. 1912 წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

მონაწილეობდა პირველ მსოფლიო ომში, სადაც დაიჭრა, მაგრამ დარჩა მწყობრში. 1915-1916 წლებში მეთაურობდა კავკასიის მე-11 მსროლელ პოლკს.

1916 წელს დაინიშნა მე-5 მსროლელი დივიზიის ბრიგადის მეთაურის მოვალეობის დროებით შემსრულებლად, ხოლო შემდეგ – ამავე ბრიგადის მეთაურად. 1916 წლის 18 თებერვალს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება, ხოლო 1917 წლის 22 აგვისტოს დაინიშნა 174-ე ქვეითი დივიზიის მეთაურად.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918-1921 წლებში მსახურობდა ქართულ ჯარში. 1918 წლის დეკემბერში, სომხეთ-საქართველოს ომის დროს, დაინიშნა ბორჩალოს მაზრის გენერალ-გუბერნატორად და იქ მყოფი ქართული სამხედრო გარნიზონის

უფროსად. სწორედ მის დაქვემდებარებაში მყოფ შენაერთებს მოუწიათ ომის პირველ ეტაპზე ყველაზე მძიმე ბრძოლების წარმოება მოწინააღმდეგის აღმატებულ ძალებთან. წულუკიძე იძულებული გახდა უკან დაეხია და დაეტოვებინა ბორჩალოს მაზრის ქვედა ზონა. დეკემბრის ბოლოს იგი თავისი შენაერთის ნარჩენებთან ერთად შულავერის ფრონტის სარდლის, გენერალ მაზნიაშვილის დაქვემდებარებაში გადავიდა.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და ბევრი სხვა ქართველი გენერლის მსგავსად, იგი ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა სამშობლოში, თუმცა, ბოლშევიკებთან კოოპერაციაში არ შესულა. 1923 წლის თებერვალში ანტირუსულ და ანტიბოლშევიკურ შეთქმულებაში მონაწილეობის ბრალდებით საბჭოთა ხელისუფლებამ იგი დააპატიმრა და დახვრიტა.

საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოებული იყო: **გიორგის ოქროს იარაღით (1917 წლის 15 იანვარს);** წმ. სტანისლავის III (1898 წ.) და II ხარისხის ორდენით (1910 წ.); წმ. ანას III (1906 წ.) და II (1913 წ.) ხარისხის ორდენით; წმ. ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1917 წ.) და III (მახვილებით – 1916 წ.) ხარისხის ორდენით.

ვარდენ გრიგოლის ძე წულუკიძე
(08.11.1865-20.05.1923)

გენერალ-მაიორი (10.04.1916)

საქართველოს ეროვნული გმირი (04.07.2023)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე. რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. I მსოფლიო ომის მონაწილე, გენერალ-მაიორ გიორგი წულუკიძის ბიძაშვილი. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი. საქართველოს ეროვნული გმირი.

სამხედრო განათლება მიიღო თბილისის კადეტთა კორპუსსა და ალექსანდრეს სამხედრო სასწავლებელში. 1884 წლიდან მსახურობდა იმპერკასპიისპირეთის მე-8 მსროლელ ბატალიონში. 1898 წელს ენიჭება შტაბს-კაპიტნის, ხოლო 1900 წელს – კაპიტნის წოდება. მეთაურობდა ასეულს და ბატალიონს. 1905 წლიდან პოდპოლკოვნიკია, ხოლო 1910 წელს ენიჭება პოლკოვნიკის წოდება. 1914 წლამდე მსახურობდა ლორეს 208-ე ქვეით პოლკში.

მონაწილეობდა პირველ მსოფლიო ომში. ომის პირველ ეტაპზე, 1914-1915 წლებში, მეთაურობდა შემახის 205-ე ქვეით პოლკს.

1916 წლის 10 აპრილს ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება. ფრონტზე მიღებული საბრძოლო ჭრილობის გამო, 1916-1917 წლებში იმყოფებოდა ჯერ მინსკის სამხედრო ოლქის შტაბის რეზერვში, შემდეგ – კავკასიის სამხედრო ოლქის შტაბის რეზერვში.

1918 წლიდან საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების რიგებშია. მსახურობდა რესპუბლიკის სამხედრო სამინისტროს პირადი შემადგენლობის განყოფილების უფროსად.

1920 წელს ინიშნება სამხრეთ საქართველოში გაშლილი მე-3 ქვეითი დივიზიის მეთაურად. 1921 წლის თებერვალ-მარტში იყო ბათუმის გამაგრებული რაიონის უფროსი.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური შეიარაღებული აგრესიის დროს, 1921 წლის მარტში, ბათუმის ბრძოლაში, გენერალ მაზნიაშვილის შენაერთის შემადგენლობაში მეთაურობდა ერთ-ერთ მიმართულებას. სწორედ მისი უნარიანი ხელმძღვანელობით ჩატარებული ოპერაციის შედეგად მოხერხდა ბათუმისა და აჭარის ნაწილის გათავისუფლება თურქ ქემალისტთა მე-15 საარმიო კორპუსის ჯარებისგან. ამავე პერიოდში დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების უკანასკნელ ფორმალურ მთავარსარდლად, თუმცა, ამ თანამდებობაზე სამსახური არ დასცალდა.

საქართველოს რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტში ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა სამშობლოში. 1922-1923 წლებში იყო ანტიბოლშევიკური და ანტისაოკუპაციო შეთქმულების „სამხედრო ცენტრის“ ერთ-ერთი ხელმძღვანელი.

პირველ ეტაპზე „სამხედრო ცენტრის“ დანიშნულება იყო საქართველოს ყველა კუთხეში მსგავსი პატარ-პატარა ცენტრების შექმნა, რომლებსაც ერთიანი სამხედრო ცენტრი გააკონტროლებდა. „სამხედრო ცენტრმა“ მალე მთელი საქართველო მოიცვა. მისი ყველაზე დიდი ფილიალი მდებარეობდა ბათუმში. ამ „ცენტრს“ საერთო სახალხო აჯანყებისათვის უნდა გაეწია ორგანიზება, თუმცა, ერთიანობა ხშირ შემთხვევაში მიუღწეველი იყო და აზრთა სხვადასხვაობა სუფევდა. „ცენტრს“ სურდა კავშირის დამყარება მეზობელ აზერბაიჯანსა და სომხეთთან, თუმცა ეს შეუძლებელი აღმოჩნდა. პოლიტიკური ცენტრი, რომელშიც უკვე პარიტეტული კომიტეტიც მოიაზრებოდა და ხშირად გამათავისუფლებელ კომიტეტსაც უწოდებდნენ, საბოლოოდ 1922 წლის სექტემბრის სხდომაზე გაფორმდა, რომელიც პოლკოვნიკ ნარეკელაძის ბინაში მიმდინარეობდა. სხდომას ესწრებოდნენ გენერალი ვარდენ წულუკიძე, გენერალი კოტე აფხაზი, გენერალი როსტომ მუსხელიშვილი, გენერალი იოსებ გედევანიშვილი, პოლკოვნიკი ნარეკელაძე და გენერალი ალექსანდრე ანდრონიკაშვილი.

1922 წელს ხევსურეთში პოლკოვნიკ ქაქუცა ჩოლოყაშვილისა და კოტე აფხაზის მეთაურობით მოეწყო აჯანყება. მართალია, რუსეთის ჯარმა აჯანყება ჩაახშო, მაგრამ თავადაც სერიოზული ზარალი განიცადა. ეს იყო ერთიანი ეროვნული ამბოხებისა და ქართველი ერის გამოფხიზლების დასაწყისი. ყველა კარგად ხვდებოდა, რომ უკან დახევა დამლუპველი იყო და ამიტომ ახალი შემართებითა და ერთიანი ძალებით აპირებდნენ ამბოხს.

გადაწყდა, პირველ რიგში, თბილისი დაეკავებინათ და განედევნათ რუსის ჯარი. საჭიროების შემთხვევაში კახეთიდან დაიხმარდნენ ძალებს. თუმცა მანამდე, რამდენიმე თვის განმავლობაში, ქვეყანაში სიწყნარე იყო. „საგანგებო კომისია“ („ЧК“) დიდხანს ეძებდა აჯანყების ხელმძღვანელებს და გამცემის დახმარებით მიაგნო კიდეც. ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის სტუდენტთა კომიტეტის წევრმა კალე მისაბიშვილმა „სამხედრო ცენტრის“ მთელი შემადგენლობა გასცა. (ზოგი წყაროს მიხედვით დამოუკიდებლობის კომიტეტის „სამხედრო ცენტრის“ შემადგენლობა პოლკოვნიკმა ნარეკელაძემ გასცა).

1923 წლის თებერვალში ვარდენ წულუკიძე ცენტრის 14 წევრთან ერთად დააპატიმრეს, საშინლად აწამეს ტუსალები, მაგრამ ვერც ერთს ვერაფერი ვერ ათქმევინეს. გენერალ ვარდენ წულუკიძის ბოლო სიტყვები იყო: „სიკვდილით ვერ შეგვაშინებთ! ჩვენი სიკვდილი საქართველოს განთავისუფლების თავდებია. იგი დაასაღვლდევენს ერის სიმტკიცეს და ერთი ათასად გაამრავლებს მებრძოლთ“.

„ჩკ“-ს სპეციალურმა კოლეგიამ, ე.წ. „ტროიკამ“, მათ სასჯელის უმაღლესი ზომა – დახვეწა მიუსაჯა. გენერალი ვარდენ წულუკიძე 14 პატიმართან ერთად თბილისში, დღევანდელი „ვაკის პარკის“ ტერიტორიაზე დახვეწეს.

საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოებული იყო: **წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1916 წლის 7 იანვარს);** წმ. სტანისლავის II (1911 წ.) და II (მახვილებით – 1916 წ.); წმ. ანას III (1907 წ.) და II (მახვილებით – 1916 წ.) ხარისხის ორდენით; წმ. ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1915 წ.) ხარისხის ორდენით.

საქართველოს დამოუკიდებლობისათვის ბრძოლაში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისათვის, სამშობლოსათვის თავგანწირვისა და ქვეყნის წინაშე აღმატებული ღვაწლისათვის, საქართველოს პრეზიდენტის 2023 წლის 4 ივლისის N04/07/02 განკარგულებით, სიკვდილის შემდეგ დაჯილდოვდა საქართველოს ეროვნული გმირის ორდენით და მიენიჭა საქართველოს ეროვნული გმირის წოდება.

თბილისში, საბურთალოს რაიონში არის გენერალ ვარდენ წულუკიძის სახელობის ქუჩა.

ალექსანდრე ზაქარიას ძე ჭავჭავაძე
(04.07.1870-15.07.1930)
გენერალ-მაიორი (1917)

ქართველი ოფიცერი, რუსეთის რესპუბლიკის გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალი. კავალერისტი. კავალერიის გენერლის, ზაქარია ჭავჭავაძის (1825-1906) შვილი. ზაქარიას მეუღლე მარიამი, იყო პოეტ ალექსანდრე ჭავჭავაძის შვილიშვილი – ალექსანდრეს ვაჟის, დავითის ასული. მათ ექვსი შვილი შეეძინათ, სამი ვაჟი და სამი ქალიშვილი: ალექსანდრე, ელისაბედი, მაქსიმილიანი, დავითი, ანა და სოფიო.

ალექსანდრე ჭავჭავაძემ დაამთავრა თბილისის კადეტთა კორპუსი და სანკტ-პეტერბურგის პაჟთა კორპუსი.

1890 წლიდან მსახურობდა ნიჟეგოროდის 44-ე დრაგუნთა პოლკში. 1891 წელს მიენიჭა კორნეტის წოდება. 1905 წლის 5 აგვისტოდან პორუჩიკია, 1897 წლის 15 მარტიდან – შტაბს-როტმისტრი, 1901 წლის 15 მარტიდან – როტმისტრი, ხოლო 1910 წლის 26 თებერვლიდან – პოდპოლკოვნიკი.

1898-1900 და 1901-1905 წლებში მსახურობდა მთავარ შტაბში, ხოლო 1905 წლიდან – კავკასიის სამხედრო ოლქის მთავარსარდლის და მეფისნაცვლის ადიუტანტად.

1914 წლის 23 აგვისტოს დაინიშნა კავკასიის ცხენოსანი „ველური დივიზიის“ ჩერქეზთა პოლკის მეთაურად, რომელიც იბრძოდა დასავლეთის ფრონტზე. 1915 წლის 19 ივლისს მიენიჭა პოლკოვნიკის წოდება.

1917 წლის 9 აგვისტოს ინიშნება კავკასიის „ველური დივიზიის“ მე-3 საკავალერიო ბრიგადის მეთაურად. ამ თანამდებობაზე დროებითმა მთავრობამ მიანიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება. კავკასიის „ველური დივიზია“ ერთ-ერთი იმ მცირერიცხოვან სამხედრო ნაწილთაგანი იყო, რომელმაც

თებერვლის რევოლუციისა და რუსული არმიების მორალისა და საბრძოლო სულისკვეთების საერთო ხრწნის ფონზე მაინც შეინარჩუნა მაღალი ბრძოლისუნარიანობა, თავდადება და დისციპლინა.

1917 წლის ზაფხულში დროებითი მთავრობის ბრძანებით „ველური დივიზია“ კავკასიაში დააბრუნეს.

1918-1921 წლებში მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტში, ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა სამშობლოში. გადადგა სამხედრო სამსახურიდან და ოჯახთან ერთად ცხოვრობდა თბილისში და აქტიურად ჩაერთო ანტირუსულ და ანტიბოლშევიკურ მოძრაობაში. იგი საქართველოში არალეგალურად მოქმედ ანტირუსულ ქართულ საზოგადოებრივ-პოლიტიკური ორგანიზაცია „თეთრი გიორგის“ ერთ-ერთ ჯგუფს ხელმძღვანელობდა. არაერთხელ იყო დაპატიმრებული ბოლშევიკური რეჟიმის მიერ.

1930 წლის 13 თებერვალს იგი კვლავ დააპატიმრეს ოჯახთან ერთად. ხოლო იმავე წლის 15 ივლისს „კონტრრევოლუციის მიზნით შეიარაღებული აჯანყების მოწყობისა“ და „ჯაშუშობის“ ბრალდებით გაასამართლეს და დახვრიტეს.

საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოებული იყო: წმ. სტანისლავის III და II ხარისხის ორდენით (1912 წ.); წმ. ანას III (მახვილებით და ბაფთით – 1910 წ.) და II (მახვილებით – 1914 წ.) ხარისხის ორდენით; წმ. ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1925 წ.) და III (მახვილებით – 1915 წ.) ხარისხის ორდენით. მიღებული ჰქონდა სპარსეთის „ლომისა და მზის“ III ხარისხის ორდენი.

ნიკოლოზ მიხეილის ძე ჭავჭავაძე

(05.01.1867-23.05.1920)

გენერალ-მაიორი (15.10.1917)

ქართველი სამხედრო ოფიცერი, კავალერისტი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი, რუსეთის რესპუბლიკის არმიის გენერალ-მაიორი და საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების გენერალი. პირველი მსოფლიო ომის მონაწილე. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

დაწყებითი განათლება ოჯახში მიიღო. შემდეგ დაამთავრა კადეტთა კორპუსი და ნიკოლოზის კავალერიის სასწავლებელი, სადაც მიენიჭა კორნეტის წოდება.

სამხედრო სამსახური დაიწყო 1886 წელს კავკასიის საკავალერიო დივიზიის მისი უდიდებულესობა ტახტის მემკვიდრის (ცესარევიჩის) სახელობის ტვერის 43-ე დრაგუნთა პოლკში. მეთაურობდა ესკადრონს, შემდეგ – დივიზიონს და საკავალერიო პოლკს. იყო ბრწყინვალე მხედარი, მოჯირითე და მოფარიკავე. ოფიცერთა დოლებსა და შეჯიბრებებში არაერთხელ მიუღია პრიზები და ჯილდოები.

1891 წლის 7 აგვისტოს მიენიჭა პორუჩიკის წოდება, 1898 წლის 15 მარტს – შტაბს-როტმისტრის, 1909 წლის 1 იანვარს – როტმისტრის, ხოლო 1912 წლის 26 თებერვალს – პოდპოლკოვნიკის წოდება. 1914 წლის 22 ოქტომბერს ვადაზე ადრე მიენიჭა პოლკოვნიკის წოდება.

მონაწილეობდა პირველ მსოფლიო ომში. თავის პოლკთან ერთად იბრძოდა კავკასიის ფრონტზე. 1915 წელს, ერთ-ერთ შეტაკებაში, სადაც მისმა პოლკმა თურქთა არტილერიის პოზიციები აიღო, მძიმედ დაიჭრა. ბრძოლაში გამოჩენილი სიმამაცისა და თავგანწირვისათვის დაჯილდოვდა წმ. გიორგის ოქროს იარაღით და წმ. გიორგის IV ხარისხის ორდენით.

1917 წლის 15 ოქტომბერს რუსეთის დროებითი მთავრობის მიერ მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რეგულარულ ჯარში.

გარდაიცვალა პირველი მსოფლიო ომის ფრონტზე მიღებული მძიმე ჭრილობების გამო, 1920 წელს. გარდაცვალების ზუსტი თარიღი უცნობია. დაკრძალულია ყვარელში, ღვთისმშობლის მიძინების ტაძრის საგვარეულო აკლდამაში.

საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოებული იყო: **გიორგის ოქროს იარაღით (1915 წლის 11 მარტს); წმინდა გიორგის IV ხარისხის ორდენით (1916 წლის 15 ოქტომბერს);** წმ. სტანისლავის III (1902 წ.), II (1914 წ.) და მახვილებით II ხარისხის ორდენთან (1916 წ.); წმ. ანას III (1907 წ.) და II (მახვილებით – 1915 წ.) ხარისხის ორდენით; წმ. ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1915 წ.) ხარისხის ორდენით.

ნაწილი II

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის გენერლები

1. აბაშიძე ასლან იბრაიმის ძე (ასლან-ბეგი) (1877-1924), გენერალი (1918)
2. ამირეჯიბი გიორგი სარდიონის ძე (1880-1919), გენერალი (1918)
3. აფხაზი კონსტანტინე (კოტე) ნიკოლოზის ძე (1867-1923), გენერალი (1919). **საქართველოს ეროვნული გმირი**
4. ახმეტელაშვილ (ახმეტელ) სტეფანე გიორგის ძე (1869-1921), გენერალი (1918)
5. ბალუაშვილი ლავრენტი იოსების ძე (1868-1920 წ.შ.), გენერალი (1918)
6. ბაქრაძე ზაქარია (შაქრო) დიმიტრის ძე (1868-1938), გენერალი (1918)
7. გედევანიშვილი იოსებ (სოსო) კონსტანტინეს ძე (1872-1939), გენერალი (1918)
8. გელოვანი კონსტანტინე ლევანის ძე (1873-1932), გენერალი (1919)
9. ესაძესიმონ სპირიდონის ძე (1868-1927), გენერალი (1918)
10. ერისთავი გიორგი (გიგუშა) ნიკოლოზის ძე (1875-1947), გენერალი (1918)
11. ვეზირიშვილი ირაკლი იოსების ძე (1861-1919 წ.შ.), გენერალი (1918)
12. ზაქარიაძე ალექსანდრე ყარამანის ძე (1884-1957), გენერალი (1919)
13. თავაძე გიორგი ვახტანგის ძე (1882-1930), გენერალი (1919)

14. თაყაიშვილი გიორგი კონსტანტინეს ძე (1881-1924), ინჟინერ-გენერალი (1918)
15. კერესელიძე ლეო მათეს ძე (1886-1943), გენერალი (1920)
16. მაჭავარიანი ალექსანდრე ზაალის ძე (1874-1961), გენერალი (1919)
17. მიქაშავიძე არკადი ნიკოლოზის ძე (1876-1971), გენერალი (1920)
18. მუსხელიშვილი როსტომ ილიას ძე (1888-1923), გენერალი (1920). **საქართველოს ეროვნული გმირი**
19. რატიშვილი დავით ზეჟანის ძე (1881-1937), გენერალი (1918)
20. როინიშვილი იოსებ ნიკოლოზის ძე (1874-1921), გენერალი (1918)
21. სუმბათაშვილი გიორგი ნიკოლოზის ძე (1868-1921), გენერალი (1918)
22. ქავთარაძე ივანე მიხეილის ძე (1861-1921), გენერალი (1919)
23. ქონიაშვილი ალექსანდრე გრიგოლის ძე (1873-1951), გენერალი (1919)
24. ყარაღაშვილი სოლომონ გაბრიელის ძე (1870-1924), გენერალი (1918)
25. ყიფშიძე ზაქარია თევდორეს ძე (1873-1938), გენერალი (1918)
26. წერეთელი როსტომ გრიგოლის ძე (1848-1923), გენერალი (1918)
27. ჯაფარიძე ივანე დავითის ძე (1867-1934), გენერალი (1920)
28. ჯიჯიხია არტემ მურზაყანის ძე (1874-1938), გენერალი (1919)

საუკუნო ხსოვნა მათ...

ასლან იბრაიმის ძე აბაშიძე (ასლან-ბეგი)
(1877-1924)
გენერალი (19.06.1918)

ქართველი სამხედრო, სახელმწიფო და ეროვნული მოღვაწე, საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების გენერალი, ბათუმის სადროშოს გამგებელ სანჯაყ-ბეგ აბაშიძეთა შთამომავალი, მემედ აბაშიძის (1873-1937) უმცროსი ძმა.

დაიბადა ბათუმში. ასლანის მამა, თავადი იბრაიმი ფრიად განათლებული, ქართული ორიენტაციის პიროვნება იყო. მან ხუთივე შვილს (ოთხი ვაჟი და ერთი ქალიშვილი) კარგი განათლება მისცა ოჯახში მოწვეული მასწავლებლების საშუალებით. ყველანი ბრწყინვალედ ფლობდნენ მშობლიურ ქართულ ენას, ასევე აღმოსავლურ და ევროპულ ენებსაც, კარგად ერკვეოდნენ პოლიტიკაში, ეკონომიკასა და სამხედრო საქმეში.

ასლან აბაშიძე ჭაბუკობიდანვე ჩაება ეროვნულ-განმათავისუფლებელ მოძრაობაში. განსაკუთრებით სამხედრო საქმე ეხერხებოდა. მონაწილეობდა რუსეთის იმპერიის წინააღმდეგ 1905-1907 წლების რევოლუციურ გამოსვლებში. მეთაურობდა საბრძოლო რაზმს. თავი გამოიჩინა გურიის გლეხებისა და რევოლუციური კომიტეტის მიერ ორგანიზებულ ე.წ. წითელ რაზმსა და ოზურგეთის მაზრის ადმინისტრაციის კაზაკებსა და მილიციას შორის ნასაკირალის ბრძოლაში, ასევე ბათუმის შეტაკებებში (1905 წ.).

ხელისუფლების საწინააღმდეგო საქმიანობის გამო 1908 წელს ასლანი დააპატიმრეს და ციმბირში გადაასახლეს. იმავე წლის დეკემბერში მოახერხა გადასახლებიდან გაქცევა და მოსალოდნელი რეპრესიების გამო იძულებული გახდა ოსმალეთში გადასულიყო.

კონსტანტინოპოლში დრო უქმად არ დაუკარგავს, უმაღლეს სამხედრო სკოლაში ჩაირიცხა და სამხედრო განათლება მიიღო.

1917 წელს, რუსეთის თებერვლის რევოლუციის შემდეგ, მემედ და ასლან აბაშიძეები საქართველოში დაბრუნდნენ. ასლანი მხარს უჭერდა საქართველოს დემოკრატიულ რესპუბლიკას და პროქართულ ორიენტაციას აჭარაში.

საქართველოს სახელმწიფოებრიობის აღდგენის შემდეგ მონაწილეობდა ქართული ეროვნული არმიის ჩამოყალიბებაში. ხელმძღვანელობდა მაჰმადიან ქართველთა რაზმებს სომხეთთან ომში 1918 წელს.

ასლან აბაშიძე გამოირჩეოდა განსაკუთრებული სამხედრო მონაცემებით, სამხედრო მეთაურის სტრატეგიული ნიჭით, რისთვისაც ჯერ დაინიშნა სამხედრო სამინისტროს დავალებათა შტაბ-ოფიცრად და მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება, ხოლო შემდეგ, საქართველოს მთავრობის თავმჯდომარის წარდგინებით, 1918 წლის 19 ივნისს – გენერლის სამხედრო წოდება. იყო საქართველოს ეროვნული არმიის ერთადერთი გენერალი აჭარიდან.

1920 წელს ასლანი ბათუმში შეხვდა და დაუმეგობრდა იმჟამად იქ მყოფ ქაქუცა ჩოლოყაშვილს. მათი სიახლოვე ემიგრაციაშიც გრძელდებოდა.

გენერალი აბაშიძე თავისი ათასეულით ფხიზლად იდგა ქვეყნის თავისუფლების სადარაჯოზე ბათუმსა თუ მთელ სამხრეთ-დასავლეთ საქართველოში. როგორც კი სიტუაცია რთულდებოდა, გენერალი თავის შენაერთს მოხალისეებით აძლიერებდა.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ 1921 წლის თებერვალ-მარტში ასლან აბაშიძე თურქეთში გადასახლდა და კონსტანტინოპოლის ქართველ მოახალშენეებს შეუერთდა. ნოემბერ-დეკემბერში კვლავ აჭარაში იმყოფებოდა ბოლშევიკების წინააღმდეგ აჯანყების მომზადების მიზნით. შემდეგ ისევ თურქეთში დაბრუნდა. მას მუდმივი კავშირი ჰქონდა საზღვარგარეთ მყოფ ქართველებთან და ეხმარებოდა მათ. იყო ქართული სათვისტომოს ერთ-ერთი ხელმძღვანელი. აქტიურად მონაწილეობდა 1924 წლის აჯანყების ორგანიზებაში.

ტრაგიკულად დაიღუპა კონსტანტინოპოლში 1924 წელს (სავარაუდოდ მოწამლეს). მას ჰყავდა ვაჟი, როსტომი და ორი ქალიშვილი, მაგრამ მუდმივი რეპრესიების გამო ისინი არ დაოჯახებულან და შთამომავლობა არ დარჩენიათ.

ასლან აბაშიძე ბრწყინვალე მომღერალი იყო. იგი არის ავტორი მხედრული სიმღერისა „ასლანური“.

დაჯილდოებული იყო „თამარ მეფის“ ორდენით. ასლანბეგ აბაშიძის სახელს ატარებს ბათუმის ერთ-ერთი ქუჩა.

გიორგი სარდიონის ძე ამირეჯიბი
(1880-25.01.1919)
გენერალი (27.07.1918)

ქართველი ოფიცერი, არტილერისტი, რუსეთის არმიის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი. I მსოფლიო ომის მონაწილე.

დაიბადა გორის მაზრის სოფელ საღოლაშენში. იგი იმდროინდელი ქართველი საზოგადოებისათვის ცნობილი ადამიანების – მაკინე ყიფშიძის და სარდიონ ამირეჯიბის შვილი იყო.

სამხედროგანათლება სანკტ-პეტერბურგში მიიღო, სადაც 1898 წელს დაამთავრა კონსტანტინეს საარტილერო სასწავლებელი. სასწავლების დამთავრების შემდეგ ჩაირიცხა ნოვოგეორგიევსკის ციხესიმაგრის არტილერიაში. 1917 წლამდე მსახურობდა ახალციხეში დისლოცირებულ მე-20 საარტილერო ბრიგადაში.

იმავე ბრიგადის შემადგენლობაში მონაწილეობდა I მსოფლიო ომში. 1916 წელს მიიღო პოდპოლკოვნიკის წოდება და დაინიშნა თავისი ბრიგადის მეთაურად. იმავე წელს ერთ-ერთ ბრძოლაში დაიჭრა.

1918-1919 წლებში მსახურობდა ქართულ ჯარში. ერთხანს იყო ქუთაისის მაზრის სამხედრო უფროსი, მეთაურობდა პირველ საარტილერო ბრიგადას. განსაკუთრებით გამოიჩინა თავი აფხაზეთში და შავიზღვისპირეთში გენერალ გიორგი მაზნიაშვილის ხელმძღვანელობით ჩატარებულ სამხედრო ოპერაციებში. ტუაფსეს ალებისათვის პოლკოვნიკ გიორგი ამირეჯიბს განსაკუთრებული დამსახურებისათვის, სამხედრო მინისტრის გრიგოლ გიორგაძის ბრძანებით, 1918 წელს მიენიჭა გენერლის წოდება.

გარდაიცვალა ხანმოკლე ავადმყოფობის შემდეგ, 1919 წელს, ქალაქ ქუთაისში. დაკრძალულია სოფელ არადეთში, ახლანდელ ქარელის მუნიციპალიტეტში.

დაჯილდოებული იყო წმ. ანას IV (1915 წ.) და II (1917 წ.) ხარისხის, წმ. ვლადიმირის IV (1915 წ.) და წმ. სტანისლავის II (1916 წ.) ხარისხის ორდენებით.

კონსტანტინე (კოტე) ნიკოლოზის ძე აფხაზი
(17.11.1867-20.05.1923)

გენერალი (1919)

საქართველოს ეროვნული გმირი (04.07.2023)

ქართველი სამხედრო და საზოგადო მოღვაწე, არტილერისტი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და საქართველოს არმიის გენერალი. არტილერისტი. საქართველოს ეროვნული გმირი.

დაიბადა თელავის მაზრის სოფელ კარდენახში, სამხედრო და საზოგადო მოღვაწის, თავად ნიკოლოზ აფხაზისა (1828-1907) და ნინო ჭავჭავაძის (1834-1883) ოჯახში. ეს საგვარეულო აფხაზეთის მთავრების – შარვაშიძეთა კახეთში დამკვიდრებულ შტოს წარმოადგენდა. კოტე აფხაზი იყო ილია ჭავჭავაძის დისშვილი.

პირველდაწყებითი განათლება მიიღო ოჯახში. 1886 წელს დაამთავრა თბილისის კადეტთა კორპუსი, იმავე წელს შევიდა პავლეს I სამხედრო სასწავლებელში სანკტ-პეტერბურგში, რომელიც დაამთავრა 1888 წელს. შემდგომში დაამთავრა ოფიცერთა საარტილერიო სკოლა (1890 წ.).

მსახურობდა 39-ე საარტილერიო ბრიგადაში, 1891 წლიდან – კავკასიის დიდმთავრის მიხეილ ნიკოლოზის ძის საარტილერიო ბრიგადაში.

1892-1913 წლებში არჩეულ იქნა ოფიცერთა ღირსების სასამართლოს წევრად. 1911 წელს იმყოფებოდა სპარსეთში, თავრიზის საბრძოლო რაზმის შემადგენლობაში.

მონაწილეობდა I მსოფლიო ომში. 1914-1915 წლებში მეთაურობდა კავკასიის საველე-საარტილერიო ბრიგადას დასავლეთის ფრონტზე.

1915 წლის 8 ნოემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. რუსეთის არმიის სამსახურში დაჯილდოებული იყო „წმ. ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1913 წ.) და III ხარისხის

(მახვილებით – 1916 წ.) ორდენებით, წმ. ანას III ხარისხის ორდენით (1906 წ.), წმ. სტანისლავის II ხარისხის ორდენით (1910 წ.).

1906-1913 წლებში არჩეული იყო თბილისის გუბერნიის საადგილმამულო ბანკის სამეურვეო კომიტეტის წევრად. იმავე ხანებში მისი უშუალო ხელმძღვანელობით კახეთში გაყვანილ იქნა რკინიგზა.

1913-1914 და 1916-1917 წლებში ასრულებდა ქართლ-კახეთის თავად-აზნაურთა წინამძღოლის მოვალეობას.

იყო რუსეთის სახელმწიფო საბჭოს უკანასკნელი ქართველი წევრი.

1917 წლის ივნისში კონსტანტინე აფხაზი მონაწილეობდა საქართველოს ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის ჩამოყალიბებაში, 1921-1923 წლებში ასრულებდა ამ პარტიის თავმჯდომარის მოვალეობას. იმავე 1917 წლის თებერვალ-სექტემბერში აქტიური მონაწილე იყო ქართული მართლმადიდებელი სამოციქულო ეკლესიის ავტოკეფალიის აღდგენისა, რაც წარმატებით დაგვირგინდა 1917 წლის სექტემბერში.

1917 წლის 22 ნოემბერს საქართველოს ეროვნულმა ყრილობამ (რომელიც განიხილავდა საქართველოს სრული სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის საკითხს) კოტე აფხაზი აირჩია საქართველოს ეროვნული საბჭოს წევრად.

1918 წლის 21 თებერვალს პოლკოვნიკის წოდებით გადადგა რუსეთის არმიის სამხედრო სამსახურიდან.

1918 წლის 26 მაისამდე საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის პარლამენტის ფუნქციებს ასრულებდა საქართველოს ეროვნული საბჭო, რომლის ერთ-ერთი ყველაზე გამორჩეული მოღვაწე იყო კოტე აფხაზი. სწორედ ეროვნულმა საბჭომ მიიღო თავის ისტორიულ სხდომაზე, 1918 წლის 26 მაისს, საქართველოს დამოუკიდებლობის აქტი, სამართლებრივი ხასიათის უმნიშვნელოვანესი დოკუმენტი. გაჩნდა საერთაშორისო სამართლის იურიდიული პირი – საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკა. სხვა ცნობილ მოღვაწეთა ხელმოწერებთან ერთად ამ აქტს კოტე აფხაზის ხელმოწერაც ამშვენებს.

1919-1920 წლებში მუშაობდა ერთ-ერთი კომერციული ბანკის დირექტორად და საქართველოს სავაჭრო-სამრეწველო პალატაში.

1919 წელს კოტე აფხაზმა აქტიური მონაწილეობა მიიღო საქართველოს შეიარაღებული ძალების შესახებ კანონის შემუშავებაში, რომელიც დამტკიცებულ იქნა დამფუძნებელი კრების მიერ იმავე წლის ივლისში

აღსანიშნავია, რომ გამოჩენილ სამხედრო მოღვაწეებთან გიორგი კვინიტაძესთან, გიორგი მაზნიაშვილთან და სხვებთან ერთად მან დიდი წვლილი შეიტანა ქართული ეროვნული არმიის შექმნაში. ზემოხსენებული კანონის მიღების დროს განსაზღვრული იყო საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის 50 ათასიანი რეგულარულ არმიის შექმნა.

დღიდან ბოლშევიკური რუსეთის მიერ საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის ოკუპაცია-ანექსიისა კოტე აფხაზი იყო ერთ-ერთი ლიდერი ქართველი ერის განმათავისუფლებელი მოძრაობისა.

საქართველოსთვის ავბედითი გამოდგა 1921 წლის თებერვალი, როდესაც ბოლშევიკური რუსეთის მე-11 წითელმა არმიამ აიღო თბილისი, რასაც საქართველოს დამოუკიდებელი სახელმწიფოებრიობის გაუქმება მოჰყვა. კოტე აფხაზმა კატეგორიული უარი განაცხადა თბილისის დატოვებაზე. „თბილისი – საქართველოა, და ვინც თბილისს სტოვებს, ის ტოვებს საქართველოს“ – იყო მისი პასუხი.

1922 წელს მისი და პოლკოვნიკ ქაქუცა ჩოლოყაშვილის თაოსნობით მოხდა აჯანყება ხევსურეთში, რომელმაც, მიუხედავად დამარცხებისა, საგრძნობი ზიანი მიაყენა საბჭოთა საოკუპაციო ჯარს. იმავე წელს კოტე აფხაზი თანამოაზრეებთან ერთად იყო საქართველოს ინტერპარტიული პარიტეტული კომიტეტის (იგივე საქართველოს „დამოუკიდებლობის კომიტეტი“) შექმნის ერთ-ერთი ინიციატორი. მისივე თაოსნობით შეიქმნა ამ კომიტეტის „სამხედრო ცენტრი“.

ცენტრი საერთო სამხედრო კოორდინაციას უწევდა მზადებას საყოველთაო-სახალხო ეროვნული ამბოხებისათვის. სამწუხაროდ, გამცემლობის შედეგად, საგანგებო კომისიამ (ე.წ. „ჩკ“-ამ) შეძლო სამხედრო ცენტრის მიგნება.

1923 წლის თებერვალში ჩეკისტებმა დააპატიმრეს გენერალი კოტე აფხაზი და „სამხედრო ცენტრის“ სხვა 14 წევრი. „ჩკ“-ს სპეციალურმა კოლეგიამ, ე.წ. „ტროიკამ“, მათ სასჯელის უმაღლესი ზომა – დახვრეტა მიუსაჯა. იმავე წლის 20 მაისს ისინი დახვრიტეს თბილისში, დღევანდელი „ვაკის პარკის“ ტერიტორიაზე. მისი ბოლო სიტყვები იყო: „მე ვკვდები სიხარულით, რადგან ღირსი გავხდი სამშობლოს სამსხვერპლოზე ზვარაკად მიტანისა, ჩვენი სიკვდილი გამარჯვებას მოუტანს საქართველოს!“

გენერალ კოტე აფხაზის სახელის უკვდავსაყოფად თბილისის ერთ-ერთ ცენტრალურ ქუჩას (ყოფილი გენერალ-პოლკოვნიკ კონსტანტინე ლესელიძის ქუჩა) მისი სახელი ეწოდა.

საქართველოს დამოუკიდებლობისათვის ბრძოლაში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისათვის, სამშობლოსათვის თავგანწირვისა და ქვეყნის წინაშე აღმატებული ღვაწლისათვის საქართველოს პრეზიდენტის 2023 წლის 4 ივლისის N04/07/02 განკარგულებით სიკვდილის შემდეგ დაჯილდოვდა საქართველოს ეროვნული გმირის ორდენით და მიენიჭა საქართველოს ეროვნული გმირის წოდება.

სტეფანე გიორგის ძე ახმეტელაშვილი (ახმეტელი)

(06.02.1869-02.05.1922)

გენერალი (1918)

მეფის არმიის ქართველი ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების გენერალი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

დაიბადა თბილისის გუბერნიის სიღნაღის მაზრის სოფელ ანაგაში, აზნაურის ოჯახში. დაწყებითი განათლება მიიღო სიღნაღის საქალაქო სასწავლებელში. შემდეგ დაამთავრა კადეტთა კორპუსი და სამხედრო სასწავლებელი უკრაინაში, ქალაქ სუმში.

სამხედრო სამსახურს იწყებს თურქესტანის მე-4 ბატალიონში. 1895 წელს ენიჭება ოფიცრის პირველადი სამხედრო წოდება – პოდპორუჩიკი, 1899 წელს ხდება პორუჩიკი, ხოლო 1903 წელს – შტაბს-კაპიტანი.

განსაკუთრებით გამოიჩინა თავი რუსეთ-იაპონიის ომში. ტყვეებისადმი ჰუმანური დამოკიდებულებისათვის იაპონიის ფლოტის ადმირალმა და მარშალმა ჰაიჰაჩირო ტოგომ (1848-1934) მას ჯილდოდ იაპონური ხმალი უბოძა.

1907 წლის 14 აგვისტოს ენიჭება კაპიტნის წოდება. 1915 წლიდან რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკია. მსახურობდა მე-6 საზღვაო პოლკში და თურქესტანის მე-9 მსროლელ პოლკში. საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოვდა „წმ. გიორგის“ IV ხარისხის ორდენით (1917 წლის 5 მაისს), „წმ. ვლადიმირის“ IV ხარისხის ორდენით (მახვილებითა და ბაფთით) და „თამარ მეფის“ ორდენით (1918 წ.).

1917 წლის ბოლოდან აქტიურად მონაწილეობდა ქართული ნაციონალური საარმიო კორპუსის შექმნაში. 1918 წლის დასაწყისში ინიშნება ქართული ნაციონალური საარმიო კორპუსის სარდლად და აქვე ენიჭება ქართული არმიის გენერლის წოდება.

1918 წლის ბოლოს და 1919 წლის დასაწყისში, სომხეთ-საქართველოს ომის მსვლელობისას, ინიშნება ეკატერინენფელდის ფრონტის სარდლად. ამავე დროს იყო საქართველოს შეიარაღებული ძალების მთავარსარდლის მოადგილე. 1919 წლის დასაწყისში იყო თბილისის სამხედრო გარნიზონის უფროსი და სახალხო გვარდიის შენაერთის სარდალი. 1920 წელს ინიშნება რესპუბლიკის სასაზღვრო ჯარების სარდლად.

1921 წლის თებერვალში რუსეთის წითელი მე-11 არმიის სამხედრო ინტერვენციის დროს მტრის მრავალრიცხოვანი ძალების ზეწოლის შედეგად გენერალი ახმეტელი კახეთში დისლოცირებულ საჯარისო ნაწილებთან ერთად ნაბიჯ-ნაბიჯ იხევდა დასავლეთისკენ. იძულებული შეიქმნა დარჩენილი რაზმით, ახმეტაზე და თიანეთზე გავლით, საქართველოს სამხედრო გზაზე გამოსულიყო, სადაც ვლადიკავკაზიდან მომავალმა მტერმა გზა გადაუჭრა და გენერალ ჭავჭავაძესა და გენერალ თავაძესთან ერთად ტყვედ ჩავარდა.

ბოლშევიკები დატყვევებულ გენერალს ასამართლებენ და სასჯელის მოსახდელად რუსეთში აგზავნიან. გარკვეული ცნობებით მოკლეს რიაზანის საკონცენტრაციო ბანაკში, 1922 წელს. ოფიციალური ვერსიით გარდაიცვალა ტიფით. მისი საფლავი არ არსებობს.

ლავრენტი იოსების ძე ბალუაშვილი

(06.02.1868-1920)

გენერალი (03.12.1918)

ქართველი სამხედრო ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალი. I მსოფლიო ომის მონაწილე.

დაიბადა თბილისში. დაწყებითი განათლების მიღების შემდეგ დაამთავრა თბილისის სასულიერო სემინარია, თუმცა, თავისი შემდგომი ცხოვრებისეული გზა სამხედრო კარიერას მიუძღვნა. სამხედრო განათლება მიიღო თბილისის ქვეით იუნკერთა სასწავლებელში 1893 წელს, სადაც მიენიჭა პოდპორუჩიკის სამხედრო წოდება.

სამხედრო სამსახურს გადიოდა ერევნის მე-13 ლაიბ-გრენადერთა პოლკში, სადაც თანმიმდევრულად მიენიჭა პორუჩიკის (1897 წ.), შტაბს-კაპიტნის (1901 წ.) და კაპიტნის (1905 წ.) წოდებები.

მონაწილეობდა I მსოფლიო ომში, მეთაურობდა ასეულს. ერთ-ერთ ბრძოლაში დაიჭრა. 1915 წლის დასაწყისში ინიშნება ერევნის მე-13 ლაიბ-გრენადერთა პოლკის მეთაურად და აქვე ხდება პოდპოლკოვნიკი. 1915 წლის 3 დეკემბერს, წარმატებული სამსახურის გამო ვადაზე ადრე მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1917 წლის 16 აპრილს დაინიშნა გრენადერთა სუვოროვის 22-ე პოლკის მეთაურად. წარჩინებული სამსახურისა და ბრძოლებში გამოჩენილი მამაცობისათვის დაჯილდოებული იყო: **გიორგის ოქროს იარაღით (1915 წლის 18 სექტემბერს)**, წმ. ანას III (1908 წ.) და II ხარისხით (ხმლებითა და ბაფთებით 1915 წ.), წმ. სტანისლავის III ხარისხის (1900 წ.) ორდენებით.

ოქტომბრის ბოლშევიკური გადატრიალების შემდეგ, 1918 წლის დასაწყისში ბრუნდება სამშობლოში. საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ,

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებშია. მსახურობდა აღმოსავლეთ საქართველოში გაშლილი მე-2 ქვეითი დივიზიის მე-5 პოლკში უფროსი ოფიცრის თანამდებობაზე. მონაწილეობდა სომხეთ-საქართველოს ომში. თავის პოლკთან ერთად იბრძოდა შულავერი-სადახლოს ფრონტზე.

1919 წლის დასაწყისში ინიშნება მე-2 ქვეითი დივიზიის მე-5 პოლკის მეთაურად და აქვე ენიჭება ქართული არმიის გენერლის წოდება. ამავე წლის ოქტომბერში საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში გატარებული რეორგანიზაციის შემდეგ დათხოვნილ იქნა თადარიგში. 1920 წელს არჩეულ იქნა საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ინიციატივით შექმნილი მორწმუნეთა საზოგადოების წევრად.

გარდაიცვალა მძიმე ავადმყოფობის შედეგად, 1920 წელს.

ზაქარია (შაქრო) დიმიტრის ძე ბაქრაძე
(22.10.1868-03.12.1938)
გენერალი (20.12.1918)

ქართველი ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის პოლკოვნიკი, ქართული არმიის გენერალი და პოლონეთის არმიის ბრიგადის გენერალი, 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

დაიბადა თბილისის გუბერნიის სოფელ ხაშში, ცნობილი ქართველი ისტორიკოსის და საზოგადო მოღვაწის დიმიტრი ბაქრაძის ოჯახში.

დაამთავრა თბილისის რეალური სასწავლებელი, ალექსანდრეს სამხედრო სასწავლებელი მოსკოვში და გენერალური შტაბის აკადემია.

თავისი სამხედრო კარიერა დაიწყო 1890 წელს თბილისის კადეტთა კორპუსში სწავლით. მისი დასრულების შემდეგ, 1894 წელს, სამხედრო სამსახური პოდპორუჩიკის წოდებით აღმოსავლეთ ციმბირის ქვეითთა პოლკში დაიწყო. მონაწილეობდა რუსეთის არმიის ლაშქრობაში ჩინეთში (1900-1901 წწ.). 1898 წლის 6 ივნისს გადაიყვანეს აღმოსავლეთ ციმბირის მე-12 ქვეით პოლკში, რომელიც დისლოცირებული იყო ლიუიშუინში, სადაც პირველ ასეულს მეთაურობდა.

1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის ომის დროს იყო უშუალო მონაწილე პორტ-არტურის სიმაგრის დაცვისა, აგრეთვე მონაწილეობდა ტიურეჩენის, თხაოიანის, ლიანდიანსანის, ლაოიანის და მუკდენის ბრძოლებში და იანზელინის უღელტეხილთან წარმოებულ ბრძოლაში. ლაოიანთან ფეხში დაიჭრა. მეთაურობდა სამხედრო „მონადირეთა“ რაზმს.

1905 წლის დეკემბრიდან მეთაურობდა აღმოსავლეთ ციმბირის მე-3 ქვეითი დივიზიის 1-ლ მეტყვიამფრქვევეთა ასეულს. ლიუიშუნში მეთაურობდა ცხენოსანთა რაზმს, ხოლო 1904 წლის 28 იანვრიდან – ვლადივოსტოკის მე-3 ქვეით პოლკს.

გაიარა ორენბურგის ფეხოსანთა საკაპიტნო სკოლაში კურსები და 1907 წლის 6 თებერვალს აღმოსავლეთ-ციმბირის მე-9 ქვეით პოლკში დაბრუნდა მეტყვიამფრქვევეთა ქვედანაყოფის მეთაურად. 1908 წლის 13 ივლისს დაინიშნა ბატალიონის მეთაურად. 1912-1913 წლებში იყო საპოლკო სასამართლოს უფროსი. 1914 წელს გადაიყვანეს 54-ე მინსკის ქვეით პოლკში.

აქტიურად მონაწილეობდა I მსოფლიო ომში. იბრძოდა დასავლეთის ფრონტზე. ბრძოლაში გამოჩენილი თავდადებისა და სიმამაცისათვის, ქალაქ ლვოვის აღების დროს, 1914 წლის 31 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდებით და მთავარსარდლის მიერ დაჯილდოვდა გიორგის ოქროს იარაღით.

1915 წლიდან იბრძოდა სამხრეთ-დასავლეთის ფრონტზე. მეთაურობდა მინსკის ბულგარეთის მეფის სახელობის 54-ე ქვეით პოლკს. თავი გამოიჩინა ბრუსილოვის გარღვევის დროს, ბრძოლაში ზაკლიჩინთან დუნაიზე. 1915 წლის 3 ნოემბერს მან ელვისებური შეტევით სძლია მასზე აღმატებულ მოწინააღმდეგეს და ტყვედ აიყვანა ავსტრიელთა ბრიგადის მეთაური, 10 ოფიცერი და 600 ჯარისკაცი. ხელთ იგდო აგრეთვე 4 ტყვიამფრქვევი.

დაჯილდოებული იყო **წმ. გიორგის IV (1915 წლის 24 აპრილს) ხარისხის ორდენით. იმავე წელს მან წმ. გიორგის III (1915 წლის 3 ნოემბერს) ხარისხის ორდენიც დაიმსახურა.** ამ ხარისხის ორდენების ისტორიაში იგი უკანასკნელი ქართველი კავალერისტი იყო 1769 წლიდან და ერთადერთი I მსოფლიო ომის დროს, ვინც დაიმსახურა ამ ორდენის ეს ხარისხი.

გარდა ამისა, საბრძოლო დამსახურებისა და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოებული იყო: წმ. სტანისლავის III (მახვილებით და ბაფთით – 1900 წ.) და II (მახვილებით) ხარისხის ორდენებით; წმ. ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1900 წ.) ხარისხის ორდენით, წმ. ანას III (მახვილებით და ბაფთით – 1901 წ.) და II (მახვილებით – 1905 წ.) ხარისხის ორდენებით.

1918 წლის 12 აპრილს დაბრუნდა საქართველოში. 1918 წლის მაისში გავიდა პენსიაზე. მას შემდეგ, რაც 1918 წელს საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკა გამოცხადდა, შეუერთდა ეროვნულ არმიას და გახდა მაღალი რანგის თანამდებობის პირი საქართველოს სამხედრო სამინისტროში.

სომხეთ-საქართველოს ომის მსვლელობისას, 1918 წლის 20 დეკემბერს, სამხედრო მინისტრის #235 ბრძანებით დაინიშნა ოფიცრების მოხალისეთა ცალკეული პოლკის მეთაურად და აქვე ენიჭება ქართული არმიის გენერლის წოდება. მონაწილეობდა სომხეთ-საქართველოს ომში და რუსეთ-საქართველოს 1921 წლის ომში.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებთან და გენერალიტეტის ზოგიერთ წარმომადგენელთან ერთად ტოვებს სამშობლოს და მიდის ემიგრაციაში. ცხოვრობდა ჯერ კონსტანტინოპოლში, შემდეგ გადადის პოლონეთში.

1923 წელს გაიარა ქალაქ რემბერტოვოს ექსპერიმენტულ სასწავლო ცენტრში პოლკის სამეთაურო კურსები. შემდგომ, იმავე წლის 15 თებერვლიდან 1 აგვისტომდე ქალაქ ტორუნის საიარაღო ცენტრალურ სკოლაში ქვეითთა და არტილერიის სამეთაურო კურსებს გადიოდა. აუცილებელი პრაქტიკის დასრულების შემდეგ, სავარაუდოდ 1926 წლის სექტემბრიდან 1931 წლის 30 ივნისამდე, მსახურობდა მე-18 ქვეით პომორსკის დივიზიაში, მეთაურობდა ამავე დივიზიას.

პოლონეთის ჯარში სამსახურის დროს მიენიჭა პოლონეთის არმიის ბრიგადის გენერლის (1923 წ.) სამხედრო წოდება.

პენსიაზე გასვლის შემდეგ ცხოვრობდა ქალაქ ბიდგომში.

ტრაგიკულად დაიღუპა ავტოავარიაში – ქალაქ ბიდგომის თეატრის მოედანზე, მას საფოსტო ფურგონი დაეჯახა. ზაქარია ბაქრაძე საავადმყოფოში გადაიყვანეს, სადაც 1938 წლის 3 დეკემბერს გარდაიცვალა. 6 დეკემბერს ქალაქ ბიდგომში, 3 მაისის ქუჩაზე მართლმადიდებლურ სამხედრო სასაფლაოზე დაკრძალეს. ომის შემდეგ ეს სასაფლაო განადგურდა, ცხედრები კცინსკის ქუჩაზე დასხვა სასაფლაოზე გადაასვენეს.

სულ სამი სამხედრო იყო საქართველოდან – კირილე ქუთათელაძე, ივანე ყაზბეგი და ზაქარია ბაქრაძე, ვინც სამი სახელმწიფოს – რუსეთის, საქართველოს და პოლონეთის შეიარაღებული ძალების გენერალი გახდა.

ბიოგრაფიული ცნობები გენერალ ზაქარია ბაქრაძეზე ავტორებს მიაწოდა გენერლის შვილთაშვილმა, საქართველო-კავკასიის სტრატეგიული კვლევის ინსტიტუტის დირექტორმა, ბატონმა **თეიმურაზ თუმანიშვილმა**, რისთვისაც ავტორები მას გულითად მადლობას უხდებიან.

იოსებ (სოსო) კონსტანტინეს ძე გედევანიშვილი
(02.01.1871-21.12.1939)
გენერალი (21.08.1918)

ქართველი სამხედრო პირი და პოლიტიკოსი, დრამატურგი, მწერალი და პუბლიცისტი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის კაპიტანი და საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების გენერალი. საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის სამხედრო მინისტრის თანაშემწისა და შეიარაღებული ძალების მთავარსარდლის, გენერალ ალექსანდრე გედევანიშვილის და საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის საორგანიზაციო, და შემდეგ ოპერატიული სექციის უფროსის, პოლკოვნიკ ნიკოლოზ გედევანიშვილის ძმა. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

დაიბადა თბილისის გუბერნიის სიღნაღის მაზრის სოფელ ახაშენში. დაამთავრა თბილისის კადეტთა კორპუსი და პავლეს I სამხედრო სასწავლებელი. 1892 წლიდან რუსეთის საიმპერატორო ჯარშია. 1905 წელს ენიჭება კაპიტნის წოდება. 1906 წლისათვის კაპიტანი იოსებ გედევანიშვილი მსახურობდა დუშეთში, ნოვოზაჩეთის ქვეითი პოლკის ასეულის მეთაურად.

იყო რევოლუციონერი ოფიცერი, ანტიცარისტული მოძრაობის აქტიური მონაწილე და ექსპროპრიატორი, სოციალისტ-ფედერალისტთა პარტიის წევრი 1905-1923 წლებში. 1906 წლის 12 აპრილს მან ხელი შეუწყო რევოლუციონერებს დუშეთის ხაზინის ექსპროპრიაციაში. ხაზინიდან გატაცებულ იქნა 315 000 მანეთი, რისთვისაც კაპიტანი გედევანიშვილი დაითხოვეს არმიიდან, ჩამოართვეს სამხედრო წოდება და მიუსაჯეს 2 წლით პატიმრობა. ციხეში სასჯელს იხდიდა 1906-1908 წლებში. საპატიმროდან გამოსვლის შემდეგ ეწეოდა აქტიურ პოლიტიკურ და რევოლუციურ საქმიანობას. ამავე დროს დაკავებული იყო თეატრალური ცხოვრებითა და დრამატურგიით. 1910 წლიდან ხელი მიჰყო პუბლიცისტურ საქმიანობას.

1917 წლის რუსეთის თებერვლის რევოლუციისა და კავკასიის ფრონტზე დაწყებული დეზინტეგრაციული პროცესების შემდეგ იყო ამიერკავკასიის ნაციონალური არმიისა და ქართული ნაციონალური საარმიო კორპუსის შექმნის ერთ-ერთი ინიციატორი და ხელმძღვანელი. იყო პირველი ფორმაციის ქართული ნაციონალური საარმიო კორპუსის შტაბის უფროსი, საქართველოს ეროვნული

საბჭოს წევრი, სოციალისტ-ფედერალისტთა პარტიის აღმასკომის წევრი და სოციალისტ-ფედერალისტთა ბათუმის ე.წ. „პარტიზანული რაზმის“ მეთაური.

საქართველოს დამოუკიდებლობის გამოცხადების შემდეგ, 1918 წლის აგვისტოდან ინიშნება საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის სამხედრო სამინისტროს საერთო განყოფილების უფროსად. ამავე პერიოდიდან აქვეყნებს სტატიებს სამხედრო ისტორიასა და სამხედრო ხელოვნებაში. საქართველო სამხედრო მინისტრის №34 ბრძანებით, საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოვდა **წმ. გიორგის II ხარისხის ორდენით** (დაფნის რტოთი – **21.08.1918 წ.**).

1919 წლის დასაწყისიდან ინიშნება აფხაზეთისა და შავიზღვისპირეთის გენერალ-გუბერნატორად და ქართული გარნიზონის სარდლად, სადაც მან ამ თანამდებობაზე გენერალი ქონიაშვილი შეცვალა. 1919 წლის 12 მარტიდან იყო საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის დამფუძნებელი კრების წევრი.

1920 წლის დასაწყისში ინიშნება აღმოსავლეთ საქართველოში გაშლილი მე-2 ქვეითი დივიზიის მეთაურად, ხოლო იმავე წლის დეკემბრიდან – ბორჩალოს მაზრის ქართული გარნიზონის სარდლად.

1921 წლის თებერვლიდან, რუსული ბოლშევიკური სამხედრო ინტერვენციის დაწყების საშიშროებასთან დაკავშირებით, ინიშნება სამხრეთისა და სამხრეთ-აღმოსავლეთის ფრონტის სარდლად. მისდამი დაქვემდებარებულმა ჯარებმა ვერ შეძლეს რუს ბოლშევიკთა მე-11 წითელი არმიის შეტევის შეჩერება, რამაც არსებითად განაპირობა ქართული ჯარების უკანდახევა და დამოუკიდებლობის დაკარგვა.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, მთავრობის წევრებისა და სხვა სამხედროების მსგავსად ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა საქართველოში. მალევე შეეგუა საქართველოს ბოლშევიკურ მმართველობას.

1922-1926 წლებში მსახურობდა ქართულ წითელ არმიაში. 1923 წელს დააპატიმრეს ანტისაბჭოთა გამოსვლებისათვის. შედიოდა „გაერთიანებულ სამხედრო ცენტრში“, თუმცა, მალევე გაათავისუფლეს.

1924 წლიდან ხდება კომუნისტური პარტიის წევრი და მუშაობს სხვადასხვა სახელმწიფო და სამეურნეო თანამდებობებზე. 1923-1926 წლებში იყო სამხედრო-საგამომცემლო კოლეგიის თავმჯდომარე. 1926 წელს პენსიაზე გავიდა.

1926-1928 წლებში მუშაობდა თბილისის ოპერის სახელმწიფო თეატრის დირექტორად. 1928-1929 წლებში იყო ამიერკავკასიის რადიოგადაცემათა რწმუნებული.

1929-1939 წლებში მუშაობდა საქართველოს სსრ ცენტრალური სახელმწიფო არქივის დირექტორის მოადგილედ. სახელი გაითქვა როგორც დრამატურგმა და პუბლიცისტმა. ლიტერატურული მოღვაწეობა დაიწყო 1908 წელს, ციხეში ყოფნის დროს. ავტორია რიგი პიესებისა, რომლებიც შევიდა XX საუკუნის დასაწყისის ქართული თეატრების რეპერტუარში. ცნობილი გახდა როგორც XX საუკუნის ქართული სოციალური დრამატურგიის ერთ-ერთი ფუძემდებელი. ციხეში მან დაწერა პიესა „მსხვერპლი“ (რომელიც აკრძალული იყო მეფის მთავრობის მიერ) და არ ჩამოდიოდა სცენიდან პირველი დადგმიდან 1911 წელს, ვიდრე 1931 წლამდე. ავტორია პოპულარული დრამებისა „მოღალატე“ (1912 წ.), „სინათლე“ (1914 წ.), „ოჯახი“ (1916 წ.) და რიგი მოთხრობებისა. ავტორია სამხედრო-ისტორიული ხასიათის შრომებისა „სამხედრო ხელოვნება საქართველოში“ (1915 წ.), „მოთხრობათა კრებული“ (1927 წ.) და „სამხედრო ხელოვნება „ვეფხისტყაოსანში“ (1939 წ.).

გარდაიცვალა 1939 წელს. დაკრძალულია მცხეთაში, სამთავროს ტაძრის ტერიტორიაზე.

კონსტანტინე ლევანის ძე გელოვანი
(08.12.1873-1932)
გენერალი (16.02.1919)

ქართველი სამხედრო ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალი. გიორგის ჯვრის კავალერი, საქართველოს რესპუბლიკის სამხედრო საბჭოს წევრი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე.

დაიბადა ქუთაისის გუბერნიის ლეჩუმის მაზრის სოფელ სპათაგორში. ჯარში მსახურობდა 1892 წლიდან. 1897 წელს დაამთავრა თბილისის იუნკერთა სამხედრო სასწავლებელი. აქვე მიიღო პოდპორუჩიკის წოდება.

1897-1904 წლებში მსახურობდა ერევნის მე-13 ლაიბ-გრენადერთა პოლკში. მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიის 1904-1905 წლების ომში. 1904-1907 წლებში მსახურობდა ყუბანის მე-7 პლასტუნთა ბატალიონში. აქვე ენიჭება შტაბს-კაპიტნის წოდება. 1913 წელს შედიოდა იმპერატორ ნიკოლოზ II-ის ამაღლაში.

პირველი მსოფლიო ომის დროს იბრძოდა ჩრდილო-დასავლეთის ფრონტზე. სოფელ ჩერვონოვოსთან ბრძოლაში მიიღო კონტუზია ბრიზანტული ჭურვით, მაგრამ დარჩა მწყობრში. 1916 წლის 1 იანვარს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება და იმავე წელს გადმოჰყავთ კავკასიის ფრონტზე. 1916-1918 წლებში იყო მანგლისის 23-ე გრენადერთა პოლკის მეთაური.

1918 წლიდან მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში, სადაც დაინიშნა 1-ლი ქვეითი დივიზიის მე-4 პოლკის მეთაურად. 1918 წლის ნოემბერში ენიჭება გენერლის წოდება. მონაწილეობდა სომხეთ-საქართველოს ომის ახალქალაქის ფრონტის საბრძოლო მოქმედებებში, ხოლო 1919 წლის თებერვლიდან – თვითგამოცხადებული „სამხრეთ-დასავლეთ კავკასიის“, ანუ, ე.წ. „ყარსის რესპუბლიკის“ შეიარაღებული ძალებისა და ადგილობრივი ისლამური ორგანიზაციის საბრძოლო რაზმების აგრესიის აღკვეთაში.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და ქართველი გენერალიტეტის მსგავსად ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა სამშობლოში. საბჭოთა პერიოდში მისი საქმიანობის შესახებ შემდგომი ინფორმაცია მიუწვდომელია. სავარაუდოდ გარდაიცვალა 1932 წელს. გარდაცვალების ზუსტი თარიღი და დაკრძალვის ადგილი უცნობია.

საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოებული იყო: **წმ. გიორგის IV (1915 წლის 6 ივლისს) და III ხარისხის ორდენით (1918 წელს).** წმ. ანას IV (მამაცობისათვის – 1905 წ.), III (მახვილებით და ბაფთით – 1915 წ.) და II (მახვილებით) ხარისხის ორდენებით. წმ. სტანისლავის III (მახვილებით და ბაფთით – 1905 წ.) ხარისხის ორდენით, წმ. ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით) ხარისხის ორდენით. ბრიტანული ორდენით „განსაკუთრებული დამსახურებისათვის“ (The Distinguished Service Order) (D.S.O. – 1915 წ.).

სიმონ სპირიდონის მე ესაძე
(04.04.1868-15.11.1927)
გენერალი (05.09.1918)

ქართველი სამხედრო და საზოგადო მოღვაწე, სამხედრო ისტორიკოსი, არქივარიუსი და კინოდოკუმენტალისტი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი.

დაიბადა ქუთაისის მაზრის ქალაქ ოზურგეთში, ოფიცრის ოჯახში. დაამთავრა სიმბირსკის კადეტთა კორპუსი 1886 წელს და კონსტანტინეს მე-2 სამხედრო სასწავლებელი 1888 წელს (I თანრიგით).

სამხედრო სამსახური დაიწყო 37-ე ეკატერინბურგის ქვეით პოლკში. 1894-1901 წლებში მსახურობდა 264-ე ლორეს ქვეით პოლკში. 1901-1909 წლებში მსახურობდა კავკასიის სამხედრო ოლქის შტაბის სამხედრო-ისტორიული განყოფილების რედაქტორის მოვალეობის შემსრულებლად. 1909-1911 წლებში იყო ამავე განყოფილების რედაქტორი.

1909 წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. 1911 წელს იყო მივლინებული ქალაქ სტავროპოლსა და თემირხანშურაში საგუბერნიო საარქივო მასალების დასალაგებლად და მოსაწესრიგებლად.

1911-1918 წლებში მსახურობდა კავკასიის სამხედრო ოლქის შტაბის სამხედრო-ისტორიული განყოფილების უფროსად, ამავდროულად მუშაობდა რუსეთ-ოსმალეთის 1877-1878 წლების ომის აღწერის კომისიის თავმჯდომარედ.

1913 წელს რუსეთში რომანოვების დინასტიის მეფობის 300 წლისთავის აღსანიშნავად იმპერიაში დაიგეგმა სხვადასხვა სახის სადღესასწაულო ღონისძიება, ასევე გადაწყვიტეს გადაეღოთ სრულმეტრაჟიანი ფილმი „კავკასიის დაპყრობა“, რომლის სცენარის დაწერა და კონსულტირება

შეუკვეთეს კავკასიის სამხედრო-ისტორიული მუზეუმის თანამშრომელ სიმონ ესაძეს. ფილმის გადასაღებად ჯგუფი რუსეთიდან ჩამოვიდა. სიმონ ესაძე კი, ამ ჯგუფის ხელმძღვანელად დაინიშნა. ამასთანავე მიიღო ნებართვა, რომ პროექტისათვის გამოეყენებინა სამხედრო-ისტორიული მუზეუმის საექსპონატო მასალები. ასევე მან მიიღო მსხვილი დახმარება მოსამზადებელი პერიოდისათვის, რომ შემოეწყო ყველა ის ადგილი, სადაც შემდგომ გადაიღებდა ფილმს. „კავკასიის დაპყრობა“ იყო მხატვრულ-დოკუმენტური ფილმი, რომელშიც ასახული იყო ერეკლე II-ის მეფობის პერიოდიდან XIX საუკუნის 60-იან წლებამდე მიმდინარე ძირითადი ისტორიული მოვლენები. იგი ფილმში აღწერდა რუსეთის არმიის ძლევამოსილ ომებს ოსმალების, სპარსელების და ასევე, შამილის მიერ აჯანყებული მთიელი კავკასიელების წინააღმდეგ.

ფილმმა როგორც სამეფო ოჯახის სიმპათია, ასევე საერთო დიდი წარმატება მოიპოვა და მას წლების მანძილზე აჩვენებდნენ საზღვარგარეთ, მაგრამ, როგორც იმ დროს გადაღებული ფილმების დიდმა ნაწილმა, ასევე ამ ფილმმაც ვერ მოაღწია დღევანდლამდე.

1914 წელს, როდესაც პირველი მსოფლიო ომი დაიწყო, სიმონ ესაძემ კინემატოგრაფიული საზოგადოება „მინერვადან“ მიიღო შემოთავაზება, რომ გადაეღო ომის ამსახველი ქრონიკის ეპიზოდები დასავლეთის ფრონტზე, ავსტრიისა და გერმანიის ტერიტორიებზე. მას ასევე დიდი სურვილი ჰქონდა გადაეღო ფილმი შამილის თანამებრძოლ ჰაჯი მურადზე. ბევრი იმუშავა, მაგრამ უამრავი მასალა, წერდა სცენარს, მაგრამ ამ ფილმის კინემატოგრაფიული ხორცშესხმა ვერ მოხდა. სიმონ ესაძე თავადაც მონაწილეობდა ერთ ფილმში, რომელიც ვასილ ამაშუკელს ეკუთვნოდა. ფილმს ერქვა „ლუნის პოლკის აღლუმში კაპიტან სიმონ ესაძის მეთაურობით“.

საქართველოს პირველი რესპუბლიკის წლებში (1918-1921 წწ.) სიმონ ესაძე იყო საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის სამხედრო-ისტორიული არქივის უფროსი, ქართული არმიის არქივისა და მუზეუმის უფროსი.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და ქართველი გენერალიტეტის მსგავსად ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა სამშობლოში. მსახურობდა ქართულ ჯარში, გენერალური შტაბის სამხედრო-ისტორიული არქივის უფროსად. 1921-1923 წლებში მუშაობდა საქართველოს მთავარი საარქივო სამმართველოს სამხედრო სექციის უფროსად. 1923-1927 წლებში მუშაობდა სამხედრო-ისტორიული არქივის უფროსად. მისი რედაქტორობით გამოიცა „კავკასიის კრებულის“ 14 ტომი, რომელშიც გაშუქებულია 1826-1828 წწ. სპარსეთთან, 1828-1829 წწ. თურქეთთან და 1823-1845 წწ. მიურიდიზმთან ომების ისტორია.

1898 წელს გამოვიდა მისი წიგნები: „ტვერის დრაგუნები კავკასიაში“ და „აღმოსავლეთის ომი“; შემდეგ შექმნა ფუნდამენტური ნაშრომები კავკასიის ისტორიის საკითხებზე: „ისტორიული წერილები კავკასიის მმართველობის შესახებ“, „ლუნის აღება და შამილის დატყვევება“, „ისტორიული ნარკვევი კავკასიის ომების შესახებ ჩეჩნეთსა და დაღესტანში“, „დასავლეთ კავკასიის დამორჩილება და კავკასიის ომების დასასრული“;

ესაძე ითვლებოდა რუსი სამხედრო ისტორიკოსის გ. ა. პოტოს მოწაფედ. მას ეკუთვნის შრომები რუსეთის იმპერიის არმიის ცალკეული ნაწილების, კავკასიის ომის ისტორიის შესახებ და სხვ. აშუქებდა რუსეთ-საქართველოს ისტორიული ურთიერთობის საკითხებს. კაპიტალური ნაშრომი მიუძღვნა კავკასიაში რუსეთის ადმინისტრაციული მართვის ისტორიას. დიდი დამსახურება მიუძღვის კავკასიის არმიის შტაბების, კორპუსებისა და ნაწილების არქივების მოწესრიგებასა და შენარჩუნებაში. თანამშრომლობდა მწერალ ლევ ტოლსტოისთან და აწვდიდა მას კავკასიის ომების ამსახველ მასალას მოთხრობა „ჰაჯი მურატისათვის“.

გენერალი ესაძე, ამავე დროს იყო ქართული დოკუმენტური კინოს ერთ-ერთი პიონერი. 1908-1909 წლებში შექმნა კინოჟრონიკა კავკასიის არმიის ცხოვრებიდან, ხოლო 1915 წელს გადაიღო ფირი კავკასიის ფრონტზე საბრძოლო მოქმედებების შესახებ; 1913 წელს, ოქტომბერში ეკრანებზე გამოვიდა მისი სცენარითა და მონაწილეობით შექმნილი ფილმი „ლუნიზის აღება“, რომელიც გადაიღეს კინომრეწველებმა ტალდიკინმა და ა. დრანკოვმა;

1915 წელს მას მიეცა კინოფოტოგადაღებების უფლება კავკასიის ფრონტზე. 1916 წელს გადაიღო ფილმები „არზრუმის დაცემა“, „ტრაპეზუნდის აღება“, „დაპყრობილი თურქული ქალაქები“; იგი თან ახლდა მოიერიშე ჯარის ნაწილებს, რომლებიც არზრუმს უტევდნენ და ამავე დროს აწარმოებდა კინოგადაღებას;

შემოქმედებითი ურთიერთობა ჰქონდა კინორეჟისორ და ოპერატორ ვასილ ამაშუკელთან, ალექსანდრე წუწუნავასთან, მიუნხენის თეატრის რეჟისორ ლ. ჩერნისთან და სხვ. 1917-1918 წლებში მან გამოყო გადასაღები აპარატი კინოფილმ „ქრისტინეს“ გადასაღებად. ესაძემ ფირზე აღბეჭდა ისეთი მნიშვნელოვანი პოლიტიკური მოვლენა ქართველი ხალხის ცხოვრებაში, როგორიც იყო ბათუმის სამშვიდობო კონფერენცია 1918 წელს.

სიმონ ესაძე აშუქებდა რუსეთ-საქართველოს ისტორიული ურთიერთობების საკითხებს. თავის გამოკვლევებში ცდილობდა დაედგინა საქართველოს ადგილი და მნიშვნელობა რუსეთის კავკასიის პოლიტიკაში. აქვს აფხაზეთის ისტორიისადმი მიძღვნილი საინტერესო გამოკვლევები. რუსეთის სამოქალაქო ომის წლებში განადგურებისაგან იხსნა ვლადიკავკაზის ადგილობრივი ბრიგადისა და ყიზლარის არქივების 100 ათასამდე საქმე. სიმონ ესაძის მოღვაწეობას დადებითად აფასებდა ილია ჭავჭავაძე.

გარდაიცვალა 1927 წელს, ქალაქ თბილისში. დაკრძალულია დიდუბის ეკლესიის ეზოში.

გიორგი (გიგუმა) ნიკოლოზის ძე ერისთავი
(03.10.1875-10.05.1947)
გენერალი (1918)

ქართველი ოფიცერი, კავალერისტი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი, გენერალ-ლეიტენანტ ნიკოლოზ ერისთავის (1834-1912 წწ.) შვილი და გენერალ-ლეიტენანტ ალექსანდრე ერისთავის (1873-1955 წწ.) ძმა. მერი შერვაშიძის მეუღლე.

დაამთავრა თბილისის კადეტთა კორპუსი და პაჟთა კორპუსი. 1895 წლიდან მსახურობდა ლაიბ-გვარდიის ულანთა მისი უდიდებულესობის პოლკში (ვარშავის სამხედრო ოლქში). 1903 წელს დაინიშნა ფლიგელ-ადიუტანტად, შემდეგ ლაიბ-გვარდიის ულანთა მისი უდიდებულესობის პოლკის ადიუტანტად. იყო რუსეთ-იაპონიის 1904-1905 წლების ომის მონაწილე. ერთ-ერთი ბრძოლის დროს დაიჭრა.

1914 წლის 6 აპრილს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. მონაწილეობდა I მსოფლიო ომში. იბრძოდა დასავლეთის და ჩრდილო-დასავლეთის ფრონტებზე. 1916-1917 წლებში მეთაურობდა ლაიბ-გვარდიის ულანთა მისი უდიდებულესობის პოლკს.

1917 წლის ოქტომბერში მეთაურობდა გვარდიულ ცალკეულ საკავალერიო ბრიგადას, რომელიც გადმოსროლილ იქნა ჩრდილო-დასავლეთის ფრონტიდან მოსკოვში. მოსკოვის ბრძოლების შემდეგ, რომელსაც თან სდევდა ხელისუფლების გადასვლა ბოლშევიკების ხელში, განკარგულება მისი ბრიგადის გადასროლაზე გაუქმებულ იქნა და ბრიგადა განლაგდა გჟატსკის მიდამოებში (პეტროგრადთან). პირველივე შესაძლებლობისთანავე პოლკოვნიკი ერისთავი გაემგზავრა საქართველოში.

1917 წლის ბოლოს გადადგა სამხედრო სამსახურიდან და ცხოვრობდა თბილისში. საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოებული იყო: წმ. სტანისლავის III (1906 წ.), II (1913 წ.) და II (მახვილებით – 1915 წ.) ხარისხის, წმ. ანას III (1910 წ.), II (მახვილებით – 1914

წ.) და III (1916 წ.) ხარისხის, წმ. ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1914 წ.) და III (მახვილებით – 1916 წ.) ხარისხის ორდენებით. აგრეთვე მიღებული ჰქონდა: საფრანგეთის „საპატიო ლეგიონის“ ორდენის კომანდორის ჯვარი, იტალიის „წმ. მავრიკის და წმ. ლაზარეს“ ორდენის კომანდორის ჯვარი, სპარსეთის „ლომისა და მზის“ III ხარისხის (1901 წ.) და ჩერნოგორიის „თავად დანიელის“ III ხარისხის ორდენები (1903 წ.).

1918-1921 წლებში მსახურობდა ქართულ ჯარში. გენერლის წოდებით მეთაურობდა ცხენოსან ნაწილს.

1921 წლის თებერვალ-მარტში, რუსეთთან ომის დროს, ქართულ ნაწილებთან ერთად იხევდა დასავლეთით, ბათუმისკენ. საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და სხვა გენერლების მსგავსად დატოვა სამშობლო და წავიდა მიგრაციაში.

ცხოვრობდა საფრანგეთში, პარიზში. აქტიურად მონაწილეობდა რუსეთის საიმპერატორო არმიის ყოფილი ოფიცრების ორგანიზაციების საქმიანობაში. გარდაიცვალა 1947 წლის 10 მაისს. დაკრძალულია პარიზთან ახლოს, სენტ-ჟენევიევ დე ბუას სასაფლაოზე.

ირაკლი იოსების ძე ვეზირიშვილი
(01.08.1866-1921 წ.შ.)
გენერალი (09.03.1919)

ქართველი ოფიცერი, სამხედრო იურისტი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი.

დაიბადა გორის მაზრის სოფელ ოსიაურში. საწყისი სამხედრო განათლება მიიღო თბილისის კადეტთა კორპუსში.

სამხედრო სამსახურში შევიდა 1885 წელს. სწავლობდა თბილისის კადეტთა კორპუსში. დაამთავრა კონსტანტინეს მე-2 სამხედრო სასწავლებელი და ალექსანდრეს სამხედრო-იურიდიული აკადემია (I თანრიგით). 1886 წელს მიენიჭა პოდპორუჩიკის წოდება. 1890 წლიდან პორუჩიკია, 1900 წლიდან – შტაბს-კაპიტანი, ხოლო 1904 წელს – კაპიტანი.

მსახურობდა 156-ე ელისავეტპოლის გენერალ პავლე ციციანოვის ქვეით პოლკში. 1905-1907 წლებში იყო სამხედრო-სასამართლოს თანამდებობაზე დასანიშნი კანდიდატი.

1907 წელს დაინიშნა სამხედრო პროკურორის თანაშემწედ და მიენიჭა პოდპოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. 1907-1911 წლებში მსახურობდა კავკასიის სამხედრო ოლქის სამხედრო გამომძიებლად. ამავე დროს იყო ქართველთა შორის წერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოების ნამდვილი წევრი.

1911 წელს დაინიშნა კავკასიის სამხედრო-საოლქო სასამართლოს სამხედრო პროკურორის თანაშემწედ. 1911 წლის 10 აპრილს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

დაჯილდოებული იყო: წმ. ანას III (1906 წ.) და II ხარისხის (1915 წ.), წმ. სტანისლავის II ხარისხის (1909 წ.) და წმ. ვლადიმირის IV ხარისხის (1915 წ.) ორდენებით.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918-1921 წლებში, მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში, სადაც 1919 წელს მიენიჭა ქართული არმიის გენერლის სამხედრო წოდება. იყო დამოუკიდებელი საქართველოს პირველი სამხედრო პროკურორი.

მისი შემდგომი ცხოვრებისეული გზისა და სამსახურეობრივი კარიერის შესახებ ცნობები მიუწვდომელია.

ალექსანდრე ყარაძიშვილის მე ზაქარიაძე
(04.02.1884-12.05.1957)
გენერალი (26.07.1919)

ქართველი სამხედრო ოფიცერი და მოღვაწე, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის პოლკოვნიკი, ქართული არმიის გენერალი და პოლონეთის არმიის დივიზიის გენერალი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I და II მსოფლიო ომების მონაწილე. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

დაიბადა ქუთაისის გუბერნიის სოფელ ქვედა სიმონეთში. განათლება მიიღო ქუთაისის საქალაქო-კლასიან სასწავლებელში და თბილისის იუნკერთა ქვეით სასწავლებელში (1904 წ.). იმავე წლის 9 სექტემბერს ენიჭება პოდპორუჩიკის სამხედრო წოდება და სამსახურს იწყებს ყურინის 79-ე ქვეით პოლკში.

საბრძოლო ნათლობა მიიღო რუსეთ-იაპონიის ომში, სადაც მსახურობდა სამარის 147-ე ქვეით და თბილისის გრენადერთა პოლკებში. 1907 წელს ენიჭება პორუჩიკის, ხოლო 1911 წელს – შტაბს-კაპიტნის წოდება.

1912 წელს ამთავრებს გენერალური შტაბის აკადემიას (I თანრიგით). 1913 წლის 10 ოქტომბრიდან კაპიტანია. I მსოფლიო ომის მსვლელობისას, 1915 წლის 3 მარტს, ინიშნება კაზაკთა მე-3 კავკასიური დივიზიის შტაბის ადიუტანტად, ხოლო 1915 წლის 13 დეკემბრიდან – 27-ე საარმო კორპუსის შტაბის ობერ-ოფიცრად. 1915 წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა პოდპოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1917 წლის 18 თებერვლიდან დროებითი მთავრობის სამხედრო მინისტრის ბრძანებით დაინიშნა ლიტვის მე-2 მსროლელი ბრიგადის შტაბის უფროსის მოვალეობის შემსრულებლად და აქვე ენიჭება პოლკოვნიკის წოდება.

1917 წლის ბოლოს გადადგა სამხედრო სამსახურიდან, ჩამოვიდა თბილისში და ჩააგდა სამშობლოს დამცველთა რიგებში. იყო საქართველოს ეროვნული საბჭოს სამხედრო სექციის უფროსი.

1918-1921 წლებში მსახურობდა დამოუკიდებელი საქართველოს ჯარში. 1918 წლის განმავლობაში იყო ქართული ნაციონალური საარმიო კორპუსის შტაბის უფროსი, სავლე არმიის შტაბის უფროსი, საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის სამხედრო სამინისტროს გენერალური შტაბის განყოფილების საერთო, შემდეგ კი, ოპერატიული სექციის უფროსი. მოგვიანებით კითხულობდა ლექციათა კურსს თბილისის სამხედრო სკოლაში.

მონაწილეობას იღებდა სომხეთ-საქართველოს ომის საწყის ფაზაში, 1918 წლის ოქტომბრის თვეში განვითარებული მოვლენების და სამხედრო მოქმედებების ოპერატიული ანალიზის თვალსაზრისით.

1919 წელს ინიშნება საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის უფროსად, სადაც მან ამ თანამდებობაზე გენერალი ალექსანდრე ანდრონიკაშვილი შეცვალა. აქვე ენიჭება ქართული არმიის გენერლის სამხედრო წოდება. იყო საქართველოს სამხედრო საბჭოსა და რესპუბლიკის თავდაცვის საბჭოს წევრი.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებთან და სხვა ქართველ გენერლებთან ერთად ტოვებს სამშობლოს და მიდის ემიგრაციაში. იმყოფებოდა ჯერ კონსტანტინოპოლში, 1922 წლიდან კი, გადადის პოლონეთში.

1923 წლის იანვარ-მარტში ჩაირიცხა მსმენელად სავლე მეთაურთა კურსზე, ქალაქ რემბერტოვოს კადრების მომზადების სასწავლო ცენტრში. სწავლის დამთავრების და I ქვეით დივიზიაში აუცილებელი პრაქტიკის გავლის შემდეგ, სწავლა განაგრძო პოლონეთის შეიარაღებული ძალების უმაღლეს სამხედრო სკოლაში (1923-1924 წწ.).

პოლონეთის შეიარაღებულ ძალებში სამსახურის დროს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის (1924 წ.) და დივიზიის გენერლის (1927 წ.) სამხედრო წოდებები.

1939 წლამდე იმყოფებოდა უმაღლესი სამხედრო სკოლის უფროსის განკარგულებაში. ამ პერიოდში კითხულობდა ლექციათა კურსს პოლონეთის უმაღლეს სამხედრო სკოლაში. ემიგრაციაში ყოფნის დროს ინარჩუნებდა ქართული არმიის შეიარაღებული ძალების სარდლის თანამდებობას.

იბრძოდა II მსოფლიო ომში. 1939 წელს, გერმანელებთან ომის დაწყების შემდეგ, ჩავარდა ტყვედ, მაგრამ მალევე გაანთავისუფლეს. იყო მიცემული სასამართლოში, მაგრამ ვერაფერი დაუმტკიცეს. მას აეკრძალა ქალაქ ვარშავის დატოვება და იმყოფებოდა კომენდატურის და გესტაპოს მუდმივი დაკვირვების ქვეშ.

1944 წელს, როცა ფრონტი უახლოვდებოდა ქალაქ ვარშავას, ვარშავის აჯანყების დამარცხების შემდეგ, მიიღო ნებართვა გერმანიაში წასვლაზე. რამოდენიმე ხანს ცხოვრობდა ქალაქ ზალცბურგის შემოგარენში.

საბოლოოდ დასახლდა და ცხოვრობდა საფრანგეთში, ქართველთა მამულში – ლევილში, მუშაობდა მოგონებებზე. ავტორია ნაშრომისა – „საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკა 1917-1921 წლებში“. გარდაიცვალა 1957 წელს. დაკრძალულია ლევილის ქართველთა სასაფლაოზე.

საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოებული იყო: **გიორგის ოქროს იარაღით (1915 წლის 9 მარტს) და გიორგის ჯვრის IV ხარისხით (დაფნის რტოთი – 1917 წ.),** წმ. ანას IV (მამაცობისათვის – 1906 წ.), II (1912 წ.) და III (მახვილებით – 1915 წ.) ხარისხის, წმ. სტანისლავის III (1911 წ.) და II (მახვილებით – 1915 წ.) ხარისხის, წმ. ვლადიმირის IV (მახვილებით და ბაფთით – 1915 წ.) ხარისხის ორდენებით.

გიორგი ვახტანგის ძე თავაძე
(1882-1930)
გენერალი (24.12.1918)

ქართველი სამხედრო ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის პოლკოვნიკი და საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე.

დაიბადა ოზურგეთის მაზრის სოფელ ზემო ხეთაში. განათლება მიიღო ქუთაისის კლასიკურ გიმნაზიაში. 1896 წელს ამთავრებს თბილისის იუნკერთა სასწავლებელს. 7 აგვისტოს ენიჭება პოდპორუჩიკის წოდება. ამავე წელს იწყებს სამხედრო სამსახურს.

1909 წლის 1 იანვრიდან შტაბს-კაპიტნის წოდებით მსახურობდა კავკასიის მე-2 მსროლელ ბატალიონში. 1912 წელს (I თანრიგით) დაამთავრა ნიკოლოზის საინჟინრო სასწავლებელი.

მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიის 1904-1905 წლების და I მსოფლიო ომებში. 1913 წლიდან მსახურობდა კავკასიის მე-3 მსროლელ პოლკში. 1914 წლის 27 ივლისს ენიჭება კაპიტნის წოდება, ხოლო 1916 წლის 30 აგვისტოს – პოდპოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. 1917 წლის 14 იანვარს ინიშნება ამავე პოლკის მეთაურად და ენიჭება პოლკოვნიკის წოდება.

დაჯილდოებული იყო **გიორგის ოქროს იარაღით (1918 წლის 15 მარტს)** და წმ. ანას IV (მამაცობისათვის – 1915 წ.) ხარისხის ორდენით.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ მსახურობდა ქართულ ჯარში. იყო მე-2 ქვეითი დივიზიის თელავის მე-6 ქვეითი პოლკის მეთაური. 1919 წლის 23 იანვარს ენიჭება ქართული არმიის გენერლის წოდება. მონაწილეობდა თვითგამოცხადებული ე.წ. „ყარსის რესპუბლიკის“ ჯარების აგრესიის აღკვეთაში.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციის პერიოდში, რუსეთ-საქართველოს ომის მსვლელობისას, 1921 წლის თებერვლის ბოლოს საბჭოთა ხელისუფლება მას ტყვედ იყვანს და გენერალ ჭავჭავაძესა და გენერალ ახმეტელაშვილთან ერთად აგზავნის მოსკოვში. მოკლეს რიაზანის საკონცენტრაციო ბანაკში. გარდაცვალების ზუსტი თარიღი უცნობია. მისი საფლავი არ არსებობს.

გიორგი კონსტანტინეს ძე თაყაიშვილი
(26.05.1881-1924)
ინჟინერ-გენერალი (1918)

ქართველი ოფიცერი. რუსეთის რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი, სამხედრო ინჟინერი. რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე.

დაიბადა ოზურგეთის მაზრაში, აზნაურის ოჯახში. განათლება მიიღო ქუთაისის კლასიკურ გიმნაზიაში. ჯარში მსახურობდა 1901 წლიდან. დაამთავრა ნიკოლოზის საინჟინრო სასწავლებელი (I თანრიგით) და მიენიჭა პოდპორუჩიკის წოდება. მსახურობდა მე-19 მესანგრეთა ბატალიონში. 1906 წელს მიენიჭა პორუჩიკის წოდება.

1909-1910 წლებში მსახურობდა აღმოსავლეთ-ციმბირის მე-2 სანაპერწკლო ტელეგრაფის ასეულში (ქალაქ ირკუტსკი).

1910-1912 წლებში სამსახური გააგრძელა კავკასიის სანაპერწკლო ტელეგრაფის I ასეულში. 1912-1913 წლებში მსახურობდა მესანგრეთა მე-2 ბატალიონში. 1915-1917 წლებში მსახურობდა კავკასიის II საარმიო კორპუსის ინჟინრად. 1917 წლის 19 აპრილს დროებითი მთავრობის სამხედრო მინისტრის ბრძანებით დაინიშნა კავკასიის მე-2 საინჟინრო პოლკის მეთაურად, ერთდროულად კავკასიის II საარმიო კორპუსის ინჟინრის თანამდებობის შენარჩუნებით. 1917 წლის 6 აგვისტოს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

დაჯილდოებული იყო: წმ. სტანისლავის III (1907 წ.) და II (მახვილებით – 1916 წ.) ხარისხის, წმ. ანას IV (მამაცობისათვის) და III (მახვილებით და ბაფთით – 1916 წ.) ხარისხის ორდენებით.

1918-1921 წლებში მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში. იყო სამხედრო სამინისტროს გენერალური შტაბის განყოფილების საინჟინრო-ტექნიკური

სექციის უფროსი. საქართველოსა და აზერბაიჯანის დემოკრატიული რესპუბლიკების მთავრობებს შორის დადებული სამხედრო თანამშრომლობის ფარგლებში ეხმარებოდა აზერბაიჯანულ მხარეს ბაქოს გამაგრებული რაიონის პროექტირებაში და ასეთივე გამაგრებების მოწყობაში რუსეთ-აზერბაიჯანის სასაზღვრო მდინარე სამურზე.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იმულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და ზოგიერთი ქართველი გენერლის მსგავსად არმიდის ემიგრაციაში და რჩება სამშობლოში. იგი არ შეეგუა ბოლშევიკურ რეჟიმს და ეწეოდა კონტრრევოლუციურ საქმიანობას, რის შედეგადაც საბჭოთა ხელისუფლებამ იგი დააპატიმრა, ქონება ჩამოართვა და დახვრიტა.

ცნობილი იყო როგორც კარგი მოჭადრაკე. საბჭოთა კავშირის ჭადრაკის ისტორიაში დატოვა თავისი კვალი მისმა შვილმა – კონსტანტინე თაყაიშვილმა, ირკუტსკის ჩემპიონმა ჭადრაკში.

ლეო მათეს ძე კერესელიძე
(1885-23.11.1943)
გენერალი (1919)

ქართველი სამხედრო და პოლიტიკური მოღვაწე, იურისტი და ჟურნალისტი, რევოლუციონერი და პუბლიცისტი, საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობისა და ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობის ერთ-ერთი ლიდერი, ოსმალთა არმიის პოლკოვნიკი, ჩრდილოეთ კავკასიის მთიელთა რესპუბლიკისა და ქართული არმიის გენერალი.

ლეო კერესელიძის მამა, მათე, წარმოშობით რაჭის მაზრის სოფელ სადმელიდან იყო. თუმცა, ოჯახი რაჭაში არ შეუქმნია. იგი სასულიერო პირი იყო და სასულიერო სემინარიის დამთავრების შემდეგ მრევლი ქართლში მისცეს. შესაბამისად, იგი გორში დაფუძნდა და ოჯახიც იქ შექმნა.

ლეო კერესელიძე სრულიად ახალგაზრდა, ჯერ კიდევ 15 წლის ასაკიდან ჩაება საქართველოს დამოუკიდებლობისათვის მებრძოლ ახალგაზრდულ მოძრაობაში.

1904 წელს ჩაირიცხა ჟენევის საინჟინროსასწავლებელში და იმავე წელს უკავშირდება პარიზში მოქმედ ქართველ მებრძოლ ნაციონალისტთა ჯგუფს.

1905 წლიდან თანამშრომლობდა სოციალისტ-ფედერალისტებთან და ევროპიდან საქართველოში შემოჰქონდა იარაღი. მონაწილეობდა 1905-1906 წლების რევოლუციურ გამოსვლებში. სახელი გაითქვა თავდასხმებით რუსულ სამხედრო ნაწილებზე და დივერსიული აქტებით დუშეთსა და სოხუმში. პირადად მონაწილეობდა დუშეთის ხაზინის გატანაში კაპიტან, შემდგომში გენერალ იოსებ გედევანიშვილთან ერთად. რევოლუციური საქმიანობის გამო დააპატიმრეს, თუმცა, არასაკმარისი სამხილების გამო მალევე გაანთავისუფლეს.

შემდგომი პოლიტიკური დევნის თვითნებური დასაჯილებლად 1906 წლიდან მიდის ემიგრაციაში და ცხოვრობდა ჟენევაში. 1910 წელს დაამთავრა ჟენევის უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი, დაიცვა სადოქტორო დისერტაცია და მოიპოვა ჟენევის უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტის პრივატ-დოცენტის ხარისხი, სადაც ამავე დროს ქიმიას სწავლობდა მისი უმცროსი ძმა, გიორგი. ლეო

კერესელიძე ცოდნას იღრმავებდა ბერლინსა და სორბონაშიც. ევროპის წიგნთსაცავებსა და მუზეუმებში იკვლევდა დიპლომატიურ ურთიერთობებს, წერდა მოთხრობებს. მისი მოთხრობების კრებული სათაურით „აღმოსავლური ფანტაზიები“ ნათარგმნია ფრანგულიდან სხვა ევროპულ ენებზე. წიგნს წინ უძღოდა საქართველოს მოკლე ისტორია.

1910-იანი წლებში ეწეოდა პუბლიცისტურ საქმიანობას. განსაკუთრებით დაკავებული იყო სამხედრო პუბლიცისტიკით. 1913-1914 წლებში იყო ჟენევაში გამომავალი ქართული გაზეთის „თავისუფალი საქართველო“ თანარედაქტორი, რომლის დამფუძნებელიც მისი ძმა, გიორგი კერესელიძე იყო. იმავე პერიოდში მიხაკო წერეთელთან ერთად სათავეში უდგება „საქართველოს გათავისუფლების კომიტეტს“.

სწორედ „საქართველოს გათავისუფლების კომიტეტის“ ეგიდით და გერმანელების მხარდაჭერით აქტიურად მონაწილეობდა ეროვნული სამხედრო ფორმირების – „ქართული ლეგიონის“ ჩამოყალიბებაში, რომლის პირადი შემადგენლობაც 1800 კაცით განისაზღვრა. აქვე ენიჭება კაპიტნის წოდება. მსოფლიო ომის დაწყების შემთხვევაში ქართულ ლეგიონს ცარისტული რუსეთის ჯარების წინააღმდეგ უნდა ებრძოლა ამიერკავკასიაში. ქართული ლეგიონი ფორმალურად გერმანელთა მოკავშირე ოსმალთა შეიარაღებული ძალების შემადგენლობაში იქნა ჩართული, ხოლო მთელი ეს წამოწყება ოსმალთა იმპერიის სამხედრო მინისტრს, გენერალ ენვერ ფაშას მთავარსარდლობას დაექვემდებარა.

1915-1916 წლებში ლეგიონი დისლოცირებული იყო ტრაპიზონში, შემდეგ სამსუნსა და კერასუნტში. ჰქონდა თავისი სამხედრო ფორმა, დროშა, ლაზარეთი, შესაკრები პუნქტები, საკუთარი სამხედრო ჯილდოები, მონაწილეობდა სამხედრო ოპერაციებში. იგი მოქმედებდა როგორც განცალკევებული მოხალისეთა სამხედრო შენაერთი გერმანიის და ოსმალეთის სამხედრო ხელმძღვანელობის კონტროლის ქვეშ. ლეგიონი ლაზებით და მაჰმადიანი ქართველებით იყო დაკომპლექტებული და პირველი მსოფლიო ომის საწყის ეტაპზე რუსების წინააღმდეგ რამდენიმე წარმატებული რეიდიც განახორციელა აჭარაში.

1916 წელს ოსმალურმა მხარემ გერმანიის მთავრობას ლეგიონის დაშლა მოსთხოვა, რადგანაც ოსმალთა სამხედრო-პოლიტიკური ლიდერები ეჭვის თვალით უყურებდნენ გერმანია-საქართველოს ურთიერთობას და მაჰმადიანი ქართველების აქტიურობას. გერმანია იძულებული გახდა, მოკავშირეთათვის ანგარიში გაეწია. ოსმალეთის სარდლობასთან უთანხმოების თავიდან ასაცილებლად, ქართული ლეგიონი ფაქტობრივად დაშალეს. შენარჩუნებული იქნა მხოლოდ მცირე, 120 კაციანი რაზმი. მიუხედავად შექმნილი მდგომარეობისა, ლეო კერესელიძე კვლავ განაგრძობდა დივერსიული აქტების მოწყობას რუსეთის არმიის წინააღმდეგ.

1916-1917 წლებში იყო თურქული საკავალერიო პოლკის მეთაური და პოლკოვნიკი. იბრძოდა მესოპოტამიის ფრონტზე.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის მომენტში, 1918 წლის მაისში, ლეო კერესელიძე ბერლინში იმყოფებოდა. იგი ნოემბერში დაბრუნდა სამშობლოში და მონაწილეობას იღებდა საქართველოს ეროვნული შეიარაღებული ძალების ჩამოყალიბებასა და განვითარების საქმეში.

1918 წლის დეკემბერში თავის რაზმთან ერთად იბრძოდა სომხეთ-საქართველოს ომის შულავერის ფრონტზე, ხოლო 1919 წლის გაზაფხულზე – თვითგამოცხადებული „სამხრეთ-დასავლეთ კავკასიის“, იგივე „ყარსის რესპუბლიკის“ ჯარებისა და ისლამისტების წინააღმდეგ სამცხე-ჯავახეთში, სადაც დაიჭრა აწყურთან შეტაკების დროს. იმავე წელს გაგზავნილი იქნა ცხინვალში ბოლშევიკებისა და ამბოხებული ჯაველი ოსების წინააღმდეგ.

1919 წლის აგვისტოში დაინიშნა კავკასიის მთიელთა რესპუბლიკის ჯარების მთავარსარდლად და მიენიჭა გენერლის წოდება. წარმატებით ებრძოდა გენერალ დენიკინის „მოხალისეთა არმიას“ ჩეჩნეთსა და დაღესტანში. ბრძოლებით აიღო რამდენიმე ქალაქი და დასახლებული პუნქტი, თუმცა, გროზნოს აღება ვეღარ შეძლო.

1920 წელს გენერალი კერესელიძე საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის სამხედრო წარმომადგენელი იყო პოლონეთში.

1921 წლის თებერვალში, რუსეთთან ომის დროს უთანხმოება მოუვიდა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრ ნოე რამიშვილთან მოხალისეთა რაზმების ორგანიზაციის საკითხებზე, რის გამოც მცირე ხნით დაკავებული იყო.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, მიდის ემიგრაციაში. ლეო კერესელიძის მეორე ძმა იასონი კი, საქართველოში დარჩა, „დამოუკიდებლობის კომიტეტის“ წევრი გახდა და ანტირუსული და ანტიბოლშევიკური აჯანყების მომზადებაში ჩაერთო. 1923 წლის მაისში „დამოუკიდებლობის კომიტეტის“ სამხედრო ცენტრის სხვა წევრებთან ერთად ბოლშევიკებმა იგი დააპატიმრეს და სხვა 14 ქართველ პატრიოტთან ერთად დახვრიტეს.

ემიგრაციაში წასვლის შემდეგ ლეო კერესელიძე ცხოვრობდა ჯერ კონსტანტინოპოლში, ხოლო შემდეგ გერმანიაში, მის დედაქალაქში, სადაც 1925 წელს შალვა ბერიძესთან, მიხაკო წერეთელთან და სხვებთან ერთად ჩამოაყალიბა მემარჯვენე-ნაციონალისტური ორგანიზაცია „თეთრი გიორგი“. ორგანიზაციას ჰქონდა საკუთარი გერბი, ჰიმნი, დროშა. ორგანიზაციის მიზანს კი, ქართველი ერის განთავისუფლება წარმოადგენდა რუსეთის მონობისგან. 1926-1939 წლებში ორგანიზაცია გამოსცემდა გაზეთს „თეთრი გიორგი“, სადაც პატრიოტული ხასიათის სტატიები იბეჭდებოდა, მათ შორის თავად ლეო კერესელიძის 50-ზე მეტი სტატია.

გარდაცვალებამდე ცოტა ხნით ადრე, 1942 წელს, მონაწილეობდა გრაფი შულენბურგის (გერმანიის პოლიტიკური მისიის წარმომადგენელი საქართველოს დემოკრატიულ რესპუბლიკაში და მეორე მსოფლიო ომამდე პერიოდში გერმანიის ელჩი საბჭოთა კავშირში) მიერ მოწვეულ ქართველ პოლიტიკურ მოღვაწეებთან ერთად „პოლიტიკური კომიტეტისა“ და ქართველ ტრადიციონალისტთა კავშირის შექმნაში. პროექტის მიხედვით დამოუკიდებელი კავკასია და საქართველო უნდა გამხდარიყო გერმანიის აღმოსავლური პოლიტიკის დასაყრდენი.

დაიღუპა 1943 წლის 23 ნოემბერს, მოკავშირეთა ავიაციის მიერ ბერლინის ერთ-ერთი პირველი დაბომბვის დროს. ლეო კერესელიძესთან ერთად დაიღუპა მისი უნიკალური ბიბლიოთეკა და პირადი არქივი.

ლეო კერესელიძის ცხოვრებას და მოღვაწეობას ბიოგრაფიული რომანი „უსასრულო ბრძოლა“, (Unending Battle) მიუძღვნა ინგლისელმა მწერალმა ჰაროლდ კორტნი არმსტრონგმა (Harold Courtenay Armstrong).

თბილისში, გლდანის რაიონში, არის ლეო კერესელიძის სახელობის ქუჩა.

ალექსანდრე ზახალის ძე მაჭავარიანი
(01.11.1874-1961)
გენერალი (1919)

ქართველი ოფიცერი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი. I მსოფლიო ომის მონაწილე. კავალერისტი.

დაიბადა თბილისის გუბერნიაში, აზნაურის ოჯახში. დაწყებითი სამხედრო განათლება მიიღო თბილისის კადეტთა კორპუსში. სამხედრო სამსახურში შევიდა 1894 წელს. შემდეგ დაამთავრა ნიკოლოზის კავალერიის სასწავლებელი (I თანრიგით). აქვე ენიჭება ოფიცრის პირველადი სამხედრო წოდება – პოდპორუჩიკი.

1896 წლიდან მსახურობდა კორნეტად დრაგუნთა 23-ე ვოზნესენსკის პოლკში. 1900 წლიდან პორუჩიკია, 1904 წლიდან – შტაბს-როტმისტრი, ხოლო 1918 წლიდან – როტმისტრი.

მონაწილეობდა I მსოფლიო ომში. 1915 წელს მიენიჭა პოდპოლკოვნიკის წოდება, ხოლო 1916 წლის 20 იანვარს – პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918-1921 წლებში მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ არ მიდის ემიგრაციაში და რჩება სამშობლოში.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

საბრძოლო დამსახურებისთვის დაჯილდოებული იყო: წმ.ს სტანისლავის III ხარისხის (1905 წ.), მახვილებით და ბაფთით III ხარისხი (1917 წ.), II ხარისხი (1913 წ.), მახვილებით II ხარისხი (1916 წ.), წმ. ანას IV ხარისხის (მამაცობისათვის – 1916 წ.), III ხარისხის (1912 წ.) და II ხარისხის (მახვილებით – 1916 წ.), წმ. ვლადიმირის IV ხარისხის (მახვილებით და ბაფთით – 1915 წ.).

არკადი ნიკოლოზის მეჩიქვაძე
(1876-1971)
გენერალი (1920)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი. კავალერისტი. რუსეთ-იაპონიისა და პირველი მსოფლიო ომების მონაწილე.

დაიბადა ოზურგეთის მაზრაში. დაამთავრა ქუთაისის საქალაქოსასწავლებელი, ხოლო შემდეგ თბილისის იუნკერთა სამხედრო სასწავლებელი (მე-2 თანრიგით).

1894 წლიდან ირიცხებოდა სამხედრო სამსახურში. მსახურობდა ვარშავის სამხედრო ოლქში პიატიგორსკის 151-ე ქვეით პოლკში, 1904-1915 წლებში – სასაზღვრო უწყებაში, ამურისიქითა სამხედრო ოლქში. მონაწილეობდა 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის ომში.

1915 წელს ამურისიქითა 1-ლ სასაზღვრო ცხენოსან პოლკთან ერთად I მსოფლიო ომის დასავლეთის ფრონტზე გაიგზავნა. იმავე წელს დაღესტნის მე-2 ცხენოსან პოლკში გადაიყვანეს.

შტაბ-როტმისტრმა მიქაშავიძემ თავი გამოიჩინა 1915 წლის 3-4 ივლისს სოფელ კოლოდრობკის ბრძოლაში. 1917 წელს მიენიჭა პოლკოვნიკის წოდება და საბრძოლო დამსახურებისთვის გადაეცა წმინდა გიორგის ოქროს იარაღი.

1918-1921 წლებში მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის ჯარში. 1920 წელს მიენიჭა გენერლის წოდება.

1920-1921 წლებში იყო თბილისის სამხედრო კომენდანტი. საბჭოთა რუსეთთან ომის დროს, 1921 წლის მარტში, ქართული ჯარის ქუთაისიდან ევაკუაციისას მეთაურობდა ლეჩხუმის მიმართულებაზე მოქმედ დაჯგუფებას. 15-16 მარტის შეტაკების შემდეგ გენერალი და მისი შტაბი ტყვედ ჩაუვარდა მამისონის უღელტეხილიდან შემოჭრილ მოწინააღმდეგის მეწინავე რაზმს.

ომის შემდეგ მიქაშავიძე სამხედრო სამსახურიდან გადადგა და აქტიურ ცხოვრებას ჩამოშორდა. ცხოვრობდა და მუშაობდა ქუთაისში. გარდაიცვალა 1971 წელს. დაკრძალულია იქვე.

დაჯილდოებული იყო **გიორგის ოქროს იარაღით (1917 წლის 19 მარტს)**. მიღებული ჰქონდა ასევე წმ. სტანისლავის III (1905 წ.) და II (1912 წ.), წმ. ანას III (1905 წ.), IV (1906) და II (1916 წ.), წმ. ვლადიმერის IV (1915 წ.) ხარისხის ორდენებით.

როსტომ ილიას ძე მუსხელიშვილი
(31.12.1888-20.05.1923)
გენერალი (1920)
საქართველოს ეროვნული გმირი (04.07.2023)

ქართველი სამხედრო ოფიცერი, კავალერისტი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი. საქართველოს ეროვნული გმირი.

დაამთავრა საარტილერიო სასწავლებელი და გენერალური შტაბის აკადემია.

მონაწილეობდა პირველ მსოფლიო ომში. 1917 წლამდე მსახურობდა კავკასიის ფრონტზე, 39-ე საარტილერიო ბრიგადაში.

სამხედრო დამსახურებისათვის დაჯილდოებული იყო წმ. ანას IV და III (1915 წ.), წმ. სტანისლავის II ხარისხის (1916 წ.) ორდენებით.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918-1921 წლებში მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში. ეკავა სამხედრო სამინისტროს გენერალური შტაბის სამხედრო დაზვერვის უფროსის თანამდებობა. 1921 წლის თებერვლისათვის იყო ბათუმის რაზმის შტაბის უფროსი.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და ქართველი გენერალიტეტის ზოგიერთი წარმომადგენლის მსგავსად ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა სამშობლოში. მსახურობდა საქართველოს წითელ არმიაში. იყო დივიზიის შტაბის უფროსი, ამავდროულად, მოღვაწეობდა ანტისაბჭოთა იატაკქვეშა წინააღმდეგობის მოძრაობაში. იყო საქართველოს დამოუკიდებლობის კომიტეტის მიერ შექმნილი „სამხედროცენტრის“ წევრი. მას ეკუთვნოდა 1922 წლის დუშეთის მაზრის აჯანყების გეგმა, რომელიც მიზნად ისახავდა

წითელი არმიის მთიულეთში შეტყუებას და იქ სრულ განადგურებას. ეს გეგმა უნდა აესრულებინათ ქაქუცა ჩოლოყაშვილის, შალვა ფავლენიშვილისა და ლაშქარაშვილის რაზმებს.

1923 წლის თებერვალში ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის სტუდენტთა კომიტეტის წევრმა კალე მისაბიშვილმა გასცა სამხედრო ცენტრი. (ზოგი წყაროს მიხედვით დამოუკიდებლობის კომიტეტის „სამხედრო ცენტრის“ შემადგენლობა პოლკოვნიკმა ნარეკელაძემ გასცა).

1923 წლის თებერვალში ჩეკისტებმა დააპატიმრეს გენერალი როსტომ მუსხელიშვილი და „სამხედრო ცენტრის“ სხვა 14 წევრი. „ჩკ“-ს სპეციალურმა კოლეგიამ, ე.წ. „ტროიკამ“, ყოველგვარი გამოძიება-გასამართლების გარეშე მათ სასჯელის უმაღლესი ზომა – დახვრეტა მიუსაჯა. იმავე წლის 20 მაისს ისინი დახვრიტეს თბილისში, დღევანდელი „ვაკის პარკის“ ტერიტორიაზე. მასთან ერთად დახვრიტეს: გენერლები ალექსანდრე ანდრონიკაშვილი, ვარდენ წულუკიძე, კონსტანტინე აფხაზი და სხვა ქართველი ოფიცრები.

საქართველოს დამოუკიდებლობისათვის ბრძოლაში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისათვის, სამშობლოსათვის თავგანწირვისა და ქვეყნის წინაშე აღმატებული ღვაწლისათვის საქართველოს პრეზიდენტის 2023 წლის 4 ივლისის N04/07/02 განკარგულებით სიკვდილის შემდეგ დაჯილდოვდა საქართველოს ეროვნული გმირის ორდენით და მიენიჭა საქართველოს ეროვნული გმირის წოდება.

თბილისში, მთაწმინდის რაიონში არის გენერალ როსტომ მუსხელიშვილის ქუჩა.

დავით ბეჟანის პერატიშვილი
(1881-1937)
გენერალი (23.01.1919)

ქართველი სამხედრო ფიციერი, კავალერისტი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი. მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიის 1904-1905 წლების და I მსოფლიო ომებში.

საწყისი ბიოგრაფიული ცნობები მიუწვდომელია.

I მსოფლიო ომის მსვლელობისას, 1915 წლის 31 მაისს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. 1917 წლის ბოლოს ინიშნება კავკასიის ფრონტის ქართული საარმიო კორპუსის ცხენოსანი ბრიგადის მეთაურად. დაჯილდოებული იყო სპარსეთის „მზისა და ღომის“ III ხარისხის ორდენით.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918 წლიდან მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში. იყო 1-ლი ცხენოსანი პოლკის მეთაური. სომხეთ-საქართველოს ომში მეთაურობდა მე-5 ქვეით პოლკს. 1919 წლის 23 იანვარს ენიჭება გენერლის წოდება.

მონაწილეობდა თვითგამოცხადებული სამხრეთ-დასავლეთ კავკასიის, იგივე „ყარსის რესპუბლიკის“ შეიარაღებული ძალების და ისლამისტური საბრძოლო რაზმების აგრესიის აღკვეთაში. 1919 წლის 3 მარტს დაინიშნა ახალციხის სამხედრო კომენდანტად.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და ქართველი გენერალიტეტის ზოგიერთი წარმომადგენლის მსგავსად ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა სამშობლოში. ცხოვრობდა თბილისში. საბჭოთა პერიოდში მისი საქმიანობის ტიპი უცნობია.

დიდი საბჭოური რეპრესიების დროს, 1937 წელს, დააპატიმრეს და დახვრიტეს. დეტალები უცნობია. მისი საფლავი არ არსებობს.

იოსებ ნიკოლოზის ძე როინიშვილი

(07.12.1874-1933)

გენერალი (21.08.1918)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე, სამხედრო იურისტი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი.

დაიბადა თბილისში. განათლება მიიღო თბილისის კადეტთა კორპუსში. სამხედრო სამსახურში შევიდა 1893 წელს. დაამთავრა ალექსანდრეს სამხედრო სასწავლებელი და ალექსანდრეს სამხედრო-იურიდიული აკადემია 1905 წელს (I თანრიგით).

მსახურობდა მე-20 საარტილერიო ბრიგადაში. იყო სამხედრო-სამოსამართლო თანამდებობაზე დასანიშნ კანდიდატი. დროებით ასრულებდა მთავარი სამხედრო სასამართლოს სამმართველოს მაგიდის უფროსის მოვალეობას.

1909 წლამდე პოდპოლკოვნიკის ჩინით მსახურობდა სანკტ-პეტერბურგის სამხედრო ოლქის სამხედრო გამომძიებლად.

1909 წლიდან მსახურობდა კავკასიის სამხედრო-საოლქო სასამართლოს სამხედრო პროკურორის თანაშემწედ. 1912 წლის 6 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

დაჯილდოებული იყო: წმ. ანას III (1906 წ.) და II (1915 წ.) ხარისხის, წმ. სტანისლავის II (1911 წ.) ხარისხის ორდენებით.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918-1921 წლებში მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში. 1918 წლის 21 აგვისტოს დაინიშნა ქართული ჯარის სამხედრო სასამართლოს თავმჯდომარედ და იმავე წელს მიენიჭა გენერლის წოდება.

1919 წლის 7 ოქტომბერს დამფუძნებელმა კრებამ საქართველოს სენატის წევრად აირჩია. საქართველოში საბჭოთა რეჟიმის დამყარების შემდეგ მუშაობდა ადვოკატად.

გარდაიცვალა 1933 წელს.

გიორგი ნიკოლოზის ძე სუმბათაშვილი
(06.06.1868-1921 შემდ.)
გენერალი (1918)

ქართველი ოფიცერი და მხედართმთავარი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის ომისა და I მსოფლიო ომის მონაწილე. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

დაიბადა თბილისში. საწყისი განათლება მიიღო გიმნაზიაში. შემდეგ დაამთავრა თბილისის იუნკრების ქვეითთა სასწავლებელი და ოფიცრების მსროლელთა სკოლა.

სამხედრო სამსახურში შევიდა 1889 წელს. 1896 წლის აპრილიდან პორუჩიკია. მსახურობდა ბაქოს 153-ე ქვეით პოლკში. 1900 წლის მაისში ენიჭება შტაბს-კაპიტნის წოდება, ხოლო 1904 წლიდან კაპიტანია.

მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიის 1904-1905 წლების ომში. არაერთხელ იქნა დაჭრილი. 1911 წლისათვის მსახურობდა 85-ე ვიბორგის ქვეით პოლკში. 1912 წლის 1 სექტემბერს მიენიჭა კაპიტნის სამხედრო წოდება.

I მსოფლიო ომის დროს მსახურობდა 145-ე ნოვოჩერკასკის ქვეით პოლკში, მეთაურობდა ბატალიონს. აქვე ენიჭება პოდპოლკოვნიკის წოდება. 1915 წელს დაინიშნა ცარიცინის 146-ე ქვეითი პოლკის მეთაურად, სადაც ენიჭება პოლკოვნიკის წოდება.

საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოვდა: **გიორგის ოქროს იარაღით (1915 წლის 3 იანვარს) და წმ. გიორგის IV ხარისხის (1915 წლის 2 ივნისს) ორდენით**, წმ. ვლადიმირის IV ხარისხის (მახვილებით და ბაფთით), წმ. სტანისლავის II ხარისხის (ბაფთით), წმ. ანას IV (მახვილებით და ბაფთით) და საპატიო ლეგიონის ორდენით (საფრანგეთი).

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918 წლიდან, მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში, სადაც ინიშნება მე-2 ქვეითი დივიზიის მეთაურის მოადგილედ. სომხეთ-საქართველოს ომში იყო შულავერის

ფრონტის სარდლის, გენერალ მაზნიაშვილის მოადგილე. განსაკუთრებით გამოიჩინა თავი მდინარე ხრამის მისადგომებთან 1918 წლის 18 დეკემბერს გამართულ ბრძოლაში, სადაც კულმინაციურ მომენტში მისმა მცირერიცხოვანმა შენაერთმა უკან დაახევინა შემტევ სომხურ ავანგარდს, რითაც აღკვეთილი იქნა სომხური შენაერთების შემდგომი წინსვლა.

1919 წლის გაზაფხულზე ინიშნება ახალციხისა და ახალქალაქის მაზრების გენერალ-გუბერნატორის მოადგილედ. 1919 წლის აპრილში, თვითგამოცხადებული „სამხრეთ-დასავლეთ კავკასიის“, იგივე „ყარსის რესპუბლიკის“ საჯარისო ნაწილებთან და პანისლამისტებთან სამხედრო დაპირისპირების დროს, არდაგანის (არტაანი) ალების ოპერაციაში, მეთაურობდა ქართული მხარის ერთ-ერთ შემტევ კოლონას.

1920 წლის განმავლობაში იყო აღმოსავლეთ საქართველოში გაშლილი მე-2 ქვეითი დივიზიის მეთაურის მოადგილე. 1921 წლის დასაწყისში ინიშნება სამხრეთ-აღმოსავლეთის ფრონტზე, ლორეს ქვედა ზონაში გაშლილი ერთ-ერთი შენაერთის სარდლად, რომელიც რუს ბოლშევიკთა მე-11 წითელი არმიის ავანგარდთან 1921 წლის თებერვლის ბრძოლებში დამარცხდა.

რუსეთ-საქართველოს ომის მსვლელობისას, 1921 წლის 25 თებერვალს, თბილისიდან უკანდახვეის შემდეგ, მონაწილეობდა 4-5 მარტის ოსიაურის ბრძოლაში, ასევე 18-20 მარტის ბათუმის ბრძოლაში, სადაც ქართულმა შენაერთმა გენერალ მაზნიაშვილის სარდლობით ბათუმიდან განდევნა თურქ ქემალისტთა ჯარები.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ საქართველოს მთავრობის წევრებისა და ქართველი გენერალიტეტის ზოგიერთი წარმომადგენლის მსგავსად ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა სამშობლოში. მის შესახებ შემდგომი ბიოგრაფიული ცნობები მიუწვდომელია. გარკვეული ცნობებით გარდაიცვალა 1921 წელს, თუმცა, გარდაცვალების ზუსტი დრო, ადგილი და დეტალები უცნობია.

გიორგი მიხეილის ძე ქავთარაძე
(12.03.1861-1921 წლის შემდეგ)
გენერალი (1919)

ქართველი ოფიცერი. რუსეთის რესპუბლიკის პოლკოვნიკი და საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების გენერალი. სამხედრო ტოპოგრაფი. პირველ მსოფლიო ომის მონაწილე.

დაამთავრა ვლადიკავკაზის სამხედრო პროგიმნაზიასთან არსებული გამმიჯნელთა კლასები და სამხედრო-ტოპოგრაფიული სასწავლებელი.

ჯარში სამსახური დაიწყო 1880 წელს. 1883 წლიდან მსახურობდა სამხედრო ტოპოგრაფთა კორპუსში.

1903 წლიდან მსახურობდა კავკასიის სამხედრო ოლქის შტაბის სამხედრო-ტოპოგრაფიული განყოფილების, გეოდეზიურ სამუშაოთა მწარმოებლად და ქვეგანყოფილების უფროსად.

მონაწილეობდა პირველ მსოფლიო ომში. 1917 წლის 2 აპრილს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება – „ბრწყინვალე-ბეჯითი სამსახურისათვის და შრომისათვის, გაწეული სამხედრო დროის მდგომარეობის დროს“.

დაჯილდოებული იყო: წმ. ანას II (1898 წ.) ხარისხის, წმ. სტანისლავის II (1895 წ.) ხარისხის და წმ. ვლადიმირის IV (1904 წ.) ხარისხის ორდენებით.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918-1921 წლებში, მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში, სამხედრო უწყების ცენტრალურ აპარატში. ეკავა სამხედრო სამინისტროს განსაკუთრებული განყოფილების უფროსის და სამხედრო სამინისტროს კანცელარიის უფროსის თანამდებობები. 1919 წელს მიენიჭა ქართული არმიის გენერლის წოდება.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ მიდის ემიგრაციაში და საცხოვრებლად ირჩევს პოლონეთს, რადგან მეუღლე პოლონელი ჰყავდა. პოლონეთის ჯარში არ უმსახურია. შემდგომი წლები ცხოვრობდა ვარშავაში, სადაც გარდაიცვალა კიდეც. დაკრძალულია იქვე. გარდაცვალების ზუსტი დრო უცნობია.

ალექსანდრე გრიგოლის ძე ქონიაშვილი
(26.12.1873-30.04.1951)
გენერალი (1919)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე, რუსეთის საიმპერატორო არმიის ოფიცერი, პოლკოვნიკი. ქართული არმიის გენერალი და პოლონეთის არმიის ბრიგადის გენერალი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I და II მსოფლიო ომების მონაწილე. წმ. გიორგის ორდენის კავალერი.

დაიბადა თბილისში, ოფიცრის ოჯახში. დაამთავრა თბილისის 1-ლი კლასიკური გიმნაზია, შემდეგ – იუნკერთა სამხედრო სასწავლებელი, სადაც ენიჭება პოდპორუჩიკის წოდება.

მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიის 1904-1905 წლების და I მსოფლიო ომებში. სამხედრო სამსახურს იწყებს 1895 წელს. 1913 წლიდან მსახურობს ყუბის 155-ე ქვეითი პოლკის ოფიცრად. აქვე ენიჭება შტაბს-კაპიტნის სამხედრო წოდება.

I მსოფლიო ომში იბრძვის კავკასიის ფრონტზე. იყო პენზის 196-ე ქვეითი ასეულის მეთაური. მონაწილეობდა სარიყამიშის ბრძოლაში. განსაკუთრებით გამოიჩინა თავი არზრუმის ალების ოპერაციის დროს, სადაც ერთ-ერთი პირველი შევიდა ქალაქში. ბრძოლებში გამოჩენილი განსაკუთრებული თავდადებისა და სიმამაცისთვის პირადად იმპერატორმა ნიკოლოზ II-მ გადასცამას **წმ. გიორგის IV ხარისხის ორდენი (1916 წლის 6 მარტს)**. იმდროინდელ დოკუმენტურ კინოქრონიკებში, სადაც ასახულია ქალაქ არზრუმის ალების ეპოპეა და წარმოდგენილია ნაალაფარი ოსმალური საბრძოლო დროშების კადრები, ალექსანდრე ქონიაშვილი მთავარ ფიგურას წარმოადგენს.

1917 წლიდან იყო დივიზიის მეთაურის მოადგილე.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918 წლიდან, ქართულ არმიაშია. 1918 წლის გაზაფხულზე აქტიურად მონაწილეობდა ბორჩალოს მაზრაში

ოსმალური აგრესიის აღკვეთაში, ხოლო დუშეთის მაზრაში – რუსული ბოლშევიკური აგრესიის მოგერიებაში, რისთვისაც ენიჭება ქართული არმიის გენერლის წოდება.

1918 წლის ზაფხულში იყო სახალხო გვარდიული რაზმების საჯარისო უფროსი სამეგრელოში. იმავე წლის ოქტომბრიდან გენერალ მაზნიაშვილის მაგივრად ინიშნება შავიზღვისპირეთის ქართული გარნიზონის სარდლად.

1919 წლის დასაწყისში მარცხი განიცადა გენერალ დენიკინის „მოხალისეთა არმიის“ შენაერთებთან ბრძოლაში, სადაც თავის შტაბთან ერთად ჩავარდა ტყვედ, თუმცა, მალევე გათავისუფლდა.

1920 წლის ზაფხულში მონაწილეობდა ცხინვალის რეგიონში დაწყებული რუსული ბოლშევიკური შეიარაღებული აგრესიისა და აჯანყების ჩახშობაში. იყო ერთ-ერთი ოპერატიული მიმართულების მეთაური.

1921 წლის მარტიდან, საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ ტოვებს სამშობლოს და მთავრობის წევრებთან და სხვა ქართველ ოფიცერთა ჯგუფთან ერთად მიდის ემიგრაციაში. თავდაპირველად ცხოვრობდა კონსტანტინოპოლში, 1923 წლიდან კი, გადადის ვარშავაში და სამსახურს იწყებს პოლონეთის არმიაში.

1926 წელს ინიშნება დივიზიის მეთაურის მოადგილედ და აქვე ენიჭება პოლონეთის არმიის ბრიგადის გენერლის სამხედრო წოდება. მონაწილეობდა II მსოფლიო ომის საწყისი ეტაპის ბრძოლებში. პოლონეთის მარცხისა და გერმანიის მიერ პოლონეთის ოკუპაციის შემდეგ, 1939 წლის ბოლოდან ტოვებს პოლონეთს და მიდის იტალიაში.

II მსოფლიო ომის დასრულების შემდეგ ტოვებს იტალიას, ევროპას, და მიემგზავრება სამხრეთ ამერიკაში. ფუძნდება და ცხოვრობდა არგენტინაში. მისი შემდგომი საქმიანობის შესახებ ცნობები არ მოგვეპოვება. გარდაიცვალა 1951 წელს, ბუენოს-აირესში. დაკრძალულია იქვე.

სოლომონ გაბრიელის ძეყარალაშვილი
(02.04.1870-31.08.1924)
გენერალი (1919)

ქართველი სამხედრო ოფიცერი. რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი.

დაწყებითი განათლება მიიღო ოჯახში. სამხედრო სამსახური დაიწყო 1888 წელს. დაამთავრა ჩუგუევის ქვეით იუნკერთა სასწავლებელი და მიიღო პოდპორუჩიკის წოდება. სამსახური გააგრძელა 102-ე ვიატსკის პოლკში. 1897 წელს მიენიჭა პორუჩიკის წოდება. 1899 წლის 14 ოქტომბერს დაინიშნა 1-ლი კავკასიური საარმიო კორპუსის სარდლის ადიუტანტად. მონაწილეობდა რუსეთის არმიის 1900-1901 წლების ჩინეთის ლაშქრობაში.

1901 წელს მიენიჭა შტაბს-კაპიტნის, ხოლო 1905 წელს – კაპიტნის წოდებები. 1906 წელს დაინიშნა მისი უდიდებულესობა მეფისნაცვლის მოადგილის ობერ-ოფიცრად კავკასიაში.

1910-1911 წლებში მსახურობდა კავკასიის მეფისნაცვალთან სამხედრო-სახალხო სამმართველოში.

1911 წლიდან მსახურობდა თერგის მხარის ვედენოს ოლქის (ჩეჩნეთი) სამხედრო უფროსად. ცნობილია იმით, რომ 1913 წელს, მისი უშუალო ხელმძღვანელობით დაჭერილი იქნა ცნობილი აბრაგი ზელიმხანი (ზელიმხან ხარაჩოელი), რისთვისაც მას ვადაზე ადრე მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება (06.12.1913 წ.).

დაჯილდოებული იყო: წმ. ანას III (1905 წ.), წმ. სტანისლავის II ხარისხის (1908 წ.) და წმ. ვლადიმირის ორდენებით.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918-1921 წლებში, მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში. იყო ცხინვალის ლაშქრის უფროსი, ფოთის პორტისა და სადგურის გენერალ-გუბერნატორი, ფოთში განლაგებული ჯარების და ჯავშანმატარებლის უფროსი.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, ემიგრაციაში არ წასულა და დარჩა სამშობლოში. სამხედრო სამსახური გააგრძელა წითელ არმიაში. 1924 წლის აჯანყების დროს ეკავა დასავლეთ საქართველოს ჯარების სარდლის თანამდებობა. დახვრიტეს 1924 წლის აჯანყების დამარცხების შემდეგ.

ზაქარია თევდორეს ძე ყიფშიძე
(22.03.1873-26.05.1938)
გენერალი (1918)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი. სამხედრო ინტენდანტი. 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე.

დაიბადა თბილისის გუბერნიის გორის მაზრის სოფელ საღოლაშენში, მღვდლის, თევდორე ყიფშიძის ოჯახში. იმერეთიდან ქართლში ჩამოსახლებული ყიფშიძეები სასულიერო წოდებას ეკუთვნოდნენ, მაგრამ თევდორე მღვდლის ვაჟებმა საზოგადოებრივ-სამეცნიერო და სალიტერატურო მოღვაწეობის სფეროში დაიმკვიდრეს ადგილი და სახელიც გაითქვეს. მამის გზას ოთხიდან არც ერთი ვაჟიშვილი არ გაჰყვა.

ზაქარია ყიფშიძემ, ძმების მსგავსად, დაამთავრა გორის სასულიერო სემინარია, ხოლო შემდეგ სწავლა თბილისის სასულიერო სემინარიაში გააგრძელა, თუმცა, საბოლოოდ სამხედრო კარიერა აირჩია.

1894 წელს ამთავრებს მოსკოვის ქვეით იუნკერთა სასწავლებელს და პოდპორუჩიკის ჩინით იწყებს სამხედრო სამსახურს მე-3 კავკასიის დრუჟინაში. 1898 წელს ენიჭება პორუჩიკის, 1902 წელს – შტაბს-კაპიტნის, ხოლო 1906 წელს – კაპიტნის წოდება.

1910 წელს პირველი თანრიგით ამთავრებს საინტენდანტო სასწავლებელს. მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიის ომში. სამხედრო-საინტენდანტო სასწავლებლის დამთავრების შემდეგ, დროდადრო საკუთარ ნაწარმოებებსა თუ წერილებს აქვეყნებდა ჟურნალ-გაზეთებში.

1911 წლის 6 დეკემბერს ინიშნება 1-ლი კავკასიური მსროლელი ბრიგადის საინტენდანტო სამსახურის უფროსად და ენიჭება პოდპოლკოვნიკის წოდება.

მონაწილეობდა I მსოფლიო ომში, კავკასიის ფრონტზე. 1915 წლის დეკემბრიდან ინიშნება 1-ლი კავკასიური მსროლელი ბრიგადის ბაზაზე გაშლილი დივიზიის საინტენდანტო სამსახურის უფროსის თანამდებობაზე. აქვე ენიჭება პოლკოვნიკის წოდება.

1917 წელს იყო კავკასიის სამხედრო ოლქის საინტენდანტო სამმართველოს უფროსი.

დაჯილდოებული იყო: წმ. სტანისლავის III (1906 წ.) და II (1913 წ.) ხარისხის, წმ. ანას III (1909 წ.) და II (1916 წ.) ხარისხის ორდენებით.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1918 წლიდან, მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში. 1918-1921 წლების განმავლობაში უცვლელად ეკავა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს ადმინისტრაციული განყოფილების უფროსის თანამდებობა და აქვე ენიჭება ქართული არმიის გენერლის წოდება.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, მთავრობის წევრებისა და ქართული გენერალიტეტის ზოგიერთი წარმომადგენლის მსგავსად არ მიდის ემიგრაციაში და რჩება საქართველოში. ამის შემდგომ ჩამოშორდა აქტიურ სამხედრო და საზოგადოებრივ მოღვაწეობას. მისი შემდგომი ცხოვრებისა და აქტივობის შესახებ ცნობები მიუწვდომელია.

გარდაიცვალა 1938 წელს. დაკრძალულია თბილისში, ვაკის სასაფლაოზე.

ბიოგრაფიული ცნობები გენერალ ზაქარია ყიფშიძეზე ავტორებს მიაწოდა გენერლის შვილიშვილმა, ცნობილმა ქართველმა ისტორიკოსმა, არქეოლოგმა და საზოგადო მოღვაწემ, ბატონმა იულონ გაგოშიძემ, რისთვისაც ავტორები მას გულითად მადლობას უხდian.

როსტომ გრიგოლის ძე წერეთელი

(15.01.1848 - 10.04.1923)

გენერალი (1918)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი. კავალერისტი. 1877-1878 წლების რუსეთ-თურქეთის, 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიისა და I მსოფლიო ომების მონაწილე.

დაიბადა ქალაქ ქუთაისში. დაამთავრა ქუთაისის კლასიკური გიმნაზია. სამხედრო სამსახური დაიწყო მინგრელსკის მე-16 გრენადერთა პოლკში. 1869 წელს გადაყვანილ იქნა ნიჟეგოროდის დრაგუნთა მე-16 პოლკში. მონაწილეობდა 1877-1878 წლების რუსეთ-თურქეთის ომში, სადაც ისახელ თავი ყარსის ციხესიმაგრის შტურმში.

მონაწილეობდა რუსეთ-იაპონიის 1904-1905 წლების ომში. 1905 წლის 1 დეკემბერს დაინიშნა ნიჟეგოროდის დარაგუნთა 44-ე პოლკის დროებით მეთაურად. აქვე მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1908 წელს გადადგა სამხედრო სამსახურიდან წლოვანების გამო, მუნდირით და პენსიით. ცხოვრობდა ქუთაისში.

1914 წელს, პირველი მსოფლიო ომის დაწყებისთანავე ისევ გაიწვიეს კადრში და დანიშნეს დიდი მთავრის ასულის, ოლღა ნიკოლოზის ასულის სანიტარული მატარებლის უფროსად. შედიოდა ნიკოლოზ II-ის უახლოეს გარემოცვაში.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის გამოცხადებისა და აღდგენის შემდეგ, 1918-1921 წლებში, მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში. მეთაურობდა დარიალი-ვლადიკავკაზის მიმართულების ჯარებს. აქვე ენიჭება ქართული არმიის გენერლის წოდება.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, მთავრობის წევრებისა და ქართული გენერალიტეტის ზოგიერთი წარმომადგენლის მსგავსად არ მიდის ემიგრაციაში და რჩება საქართველოში.

დაიღუპა 1923 წელს, ბოლშევიკური რეჟიმის მხრიდან ქართული არისტოკრატიის წინააღმდეგ მიმართული მასობრივი რეპრესიების დროს.

საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოებული იყო: წმ. სტანისლავის III და II (1903 წ.) ხარისხების, წმ. ანას IV (მამაცობისათვის) და III ხარისხის (1912 წ.), წმ. ვლადიმირის IV ხარისხის (1916 წ.), „ლომისა და მზის“ II ხარისხის ორდენით (სპარსეთი – 1900 წ.).

გენერალ როსტომ წერეთლის ოჯახის ცხოვრებისეული გზაც ტრაგიკულად წარიმართა. იგი დაქორწინებული იყო გენერალ-ადიუტანტ იოსებ თარხან-მოურავის ასულზე, მაკრინეზე. ჰყავდათ ოთხი ვაჟი. უფროსი, პეტრე, რუსული ფლოტის ფლაგმანის, ჯავშნოსან „კნიაზ სუვოროვის“ მიმანი იყო, რომელიც დაიღუპა რუსეთ-იაპონიის ომის 1905 წლის 27 მაისის ცუშიმას ბრძოლაში. ორი ვაჟი კი, ბოლშევიკებმა დახვრიტეს.

ივანე დავითის ძე ჯაფარიძე
(01.01.1867-1934)
გენერალი (1920)

ქართველი სამხედრო ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის პოლკოვნიკი და ქართული არმიის გენერალი.

დაიბადა ქუთაისის გუბერნიაში. დაწყებითი განათლება მიიღო ვლადიკავკაზის სამხედრო პროგიმნაზიაში. სამხედრო სამსახური დაიწყო 1885 წელს. დაამთავრა კონსტანტინეს მე-2 სამხედრო სასწავლებელი და მიენიჭა პოდპორუჩიკის წოდება.

შემდგომი სამხედრო სამსახური გააგრძელა 150-ე ტამანის ქვეით პოლკში. 1890 წელს გახდა პორუჩიკი, 1900 წელს – შტაბს-კაპიტანი, 1901 წელს – კაპიტანი. 1903-1905 წლებში მსახურობდა ოზურგეთის მაზრის უფროსად.

1905-1910 წლებში ირიცხებოდა კაპიტნად კავკასიის სამხედრო ოლქის სამმართველოში. 1910 წელს თადარიგში გავიდა.

1911 წელს დაინიშნა თერგის მხარის გროზნოს ოლქის სამხედრო უფროსად და მიენიჭა პოდპოლკოვნიკის წოდება. 1911-1914 წლებში მსახურობდა თერგის მხარის ხასავიურტის ოლქის უფროსად. 1914-1917 წლებში მსახურობდა თერგის მხარის გროზნოს ოლქის უფროსად. პირველი მსოფლიო ომის დაწყებასთან დაკავშირებით თავი გამოიჩინა როგორც ჩეჩნური საკავალერიო პოლკის ორგანიზატორმა. 1915 წლის 6 მაისს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

დაჯილდოებული იყო „წმ. ანას“ II (1907 წ.) და „წმ. სტანისლავის“ II ხარისხის ორდენებით (1903 წ.).

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის გამოცხადებისა და აღდგენის შემდეგ, 1918-1921 წლებში, მსახურობდა საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალებში. იყო უცხოურ მისიებთან ურთიერთობების განყოფილების უფროსი და სამხედრო სამინისტროს დავალებათა შტაბ-ოფიცერი. აქტიურ მონაწილეობას იღებდა სომხეთ-საქართველოს

ომის საბრძოლო მოქმედებების დასაწყისის შემდეგ სამშვიდობო კონფერენციის ორგანიზებაში. 1919 წელს ენიჭება ქართული არმიის გენერლის წოდება.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და ზოგიერთი ქართველი გენერლის მსგავსად ტოვებს საქართველოს და მიდის ემიგრაციაში. ჯერ იმყოფებოდა კონსტანტინოპოლში, შემდეგ ქართველ ემიგრანტებთან ერთად გადადის საფრანგეთში და საცხოვრებლად ფუძნდება პარიზში. ირიცხებოდა „ქართველ მხედართა კავშირში“.

გარდაიცვალა 1934 წელს, პარიზში. დაკრძალულია ლევილის ქართველთა სასაფლაოზე.

არტემ მურზაევის ბიოგრაფია
(01.01.1874-31.12.1938)
გენერალი (30.12.1918)

ქართველი ოფიცერი, რუსეთის საიმპერატორო არმიის გენერალური შტაბის კაპიტანი და ქართული არმიის გენერალი, I მსოფლიო ომის მონაწილე.

დაამთავრა თბილისის სასულიერო სემინარია, ხოლო 1897 წელს – იუნკერთა სასწავლებელი. აქვე ენიჭება პოდპორუჩიკის წოდება.

1893 წლიდან სამხედრო სამსახურშია. მსახურობდა 155-ე ყუბის ქვეით პოლკში. 1897 წლიდან პოდპორუჩიკის ჩინით მსახურობდა მე-7 სარეზერვო ბატალიონში და ტაშკენტის 1-ლ სარეზერვო ბატალიონში. შემდგომ სამსახურს აგრძელებს თურქესტანის მე-16 მსროლელ ბატალიონში. 1901 წელს ენიჭება პორუჩიკის სამხედრო წოდება, ხოლო 1905 წელს ხდება შტაბს-კაპიტანი.

1907 წელს ამთავრებს ნიკოლოზის სახელობის გენერალური შტაბის აკადემიას.

1907-1909 წლებში მსახურობდა ხოჯენტის მე-2 სარეზერვო ბატალიონში ასეულის მეთაურად, ხოლო 1909-1911 წლებში იყო მე-6 დივიზიის შტაბის უფროსი ადიუტანტი.

I მსოფლიო ომის დაწყებასთან დაკავშირებით ინიშნება რუსეთის დასავლეთის ფრონტის გენერალ-სამსონოვის მე-2 სავლე არმიის მე-15 საარმიო კორპუსის შტაბის ადიუტანტად. აქვე ენიჭება კაპიტნის სამხედრო წოდება. აღმოსავლეთ პრუსიაზე ლაშქრობისას, ტანენბერგის ოპერაციის დროს, 1914 წლის აგვისტოში ტყვედ ჩავარდა, სადაც ომის დასრულებამდე იმყოფებოდა.

საბრძოლო დამსახურებისათვის და სამსახურში წარჩინებისათვის დაჯილდოებული იყო წმ. სტანისლავის III (1910 წ.) და წმ. ანას III (1913 წ.) ხარისხის ორდენებით.

1918 წელს ტყვეობიდან თავისუფლდება, ბრუნდება სამშობლოში და ხდება დამოუკიდებელი საქართველოს შეიარაღებული ძალების სამხედრო მოსამსახურე. მსახურობდა მე-2 ქვეითი დივიზიის მე-4 ქვეითი პოლკის შტაბის უფროსად. აქვე ენიჭება პირდაპირ პოლკოვნიკის წოდება. შემდგომში ინიშნება მე-2 ქვეითი დივიზიის შტაბის უფროსად.

სომხეთ-საქართველოს ომის მსვლელობისას, 1918 წლის დეკემბერში დაინიშნა სახალხო გვარდიის ეკატერინენფელდის ფრონტის სავლე შტაბის უფროსად. 1919 წლის დასაწყისში, მცირე

ხნით იყო ახალციხისა და ახალქალაქის საბრძოლო რაზმის საველე შტაბის უფროსი. იმავე წლის 15 თებერვალს ინიშნება 1-ლი ქვეითი დივიზიის მე-4 ქვეითი პოლკის მეთაურად. აქვე ენიჭება ქართული არმიის გენერლის წოდება.

შემდგომში მსახურობდა სახალხო გვარდიის შემადგენლობაში სხვადასხვა სამეთაურო და სამტაბო თანამდებობებზე.

1921 წლის თებერვალში, რუსეთ-საქართველოს ომის მსვლელობისას, თბილისის მიმართულებაზე იყო ლილო-ორხევის ფრონტის სარდალი.

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის რუსულ-თურქული ბოლშევიკურ-ქემალისტური ოკუპაციისა და იძულებითი გასაბჭოების შემდეგ, 1921 წლის მარტიდან, საქართველოს მთავრობის წევრებისა და ზოგიერთი სხვა ქართველი გენერლის მსგავსად ემიგრაციაში არწასულს და დარჩა საქართველოში. ამ პერიოდიდან დაწყებული ჩამოშორდა აქტიურ სამხედრო და საზოგადო მოღვაწეობას და ცხოვრობდა თავის მამულში, სამეგრელოში. მუშაობდა ზუგდიდის პედაგოგიურ ტექნიკუმში.

დიდი საბჭოური რეპრესიების დროს, 1938 წლის 2 იანვარს დააპატიმრეს, ანტისაბჭოთა განწყობებისა და მოღვაწეობის ბრალდებით გაასამართლეს და 10 წლით თავისუფლების აღკვეთა მიუსაჯეს. სხვა ვერსიით – დახვრიტეს. მისი საფლავი არ არსებობს.

ნაწილი III

საქართველოს თავდაცვის ძალების გენერლები და აღმირალები

1992 წ.

1. თამაზ დუმბაძე (1936-2016), ბრიგადის გენერალი (1992), გენერალ-ლეიტენანტი (1999). საქართველოს შეიარაღებული (თავდაცვის) ძალების პირველი გენერალი.
2. ზურაბ ნაირაშვილი (1941-1993), ბრიგადის გენერალი (1992)
3. ავთანდილ ცქიტიშვილი (1950-2013), ბრიგადის გენერალი (1992)
4. ჯემალ ჭუმბურიძე (1938-2019), ბრიგადის გენერალი (1992)
5. გიორგი (გია) ყარყარაშვილი (1966), ბრიგადის გენერალი (1992)
6. პაატა დათუაშვილი (1954-1995), ბრიგადის გენერალი (1992)
7. ივანე გურგენიძე (1941-2012), გენერალ-მაიორი (1992), გენერალ-ლეიტენანტი (1993)

1993 წ.

8. ზაურ უჩაძე (1952-2022), გენერალ-მაიორი (1993)
9. დავით მაისურაძე (1936-1993), გენერალ-მაიორი (1993)
10. გიორგი (გია) უჩავა (1954-2016), გენერალ-მაიორი
11. გენო ადამია (1936-1993), გენერალ-მაიორი (1993). **საქართველოს ეროვნული გმირი**
12. დიულა აბაშიძე (1941-2004), გენერალ-მაიორი (1993)
13. თამაზ ნადარეიშვილი (1954-2004), გენერალ-მაიორი (1993)

14. ალექსანდრე ბერიძე (1917-1996), გენერალ-მაიორი (1993)
15. ვალერი ქვარაია (1950), გენერალ-მაიორი (1993)
16. გუჯარ ყურაშვილი (1951), შინაგანი ჯარის გენერალ-მაიორი (1993)
17. ჟიული შარტავა (1944-1993) გენერალ-მაიორი (1993). **საქართველოს ეროვნული გმირი**
18. გიორგი ვაშაყიძე (1967), გენერალ-მაიორი (1993)
19. ვლადიმერ ჩიქოვანი (1938), შინაგანი ჯარის გენერალ-მაიორი (1993)
20. გურამ ნიკოლაიშვილი (1952), გენერალ-მაიორი (13.09.1993), გენერალ-ლეიტენანტი (1996)
21. ალექსანდრე შუშანაშვილი (1935-2000), იუსტიციის გენერალ-მაიორი (1993)
22. ბორის გრიგოლაშვილი (1933-1993), გენერალ-მაიორი (1993)
23. ბორის ივანოვი (1950-2017), გენერალ-მაიორი (1993)

1994 წ.

24. ნოდარ თათარაშვილი (1941), გენერალ-ლეიტენანტი (1994)
25. გივი მაგანია (1928-2013), იუსტიციის გენერალ-მაიორი (1994)
26. ვალერი ჩხეიძე (1948-2017), გენერალ-მაიორი (1994), გენერალ-ლეიტენანტი (1998)
27. რაჟდენ ბიწაძე (1937-1996), გენერალ-მაიორი (1994)
28. ასლან აბაშიძე (1938), გენერალ-მაიორი (1994)

1995 წ.

29. თენგიზ ეპიტაშვილი (1935-2003), გენერალ-მაიორი (1995)
30. თამაზ მენაბდე (1936-2003), გენერალ-მაიორი (1995)
31. ტარიელ ხითარიშვილი (1948), გენერალ-მაიორი (1995)
32. გიორგი თორაძე (1957), გენერალ-მაიორი (1995)
33. შოთა ბაიაძე (1944-2011), გენერალ-მაიორი (24.05.1995)
34. ნიკოლოზ გოგიტიძე (1960), იუსტიციის გენერალ-მაიორი (1995)
35. ნოდარ მუსხერიძე (1932-2004), გენერალ-მაიორი (1995)
36. თენგიზ რაზმაძე (1937-2015), გენერალ-მაიორი (1995)
37. თეიმურაზ ქავთარაძე (1937-2002), გენერალ-მაიორი (1995)
38. თენგიზ შუბლაძე (1953), გენერალ-მაიორი (1995)

1996 წ.

39. თემურ ლორია (1951), გენერალ-მაიორი (1996)
40. ზურაბ მეფარიშვილი (1936-2015), გენერალ-ლეიტენანტი (1997)

41. ვალერი ნაყოფია (1942), ავიაციის გენერალ-მაიორი (1996)
42. ალექსანდრე ჯავახიშვილი (1932-2017), კონტრ-ადმირალი (1996)
43. გიორგი კვინიკაძე (1946-2018), გენერალ-მაიორი (1996)
44. ემზარ ჭოჭუა (1951), გენერალ-მაიორი (1996)
45. ნუგზარსაჯია (1941-2002), გენერალ-მაიორი (1996), გენერალ-ლეიტენანტი (2001)

1997 წ.

46. რეზო გურგენიძე (1951-2012), გენერალ-მაიორი (1997)
47. ომარ ლეკვეიშვილი (1942-2017), გენერალ-მაიორი (1997), გენერალ-ლეიტენანტი (2000)
48. დავით სოხაძე (1960), გენერალ-მაიორი (1997)
49. ელბრუს ტოკაზოვი (1936-2013), გენერალ-მაიორი (1997)

1998 წ.

50. დავით თევზაძე (1949), გენერალ-მაიორი (1998), გენერალ-ლეიტენანტი (1999)
51. რომან დუმბაძე (1964-2012), გენერალ-მაიორი (1998)

1999 წ.

52. დევი ჭანკოტაძე (1961), გენერალ-მაიორი (1999), გენერალ-ლეიტენანტი (2012)

2000 წ.

53. ელგუჯა მემარიშვილი (1946), გენერალ-მაიორი (2000)
54. თენგიზ კონცელიძე (1954-2021), გენერალ-მაიორი (2000)
55. ვაჟა რამიშვილი (1945-2020), გენერალ-მაიორი (2000)

2001 წ.

56. გიგლა (ზურაბ) ირემაძე (1960-2004), გენერალ-მაიორი (2001), ვიცე-ადმირალი (2004)
57. კობა კობალაძე (1969), გენერალ-მაიორი (2001)
58. თენგიზ ოშხერელი (1951), გენერალ-მაიორი (2001)
59. ნუგზარ ქევხიშვილი (1957), გენერალ-მაიორი (2001)

2002 წ.

60. გიორგი (გია) ჯიქია (1950), ოუსტიციის გენერალ-მაიორი (2002)
61. თედო ჯაფარიძე (1946), გენერალ-მაიორი (2002)

62. გიორგი (გივი) იუკურიძე (1956), გენერალ-მაიორი (2002)

2003 წ.

63. ვლადიმერ იმნაძე (1954), ბრიგადის გენერალი (2003)

64. შალვა კუპატაძე (1956), ბრიგადის გენერალი (2003)

65. დიმიტრი ლეჟავა (1955), ბრიგადის გენერალი (2003)

66. ალექსანდრე მჭედლიშვილი (1961), ბრიგადის გენერალი (2003)

67. გელა უღრელიძე (1960), ბრიგადის გენერალი (2003)

68. თენგიზ აბულაძე (1953), გენერალ-მაიორი (2003)

69. სამსონ ქუთათელაძე (1964-2018), ბრიგადის გენერალი (2003)

70. ზაზა რუსაძე (1951-2022), ბრიგადის გენერალი (2003)

71. მირიან ჩიგოჯიძე (1955), ბრიგადის გენერალი (2003)

72. ამირან სალუქვაძე (1965), ბრიგადის გენერალი (2003)

73. გიორგი გოგაშვილი (1960), ბრიგადის გენერალი (2003)

74. მერაბ შურდია (1965), ბრიგადის გენერალი (2003)

75. პაატა ჯახუტაშვილი (1962), იუსტიციის გენერალ-მაიორი (2003)

2004 წ.

76. ვახტანგ კაპანაძე (1960), ბრიგადის გენერალი (2004) გენერალ-მაიორი (2013)

77. გიორგი რევაზიშვილი (1957), გენერალ-მაიორი (2004)

2005 წ.

78. კორნელი სალია (1965), ბრიგადის გენერალი (2005)

79. ჯიმი ზარიძე (1952), ბრიგადის გენერალი (2005)

2007 წ.

80. ზაზა გოგავა (1970), ბრიგადის გენერალი (2006), გენერალ-მაიორი (2008)

81. მამუკა ყურაშვილი (1970), ბრიგადის გენერალი (2007)

2008 წ.

82. დავით ნაირაშვილი (1964), ბრიგადის გენერალი (2008)

2012 წ.

83. გიორგი (გიგი) კალანდაძე (1980), ბრიგადის გენერალი (2012)

2014 წ.

84. ვლადიმერ ჩაჩიზაია (1971), ბრიგადის გენერალი (1914), გენერალ-მაიორი (2017), გენერალ-ლეიტენანტი (2019)

85. ლევან გამყრელიძე (1969), ბრიგადის გენერალი (2014)

86. გიორგი სურმავა (1958), ბრიგადის გენერალი (2014)

2017 წ.

87. გიორგი მათიაშვილი (1977), ბრიგადის გენერალი (2017), გენერალ-მაიორი (2020)

88. ზაზა ჩხაიძე (1974), ბრიგადის გენერალი (2017), გენერალ-მაიორი (2019)

89. შავლეგო ტაბატაძე (1977), ბრიგადის გენერალი (2017)

90. ლელა ჩიქოვანი (1971), თავდაცვის გენერალ-მაიორი (2017)

2018 წ.

91. გოჩა რატინი (1961), ბრიგადის გენერალი (2018), გენერალ-მაიორი (2022)

2019 წ.

92. ნიკოლოზ ჯანჯღავა (1970), ბრიგადის გენერალი (2019), გენერალ-მაიორი (2020)

93. შალვა ჯაბახიძე (1973), გენერალ-მაიორი (2019)

94. აბესალომ მანჯავიძე (1972), თავდაცვის გენერალ-მაიორი (2019)

95. ალექსანდრე კიკნაძე (1969), ბრიგადის გენერალი (2019)

96. მალხაზ მაკარაძე (1975), ბრიგადის გენერალი (2019)

97. ირაკლი ძნელაძე (1968), ბრიგადის გენერალი (2019)

2020 წ.

98. ჯონი ტატუნაშვილი (1976), ბრიგადის გენერალი (2020), გენერალ-მაიორი (2022)

99. დავით სუჯაშვილი (1976), თავდაცვის გენერალ-მაიორი (2020)

100. იოსებ ლოლაძე (1975), ბრიგადის გენერალი

101. ირაკლი ჭიჭინაძე (1977), ბრიგადის გენერალი (2020)

102. კახა ტაბატაძე (1977), ბრიგადის გენერალი (2020)

103. გელა გიორგაძე (1974), ბრიგადის გენერალი (2020)

- 104. მამია ზალახაძე (1977), ბრიგადის გენერალი (2020)
- 105. კობა გრიგოლია (1979), ბრიგადის გენერალი (2020)
- 106. როლანდ ძნელაძე (1981), ბრიგადის გენერალი (2020)
- 107. რომან ჯოხაძე (1968), ბრიგადის გენერალი (2020)

2022 წ.

- 108. გრიგოლ ჭელიძე (1979), ბრიგადის გენერალი (2022)
- 109. ალექსანდრე ფერიაშვილი (1970), თავდაცვის გენერალ-მაიორი (2022)

2023 წ.

- 110. გიორგი ბუბუნაური (1981), თავდაცვის გენერალ-მაიორი (2023)

საუკუნო ხსოვნა დაღუპულ და გარდაცვლილ 37 ქართველ გენერალს და 2 ადმირალს...

1992 წელი

თამაზ სევერიანეს პედიუმბაძე

(01.01.1936-25.08.2016)

ბრიგადის გენერალი (გენერალ-მაიორი) (12.08.1992)

გენერალ-ლეიტენანტი (19.12.1999)

დაიბადა ქალაქ თბილისში.

1954 წელს დაამთავრა თბილისის №71 საშუალო სკოლა და 1979 წელს საბჭოთა ვაჭრობის ინსტიტუტი ქალაქ მოსკოვში (დაუსწრებლად).

1954-1989 წლებში მუშაობდა თბილისის №1 სამკერვალო ქარხანაში, სადაც განვლო გრძელი გზა მუშიდან მომარაგების განყოფილების უფროსამდე.

1989 წელს აქტიურად ჩაერთო ეროვნულ-გამათავისუფლებელ მოძრაობაში. იყო ეროვნული გვარდიის ერთ-ერთი დამაარსებელთაგანი.

1991-1992 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1992 წლის 24 მაისს დაინიშნა თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ ზურგის დარგში. ამ თანამდებობაზე დანიშნისთანავე მიენიჭა „გვარდიის პოლკოვნიკის“ სამხედრო წოდება.

1992 წლის 12 აგვისტოს მიენიჭა „ბრიგადის გენერლის“ სამხედრო წოდება. თამაზ დუმბაძე არის დამოუკიდებელი საქართველოს ეროვნული არმიის პირველი გენერალი.

1993 წელს საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში გატარებული რეფორმების შესაბამისად, „ბრიგადის გენერლის“ წოდება შეიცვალა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდებით.

1994 წლიდან მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ.

1998-2004 წლებში იყო საქართველოს თავდაცვის მინისტრის განსაკუთრებულ დავალებათა ჯგუფის უფროსი.

2004 წელს გადადგა სამხედრო სამსახურიდან წლოვანების გამო.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში. მნიშვნელოვანი წვლილი მიუძღვის აფხაზეთის ომში დაღუპული მეზრძოლების იდენტიფიკაციისა და გადმოსვენების საქმეშიც.

იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

„ვახტანგ გორგასლის“ ორდენის სრული (სამივე ხარისხის) კავალერი. დაჯილდოებული იყო: „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის ორდენით (1993 წ.), „ვახტანგ გორგასლის“, III ხარისხის ორდენით (1995 წ.), „ვახტანგ გორგასლის“, I ხარისხის ორდენით (1998 წ.), აგრეთვე მედლით „მხედრული მამაცობისთვის“ (1997 წ.).

გარდაიცვალა თბილისში. დაკრძალულია საბურთალოს სასაფლაოზე. ავტორია წიგნისა „თქვენს გასაგონად, ბიჭებო“. (თბ., 1999).

ზურაბ შალვას ძე ნაირაშვილი
(04.02.1941-31.10.1993)
გენერალ-მაიორი (1993)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1960 წელს დაამთავრა თბილისის №45 საშუალო სკოლა და შემდგომი ცხოვრება სამხედრო კარიერას მიუძღვნა. 1967 წელს დაამთავრა ნოვოჩერკასკის საშუალო სამხედრო-პოლიტიკური სასწავლებელი და 1975 წელს ოფიცერთა უმაღლესი კურსები „ვისტრელ“-ი მოსკოვში.

1967-1970 წლებში მსახურობდა ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქში ასეულის მეთაურის მოადგილედ.

1970-1975 წლებში მსახურობდა საბჭოთა ჯარების დაჯგუფებაში გერმანიაში, ბატალიონის მეთაურის მოადგილედ.

1976-1978 წლებში მსახურობდა შორეული აღმოსავლეთის სამხედრო ოლქში, პოლკის მეთაურის მოადგილედ.

1978 წელს დაინიშნა შორეული აღმოსავლეთის სამხედრო ოლქის სასწავლო ცენტრის უფროსად.

შემდგომი სამსახურის გასაგვლელად 1986 წელს გადმოჰყავთ საქართველოში და 1989 წლამდე მსახურობდა საქართველო სსრ სამხედრო კომისარიატის სისტემაში – ქალაქ თბილისის საბურთალოს რაიონის სამხედრო კომისრის მოადგილედ – I განყოფილების უფროსად.

1991 წელს გავიდა თადარიგში წლოვანების გამო და აქტიურად ჩაერთო ეროვნულ-განმათავისუფლებელ მოძრაობაში. საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ თავის თანამოაზრეებთან ერთად აქტიურად შეუდგა ეროვნული შეიარაღებული ძალების ჩამოყალიბებას. ეროვნული გვარდიის ერთ-ერთი დამაარსებელთაგანია.

1991-1992 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის მთავარ სამმართველოში სამხედრო კონსულტანტად, მთავარი სამმართველოს საბრძოლო მომზადების განყოფილების უფროსად, ეროვნული გვარდიის შტაბის უფროსად.

1992 წლის აპრილში დაინიშნა ეროვნული გვარდიის (სწრაფი რეაგირების კორპუსის) ძალების სარდლის მოადგილედ.

1992 წლის 12 აგვისტოს მიენიჭა „ბრიგადის გენერლის“ სამხედრო წოდება.

1993 წელს „ბრიგადის გენერლის“ წოდება შეიცვალა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდებით.

1993 წლის მაისში დაინიშნა საქართველოს სამხედრო-საჰაერო და ჰაერსაწინააღმდეგო თავდაცვის ძალების სარდლად.

დაიღუპა 1993 წლის 31 ოქტომბერს, ერთ-ერთი სამხედრო ოპერაციის მსვლელობისას, სამეგრელოს რეგიონში. დაკრძალულია თბილისში, საბურთალოს სასაფლაოზე.

დაჯილდოებული იყო „ვახტანგ გორგასლის,, III ხარისხის ორდენით (1993 წ. სიკვდილის შემდეგ) და მედლებით.

თბილისში, სამგორის რაიონში, 2022 წლიდან არის გენერალ-მაიორ ზურაბ ნაირაშვილის სახელობის ქუჩა.

ავთანდილ ლევანის ძე ცქიტიშვილი
(26.07.1950-06.12.2013)
გენერალ-მაიორი (1993)

დაიბადა ქალაქ სარგანში (1957 წლიდან ქალაქი მარნეული). 1967 წელს დაამთავრა ქალაქ თბილისის №29 საშუალო სკოლა. 1969-1972 წლებში სწავლობდა თბილისის უმაღლეს სამეთაურო საარტილერიო სასწავლებელში, ხოლო 1978-1981 წლებში – ლენინგრადის კალინინის სახელობის საარტილერიო აკადემიაში.

1972-1973 წლებში მსახურობდა მე-13 გვარდიული სატანკო დივიზიის მე-6 მოტომსროლელი პოლკის არტილერიის მართვისა და დაზვერვის ოცეულის მეთაურად უნგრეთის სახალხო რესპუბლიკაში, ხოლო 1973-1975 წლებში – ამავე შენაერთის არტილერიის მართვისა და დაზვერვის ასეულის მეთაურად.

1975-1976 წლებში მსახურობდა შუა აზიის სამხედრო ოლქის I საარმიო კორპუსის 155-ე მოტომსროლელი დივიზიის 515-ე მოტომსროლელ პოლკში;

1976-1981 წლებში მსახურობდა შუა აზიის სამხედრო ოლქის I საარმიო კორპუსის 155-ე მოტომსროლელი დივიზიის 906-ე ცალკეული საარტილერიო დივიზიონის შტაბის უფროსად;

1981 წლიდან მსახურობდა ბალტიისპირეთის სამხედრო ოლქის მე-11 გვარდიული არმიის საარტილერიო ბრიგადის დივიზიონის მეთაურად;

1981-1985 წლებში მსახურობდა მე-40 სატანკო დივიზიის 886-ე გვარდიული საარტილერიო პოლკის შტაბის უფროსად;

1985-1986 წლებში მსახურობდა შორეული აღმოსავლეთის სამხედრო ოლქში (მონღოლეთის სახალხო რესპუბლიკაში).

1986-1989 წლებში მსახურობდა 129-ე დივიზიის საარტილერიო პოლკის მეთაურად;

1989-1991 წლებში მსახურობდა საქართველოს სამოქალაქო თავდაცვის შტაბში;

1989 წელს აქტიურად ჩაერთო ეროვნულ-გამათავისუფლებელ მოძრაობაში. იყო ეროვნული გვარდიის ერთ-ერთი დამაარსებელთაგანი.

1990 წლის 20 დეკემბრიდან, საქართველოს ეროვნული გვარდიის-შინაგანი ჯარების ჩამოყალიბების დღიდან, პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდიას წინადადებით დაანება თავი სსრკ შეიარაღებული ძალების შემადგენლობაში სამსახურს და დაინიშნა ახალი საქართველოს I ბრიგადის პირველ მეთაურად და დაევალი მისი ჩამოყალიბება და დაკომპლექტება. მას შემდეგ, რაც საქართველომ დამოუკიდებლობის გზაზე პირველი ნაბიჯების გადადგმა დაიწყო, ის არაერთი სახელმწიფოებრივად მნიშვნელოვანი საქმის, სასიკეთო წამოწყების სათავესთან იდგა.

სამი ათეული წლის წინ, მთავრობის დავალებით, სხვა ქართველოფიცრებთან ერთად, დაიწყო შეიარაღებული ძალებისთვის საფუძვლების ჩაყრა. საქართველოს უახლესი სამხედრო ისტორიის თვალის ერთი გადავლებითაც ნათლად ჩანს გენერალ ავთანდილ ცქიტიშვილის როლი სამხედრო საქმეში.

სწორედ მას ერგო პატივი ყოფილიყო 1991 წლის 26 მაისს, თბილისის „დინამოს“ სტადიონზე გამართული პირველი ეროვნული სამხედრო აღლუმის სარდლობა.

1991 წლის აგვისტოდან მსახურობდა საქართველოს ეროვნული გვარდიის სარდლის პირველ მოადგილედ;

1992 წლის იანვრიდან მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს მთავარი საბრძოლო სამმართველოს უფროსად.

1992 წლის თებერვლიდან იყო საქართველოს შეიარაღებული ძალების მთავარი შტაბის უფროსი; 1992 წლის 12 აგვისტოს მიენიჭა „ბრიგადის გენერლის“ სამხედრო წოდება. 1993 წელს „ბრიგადის გენერლის“ წოდება შეიცვალა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდებით.

1993 წლის მაისიდან მსახურობდა შეიარაღებული ძალების მთავარი შტაბის უფროსად-საქართველოს თავდაცვის მინისტრის პირველ მოადგილედ;

1993 წლის 26 მაისს სამხედრო აღლუმზე, თავდაცვის სამინისტროს კოლონებს გენერალი ავთანდილ ცქიტიშვილი ხელმძღვანელობდა. მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში.

1993 წელს სოხუმის დაცემის შემდეგ გადადგა დაკავებული თანამდებობიდან; 1997 წლის 8 აპრილს პრეზიდენტ ედუარდ შევარდნაძის თხოვნით დაბრუნდა სამსახურში სასაზღვრო ძალების შტაბის უფროსად-სახელმწიფო საზღვრის დაცვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილედ. ამ თანამდებობაზე იმსახურა 1999 წლის 31 დეკემბრამდე.

2000 წელს გახდა ვეტერანთა მოძრაობის აქტიური წევრი და ერთ-ერთი ლიდერი, „ძალოვანი სტრუქტურების ვეტერანთა ლიგისა“ და „საქართველოს ლეგიონის“ ერთ-ერთი დამფუძნებელი;

2013 წლიდან მუშაობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის ვეტერანთა საქმეების დეპარტამენტის უფროსის მრჩეველად.

იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (1999 წ.) და „ღირსების“ ორდენით.

გარდაიცვალა სამსახურებრივი მოვალეობის შესრულებისას. დაკრძალულია თბილისში, საბურთალოს სასაფლაოზე.

ჯემალ ალექსანდრეს ძე ჭუმბურიძე

(05.08.1938-08.05.2019)

გენერალ-მაიორი (12.08.1992)

გენერალ-ლეიტენანტი (12.12.1999)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1956 წელს დაამთავრა თბილისის №3 საშუალო სკოლა, ხოლო 1962 წელს – საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის ხიდებისა და გვირაბების მშენებლობის ფაკულტეტი.

შრომითი საქმიანობა დაიწყო 1962 წელს თბილისის ხიდმშენებელ ტრესტში ინჟინრად.

1971-1972 წლებში მუშაობდა საქართველოს სსრ მშენებლობის სამინისტროში განყოფილების უფროსად.

1973-1974 წლებში მუშაობდა „მთავარენერგოში“ განყოფილების უფროსად.

1974-1975 წლებში იყო თბილისის სარეზინო-ტექნიკური ნაკეთობების ქარხნის საამქროს უფროსი.

1976-1989 წლებში მუშაობდა საქართველოს „მხატვრული ფონდის“ კომბინატში მხატვარ-გამფორმებლად.

1989 წლიდან აქტიურად ჩაერთო ეროვნულ-განმათავისუფლებელ მოძრაობაში. იყო ეროვნული გვარდიის ერთ-ერთი დამაარსებელთაგანი.

1990-1991 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ, სადაც მიენიჭა გვარდიის პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1992-1993 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის მთავარი სამმართველოს უფროსად. 1992 წლის 12 აგვისტოს მიენიჭა „ბრიგადის გენერლის“ სამხედრო წოდება. 1993 წელს „ბრიგადის გენერლის“ წოდება შეიცვალა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდებით.

1993 წლის მარტში დაინიშნა თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ ჯარების მშენებლობისა და განთავსების დარგში.

1998-2002 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის მთავარი სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე.

2002 წლიდან გავიდა თადარიგში.

იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II და III ხარისხის ორდენით, აგრეთვე „ღირსების“ ორდენითა და 3 მედლით.

გარდაიცვალა 1999 წელს. დაკრძალულია თბილისში, საბურთალოს სასაფლაოზე.

გიორგი (გია) ნოდარის ძე ყარყარაშვილი

(31.10.1966)

გენერალ-მაიორი (1993)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1983 წელს დაამთავრა რკინიგზის №3 საშუალო სკოლა, ხოლო 1987 წელს – თბილისის უმაღლესი სამხედრო საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი.

1983-1990 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში ოცმეთაურად, საარტილერიო ბატარეის მეთაურად საბჭოთა ჯარების შემადგენლობაში გერმანიაში, საარტილერიო ბატარეის და დივიზიონის შტაბის უფროსად აზერბაიჯანსა და საქართველოში. ბოლო წოდება საბჭოთა არმიაში – უფროსი ლეიტენანტი.

1990 წელს აქტიურად ჩაერთო ეროვნულ-გამათავისუფლებელ მოძრაობაში. ეროვნული გვარდიის ერთ-ერთი დამაარსებელთაგანია. 1991 წლის დასაწყისში მის მიერვე შექმნილი ბატალიონ „თეთრი არწივის“ მეთაურია.

1992 წლის იანვრიდან ეროვნული გვარდიის სარდლის მოადგილეა, წოდებით – გვარდიის პოლკოვნიკი.

1992-1993 წლებში ეროვნული გვარდიის სარდალია.

1992 წლის აგვისტო-ოქტომბერში სარდლობდა საქართველოს შეიარაღებულ ძალებს აფხაზეთის ტერიტორიაზე. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში.

1992-1993 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის I ქვეითი ბრიგადის მეთაურად. 1992 წლის 14 სექტემბერს მიენიჭა „ბრიგადის გენერლის“ სამხედრო წოდება. 1993 წელს „ბრიგადის გენერლის“ წოდება შეიცვალა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდებით.

1993 წლის მარტი-მაისის პერიოდში – ეროვნული გვარდიის სწრაფი რეაგირების კორპუსის სარდალია.

1993 წლის 6 მაისს საქართველოს პარლამენტის დადგენილებით დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის მინისტრად.

აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე რუსეთ-საქართველოს 1992-1993 წლების ომის დასრულების შემდეგ, 1994-1995 წლებში, სწავლობდა მოსკოვში გენერალური შტაბის აკადემიაში. 1995 წლის 25 იანვარს, ქალაქ მოსკოვში, მასზე და გენერალ პაატა დათუაშვილზე განხორციელებული შეიარაღებული თავდასხმის შედეგად დაინვალიდა.

1998-1999 წლებში მუშაობდა საქართველოს სახალხო დამცველის აპარატის რწმუნებულად. 1999-2003 წლებში არჩეულ იქნა საქართველოს პარლამენტის წევრად.

2000 წლიდან არის საზოგადოებრივი ორგანიზაცია „ახალი მოძრაობის“ წევრი. 2004-2005 წლებში კვლავ იქნა არჩეული საქართველოს პარლამენტის წევრად. დატოვა პარლამენტი პირადი განცხადების საფუძველზე 2005 წლის მაისში.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ I ხარისხის ორდენით და 2 მედლით.

ამჟამად არის ვეტერანთა სამოქალაქო კავშირ „საქართველოს ლეგიონის“ თავმჯდომარე. ეწევა აქტიურ საზოგადოებრივ საქმიანობას. არჩეულია საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების საპატიო წევრად (2019 წ.). არის ავტორი წიგნისა „ეს ჩვენი სამშობლო იწვის“ (2009 წ.).

პაატა ნასყიდას ძე დათუაშვილი
(05.08.1954-25.01.1995)
გენერალ-მაიორი (26.10.1992)

დაიბადა ქალაქ ყვარელში. 1971 წელს დაამთავრა ყვარლის საშუალო სკოლა. 1975 წელს დაამთავრა თბილისის უმაღლესი სამხედრო საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი და 1988 წელს სამხედრო საარტილერიო აკადემია ქალაქ მოსკოვში. 1975-1978 წლებში მსახურობდა საცეცხლე ოცეულის და ბატარეის მეთაურად ბელარუსის სამხედრო ოლქში.

1978-1980 წლებში მსახურობდა ბატარეის მეთაურად გერმანიაში საბჭოთა ჯარების ჯგუფში.

1980-1981 წლებში მსახურობდა შუა აზიის სამხედრო ოლქში ტანკსაწინააღმდეგო ბატარეის მეთაურად.

1981 წლის თებერვალ-დეკემბერში მონაწილეობდა სამხედრო ოპერაციებში ავღანეთის დემოკრატიულ რესპუბლიკაში.

1982-1985 წლებში მსახურობდა ტანკსაწინააღმდეგო საარტილერიო დივიზიონის მეთაურის მოადგილედ ბელარუსის სამხედრო ოლქში.

1988-1990 წლებში მსახურობდა რეაქტიული არტილერიის დივიზიონის მეთაურად ბაიკალის სამხედრო ოლქში.

1990 წელს ბრუნდება საქართველოში და აქტიურად ებმება ეროვნულ-გამათავისუფლებელ მოძრაობაში. იყო საქართველოს ეროვნული საჯარისო ფორმირების – ეროვნული გვარდიის ერთ-ერთი დამაარსებელთაგანი.

1991 წელს დაინიშნა ეროვნული გვარდიის ბატალიონის მეთაურად და იმავე წელს მიენიჭა გვარდიის პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1992 წლის ივლის-ნოემბერში მსახურობდა ქართული ჯარის მთავარი შტაბის უფროსის პირველ მოადგილედ.

1992 წლის 26 ოქტომბერს მიენიჭა „ბრიგადის გენერლის“ სამხედრო წოდება. 1993 წელს „ბრიგადის გენერლის“ წოდება შეიცვალა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდებით. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში.

1992 წლის დეკემბრიდან 1993 წლის აპრილამდე სარდლობდა აფხაზეთში დისლოცირებულ მე-2 საარმიოკორპუსს.

1993 წლის აპრილში დაინიშნა შეიარაღებული ძალების სარდლის პირველ მოადგილედ, ხოლო 1993 წლის 22 მაისს თავდაცვის მინისტრის პირველ მოადგილედ.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში.

1994-1995 წლებში სწავლობდა მოსკოვში გენერალური შტაბის აკადემიაში. დაილუპა მოსკოვში, 1995 წლის 25 იანვარს, მასზე და გენერალ გია ყარყარაშვილზე განხორციელებული შეიარაღებული თავდასხმის დროს.

დაჯილდოებული იყო „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (1993 წ.) და „წითელი ვარსკვლავის“ ორდენებით (სსრკ). მიღებული ჰქონდა ავღანეთის ჯილდოები.

თბილისში, საბურთალოს რაიონში არის მისი სახელობის ქუჩა.

ივანე (ვანო) გრიგოლის ძე გურგენიძე

(22.11.1941-14.06.2012)

გენერალ-მაიორი (15. 10.1992)

გენერალ-ლეიტენანტი (15.02.1993)

დაიბადა ზესტაფონის რაიონის სოფელ ზოვრეთში. 1959 წელს დაამთავრა საშუალო სკოლა სოფელ საზანოში.

საშუალო სკოლის დამთავრებისთანავე მისი ცხოვრება და საქმიანობა მჭიდროდ იყო დაკავშირებული ჯართან.

1963 წელს დაამთავრა ომსკის საერთო საჯარისო სამეთაურო სამხედრო სასწავლებელი.

1971 წელს დაამთავრა მინსკის უმაღლესი საინჟინრო ჰაერსაწინააღმდეგო თავდაცვის ჯარების საზენიტო-სარაკეტო სასწავლებელი.

1963-1966 წლებში მსახურობდა ბელორუსიის სამხედრო ოლქში ოცმეთაურად.

1971-1972 წლებში მსახურობდა ჰაერსაწინააღმდეგო ჯარების მე-12 ცალკეულ არმიაში.

1978-1980 წლებში მსახურობდა იმავე არმიაში ინჟინრად, უფროს ინჟინრად.

1980-1985 წლებში მსახურობდა ჰაერსაწინააღმდეგო ჯარების ბაქოს სამხედრო ოლქში, კორპუსის სარაკეტო შეიარაღების სამსახურის უფროსად.

1985-1987 წლებში მსახურობდა ჰაერსაწინააღმდეგო ჯარების მე-19 ცალკეული არმიის საინჟინრო-სარაკეტო სამსახურის უფროსის მოადგილედ.

1987-1991 წლებში მსახურობდა იმავე არმიის შეიარაღების სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1991 წელს ვანო გურგენიძეს დიდხანს არ უფიქრია – გაწყვიტა ყოველგვარი კავშირი საბჭოთა არმიასთან და დაიწყო ახალი სამსახური დამოუკიდებელი საქართველოს ჯარში.

1992 წლის იანვარში ვანო გურგენიძე დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ შეიარაღების დარგში.

1992 წლის 15 ოქტომბერს მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდება.

უამრავი პრობლემა დააწვა გენერალ ვანო გურგენიძეს. ერთ-ერთი უმთავრესი იყო საქართველოს ერთიანი შეიარაღებული ძალების შექმნა, მისი ღირსეული შეიარაღება. საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ ყოფნის პერიოდში გენერალი ვანო გურგენიძე ყოველმხრივ უწყობდა ხელს საქმიანი კონტაქტების დამყარებას და სამხედრო თანამშრომლობას უკრაინასთან, თურქეთთან, აზერბაიჯანთან, სომხეთთან, ამერიკის შეერთებულ შტატებთან და სხვა სტრატეგიულ პარტნიორებთან. ყველა დავალებას, ყველა საქმეს გენერალი ვანო გურგენიძე ემსახურა უმწიკვლოდ, ჩვეული შემართებით, პატრიოტული თავდადებით.

1993 წლის 15 თებერვალს მიენიჭა გენერალ-ლეიტენანტის წოდება. 2000 წელს გავიდა თადარიგში.

ეს ენციკლოპედიურად განათლებული, სამხედრო საინჟინრო საქმის მაღალკვალიფიციური სპეციალისტი და სამაგალითო მეთაური ცხოვრებაში იყო თავმდაბალი, გამოირჩეოდა მდიდარი შინაგანი კულტურით და ტაქტით, სიდინჯითა და მშვიდი ხასიათით, მაგრამ საოცრად შეუპოვარი ხდებოდა, როცა გულგრილობას, უხამსობასა და უზნეობას წააწყდებოდა.

გენერალი ვანო გურგენიძე თავისი არაჩვეულებრივი ადამიანური თვისებებით, ნიჭითა და მაღალი პროფესიონალიზმით, სამხედრო აკადემიური ცოდნით გამოირჩეოდა არა მარტო თავის სამშობლოში, არამედ საზღვარგარეთის მეგობრულ ქვეყნებშიც, სადაც მას კარგად იცნობდნენ და აფასებდნენ, როგორც ბრწყინვალე პროფესიონალსა და პატიოსან ადამიანს.

დაჯილდოებული იყო „ვახტანგ გორგასლის“ ორდენის II ხარისხის ორი და III ხარისხის ორდენით. იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

გარდაიცვალა თბილისში. დაკრძალულია საბურთალოს სასაფლაოზე.

1993 წელი

ზაურ გიორგის ძე უჩაძე
(22.06.1952-19.06.2022)
გენერალ-მაიორი (15.02.1993)

დაიბადა ცაგერის რაიონის სოფელ უჩხერში. 1968 წელს დაამთავრა გალის რაიონის სოფელ მუხურის საშუალო სკოლა.

1973 წელს დაამთავრა თბილისის უმაღლესი საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი, ხოლო 1983 წელს – კალინინის სახელობის სამხედრო საარტილერიო აკადემია ლენინგრადში.

1973-1974 წლებში მსახურობდა ოცეულის მეთაურად თბილისის უმაღლეს საარტილერიო სასწავლებელში.

1974-1976 წლებში მსახურობდა ბატარეის მეთაურად.

1976-1980 წლებში მსახურობდა დივიზიონის შტაბის უფროსად ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქში.

1980 წლიდან სამხედრო სამსახურს აგრძელებს გერმანიის დემოკრატიულ რესპუბლიკაში, სადაც 1988 წლამდე მსახურობდა დივიზიონის მეთაურის თანამდებობაზე.

1988 წლიდან ბრუნდება საბჭოთა კავშირში და ინიშნება ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ ვოლგისპირეთი-ურალის სამხედრო ოლქში.

1990 წლიდან გადმოჰყავთ საქართველოში, სადაც 1990-1991 წლებში მსახურობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის სამოქალაქო თავდაცვის შტაბში ოპერატიული განყოფილების უფროსად.

1991 წლის დასაწყისიდან აქტიურად ებმება საქართველოს ეროვნული შეიარაღებული ძალების ჩამოყალიბების საქმეში. 1991 წლის აპრილიდან მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის ეროვნული გვარდიის – შინაგანი ჯარების ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ, შემდეგ – ბრიგადის მეთაურად.

1992 წლის აპრილში მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1992 წელს მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს მთავარი შტაბის ოპერატიული სამმართველოს უფროსად.

1992-1996 წლებში მსახურობდა II საარმიო კორპუსის სარდლის მოადგილედ, შემდეგ კორპუსის სარდლად და დასავლეთის მიმართულების სარდლად.

1996-1998 წლებში ეკავა საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მოადგილის და თავდაცვის სამინისტროს გენერალური ინსპექციის უფროსის თანამდებობა.

1998-2003 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს სხვადასხვა პასუხისმგებელ თანამდებობაზე.

2003 წელს დაინიშნა დავით აღმაშენებლის სახელობის საქართველოს თავდაცვის ეროვნული აკადემიის რექტორად.

2018 წლამდე მუშაობდა საარტილერიო კურსის პედაგოგად ეროვნულ სასწავლო ცენტრ „კრწანისში“.

იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში.

სამშობლოს დაცვაში გამოჩენილი მამაცობისა და მხედრული ვალის მოხდისათვის, სამხედრო სტრუქტურების ჩამოყალიბებაში შეტანილი დიდი წვლილისათვის, გენერალ-მაიორი ზაურ უჩაძე დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“, II და III ხარისხის ორდენებით და მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“.

გარდაიცვალა 2022 წლის 19 ივნისს. დაკრძალულია საბურთალოს სასაფლაოზე.

დავით ესტატეს ძე მაისურაძე
(10.01.1936-10.06.1993)
გენერალ-მაიორი (15.02.1993)

დაიბადა ონის რაიონის სოფელ წედისში. 1954 წელს დაამთავრა სოფელ წედისის საშუალო სკოლა. 1954-1957 წლებში სწავლობდა თბილისის სამხედრო სასწავლებელში. 1969 წელს დაამთავრა ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემიის დაზვერვის ფაკულტეტი.

1957-1962 წლებში მსახურობდა მოტომსროლელი ოცეულის, ხოლო 1962-1964 წლებში – ასეულის მეთაურად.

1964-1966 წლებში ეკავა სადაზვერვო ასეულის მეთაურის თანამდებობა, ხოლო 1969-1971 წლებში იყო მოტომსროლელი დივიზიის დაზვერვის უფროსი.

1971-1972 წლებში მსახურობდა მოტომსროლელი დივიზიის შტაბის დაზვერვის სამმართველოს უფროსად.

1972 წელს გადაჰყავთ შუა აზიის სამხედრო ოლქში, სადაც 1977 წლამდე მსახურობდა შუა აზიის სამხედრო ოლქის შტაბის სადაზვერვო სამმართველოს I განყოფილების უფროსად.

1977 წლიდან გადმოჰყავთ ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქში, სადაც 1979 წლამდე ეკავა ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქის შტაბის სადაზვერვო სამმართველოს I განყოფილების უფროსის თანამდებობა.

1979 წელს დაინიშნა ჯარების ცენტრალური ჯგუფის (ჩეხოსლოვაკია) დაზვერვის უფროსის მოადგილედ, ხოლო 1984-1987 წლებში მსახურობდა ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქის დაზვერვის უფროსის მოადგილედ.

1987 წელს გავიდა თადარიგში პოლკოვნიკის წოდებით.

1991 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. 1991-1992 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს დაზვერვის სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1992-1993 წლებში მსახურობდა შეიარაღებული ძალების მთავარი შტაბის დაზვერვის უფროსად.

1993 წელს დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების მთავარი შტაბის უფროსად – სარდლის პირველ მოადგილედ. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

გარდაიცვალა თბილისში, დაკრძალულია საბურთალოს სასაფლაოზე. თბილისში, სამგორის რაიონში 2022 წლიდან არის მისი სახელობის ქუჩა.

სიკვდილის შემდეგ, 1993 წელს, დაჯილდოვდა „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით.

გიორგი (გია) ალექსანდრეს მეუშვაგა
(16.12.1954-04.07.2016)
გენერალ-მაიორი (08.03.1993)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1971 წელს დაამთავრა ქალაქ თბილისის № 19 საშუალო სკოლა. 1975 წელს დაამთავრა თბილისის უმაღლესი სამეთაურო საარტილერიო სასწავლებელი.

1975-1977 წლებში მსახურობდა ოცეულის მეთაურად შორეულ აღმოსავლეთის სამხედრო ოლქში.

1977-1981 წლებში მსახურობდა დაზვერვის ასეულის მეთაურად საბჭოთა ჯარების დაჯგუფებაში გერმანიაში. 1981-1982 წლებში მსახურობდა დაზვერვის ასეულის მეთაურად ბელარუსის სამხედრო ოლქში.

1982-1984 წლებში მსახურობდა სადესანტო-მოიერიშე ბატალიონის მეთაურად შორეული აღმოსავლეთის სამხედრო ოლქში.

1984 წლიდან სამსახურს აგრძელებს საქართველოში. 1984-1986 წლებში მსახურობდა ქალაქ თბილისის ლენინის რაიონის სამხედრო კომისარიატის I განყოფილების უფროსის უფროს თანაშემწედ.

1986-1988 წლებში მსახურობდა რესპუბლიკის კომისარიატის I განყოფილების უფროსის უფროს თანაშემწედ.

1988 წელს მსახურობდა ქალაქ თბილისის კიროვის რაიონის სამხედრო კომისარის მოადგილედ – I განყოფილების უფროსად;

1988-1990 წლებში მსახურობდა საბურთალოს რაიონის სამხედრო კომისარის მოადგილედ – I განყოფილების უფროსად. ბოლო სამხედრო წოდება საბჭოთა არმიაში – პოდპოლკოვნიკი.

1988-1990 წლებში სწავლობდა ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემიაში მოსკოვში, მაგრამ სწავლა არ დაუმთავრებია, შეწყვიტა, დაბრუნდა საქართველოში და აქტიურად ჩაება ეროვნულ მოძრაობაში.

1991 წლიდან საქართველოს ეროვნული შეიარაღებული ძალების ფორმირებისა და კომპლექტაციის პროცესის მონაწილეა.

1991-1992 წლებში მსახურობდა დაზვერვისა და ეროვნული უშიშროების სამმართველოს უფროსის მოადგილედ;

1992 წელს დაინიშნა თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო პოლიციის სამმართველოს, ხოლო 1993 წლის დასაწყისიდან – მთავარი სამმართველოს უფროსად. ამავე პერიოდში, 1993 წლის 8 მარტს ენიჭება გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

2002-2003 წლებში მსახურობდა თავდაცვის ეროვნული აკადემიის პრორექტორად და რექტორის მოვალეობის შემსრულებლად.

2003-2004 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის სარდლის მოადგილედ.

2004 წლიდან გავიდა თადარიგში.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. იყო ცხინვალის რეგიონში საბრძოლო მოქმედებების და აფხაზეთში მიმდინარე რუსეთ-საქართველოს 1992-1993 წლების ომის მონაწილე – ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით და მედლებით.

გარდაიცვალა 2016 წლის 4 ივლისს, თბილისში, მძიმე ავადმყოფობის შემდეგ. დაკრძალულია თბილისში, საბურთალოს სასაფლაოზე.

გენო აკაკის პე ადამია

(08.03.1936-28.09.1993)

გენერალ-მაიორი (08.03.1993)

საქართველოს ეროვნული გმირი (27.09.2020)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე, გენერალ-მაიორი, აფხაზეთში მიმდინარე რუსეთ-საქართველოს 1992-1993 წლების ომის აქტიური მონაწილე, სამხედრო მეთაური და სახალხო ლიდერი. საქართველოს ეროვნული გმირი.

დაიბადა ქალაქ სენაკში. 1955 წელს დაამთავრა სენაკის 1-ლი საშუალო სკოლა. შემდეგ სწავლობდა მოსკოვის პოლიგრაფიული ინსტიტუტის ფილიალში, საიდანაც 1956 წლის 9 მარტის მოვლენებთან დაკავშირებით გარიცხეს. 1957-1991 წლებში მუშაობდა სხვადასხვა პოზიციებზე და თანამდებობებზე ქუთაისის, გაგრის, კრასნოდარისა და სოხუმის სამრეწველო საწარმოებსა და სამშენებლო ობიექტებზე.

1991 წლიდან იყო ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობის აქტიური მონაწილე, ხოლო 1992 წლიდან, აფხაზეთში დაწყებული რუსეთ-საქართველოს სამხედრო მოქმედებების დაწყების შემდეგ – სოხუმისა და აფხაზეთის სახალხო ლაშქრის საბრძოლო რაზმების ერთ-ერთი ორგანიზატორი და ლიდერი.

შეიარაღებული კონფლიქტის დაწყებისთანავე, 1992 წელს, გენო ადამიამ დაიწყო მოხალისეთა შეგროვება სოხუმის მოსალოდნელი აგრესიისაგან დაცვის მიზნით. ერთ-ერთი ყველაზე პოპულარული გენერალი, გენო ადამია 1993 წლის აგვისტოში 23-ე ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ დაინიშნა, იმავე წლის სექტემბერში კი – ბრიგადის მეთაურად და სოხუმის გარნიზონის უფროსად. მის სახელს უკავშირდება სოხუმის დასაცავად განხორციელებული თითქმის ყველა მნიშვნელოვანი და წარმატებული სამხედრო ოპერაცია. გენო ადამიასთან ერთად იბრძოდა მისი ორი ვაჟი.

1993 წლის 8 მარტს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

გენერალი გენო ადამია 1993 წლის 28 სექტემბერს დაიღუპა, სოხუმის დაცემიდან მეორე დღეს. იგი კვლასურის ხიდთან მოკლეს, როდესაც სოხუმში შესვლას ცდილობდა თავის თანამებრძოლებთან ერთად.

1993 წლის ნოემბერში, თანამებრძოლებმა მისი ცხედარი თბილისში გადმოსვენეს. დაკრძალულია თბილისში, საბურთალოს ძმათა სასაფლაოზე.

გენო ადამია სიკვდილის შემდეგ დაჯილდოვდა „ვახტანგ გორგასლის“ I (1994 წ.) და III ხარისხის (1993 წ.) ორდენებით.

2020 წლის 22 სექტემბერს, საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულებით, გენერალ გენო ადამიას საქართველოს ეროვნული გმირის წოდება მიენიჭა.

თბილისში, ჩუღურეთის რაიონში, აგრეთვე სენაკში, არის გენერალ-მაიორ გენო ადამიას სახელობის ქუჩები. იგივე თბილისში, გმირთა მოედანზე და სენაკში დაიდგა მისი ბიუსტი. გენერალ-მაიორ გენო ადამიას ბიუსტი დგას ზუგდიდშიც.

დიულა ვაჟას ძე აბაშიძე
(28.08.1941-2004)
გენერალ-მაიორი (15.03.1993)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1958 წელს დაამთავრა თბილისის №112 საშუალო სკოლა. შემდეგ დაამთავრა ბაქოს უმაღლესი საერთო-საჯარისო სამეთაურო სასწავლებელი 1962 წელს და ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემია 1975 წელს ქალაქ მოსკოვში.

მსახურობდა საბჭოთა არმიაში სხვადასხვა საშტაბო და სამეთაურო თანამდებობებზე უნგრეთში, ბელარუსში და შუა აზიის სამხედრო ოლქში, მეთაურობდა სამხედრო ნაწილებს, რომლებიც მონაწილეობდნენ ტაშკენტის აღდგენაში მიწისძვრის შემდეგ.

1975-1979 წლებში მსახურობდა პოლკის მეთაურის მოადგილედ ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქში, ხოლო 1979-1981 წლებში მივლინებულ იქნა ავღანეთში, ავღანეთის შეიარაღებული ძალების სამხედრო მრჩეველად.

1981-1986 წლებში მსახურობდა დივიზიის მეთაურის მოადგილედ შუა აზიის სამხედრო ოლქში.

1986-1991 წლებში მსახურობდა კორპუსის სარდლის მოადგილედ ოდესის სამხედრო ოლქში. ყირიმში პოლკოვნიკმა დიულა აბაშიძემ ჩამოაყალიბა საქართველოს სათვისტო მო, იყომისი გამგეობის პირველი პრეზიდენტი.

1991-1992 წლებში მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის სამოქალაქო თავდაცვის შტაბის უფროსის მოადგილედ, ხოლო 1992 წლიდან – თავდაცვის სამინისტროს კადრების სამმართველოს უფროსად.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. იყომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

1992 წლიდან იყოსამშვიდობო ძალების სარდალი ცხინვალის რეგიონში, ხოლო 1994 წლიდან სამეგრელოს რეგიონში.

1997 წელს დაინიშნა თავდაცვის სამინისტროს განსაკუთრებულ დავალებათა გენერლის თანამდებობაზე.

1998 წელს დაინიშნა თავდაცვის სამინისტროს პირად შემადგენლობასთან აღმზრდელობითი მუშაობის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

დაჯილდოებულია „წითელი ვარსკვლავის“ ორდენითა და მედლებით, აგრეთვე ავღანეთის ორდენით.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

თამაზ ვლადიმერის ძე ნადარეიშვილი

(19.07.1954-31.08.2004)

გენერალ-მაიორი (28.04.1993)

ქართველი პოლიტიკოსი, სახელმწიფო და სამხედრო მოღვაწე. პოლიტოლოგიის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, გაეროს საერთაშორისო ინფორმატიზაციის აკადემიის აკადემიკოსი, აფხაზეთის მეცნიერებათა აკადემიისა და კავკასიის საერთაშორისო აკადემიის აკადემიკოსი. საქართველოს პარლამენტის წევრი, აფხაზეთის უმაღლესი საბჭოს დეპუტატი, საქართველოს ეროვნული უშიშროების საბჭოს წევრი, გენერალ-მაიორი, აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარე, აფხაზეთის მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარე, ამავე დროს აფხაზეთის თავდაცვისა და უშიშროების საბჭოს თავმჯდომარე, საქართველოს სახელმწიფო მეთაურის მრჩეველი, საქართველოს მინისტრთა კაბინეტის ვიცე-პრემიერი.

დაიბადა ქალაქ გაგრაში. 1971 წელს დაამთავრა გაგრის პირველი საშუალო სკოლა, ხოლო შემდეგ, 1971-1974 წლებში, იყო თბილისის უმაღლესი სამხედრო საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებლის კურსანტი.

1981 წელს დაამთავრა სოხუმის უნივერსიტეტის ისტორიის ფაკულტეტი. პარალელურად, 1974-1979 წლებში მსახურობდა აფხაზეთის ასსრ (ავტონომიური საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკა) სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის გაგრის საქალაქო განყოფილებაში უშიშროების კომიტეტის სამთავრობო კავშირგაბმულობის განყოფილების თანამშრომლად;

1979-1990 წლებში მუშაობდა საქართველოს ალკვ გაგრის საქალაქო კომიტეტის განყოფილების გამგედ, კომპარტიის გაგრის ქალაქკომის ინსტრუქტორად, შემდეგ – განყოფილების გამგედ და მეორე მდივნად;

1990-1991 წლებში იყო საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს წევრი, ხელი აქვს მოწერილი საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის აქტზე (1991 წლის 9 აპრილი).

1992-1993 წლებში მუშაობდა აფხაზეთის მინისტრთა საბჭოს თავდაცვისა და უშიშროების საბჭოს თავმჯდომარედ;

1993 წელს იყო საქართველოს სახელმწიფოს მეთაურის მრჩეველი, ხოლო 1993-1995 წლებში – მინისტრთა კაბინეტის ვიცე-პრემიერი;

1993 წლის 28 აპრილს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

1995 წელს დაინიშნა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარედ. არჩეული იყო საქართველოს უზენაესი საბჭოს დეპუტატად (1990-1992 წწ.), საქართველოს მე-3 მოწვევის პარლამენტის წევრად (1992-1995 წწ.) და მე-5 მოწვევის პარლამენტის წევრად (1999-2003 წწ.).

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ I ხარისხის ორდენით (18.07.1993 წ.).

მინიჭებული აქვს გიორგი შერვაშიძის სახელობის სახელმწიფო პრემია (1998 წ.);

დაცული ჰქონდა სადოქტორო დისერტაცია თემაზე „ეთნიკური წმენდა და გენოციდი – აგრესიული სეპარატიზმის იარაღი“. არის აფხაზეთის პრობლემატიკაზე გამოცემული ოთხი წიგნის, რამდენიმე მონოგრაფიის და უამრავი პუბლიკაციის ავტორი.

გარდაიცვალა გულის შეტევით 2004 წლის 31 აგვისტოს, 50 წლის ასაკში. დაკრძალულია თბილისში, საბურთალოს სასაფლაოზე.

ალექსანდრე მიხეილის ძე ბერიძე
(17.12.1917-23.11.1996)
გენერალ-მაიორი (08.05.1993)

დაიბადა ოზურგეთის მაზრის სოფელ ერკეთში. 1931 წელს დაამთავრა სოფლის არასრული სკოლა. 1937 წელს დაამთავრა ბათუმის სამასწავლებლო ინსტიტუტის ისტორიის ფაკულტეტი, 1940 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ისტორიის ფაკულტეტის დაუსწრებელი განყოფილება, ხოლო 1941 წელს – ქალაქ ტვერის წითელი არმიის უმაღლესი სამხედრო პედაგოგიური ინსტიტუტი. 1950 წელს ამთავრებს სამხედრო-პოლიტიკურ აკადემია ქალაქ მოსკოვში და იქვე, 1955 წელს – სამხედროადიუნქტურას. 1956 წელს დაიცვა საკანდიდატო დისერტაცია და მიენიჭა ისტორიის მეცნიერებათა კანდიდატის ხარისხი. 1984 წლიდან პროფესორია.

1937-1939 წლებში მუშაობდა სოფლის სკოლის დირექტორად.

1940-1966 წლებში მსახურობდა საბჭოთა ჯარში. მონაწილეობდა II მსოფლიო ომში. 1941 წლიდან 1943 წლამდე მსახურობდა 369-ე მსროლელი დივიზიის პოლიტგანყოფილების უფროსის მოადგილედ.

1943-1945 წლებში მსახურობდა სამხედრო-პოლიტიკურ აკადემიასთან არსებულ პოლიტშემადგენლობის გადამზადების კურსების უფროსად.

1945 წელს მსახურობდა ამიერკავკასიის საფრონტო კურსების კათედრის გამგედ.

1946-1948 წლებში იყო ამიერკავკასიის პოლიტსამმართველოს ინსპექტორი.

1948-1952 წლებში მსახურობდა ოფიცერთა შემადგენლობის გადამზადების კურსების უფროსად. 1956 წელს დაინიშნა თბილისის საარტილერიო სასწავლებელში კათედრის უფროსად.

1966 წელს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1966-1991 წლებში მუშაობდა კავშირგაბმულობის საკავშირო ინსტიტუტის საქართველოს ფილიალის სამხედრო კათედრის უფროსად და საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სამხედრო კათედრის უფროსად.

1991 წელს მან შექმნა პირველი ქართული სამხედრო კათედრა საქართველოს ფიზიკური კულტურისა და აღზრდის ინსტიტუტში.

1968-1992 წლების პერიოდში მუშაობდა ომის, შრომის და შეიარაღებული ძალების ვეტერანთა საქართველოს რესპუბლიკური საბჭოს თავმჯდომარის პირველ მოადგილედ, ხოლო 1992-1996 წლებში – ამავე საბჭოს თავმჯდომარედ.

1992-1995 წლებში იყო საქართველოს პარლამენტის წევრი და ვეტერანთა კომისიის თავმჯდომარე. დაჯილდოებული იყო 3 „წითელი ვარსკვლავის“ და „სამამულო ომის“ I ხარისხის ორდენით (1985 წ.).

გარდაიცვალა და დაკრძალულია ქალაქ თბილისში.

ვალერი ლავრენტის ძე ქვარაია
(08.11.1950)

გენერალ-მაიორი (15.02.1993)

დაიბადა 1950 წლის 8 ნოემბერს ქალაქ გალში (აფხაზეთის ასსრ).

1967 წელს დაამთავრა სოფელ ჭუბურხინჯის საშუალო სკოლა.

1971 წელს დაამთავრა თბილისის უმაღლესი საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი და 1984 წელს – ლენინგრადის კალინინის სახელობის საარტილერიო აკადემია.

1971-1973 წლებში მსახურობდა საცეცხლე ოცეულის მეთაურად, ხოლო 1973-1974 წლებში – ბატარეის მეთაურად შუა აზიის სამხედრო ოლქში.

1974-1979 წლებში მსახურობდა საარტილერიო დივიზიონის მეთაურის მოადგილედ.

1979-1979 წლებში იყო საარტილერიო დივიზიონის მეთაურის მოადგილე – შტაბის უფროსი საბჭოთა ჯარების გერმანიის დაჯგუფებაში და საარტილერიო დივიზიონის მეთაური ჩრდილოეთ კავკასიის სამხედრო ოლქში.

1981-1985 წლებში მსახურობდა საარტილერიო პოლკის შტაბის უფროსად.

1985-1987 წლებში მსახურობდა საარტილერიო პოლკის მეთაურის მოადგილედ, ხოლო 1987-1991 წლებში – მოტომსროლელი პოლკის მეთაურად.

1991-1992 წლებში იყო ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქის მოტომსროლელი დივიზიის სარაკეტო ჯარებისა და არტილერიის უფროსი.

1992 წლიდან საქართველოს ეროვნული შეიარაღებული ძალების რიგებშია, სადაც დაინიშნა თავდაცვის სამინისტროს სარაკეტო ჯარებისა და არტილერიის უფროსად.

1992-1993 წლებში მსახურობდა II საარმიო კორპუსის სარდლის პირველ მოადგილედ, შემდეგ – სარდლად.

1993-1994 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს არტილერიის სამმართველოს უფროსად.

1998 წელს იყო საქართველოს შეიარაღებული ძალების სარაკეტო ჯარების და არტილერიის სარდლის პირველი მოადგილე, ხოლო 1999 წლის დასაწყისში დაინიშნა განსაკუთრებულ დავალებათა გენერლად.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა რუსეთ-საქართველოს ომებში საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში.

სამშობლოს დაცვისა და ერთიანობისათვის ბრძოლაში გამოჩენილი გმირობის, მამაცობისა და თავდადებისათვის დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით.

გუჯარამირანის მე ყურაშვილი

(01.06.1951)

გენერალ-მაიორი (12.07.1993)

დაიბადა კასპის რაიონის სოფელ ხოვლეში.

1967 წელს დაამთავრა სოფელ ხოვლეს საშუალო სკოლა. 1971 წელს დაამთავრა რიაზანის უმაღლესი სამეთაურო სამხედრო სასწავლებელი, ხოლო 1982 წელს – ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემია.

1971-1972 წლებში მსახურობდა ოცეულის მეთაურად იმიერბაიკალისპირეთის სამხედრო ოლქში. 1972 წელს დაინიშნა ასეულის მეთაურის მოადგილედ იმავე ოლქში, ხოლო 1973-1975 წლებში მსახურობდა იმავე ასეულის მეთაურად.

1975-1979 წლებში მსახურობდა ბატალიონის შტაბის უფროსად შორეული აღმოსავლეთის სამხედრო ოლქში.

1982-1984 წლებში მსახურობდა ბატალიონის მეთაურის თანამდებობაზე კარპატისპირეთის სამხედრო ოლქში.

1984-1985 წლებში მსახურობდა ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ ლენინგრადის სამხედრო ოლქში, ხოლო 1985-1987 წლებში იყო მოტომსროლელი პოლკის მეთაური შორეული აღმოსავლეთის სამხედრო ოლქში.

1987-1990 წლებში მსახურობდა ბრიგადის მეთაურად ციმბირის სამხედრო ოლქში, ხოლო 1990-1991 წლებში – საარმიო კორპუსის სარდლის მოადგილედ ურალ-ვოლგისპირეთის სამხედრო ოლქში.

1989 წელს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1991 წლის ბოლოს ჩამოვიდა საქართველოში და დაინიშნა შინაგანი ჯარების პოლკის მეთაურად.

1992-1993 წლებში მსახურობდა 23-ე მექანიზირებული ბრიგადის მეთაურად.

აქტიურად მონაწილეობდა რუსეთ-საქართველოს ომის საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს საომარი მოქმედებების დროს, ტამიშის ოპერაციის მსვლელობისას მძიმედ დაიჭრა.

1993-1994 წლებში მსახურობდა საქართველოს შინაგანი ჯარების I ოპერატიული ბრიგადის მეთაურად.

1994-1998 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის ძალების სახმელეთო ჯარების შტაბის უფროსად. 1998 წელს დაინიშნა სასწავლო ცენტრების ხელმძღვანელად.

1999 წელს დააპატიმრეს პრეზიდენტ ედუარდ შევარდნაძის წინააღმდეგ შეთქმულებაში მონაწილეობის ბრალდებით და მიუსაჯეს 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

2002 წელს გათავისუფლდა პატიმრობიდან.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II და III ხარისხის ორდენით და მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“, აგრეთვე „საპატიო ნიშნის“ და „წითელი ვარსკვლავის“ (სსრკ).

ჟიული კალისტრატეს ძეშარტავა
(07.03.1944-27.09.1993)

გენერალ-მაიორი (26.07.1993)

საქართველოს ეროვნული გმირი (27.09.2004)

ქართველი პოლიტიკური, სახელმწიფო და საზოგადო მოღვაწე, აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის მინისტრთა საბჭოსა და თავდაცვის საბჭოს თავმჯდომარე, გენერალ-მაიორი. საქართველოს ეროვნული გმირი.

დაიბადა ქალაქ სენაკში. 1951-1961 წწ. სწავლობდა სენაკის №2 საჯარო სკოლაში, რომელიც ამჟამად მის სახელს ატარებს. 1966 წელს საშუალო სკოლის ოქროს მედალზე დამთავრების შემდეგ, სწავლობდა პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში ავტომატიკისა და გამოთვლითი ტექნიკის ფაკულტეტზე. იგი აქტიურად მონაწილეობდა სტუდენტური სამეცნიერო კონფერენციების მუშაობაში. ინსტიტუტის წარჩინებით დამთავრების შემდეგ ჟიული შარტავა ჩაირიცხა ასპირანტურაში, მაგრამ ახალგაზრდა მეცნიერმა ვერ შეძლო აკადემიური კარიერის გაგრძელება – იგი უმაღლესი სასწავლებლის კომკავშირის (ალკკ) კომიტეტის მდივნად აირჩიეს და ამ დროიდან დაწყებული, მთლიანად საზოგადოებრივ-პოლიტიკურ მოღვაწეობაზე გადაერთო.

1969-1972 წწ. მუშაობდა ქალაქ თბილისის ორჯონიკიძის რაიონის კომკავშირის I მდივნად. 1973 წელს მუშაობდა საქართველოს კომკავშირის ცენტრალური კომიტეტის მდივნად, ხოლო 1973-1980 წლებში – საქართველოს კომკავშირის ცენტრალური კომიტეტის პირველ მდივნად. მის სახელს უკავშირდება შავნაბადაზე ახალგაზრდული კომპლექსის დაფუძნება. ბევრი ნოვატორული წამოწყება მიიყვანა ბოლომდე.

1980-1982 წლებში მუშაობდა საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის პროპაგანდისა და აგიტაციის განყოფილების გამგედ. 1982-1985 წლებში მუშაობდა საორგანიზაციო-პარტიული მუშაობის განყოფილების გამგედ.

1985-1987 წლებში მუშაობდა კომპარტიის რუსთავის საქალაქო კომიტეტის პირველ მდივნად. 1987-1988 წლებში იყო საქართველოს სსრ საბინაო-კომუნალური მეურნეობის მინისტრის პირველი მოადგილე.

1988-1990 წლებში მოსკოვში დაამთავრა საგარეო საქმეთა სამინისტროს დიპლომატიური აკადემია. ამავე პერიოდში ეწეოდა აქტიურ სამეცნიერო-კვლევით საქმიანობას საქართველოს ტექნიკურ უნივერსიტეტში, სადაც პროფესორ ნოდარ ლომინაძის ხელმძღვანელობით განაახლა და წარმატებით დაიცვა საკანდიდატო დისერტაცია თემაზე: „დისკრეტული წარმოების დაგეგმვისა და ოპტიმიზაციის, მოდელისა და მეთოდების კვლევა და დამუშავება“.

1990 წელს დაბრუნდა სამშობლოში. 1990 წელს მუშაობდა საქართველოს სახალხო კონტროლის კომიტეტის თავმჯდომარედ, ხოლო 1991-1992 წლებში – პოლიტექნიკური ინსტიტუტის ავტომატიკისა და ტელემექანიკის ფაკულტეტის უფროს მეცნიერ-მუშაკად.

1993 წლის შემოდგომისთვის, ჟიული გეგმავდა მონოგრაფიის „ოპტიმალური არჩევანი“ გამოცემას და სადოქტორო დისერტაციის წარდგენას თემაზე: „დისკრეტული პროცესების მოდელირება და ოპტიმიზაცია მართვაში“, მაგრამ ქვეყანაში პოლიტიკური ვითარების შეცვლამ ის კვლავ მოთხოვნადი გახადა საზოგადოებრივ-პოლიტიკურ ასპარეზზე – ამჯერად უკვე დამოუკიდებელი საქართველოს სამსახურში. 1992 წელს იგი აირჩიეს საქართველოს პარლამენტის წევრად რუსთავის მაჟორიტარული ოლქიდან.

მალე მას მოუწია უმნიშვნელოვანესი სახელმწიფო დავალების შესრულება – 1993 წლის 18 ივლისს აფხაზეთში მიმდინარე სამხედრო მოქმედებების დროს საქართველოს სახელმწიფოს მეთაურმა და უმაღლესმა მთავარსარდალმა ედუარდ შევარდნაძემ ჟიული შარტავა სრულიად მოულოდნელად აფხაზეთის მინისტრთა საბჭოსა და თავდაცვის საბჭოს თავმჯდომარედ დანიშნა და იგი ფრონტის წინა ხაზზე გააგზავნა. აქვე მიენიჭა მას გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

ჟიული შარტავა აქტიურად შეუდგა თავის მოღვაწეობას აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის ხელმძღვანელის რანგში. მაგრამ მისი სწრაფვა და მონდომება, როგორმე შეეჩერებინა ძმათამკვლელი ომი და აფხაზეთში მშვიდობა დაემყარებინა, ამას გამოდგა – მოვლენები სულ სხვა სცენარით განვითარდა.

შემდეგ იყო სოხუმის დაცვის გმირული ეპოპეა, რომლის შუაგულში გენერალი ჟიული შარტავა იდგა. მან ყველაფერი გააკეთა იმისათვის, რომ სრულიად საქართველო დაერაზმა მომხდურთა წინააღმდეგ საბრძოლველად.

დაიღუპა 1993 წლის 27 სექტემბერს, სოხუმის დაცემის დღეს. იგი წამებით მოკლეს სეპარატისტებმა. დაკრძალულია თბილისში, ვაკის სასაფლაოზე.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ I ხარისხის ორდენით (1993 წ. სიკვდილის შემდეგ). 2004 წელს მას საქართველოს ეროვნული გმირის წოდება მიენიჭა.

სენაკში შეიქმნა ჟიული შარტავას მუზეუმი. მისი სახელი მიენიჭა ქუჩებს და გამზირებს და საჯარო სკოლებს თბილისში, ქუთაისში, ბათუმში, რუსთავში. დაიდგა ძეგლები რუსთავსა და სენაკში, ხოლო ბიუსტები – თბილისსა და ზუგდიდში.

2014 წელს, საქართველოს ტექნიკურ უნივერსიტეტში დაფუძნდა ჟიული შარტავას სახელობის სახელმწიფო პოლიტიკის და მართვის სადოქტორო სკოლა.

გიორგი გიულაშვილი

(27.02.1967)

გენერალ-მაიორი (18.08.1993)

დაიბადა სამტრედიის რაიონის სოფელ დიდ ჯიხაიშში. 1984 წელს დაამთავრა სოფლის სკოლა. 1985-1987 წლებში მსახურობდა საბჭოთა ჯარში.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ეროვნულ-განმათავისუფლებელ მოძრაობაში. 1989-1990 წლებში იყო სამხედრო ეროვნული ფორმირება „მხედრიონის“ ერთ-ერთი შემქმნელი და სამტრედიის რეგიონალური ორგანიზაციის ხელმძღვანელი.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. აფხაზეთის რეგიონში მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის მსვლელობისას თავდაპირველად მეთაურობდა გაგრის „მხედრიონის“ ფორმირებას, შემდეგ – ოჩამჩირის სამხედრო ფორმირებას.

1993-1994 წლებში იყო საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მოადგილე განსაკუთრებულ სიტუაციებში და სამოქალაქო თავდაცვაში.

1993 წლის 18 აგვისტოს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

2001-2002 წლებში მსახურობდა დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა თანამეგობრობის (დსთ) ქვეყნების შეიარაღებული ძალების სამხედრო თანამშრომლობის საკოორდინაციო შტაბის საქართველოს სამხედრო ძალების მუდმივ წარმომადგენლად ქალაქ მოსკოვში.

დაამთავრა ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემია და გენერალური შტაბის სამხედრო აკადემია ქალაქ მოსკოვში.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1993 წ.).

ვლადიმერ ოქროპირის ძე ჩიქოვანი

(01.10.1938)

გენერალ-მაიორი (30.08.1993)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1956 წელს დაამთავრა ადმირალ ნახიმოვის სახელობის თბილისის სამხედრო-საზღვაო სასწავლებელი. 1959 წელს დაამთავრა კრონშტადტის კავშირგაბმულობის სამხედრო-საზღვაო სასწავლებელი, ხოლო 1979 წელს – მოჟაისკის სახელობის ლენინგრადის სამხედრო-საინჟინრო აკადემია.

1959-1960 წლებში მსახურობდა შავი ზღვის ფლოტის კავშირგაბმულობის ჯგუფის უფროსად.

1960-1966 წლებში მსახურობდა კოსმოსურ პოლიგონ „ბაიკონურზე“.

1966-1974 წლების პერიოდში მსახურობდა სამეთაურო-გამზომ კომპლექსზე სამეთაურო-საინჟინრო თანამდებობაზე.

1974-1979 წლებში მსახურობდა სამხედრო ნაწილის მეთაურად კამჩატკაზე.

1979-1986 წლებში მსახურობდა საქართველოში, იყო ტრექტორიულ-ტელემეტრიული განყოფილების უფროსი სამეთაურო-გამზომ კომპლექსზე.

1987-1992 წლებში მუშაობდა საქართველოს ფიზკულტურის ინსტიტუტში სამხედრო კათედრის უფროსის მოადგილედ.

1992 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. 1992-1993 წლებში იყო სახელმწიფოს მეთაურის მთავარი სამხედრო მრჩეველი.

1993-1995 წლების პერიოდში მსახურობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს შინაგანი ჯარების მთავარი სამმართველოს უფროსად და შინაგანი ჯარების სარდლად.

1995 წლიდან მსახურობდა მოსკოვში დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა თანამეგობრობის (დსთ) სამხედრო კოორდინაციის შტაბში, ამავდროულად ასრულებდა რუსეთის ფედერაციაში საქართველოს სამხედრო ატაშეს მოვალეობებს.

2000 წელს გადადგა სამხედრო სამსახურიდან. ცხოვრობს ქალაქ მოსკოვში.

გურამ გიორგის პენიკოლაშვილი
(03.11.1952)

გენერალ-მაიორი (13.09.1993)
გენერალ-ლეიტენანტი (24.05.1996)

დაიბადა ქალაქ ქობულეთში. 1970 წელს დაამთავრა ქობულეთის №1 საშუალო სკოლა, 1974 წელს – თბილისის უმაღლესი საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი, ხოლო 1991 წელს – ლენინგრადის კალინინის სახელობის საარტილერიო აკადემია.

1974-1976 წლებში მსახურობდა საარტილერიო ოცეულის მეთაურად, ხოლო 1976-1980 წლებში – საარტილერიო ბატარეის მეთაურად.

1980-1984 წლებში მსახურობდა მე-7 გამაგრებული რაიონის ცალკეული საარტილერიო დივიზიონის შტაბის უფროსად. 1984 წელს დაინიშნა საარტილერიო დივიზიონის მეთაურად.

1986-1987 წლებში მსახურობდა შტაბის უფროსად გამაგრებული რაიონის არტილერიის უფროსად, ხოლო 1987-1989 წლებში – შტაბის უფროსად – მე-7 გამაგრებული რაიონის უფროსის მოადგილედ.

1989-1990 წლებში იყო ქალაქ თბილისში დისლოცირებული მე-100 გვარდიული დივიზიის სათადარიგო სასწავლო საარტილერიო პოლკის მეთაური, შემდეგ – დივიზიის სარაკეტო და საარტილერიო ჯარების მეთაური.

1991-1992 წლებში მსახურობდა კორპუსის არტილერიის უფროსად. 1992 წელს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1992 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. 1993 წლის 13 სექტემბერს მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდება.

1992-2004 წლებში მსახურობდა მე-11 მოტომსროლელი ბრიგადის მეთაურად, მთავარი ოპერატიული სამმართველოს უფროსის პირველ მოადგილედ, მთავარი ოპერატიული სამმართველოს უფროსად, საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის უფროსად, თავდაცვის მინისტრის პირველ მოადგილედ, დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა თანამეგობრობის (დსთ) სამხედრო თანამშრომლობის კოორდინაციის შტაბის უფროსის მოადგილედ.

1996 წლის 24 მაისს მიენიჭა გენერალ-ლეიტენანტის წოდება.

2004 წლიდან თადარიგშია.

აქტიურად მონაწილეობდა აფხაზეთში მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომში ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

დაჯილდოებულია „სსრკ შეიარაღებულ ძალებში სამსახურისათვის“ III ხარისხის ორდენით, შრომის წითელი დროშის ორდენით (1989 წ.) (სსრკ) და „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის (1996 წ.) ორდენით.

ამჟამად ცხოვრობს თბილისში და აგრძელებს აქტიურ საზოგადო ცხოვრებას. არის პოლიტიკური პარტია „საქართველოს პატრიოტთა ალიანსის“ წევრი და მედიაკავშირი „ობიექტივის“ ეთერში მიმდინარე ყოველკვირეული სამხედრო-ანალიტიკური გადაცემის „თუ გინდა მშვიდობა“ (Si vis pacem) ავტორი და წამყვანი.

ალექსანდრე (ალე) ამირანის ძე შუშანაშვილი
(23.07.1935-13.04.2000)
იუსტიციის გენერალ-მაიორი (13.10.1993)

დაიბადა დაბა თიანეთში. 1953 წელს დაამთავრა თიანეთის საშუალო სკოლა, ხოლო 1958 წელს – სტალინის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი.

1958 წლიდან კომკავშირულ და პარტიულ სამუშაოზე. 1958-1961 წლებში მუშაობდა საქართველოს კომკავშირის თიანეთის რაიკომის მეორე მდივნად, შემდეგ – პარტიის რაისაბჭოს აღმასკომის თავმჯდომარედ.

1962-1964 წლებში იურიდიულ მეცნიერებათა საკავშირო ინსტიტუტის ასპირანტია;

1965-1970 წლებში ეწეოდა მეცნიერულ მუშაობას.

1970-1976 წლებში მუშაობდა საქართველოს სსრ პროკურატურაში განყოფილების უფროსად, რესპუბლიკის პროკურორის მოადგილედ.

1976-1987 წლებში ეკავა საქართველოს სსრ პროკურორის მოადგილისა და იუსტიციის მინისტრის თანამდებობები.

1987-1990 წლებში ეწეოდა მეცნიერულ მოღვაწეობას სამართლის ინსტიტუტის კვლევით ცენტრში.

1990-1992 წლებში მუშაობდა საქართველოს რესპუბლიკის გენერალური პროკურორის მოადგილედ, ხოლო 1992-1994 წლების პერიოდში – საქართველოს მთავარ სამხედრო პროკურორად – გენერალური პროკურორის მოადგილედ.

1994-2000 წლებში მუშაობდა საქართველოს პროკურატურის სასწავლო ცენტრის უფროსად. არჩეული იყო საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს დეპუტატად. მინიჭებული ჰქონდა იურიდიულ მეცნიერებათა კანდიდატის სამეცნიერო ხარისხი.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში. მიღებული აქვს „შრომის წითელი დროშის“ ორდენი (სსრკ).

ბორის არკადის ძე გრიგოლაშვილი
(26.10.1933-29.10.1993)
გენერალ-მაიორი (26.10.1993)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1947 წელს დაამთავრა თბილისის №25 საშუალო სკოლა.

1947-1951 წლებში სწავლობდა თბილისის ტოპოგრაფიულ ტექნიკუმში. 1951-1953 წლებში მუშაობდა ტექნიკოს-ტოპოგრაფად.

1953-1956 წლებში სწავლობდა თბილისის ქვეით სასწავლებელში. 1956-1989 წლებში საბჭოთა არმიაში სამხედრო სამსახურის გავლისას ეკავა სხვადასხვა თანამდებობები, მათ შორის იყო ოცმეთაური, ასმეთაური, პოლკის შტაბის უფროსის მოადგილე, ბატალიონის შტაბის უფროსი, ბატალიონის მეთაური, პოლკის შტაბის უფროსი – მეთაურის მოადგილე, სამოქალაქო თავდაცვის შტაბის უფროსი.

1980 წელს ენიჭება პოლკოვნიკის წოდება.

1988 წლამდე მსახურობდა საბჭოთა არმიაში. გადადგა სამხედრო სამსახურიდან ასაკის გამო.

1988-1992 წწ. იმყოფებოდა თადარიგში, მუშაობდა გაერთიანება „საქავტოგაზში“ სამხედრო-სამოხილიზაციო და სამოქალაქო თავდაცვის განყოფილების უფროსად.

1992 წლიდან მსახურობდა ქართულ არმიაში. იყო ეროვნული გვარდიის მთავარი სამმართველოს შტაბის უფროსის მოადგილე – ოპერატიული სამმართველოს უფროსი.

1992-1993 წლებში ბორის გრიგოლაშვილი მონაწილეობდა რუსეთ-საქართველოს ომის საბრძოლო მოქმედებებში აფხაზეთსა და ცხინვალის რეგიონი. მისი ხელმძღვანელობით დაიგეგმა და წარმატებით განხორციელდა მრავალი სამხედრო ოპერაცია.

1993 წლიდან აფხაზეთის ტერიტორიაზე მოქმედი I საარმიო კორპუსის შტაბის უფროსის პირველი მოადგილეა. აქვე ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება.

1993 წლის 26 ოქტომბერს სენაკის მისადგომებთან გამართულ ბრძოლაში მძიმედ დაიჭრა და ბრძოლაში მიღებული ჭრილობისგან 29 ოქტომბერს გარდაიცვალა ქუთაისის ჰოსპიტალში.

„ერისა და სამშობლოს წინაშე განსაკუთრებული დამსახურებისათვის, თავდადებისა და თავგანწირვისათვის, სამშობლოს დაცვისა და ერთიანობისათვის ბრძოლებში გამოჩენილი გმირული თავდადებისა და მამაცობისათვის, უნარიანი ხელმძღვანელობით უზრუნველყოფილი სამხედრო ნაწილებისა და ქვედანაყოფების წარმატებისათვის, შემუშავებული და განხორციელებული საბრძოლო ოპერაციებისათვის“ გენერალ-მაიორი ბორის გრიგოლაშვილი სიკვდილის შემდეგ დაჯილდოვდა ვახტანგ გორგასლის I ხარისხის ორდენით.

დაკრძალულია თბილისში.

ბორის ემანუელის პეიჯანოვი
(14.10.1943-06.08.2017)
გენერალ-მაიორი (02.11.1993)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1961 წელს დაამთავრა ქალაქ თბილისის №3 საშუალო სკოლა.

1962-1963 წლებში გადიოდა სავალდებულო სამხედრო სამსახურს ჰაერსაწინააღმდეგო თავდაცვის ჯარებში. ჯარიდან დაბრუნების შემდეგ მუშაობდა მძღოლად კავშირგაბმულობის კვანძში.

მისი შემდგომი ცხოვრების გზა დაკავშირებულია შინაგან საქმეთა და თავდაცვის სამინისტროების სისტემასთან, სადაც გაიარა გრძელი კარიერული გზა მილიციის რიგითიდან და უმცროსი ინსპექტორიდან გენერალ-მაიორამდე და მთავარი სამმართველოს უფროსამდე.

1977-1982 წლებში სწავლობდა საკავშირო შინაგან საქმეთა სამინისტროს მილიციის აკადემიის როსტოვის პირველ – „შინაგან საქმეთა სამინისტროსა და სისხლის სამართლის სამმეზროს ხელმძღვანელი კადრების“ ფაკულტეტზე.

წლების განმავლობაში ხელმძღვანელობდა შინაგან საქმეთა ორგანოებში მოკვლევის და ოპერატიულ-სამმეზრო საქმიანობას.

1983-1987 წლებში ეკავა ქალაქ თბილისის შინაგან საქმეთა მთავარი სამმართველოს 26 კომისრების რაიონის მილიციის რაიონული განყოფილების უფროსის მოადგილის თანამდებობა, ხოლო 1988-1991 წლებში იყო იმავე განყოფილების უფროსი.

1991-1992 წლებში იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს კრიმინალური პოლიციის უფროსი. მინიჭებული ჰქონდა მილიციის პოლკოვნიკის წოდება.

1993 წლიდან საქართველოს თავდაცვის სისტემაშია. 1993-1994 წლებში მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო პოლიციის მთავარი სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე.

1993 წლის 2 ნოემბერს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

1995 წელს გადის თადარიგში, ტოვებს საქართველოს და საცხოვრებლად გადადის რუსეთში, ქალაქ მოსკოვში. 1995-2003 წლებში მუშაობდა რუსეთის ფედერაციის შინაგან საქმეთა სამინისტროსა და გენერალური პროკურატურის საპასუხისმგებლო თანამდებობებზე.

2004 წელს უკვე მეორედ გადის თადარიგში. თადარიგში გასვლის შემდეგ ეწეოდა აქტიურ საზოგადოებრივ ცხოვრებას და პერიოდულად ჩამოდიოდა საქართველოში. როგორც ასურელი ეროვნების მოღვაწე, იყო ასურელთა მსოფლიო კონგრესის თავმჯდომარე.

2006 წლის ზაფხულში, თბილისში ერთ-ერთი ჩამოსვლის დროს, საკუთარ სახლში დაპატიმრებულ იქნა ნარკოტიკული საშუალების შეძენა-შენახვისა და საბრძოლო მასალის უკანონო შენახვის ბრალდებით. ივანოვმა ციხეში ექვსი თვე გაატარა.

2006 წლის 30 დეკემბერს სასამართლომ აღკვეთის ღონისძიება გირაოთი შეუცვალა. გირაოს გადახდის შემდეგ ივანოვმა საპრობილე დატოვა და მოსკოვში გადავიდა საცხოვრებლად.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 26 ივლისის განაჩენით, ბორის ივანოვი ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა 8 წლით თავისუფლების აღკვეთა. თუმცა, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2014 წლის 3 აპრილის განაჩენით გამამტყუნებელი განაჩენი გაუქმდა და გენერალი ბორის ივანოვი გამართლდა.

იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში. სამხედრო პოლიცია საქართველოს შეიარაღებული ძალების ერთ-ერთი ბოლო სამხედრო შენაერთი იყო, რომელმაც 1993 წლის სექტემბრის ბოლოს დატოვა სოხუმი.

სიცოცხლის ბოლო წლები ცხოვრობდა მოსკოვში, სადაც გარდაიცვალა კიდევ მძიმე ავადმყოფობის შემდეგ, 2017 წლის 6 აგვისტოს. დაკრძალულია იქვე.

1994 წელი

ნოდარ ივანეს ძე თათარაშვილი
(13.01.1941)

გენერალ-მაიორი (16.01.1994)

გენერალ-ლეიტენანტი (1996)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაამთავრა თბილისის უმაღლესი საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი, ხოლო 1981 წელს – ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემია.

1958-1984 წლებში საბჭოთა არმიაში მსახურობდა სხვადასხვა საშტაბო და სამეთაურო თანამდებობებზე.

1984-1992 წლებში მსახურობდა აჭარის ასსრ სამხედრო კომისრად. ამავე პერიოდში არჩეული იყო აჭარის ასსრ უმაღლესი საბჭოს დეპუტატად.

1993 წლიდან მსახურობდა დამოუკიდებელი საქართველოს შეიარაღებული ძალების მთავარი შტაბის უფროსის მოადგილედ.

1993-1994 წლებში მსახურობდა საქართველოს მხრიდან ცხინვალის რეგიონში სამშვიდობო ძალების სარდლად.

1994 წლის 16 იანვარს მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდება და დაინიშნა თავდაცვის მინისტრის პირველ მოადგილედ.

1994-1996 წლებში მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების მთავარი შტაბის უფროსის თანამდებობაზე. 1996 წელს მიენიჭა გენერალ-ლეიტენანტის წოდება.

1996-1998 წლებში მსახურობდა საქართველოს მთავარ სამხედრო კომისრად. იყო თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო კოლეგიის წევრი.

2001 წლიდან თადარიგშია. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. მიღებული აქვს „წითელი ვარსკვლავის“ ორდენი და სხვა სახელმწიფო ჯილდოები.

გიორგი ვლადიმერის ძე ძაგანია
(18.11.1928-2013)
იუსტიციის გენერალ-მაიორი (19.05.1994)

დაიბადა ქალაქ ქუთაისში. 1953-1958 წლებში მუშაობდა საქართველოს სსრ იუსტიციის სამინისტროში. 1958 წელს სამუშაოდ გადადის საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სასჯელაღსრულების სისტემაში.

1964 წლიდან საქართველოს სსრ პროკურატურის სისტემაშია, მუშაობდა სხვადასხვა თანამდებობებზე – სასჯელაღსრულების განყოფილების პროკურორად, საგამომიებო განყოფილების უფროსის მოადგილედ, სასჯელაღსრულების სისტემაში კანონიერების ზედამხედველობის განყოფილების უფროსად.

იყო გენერალური პროკურატურის კოლეგიის წევრი.

1977-1979 წლებში მუშაობდა ქალაქ რუსთავის პროკურორად.

1979-1992 წლებში გენერალურ პროკურატურაშია – ეკავა უფროსი პროკურორისა და საგამომიებო სამმართველოს უფროსის თანამდებობები.

1992-1997 წლებში მუშაობდა საქართველოს მთავარი სამხედრო პროკურორის პირველ მოადგილედ. ამავე პერიოდში, 1994 წლის 19 მაისს, ენიჭება იუსტიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1998 წელს გავიდა თადარიგში ასაკის გამო.

ვალერი სერგოს ძე ჩხეიძე
(26.09.1948-16.08.2017)
გენერალ-მაიორი (06.06.1994)
გენერალ-ლეიტენანტი (27.09.1998)

დაიბადა მაიაკოვსკის რაიონის სოფელ ქვედა დიმში, სამხედრო მოსამსახურის ოჯახში. დაამთავრა თბილისის პუშკინის სახელობის სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტი ისტორიის სპეციალობით 1974 წელს, სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის უმაღლესი სკოლის ოპერატიული შემადგენლობის კურსები ტაშკენტში 1976 წელს და მოსკოვის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის უმაღლესი სკოლა 1984 წელს.

1966-1971 წლებში მუშაობდა მუშად. 1972-1973 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში, მოსკოვის ოლქის ჰაერსაწინააღმდეგო თავდაცვაში;

1973-1974 წლებში იყო ქალაქ თბილისის ერთ-ერთი საშუალო სკოლის პედაგოგი.

1974-1975 წლებში მუშაობდა თბილისის ტურისტული მოგზაურობის ბიუროს ინსტრუქტორად.

1975 წლიდან უშიშროების ორგანოებშია. 1975-1982 წლებში მსახურობდა საქართველოს სსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტში სხვადასხვა თანამდებობაზე.

1984-1987 წლებში იმყოფებოდა ავღანეთში სპეციალური დავალებით.

1987-1991 წლებში მსახურობდა საქართველოს სსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის სისტემის აპარატში.

1991 წელს დაინიშნა საქართველოს სსრ შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისხლის სამართლის სამმეზროს სამმართველოს უფროსის მოვალეობის შემსრულებლად.

1991-1992 წლებში მსახურობდა საქართველოს უშიშროების სამინისტროს განყოფილების უფროსად.

1992 წელს დაინიშნა საქართველოს უშიშროების მინისტრის მოადგილედ.

1992-1993 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სპეციალური დანიშნულების მთავარი სამმართველოს უფროსის პირველ მოადგილედ.

1993-1994 წლებში მსახურობდა სასაზღვრო ჯარების სარდლად, თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ.

1994 წლის 6 ივნისს მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდება.

1994-2004 წლებში ეკავა საქართველოს სახელმწიფო საზღვრის დაცვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარის თანამდებობა. იყო სასაზღვრო ძალების სარდალი, საქართველოს უშიშროების მინისტრის მოადგილე და საგარეო დაზვერვის დეპარტამენტის დირექტორი.

იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი, პოლიტოლოგიის მეცნიერებათა კანდიდატი. 2002 წელს მიენიჭა საქართველოს სახელმწიფო პრემია მეცნიერებისა და ტექნიკის დარგში.

ქვეყნის თავდაცვის უნარიანობის განმტკიცების საქმეში შეტანილი წვლილისათვის დაჯილდოებული იყო „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის და „ღირსების“, ასევე „წითელი ვარსკვლავის“ (სსრკ) ორდენებით.

გარდაიცვალა 2017 წელს ქალაქ სტავროპოლში (რუსეთი). დაკრძალულია თბილისში.

ასლან იბრაიმის ძე აბაშიძე
(20.07.1938)
გენერალ-მაიორი (31.12.1994)

დაიბადა ქალაქ ბათუმში. მისი ბაბუა იყო ცნობილი საზოგადო მოღვაწე მემედ აბაშიძე (1873-1937). დაამთავრა ბათუმის სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტის ისტორია-ფილოლოგიის ფაკულტეტი 1975 წელს და თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის სახალხო მეურნეობის დაგეგმარების ფაკულტეტი 1984 წელს.

1962-1965 წლებში მუშაობდა კომკავშირულ სამუშაოზე და პარალელურად – ბათუმის მუსიკალური სასწავლებლის ინგლისური ენის მასწავლებლად.

1965-1980 წლებში მუშაობდა №44 პროფესიულ-ტექნიკური და ტექნიკური სასწავლებლის დირექტორად.

1981-1984 წლებში მუშაობდა ბათუმის საქალაქო კომიტეტის აღმასკომის თავმჯდომარედ.

1984-1989 წლებში მუშაობდა აჭარის ასსრ და შემდეგ საქართველოს სსრ საყოფაცხოვრებო მომსახურების მინისტრად და კონცერნ „საქყოფსერვისის“ პრეზიდენტად.

1991 წლის მარტში, საქართველოს პირველი პრეზიდენტის, ზვიად გამსახურდიას მხარდაჭერით დაინიშნა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარედ.

1991 წლის ივლისში არჩეულ იქნა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარედ. საქართველოში სამოქალაქო მღელვარებების დროს მოახდინა საკუთარი ძალაუფლების კონსოლიდირება და ფაქტობრივად რეგიონის ერთპიროვნულ მმართველად იქცა.

1992 წელს ასლან აბაშიძემ დააარსა და სათავეში ჩაუდგა პარტია „საქართველოს აღორძინების კავშირის“. 1994 წელს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

1996 წელს მეორედ არჩეულ იქნა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარედ. 1998 წელს მისი რედაქციით შეიცვალა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის კონსტიტუცია, რომლის საფუძველზეც აბაშიძე გახდა „ავტონომიის მეთაური“.

2000 წელს ჩატარებულ საპრეზიდენტო არჩევნებზე მოხსნა თავისი კანდიდატურა. 2001 წელს ასლან აბაშიძე აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის მეთაურად აირჩიეს. მან ხმათა 99% მიიღო. მისი მმართველობის დროს აჭარა შედარებით სტაბილური მხარე იყო, თუმცა იდევნებოდა ოპოზიცია, ირღვეოდა ადამიანის უფლებები. გარკვეული ეკონომიკური წინსვლის მიუხედავად მმართველობა იყო კორუმპირებული და კონცენტრირებული აბაშიძის ოჯახის წევრების ხელში. შეიქმნა არალეგალური შეიარაღებული დაჯგუფება, რომელიც საბაჟოსა და რეგიონში განთავსებულ თავდაცვისა და შინაგან სამინისტროების ქვედანაყოფებთან ერთად პრაქტიკულად აბაშიძეს ემორჩილებოდა.

საქართველოს ცენტრალურ ხელისუფლებასთან ასლან აბაშიძის დამოკიდებულება წინააღმდეგობრივი იყო. 2003 წელს მომხდარი ე.წ. „ვარდების რევოლუციის“ შემდეგ კი, ღია დაპირისპირებაში გადაიზარდა. დაპირისპირებამ კულმინაციას 2004 წლის მაისში მიაღწია, როდესაც ასლან აბაშიძის ბრძანებით ააფეთქეს ხიდი მდინარე ჩოლოქზე. იმავე დღეებში მოხდა ოპოზიციის გამოსვლების დარბევა, თუმცა საპროტესტო ტალღა არ შეჩერებულა. აჭარაში განთავსებული საჯარისო ნაწილების შემადგენლობამ მასიურად დაიწყო ცენტრალური ხელისუფლების მხარეზე გადასვლა.

2004 წლის 6 მაისს, ასლან აბაშიძემ ფაქტობრივად დაკარგა კონტროლი აჭარაზე. ამის შედეგად იგი იძულებული გახდა გადამდგარიყო და რუსეთის მთავრობის წარმომადგენლის, იგორ ივანოვის თანხლებით დაეტოვებინა აჭარა.

2004 წლის 6 სექტემბერს აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესმა სასამართლომ მიიღო გადაწყვეტილება ასლან აბაშიძისა და მისი შვილების – გიორგისა და დიანა აბაშიძეების, ასევე მისი 25 ნათესავისთვის კუთვნილი ქონების სრულად ჩამორთმევის და სახელმწიფოსთვის გადაცემის თაობაზე.

2005 წლის დეკემბერში საქართველოს გენერალურმა პროკურატურამ სისხლის სამართლის საქმე აღძრა ასლან აბაშიძის წინააღმდეგ და იგი ძებნაში გამოაცხადა. მას ტერორიზმსა და კორუფციაში დასდეს ბრალი. 2006 წლის მარტში ასლან აბაშიძის წინააღმდეგ კიდევ ერთი ბრალდება წამოაყენეს – ამჯერად მისი ყოფილი მოადგილის ნოდარ იმნაძის განზრახ მკვლელობის (1991 წ.) მუხლით. 2007 წლის 22 იანვარს ბათუმის საქალაქო სასამართლომ ასლან აბაშიძეს დაუსწრებლად მიუსაჯა 15 წლით თავისუფლების აღკვეთა და ჯარიმის სახით 60 მილიონი დოლარის გადახდა.

ამჟამად ცხოვრობს მოსკოვში.

ასლან აბაშიძე იყო საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარის მოადგილე 1992-1995 წლებში და საქართველოს პარლამენტის წევრი 1991, 1992-1995, 1995-1999 წლებში.

მიღებული აქვს ფრიტიოფ ნანსენის სახელობის მშვიდობის დაცვის პრემია. დაჯილდოებულია ვახტანგ გორგასლის I ხარისხის, „მეგობრობის“ (რუსეთის ფედერაცია) და „საპატიონიშნის“ (სსრკ) ორდენებით.

1995 წელი

თენგიზ ვასილის ძე ეპიტაშვილი
(30.08.1935-28.03.2003)
გენერალ-მაიორი (04.05.1995)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაამთავრა თბილისის სამხედრო სასწავლებელი 1957 წელს და ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემია ქალაქ მოსკოვში.

1957-1972 წლებში მსახურობდა ამიერკავკასიის სასაზღვრო ოლქის ჯარებში სხვადასხვა თანამდებობაზე;

1978-1983 წლებში იმყოფებოდა სამსახურებრივ მივლინებაში ავღანეთში საბჭოთა მთავრობის სპეცდავალებების შესასრულებლად (პოლკოვნიკი);

1988-1993 წწ. იყო საქართველოს რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე, სახელმწიფო საბჭოს რწმუნებული შიდა ქართლში, ქალაქ ცხინვალის კომენდანტი.

1993-1997 წწ. იყო საქართველოს სასაზღვრო ჯარების შტაბის უფროსი, სახელმწიფო საზღვრის დაცვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარის პირველი მოადგილე.

1995 წელს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

იყო სამხედრო მეცნიერებათა კანდიდატი. გამოქვეყნებული აქვს სამეცნიერო შრომები.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში, საბურთალოს სასაფლაოზე.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის და „წითელი ვარსკვლავის“ (სსრკ) ორდენით.

თამაზ იასონის ძე მენაბდე
(20.01.1934-2003)
გენერალ-მაიორი (05.05.1995)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სამშენებლო ფაკულტეტი 1958 წელს.

მუშაობდა სხვადასხვა სამშენებლო ორგანიზაციებში და ობიექტების მშენებლობაზე სხვადასხვა თანამდებობებზე – სამუშაოთა მწარმოებლად, უბნის უფროსად, მთავარ ინჟინრად, სამმართველოს უფროსად;

1977-1979 წლებში იყო საქართველოს საბაგირო გზების სახელმწიფო კომიტეტის თავმჯდომარის მოადგილე.

1982-1991 წწ. იყო საქართველოს მსუბუქი მრეწველობის მინისტრის მოადგილე მშენებლობის დარგში.

1992-1993 წწ. მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს ჯარების განთავსებისა და მშენებლობის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

1995-1998 წლებში მსახურობდა თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ. მონაწილეობდა სპორტის სასახლის, სახელმწიფო ტელევიზიის, თბილისის საკონცერტო დარბაზის, ქუთაისის მაუდ-სართავი და საჩხერის ბამბის სართავი კომბინატების, ხაშურის საგალანტერიო და შულავერის მატყლის სარეცხი ფაბრიკების, სხვა მრავალი სამრეწველო თუ სამოქალაქო დანიშნულების ობიექტის მშენებლობაში;

1995 წელს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება. ხელმძღვანელობდა რიგ სამხედრო ობიექტების მშენებლობა-რეკონსტრუქციას; მისი მონაწილეობითა და კონსულტაციით არაერთი მაღალეფექტიანი ტექნიკური გადაწყვეტილება განხორციელდა.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

ტარიელ გაბრიელის ძე ხითარიშვილი

(15.06.1948)

გენერალ-მაიორი (05.05.1995)

დაიბადა ასპინძის რაიონის სოფელ ხიზაბავრაში.

1955 წელს დაამთავრა სოფელ ვარხანის საშუალო სკოლა.

1967-1970 წლებში სწავლობდა ქალაქ იაროსლავლის სამხედრო ფინანსურ სასწავლებელში.

1970-1992 წწ. მსახურობდა ქალაქ ქუთაისის საინჟინრო ცალკეულ ბატალიონში, 21-ე სადესანტო ბრიგადის ზურგის უფროსის მოადგილედ.

1992 წლიდან მსახურობდა ქართულ ჯარში. 1992 წელს დაინიშნა ქალაქ ქუთაისის სამხედრო კომისრად.

1992-1993 წლებში მსახურობდა 21-ე მოტომსროლელი ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ ზურგის დარგში. იმავე წელს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება. აქტიურად მონაწილეობდა რუსეთ-საქართველოს ომში საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

1993-1994 წლებში მონაწილეობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების სენაკის მე-2 მოტომსროლელი ბრიგადის ჩამოყალიბებაში.

1994-1997 წწ. მსახურობდა თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ ზურგის დარგში.

1995 წელს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

1997-1998 წლებში მსახურობდა თავდაცვის მინისტრის განსაკუთრებულ დავალებათა გენერლად და მინისტრის აპარატის უფროსად.

1998 წელს გავიდა თადარიგში.

გია ედუარდის ძე თორაძე
(23.04.1957)

გენერალ-მაიორი (07.05.1995)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1974 წელს დაამთავრა №20 საშუალო სკოლა, 1978 წელს – თბილისის უმაღლესი საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი, ხოლო 1988 წელს – ფრუნზეს სახელობის საერთო-საჯარისო აკადემია ქალაქ მოსკოვში.

1978-1991 წლებში სხვადასხვა საშტაბო და სამეთაურო თანამდებობებზე მსახურობდა საბჭოთა არმიაში (უნგრეთში, მოსკოვის ოლქში, კავკასიასა და ამიერკავკასიაში) – საარტილერიო ცეცხლის მართვის ოცეულის მეთაურად, საარტილერიო ბატარეის უფროს ოფიცრად და შემდეგ მეთაურად, საარტილერიო დივიზიონის მეთაურად, მოტომსროლელი ბატალიონის მეთაურად, მოტომსროლელი პოლკის შტაბის უფროსად.

1991-1992 წლებში მსახურობდა ქალაქ თბილისის ოქტომბრის (დღევანდელი ჩუღურეთის) რაიონის სამოქალაქო თავდაცვის შტაბის უფროსად.

1992 წლიდან საქართველოს შეიარაღებული ძალების რიგებშია, სადაც ინიშნება I მექანიზირებული ბრიგადის პირველ მეთაურად.

1993-1994 წლებში მსახურობდა I საარმიო კორპუსის სარდლის მოადგილედ. 1994 წელს მსახურობდა სახელმწიფოს მეთაურის აპარატის მთავარ სახელმწიფო სამხედრო მრჩეველად.

1994-1995 იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს შინაგანი ჯარების სარდალი, ხოლო 1995 წელს დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების აღმოსავლეთის მიმართულების სარდლად.

1998-2002 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის პირველ პრორექტორად.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა რუსეთ-საქართველოს ომში საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში.

2002 წელს გადადგა სამხედრო სამსახურიდან და გავიდა თადარიგში. 2002 წლიდან დღემდე მუშაობს წითელი ჯვრის საერთაშორისო კომიტეტის რეგიონალურ ექსპერტად სამხრეთ კავკასიაში უშიშროებისა და სამხედრო ძალებთან მუშაობის დარგში (საქართველო, აზერბაიჯანი, სომხეთი). არის სან-რემოს საერთაშორისო ჰუმანიტარული სამართლის საერთაშორისო ინსტიტუტის სამხედრო კლასის ლიდერი (პედაგოგი).

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით და მედლებით.

განსაკუთრებული ღვაწლისათვის საქართველოს თავდაცვის ძალების შექმნისა და სამხედრო საქმის განვითარების საქმეში, დაჯილდოვდა „ერეკლე მეორის“ სამეფო ორდენით (07.11.2021 წ.).

შოთა მიხეილის ძე ბაიაძე
(05.05.1944-2011)
გენერალ-მაიორი (24.05.1995)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. აქვე დაამთავრა საშუალოსკოლა. 1967 წელს დაამთავრა თბილისის საარტილერიო სასწავლებელი.

1984 წლამდე მსახურობდა მცხეთის რაიონის სამხედრო კომისრად, ხოლო 1984-1989 წლებში – საქართველოს სსრ სამხედრო კომისრის მოადგილედ.

1989-1991 წლებში მუშაობდა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის სამხედრო კათედრის უფროსად.

1991 წლიდან დამოუკიდებელი საქართველოს შეიარაღებული ძალების რიგებშია.

1991-1997 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს საბრძოლო მომზადების მთავარი სამმართველოს უფროსად.

1995 წლის 24 მაისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

იყო თავისი საქმის მაღალკვალიფიციური და კომპეტენტური სპეციალისტი, სამაგალითოდ დისციპლინირებული და რაფინირებული ოფიცერი. ცხოვრებაში იყო თავმდაბალი, გამოირჩეოდა მდიდარი შინაგანი კულტურითა და ტაქტით. ყველგან და ყოველთვის მისი ლექსიკის განუყოფელ ნაწილს წარმოადგენდა სიტყვა „გეთაყვა“. გამოირჩეოდა სიდინჯითა და მშვიდი ხასიათით, მაგრამ საოცრად შეუპოვარი ხდებოდა, როცა გულგრილობას, უხამსობასა და უზნეობას წააწყდებოდა.

იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა აფხაზეთში 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომში საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით და მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“.

გარდაიცვალა 2011 წელს. დაკრძალულია თბილისში.

ნიკოლოზ (ნუკრი) ჯემალის ძეგოგიტიძე
(06.02.1960)

იუსტიციის გენერალ-მაიორი (24.05.1995)

დაიბადა ქალაქ თბილისში, ცნობილი სამხედრო იურისტის – ჯემალ გოგიტიძის ოჯახში.

1977 წელს, ქალაქ თბილისის №96 რუსული საშუალო სკოლის დამთავრების შემდეგ სწავლა გააგრძელა სამხედრო ინსტიტუტის სამხედრო-იურიდიულ ფაკულტეტზე ქალაქ მოსკოვში, რომელიც დაამთავრა 1982 წელს.

1982-1991 წლებში მსახურობდა სამხედრო პროკურატურის სისტემაში სხვადასხვა თანამდებობებზე.

1991-1992 წლებში მსახურობდა შინაგანი ჯარების – ეროვნული გვარდიის მთავარ სამმართველოში მრჩეულად სამართლებრივი მუშაობის დარგში, თავდაცვის სამინისტროს იურიდიული განყოფილების უფროსად.

1993-1994 წლებში მუშაობდა საქართველოს სახელმწიფოს მეთაურის აპარატის განყოფილების უფროსად, მთავარ სამხედრო მრჩეულად (ამავე პერიოდში ეწეოდა სამეცნიერო მოღვაწეობას სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს აკადემიაში, მასწავლებლად, უფროს მასწავლებლად, კათედრის უფროსის მოადგილედ, დოცენტად და კითხულობდა ლექციათა კურსს სამართალში).

საქართველოს სახელმწიფოს მეთაურის ბრძანებულებით 1994 წლის 14 თებერვალს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება ვადამდე.

1994-1997 წლებში მსახურობდა საქართველოს მთავარ სამხედრო პროკურორად – გენერალური პროკურორის მოადგილედ, ამავე პერიოდში იყო გენერალური პროკურატურის კოლეგიის წევრი.

1995 წლის 24 მაისს მიენიჭა იუსტიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1997 წელს გავიდა თადარიგში. 20 წელი იმსახურა შეიარაღებულ ძალებში. არის თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

1997 წლის აგვისტოდან მუშაობს საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტროში სხვადასხვა თანამდებობებზე ცენტრალურ აპარატში და საზღვარგარეთ.

1997-1998 წლებში მუშაობდა საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტროს საერთაშორისო-სამართლებრივი დეპარტამენტის მე-2 ევროპული დეპარტამენტის საკონსულო დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილედ, საკონსულო დეპარტამენტის დირექტორად, საქართველოს გენერალურ კონსულად ტრაპიზონსა და სალონიკში.

2007-2011 წლებში მუშაობდა საქართველოს საგანგებო და სრულუფლებიან დესპანად აზერბაიჯანის რესპუბლიკაში. ამავე პერიოდში, 2009-2011 წლებში იყო საქართველოს დროებითი რწმუნებული აზერბაიჯანის რესპუბლიკაში.

2017 წლიდან დღემდე არის საგარეო საქმეთა სამინისტროს საკონსულო დეპარტამენტის უცხო ქვეყნების დიპლომატიურ წარმომადგენლობებსა და საკონსულო დაწესებულებებთან მუშაობის სამმართველოს უფროსი. მინიჭებული აქვს სრულუფლებიანი და საგანგებო დესპანის დიპლომატიური რანგი (30.12.2005).

დაჯილდოებულია 2 მედლით.

არჩეულია საქართველოს პოლიტიკურ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსად (2007 წ.). ეწევა აქტიურ საზოგადოებრივ მოღვაწეობას. არჩეულია საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების მრჩეველთა საბჭოს წევრად და საზოგადოების საპატიო წევრად (2023 წ.).

ნოდარ ომარაშვილი

(15.10.1932-2004)

გენერალ-მაიორი (24.05.1995)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. მილიციის III რანგის კომისრის ომარ მუსხერიძის (1903-1974 წწ.) შვილია.

1952-1955 წლებში სწავლობდა თბილისის სამხედრო სასწავლებელში.

სასწავლებლის დასრულების შემდეგ, 1955-1987 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში სხვადასხვა სამტაბო და სამეთაურო თანამდებობებზე.

1987 წელს გავიდა თადარიგში წლოვანებით.

1991 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. 1991-1995 წლებში მსახურობდა საქართველოს ეროვნული გვარდიის მთავარი სამმართველოს შტაბის უფროსის მოადგილედ.

1995-1997 წწ. მსახურობდა გვარდიის სამმართველოს უფროსის I მოადგილედ და I გვარდიული ბრიგადის მეთაურად.

იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II და III ხარისხის და „საპატიონის“ (სსრკ) ორდენით.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

თენგიზ გორგასლანის პერსონალი
(25.01.1937-2015)
გენერალ-მაიორი (24.05.1995)

დაიბადა ვინიციის ოლქის სოფელ ერმოლინსკში (უკრაინის სსრ). 1987 წლამდე მსახურობდა საბჭოთა არმიაში სხვადასხვა სამეთაურო და საშტაბო თანამდებობებზე.

1987-1992 წლებში იმყოფებოდა თადარიგში.

1992 წლიდან დამოუკიდებელი საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია.

1994-1998 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს საორგანიზაციო-სამოხელმწიფო სამმართველოს უფროსად. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1995 წლის 24 მაისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

1998-2001 წლებში ეკავა თავდაცვის სამინისტროს საორგანიზაციო-სამოხელმწიფო მთავარი სამმართველოს უფროსის თანამდებობა.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1995 წ.) და ათი მედლით.

თეიმურაზ სტეტსო
(14.01.1936-10.05.2002)
გენერალ-მაიორი (24.05.1995)

დაიბადა დაღესტნის ავტონომიური რესპუბლიკის ყიზლარის რაიონის ხუტორ გრუზინსკიში. 1955-1958 წლებში სწავლობდა ქალაქ ყაზანის სამხედრო ავიატექნიკურ სასწავლებელში.

1958-1960 წწ. მსახურობდა ქალაქ ვოლსკის საჰაერო ძალების I სამხედრო ავიატექნიკურ სასწავლებელში ინსტრუქტორად.

1960-1961 წწ. მსახურობდა იმავე სასწავლებელში ტექნიკოსად. 1961-1964 წწ. მსახურობდა იმავე სასწავლებელში უფროს ტექნიკოსად.

1964 წლიდან საქართველოშია. 1964-1966 წლებში მსახურობდა ქალაქ თბილისის კალინინის რაიონის სამხედრო კომისარიატში განყოფილების უფროსის თანაშემწედ.

1966-1980 წწ. მსახურობდა საქართველოს სამხედრო კომისარიატში – მე-3 განყოფილების უფროსის თანაშემწედ, უფროსის მოადგილედ, მე-3 განყოფილების უფროსად.

1980-1983 წლებში მსახურობდა ქალაქ თბილისის ორჯონიკიძის რაიონის სამხედრო კომისარად. ამავე პერიოდში მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1983-1991 წწ. მსახურობდა საქართველოს სამხედრო კომისარიატში სამხედრო კომისრის I მოადგილედ.

1991-1992 წლებში მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის სამხედრო კომისარიატში განყოფილების უფროსის მოადგილედ.

1992-1993 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროში კადრების სამმართველოს უფროსის მოადგილედ, 1993-1994 წლებში – სამმართველოს უფროსად, ხოლო 1994-1998 წლებში – მთავარი სამმართველოს უფროსად. ამავე პერიოდში, 1995 წელს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

1998 წელს გავიდა თადარიგში წლოვანების გამო.

საბჭოთა ჯარში სამხედრო სამსახურის დროს დაჯილდოვდა „წითელი ვარსკვლავის“ ორდენით (1985 წ.) და მედლით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“ (1991 წ.).

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში სამხედრო სამსახურის დროს დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (1997 წ.) ორდენით და მედლით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“ (1996 წ.).

გარდაიცვალა მძიმე ავადმყოფობის შემდეგ. დაკრძალულია თბილისში.

თენგიზ ზალგას ძე ჟუბლაძე

(07.07.1953)

გენერალ-მაიორი (24.05.1995)

დაიბადა ქალაქ სამტრედიაში. დაამთავრა ქალაქ თბილისის №77 საშუალო სკოლა. 1975 წელს დაამთავრა თბილისის უმაღლესი საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი, ხოლო 1989 წელს – ქალაქ მოსკოვის სამხედრო-საინჟინრო აკადემია.

1975-1992 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში. ეკავა სხვადასხვა საშტაბო და სამეთაურო თანამდებობები.

1989-1990 წლებში იყო საქართველოს სსრ სამოქალაქო თავდაცვის შტაბის ოპერატიული განყოფილების უფროსის მოადგილე.

1990-1991 წლებში იყო იაკობ გოგებაშვილის სახელობის თელავის პედაგოგიური ინსტიტუტის სამხედრო კათედრის უფროსი.

1991 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. 1991 წელს დაინიშნა ზემდგომა მომზადებისა და ოფიცერთა გადამზადების კურსების უფროსად.

მონაწილეობდა აფხაზეთში მიმდინარე რუსეთ-საქართველოს 1992-1993 წლების ომის საბრძოლო მოქმედებებში, სადაც შრომის ბრძოლაში დაიჭრა.

1993-2000 წლებში იყო საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის რექტორი.

1995 წლის 24 მაისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

2000-2002 წლებში მსახურობდა საქართველოს მხრიდან სამშვიდობო ძალების სარდლად ცხინვალის რეგიონში;

2002-2004 წლებში მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგანგებო სიტუაციების და სამოქალაქო თავდაცვის დეპარტამენტის უფროსის მოადგილედ. ამავე პერიოდში, 2003 წლის 21 თებერვალს მიენიჭა „პოლიციის გენერალ-მაიორის“ სპეციალური წოდება.

2004-2005 წლებში იყო საქართველოს აგრარული უნივერსიტეტის სამხედრო კათედრის უფროსი.

2005 წლიდან მუშაობს საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის ნაგებობების, სპეციალური სისტემებისა და საინჟინრო უზრუნველყოფის ინსტიტუტის უფროს მეცნიერ თანამშრომლად.

არის ისტორიის მეცნიერებათა დოქტორი (1998 წ.) და პროფესორი, მონოგრაფიების, სამეცნიერო ნაშრომებისა და სტატიების ავტორი.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში.

ამჟამად ეწევა აქტიურ საზოგადოებრივ ცხოვრებას. არის ომისა და სამხედრო ძალების ვეტერანთა ცენტრალური კავშირის გამგეობის თავმჯდომარე. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1993 წ.) და მედლებით.

არჩეულია საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების საპატიო წევრად (2022 წ.) და მრჩეველთა საბჭოს წევრად.

1996 წელი

თეიმურაზ უშანგის ძე ლორია
(02.01.1951)

გენერალ-მაიორი (24.05.1996)

დაიბადა სამტრედიის რაიონის სოფელ საჯავახოში. საშუალო სკოლის დამთავრების შემდეგ, 1970-1974 წლებში სწავლა გააგრძელა თბილისის უმაღლეს სამეთაურო საარტილერიო სასწავლებელში.

1974-1979 წლებში მსახურობდა სხვადასხვა სამეთაურო თანამდებობებზე გერმანიის დემოკრატიულ რესპუბლიკაში განლაგებულ საბჭოთა ჯარებში – ოცეულის მეთაურად, ბატარეის მეთაურის მოადგილედ და მეთაურად.

1979-1984 წწ. მსახურობდა იმიერბაიკალისპირეთის სამხედრო ოლქში (ბატარეის მეთაურად, ცალკეული დივიზიონის შტაბის უფროსად, დივიზიონის მეთაურად).

1984 წლიდან საქართველოშია. 1984-1986 წლებში მსახურობდა ქალაქ ტყიბულის სამხედრო კომისრის მოადგილედ, ხოლო 1986-1990 წლებში – ქალაქ ბათუმის სამხედრო კომისრად.

1990-1991 წლებში მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის სამხედრო კომისრის მოადგილედ – I განყოფილების უფროსად.

1991 წლის 29 ოქტომბერს, საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტის ბრძანებულებით დაინიშნა საქართველოს რესპუბლიკის თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ. 1991-1992 წლებში იყო თავდაცვის მინისტრის მოადგილე მატერიალურ-ტექნიკური მომარაგების დარგში.

1993-1994 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს ზურგის შტაბის უფროსად, ხოლო 1994-1996 წლებში – გენერალური შტაბის საორგანიზაციო-სამოხილზაციო მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1996-1998 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ ზურგის დარგში, ხოლო 1998-1999 – თავდაცვის სამინისტროს ზურგის მთავარი სამმართველოს შტაბის უფროსად.

1999-2001 წლებში მსახურობდა თავდაცვის მინისტრის მოადგილის აპარატის შტაბის უფროსად.

2001 წელს დაინიშნა გენერალური შტაბის უფროსის მოადგილედ, ხოლო 2001-2004 წლებში მსახურობდა ლოჯისტიკის მართვის ცენტრის უფროსად (სარდლად).

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (1996 წ.), „საპატიო ნიშნის“ (სსრკ) ორდენით და მედლით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“.

ზურაბ სანდროს ძე მეფარიშვილი
(25.08.1934-2015)
გენერალ-მაიორი (24.05.1996)
გენერალ-ლეიტენანტი (29.04.1997)

დაიბადა ქალაქ ბათუმში. 1957 წელს დაამთავრა თბილისის სამხედრო სასწავლებელი.

1989 წლამდე მსახურობდა საბჭოთა ჯარში. 1989 წელს პოლკოვნიკის წოდებით გავიდა თადარიგში.

1992 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. 1992-1995 წლებში მსახურობდა 21-ე მოტომსროლელი ბრიგადის მეთაურად, ხოლო 1995-1996 წლებში – მთავარი შტაბის უფროსის მოადგილედ.

1996 წლის 24 მაისს მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდება.

1996 წელს დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების მთავარი შტაბის უფროსად.

1996-1998 წლებში მსახურობდა თავდაცვის მინისტრის პირველ მოადგილედ. ამავე პერიოდში, 1997 წლის 29 აპრილს, მიენიჭა გენერალ-ლეიტენანტის წოდება.

1998 წელს გავიდა პენსიაში.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II და III ხარისხის ორდენით, მედლებით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“ და „მხედრული მამაცობისათვის“.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

ვალერი დავითის ძე ნაყოფია
(05.05.1942-)
ავიაციის გენერალ-მაიორი (24.05.1996)

დაიბადა აფხაზეთში, გალის რაიონის სოფელ რეჩხი-ცხირში. 1959 წელს დაამთავრა ქალაქ გალის №1 საშუალო სკოლა.

1959 წელს ჩაირიცხა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის ქალაქ სოხუმის ფილიალის სამშენებლო ფაკულტეტზე, პარალელურად მუშაობდა ამიერკავკასიის სატრანსპორტო მშენებლობის ქალაქ სოხუმის სამშენებლო უბანზე მუშად.

1961-1965 წწ. სწავლობდა კაჩის უმაღლეს სამხედრო-საავიაციო საფრენოსნო სასწავლებელში. 1965-1979 წწ. მსახურობდა მოსკოვის ოლქის სამხედრო-საჰაერო ძალების 234-ე გვარდიულ პროსკუროვის წითელდროშოვანი, კუტუზოვის და ალექსანდრე ნეველის ორდენოსანი, სამგზის საბჭოთა კავშირის გმირის, ავიაციის მარშალ ი. კოჟედუბის სახელობის საავიაციო გამანადგურებელ პოლკში (საავიაციო ტექნიკის საჩვენებელ-სადემონსტრაციო ცენტრში, აეროდრომ კუბინკაზე), მფრინავის სხვადასხვა თანამდებობაზე.

1976-1979 წწ. მსახურობდა საავიაციო პოლკის მეთაურის პირველ მოადგილედ. 1976 წელს დაამთავრა ი. გაგარინის სახელობის სამხედრო-საჰაერო ძალების აკადემია.

საავიაციო პოლკში სამსახურის პერიოდში არაერთხელ აქვს მიღებული მონაწილეობა სხვადასხვა მოდიფიკაციის მიგ-21 და მიგ-23 ტიპის თვითმფრინავების საბრძოლო და საპილოტაჟო შესაძლებლობების დემონსტრირებაში საბჭოთა და საზღვარგარეთის ქვეყნების უმაღლესი დონის დელეგაციების წინაშე.

1979-1986 წლებში იყო თბილისის აეროკლუბის უფროსი, ხოლო 1986-1992 წლებში მსახურობდა ამიერკავკასიის საჰაერო მოძრაობის მართვის ზონალური ცენტრის უფროსის მოადგილედ.

1992 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. 1992-1993 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო-საჰაერო ძალების და ჰაერსაწინააღმდეგო თავდაცვის ჯარების მთავარი შტაბის უფროსად.

1993-1995 წლებში მსახურობდა სამხედრო-საჰაერო ძალების და ჰაერსაწინააღმდეგო თავდაცვის ჯარების სარდლად.

1995-2002 წლებში ეკავა საქართველოს შეიარაღებული ძალების სამხედრო-საჰაერო ძალების სარდლის თანამდებობა.

სამხედრო სამსახურის პერიოდში სრულად ათვისებული აქვს მართვის ოსტატობაში შემდეგი ტიპის თვითმფრინავებზე: მიგ-15, მიგ-17, მიგ-21, მიგ-23, მიგ-27, და სუ-25, ასევე ათვისებული აქვს სამგზავრო იაკ-12, ან-2 და სპორტული იაკ-18, იაკ-50 და იაკ-52 ტიპის თვითმფრინავები. შესრულებული აქვს 5500-ზე მეტი ფრენა, 2700-მდე ფრენა-საათი, ასევე 29 ხტომა პარაშუტით. მინიჭებული აქვს I კლასის სამხედრო მფრინავის საკლასო კვალიფიკაცია. არის საბჭოთა კავშირის სპორტის ოსტატი საფრენოსნო სპორტში.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

მაღალი პროფესიონალიზმის, საბრძოლო მომზადებისა და თავდადებული სამსახურისათვის დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (2000 წ.), მედლებით. „მხედრული მამაცობისათვის“ (1997 წ.) და „საბრძოლო დამსახურებისათვის“ (1996 წ.). საბჭოთა არმიაში სამსახურის დროს დაჯილდოვდა „სსრკ შეიარაღებულ ძალებში სამსახურისათვის“ III ხარისხის ორდენით (1977 წ.).

არჩეულია საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების საპატიო წევრად. (2022 წ.).

ალექსანდრე დავითის ძე ჯავახიშვილი
(18.02.1932-29.07.2017)
კონტრ-ადმირალი (10.07.1996)

ალექსანდრე ჯავახიშვილი დაიბადა 1932 წელს, თბილისში. ახალგაზრდობიდანვე იყო გატაცებული საზღვაო გემების მოდელირებით და სპორტით – იყო იახტსმენი, მოცურავე, ფეხბურთელი და მოთხილამურე. 1952 წელს წარჩინებით დაამთავრა ქალაქ თბილისის 35-ე საფეხბურთო სკოლა, 1957 წელს – ს. მ. კიროვის სახელობის ბაქოს სამხედრო-საზღვაო სასწავლებელი. ამას მოჰყვა კიდევ სამი უმაღლესი სასწავლებელი ლენინგრადის საზღვაო აკადემიის ჩათვლით.

1949-1952 წლებში გადიოდა სავალდებულო სამხედრო სამსახურს საბჭოთა კრეისერ „მოლოტოვზე“. შემდეგ კი, საკუთარი ნებით, ითხოვა ჩრდილოეთის ფლოტში სამსახურში გაგზავნა, სადაც წლების განმავლობაში მსახურობდა. გაიარა საზღვაო ოფიცრის ყველა საფეხური ლეიტენანტობიდან გემის კაპიტანობამდე.

1970 წლისათვის ალექსანდრე ჯავახიშვილი უკვე I რანგის კაპიტანი იყო და საბჭოთა კავშირის წყნარი ოკეანის ფლოტის ბალისტიკურ-სარაკეტო ატომურ წყალქვეშა ნავს K-415-ს მეთაურობდა. მის სახელს უკავშირდება „ზესაიდუმლო“ ოპერაცია, რომელიც 1972 წლის 15 იანვრიდან 31 მარტამდე გრძელდებოდა. წყალქვეშა ნავმა, რომლის ბორტზე 16 ბალისტიკური რაკეტა იყო, ნაოსნობა ბარენცის ზღვიდან დაიწყო, გადალახა ჩრდილოეთ ყინულოვანი ოკეანის ზღვები, ატლანტის ოკეანე, დრეიკის სრუტე, მთელი წყნარი ოკეანე და ბერინგის ზღვასთან ამოყვინთა. ეს გახლდათ უპრეცედენტო ხანგრძლივობის წყალქვეშა ნაოსნობა, რისთვისაც საბჭოთა კავშირის თავდაცვის სამინისტროს მიერ გემის ეკიპაჟი დაჯილდოვდა ვიმპელით „გამბედაობისა და მხედრული მამაცობისთვის“. ამ ღირსშესანიშნავი მოგზაურობის შემდეგ ბატონმა ალექსანდრემ სამხედრო ფლოტში კიდევ მრავალი წელი იმსახურა.

1974-1977 წლებში იგი 55-ე საზღვაო ქვეითი დივიზიის მეთაურის მოადგილის თანამდებობას იკავებდა, 1977-1980 წლებში იყო ა. ა. გრეჩკოს სახელობის საზღვაო აკადემიის რექტორის მოადგილე, 1980-1982 წლებში – ბალტიის ფლოტის მე-2 წყალქვეშა ნავების ესკადრილის მეთაური, 1982-1985 წლებში – პ. ს. ნახიმოვის სახელობის უმაღლესი სამხედრო-საზღვაო სკოლის (სევასტოპოლი)

დირექტორი. 1985 წლიდან 1989 წლამდე, პენსიაზე გასვლამდე, შორეული აღმოსავლეთის ფლოტის ლოჯისტიკის უფროსად მსახურობდა.

1989 წლის აპრილში, რუსეთში ხანგრძლივი სამსახურის შემდეგ, ალექსანდრე ჯავახიშვილი საქართველოში დაბრუნდა, რათა დარჩენილი წლები სამშობლოს სამსახურში გაეტარებინა. ამ დროს ყველას გასაკვირად 57 წლის კონტრადმირალის ნამსახურობის სტაჟი 67 წელს შეადგენდა – შორეული აღმოსავლეთის მკაცრი კლიმატური და სამსახურებრივი რთული რეჟიმის პირობებში ყოველი ერთი წელი ორად ეთვლებოდა. საბჭოთა ფლოტიდან წამოსვლის წინ მას ჰქონდა კარგი შეთავაზებები როგორც სამხედრო, ისე სამოქალაქო სამსახურში, მაგრამ საქართველოში დაბრუნება მისი უყოყმანო გადაწყვეტილება იყო.

დამოუკიდებლობის გამოცხადების შემდეგ, საქართველოს პირველმა პრეზიდენტმა ზვიად გამსახურდიამ თავისი 1991 წლის 29 ოქტომბრის ბრძანებულებით პირველი რანგის კაპიტანი ალექსანდრე დავითის ძე ჯავახიშვილი საქართველოს რესპუბლიკის სამხედრო საზღვაო ძალების სამმართველოს უფროსად დაინიშნა, თუმცა, პოლიტიკური დაპირისპირებების გამო, საქართველომ ვერ შეძლო საბჭოთა კავშირის შავი ზღვის ფლოტის დაშლილი 194-ე ბრიგადის ყველა ხომალდის მიღება. მიუხედავად ამისა, ბატონმა ალექსანდრემ აქტიური მოღვაწეობა გააჩაღა დამოუკიდებელი საქართველოს სამხედრო-საზღვაო ძალების შესაქმნელად.

1996 წლის 10 ივლისს მიენიჭა კონტრ-ადმირალის წოდება. იგი გახდა დამოუკიდებელი საქართველოს სამხედრო-საზღვაო ძალების პირველი სარდალი და დამოუკიდებელი საქართველოს საზღვაო ფლოტის პირველი კონტრ-ადმირალი.

1997 წლიდან ხელმძღვანელობდა სანაპირო-სასაზღვრო დაცვის ჩამოყალიბებას, 2000 წლიდან – საზღვაო ოფიცრების მომზადებას საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებულ სამხედრო აკადემიაში, სადაც პრორექტორის თანამდებობა ეკავა. მისი დაარსებულია გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის სამხედრო-საზღვაო ფაკულტეტი. იყო თავისი საქმის უაღრესად მაღალკვალიფიციური და კომპეტენტური სპეციალისტი, სამაგალითოდ დისციპლინირებული და რაფინირებული ოფიცერი, თავისი ქვეყნის პატრიოტი. ცხოვრებაში იყო თავმდაბალი, მდიდარი შინაგანი კულტურითა და ტაქტით. გამოირჩეოდა სიდინჯითა და მშვიდი ხასიათით, მაგრამ საოცრად შეუპოვარი ხდებოდა, როცა გულგრილობას, უხამსობასა და უზნეობას წააწყდებოდა.

ალექსანდრე ჯავახიშვილს დიდი წვლილი მიუძღვის საზღვაო ტერმინოლოგიისა და სამხედრო-საზღვაო დოკუმენტაციის ქართულ ენაზე შექმნაში. მან გაითვალისწინა ნატოს გენერალიტეტის შენიშვნა ქართულ ენაზე სამხედრო-საზღვაო საბუთების არარსებობის შესახებ და ძალიან მალე საზოგადოებრივ საწყისებზე ჩამოაყალიბა მცირერიცხოვანი სარედაქციო საგამომცემლო ჯგუფი, რომელმაც, ერთობლივი ძალისხმევით, სამხედრო-საზღვაო ძალებისა და სანაპირო დაცვის ოფიცრებისათვის, საზღვაო სასწავლებლების მსმენელებისა და არა მხოლოდ მათთვის, მოამზადა 22 სახელმძღვანელო, მეთოდური და ნორმატიული საბუთი და სხვ., 200 ნაბეჭდ ფორმაზე მეტი საერთო მოცულობით.

იყო ომისა და სამხედრო ძალების ვეტერანი. იგი 114 დღის განმავლობაში მონაწილეობდა აფხაზეთის რეგიონში მიმდინარე რუსეთ-საქართველოს 1992-1993 წლების ომის საბრძოლო ოპერაციებში. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის და „სსრკ შეიარაღებულ ძალებში სამსახურისათვის“ III ხარისხის ორდენებით, აგრეთვე 13 მედლით.

კონტრ-ადმირალი ალექსანდრე ჯავახიშვილი გარდაიცვალა თბილისში, 2017 წლის 31 ივლისს, 85 წლის ასაკში. დაკრძალულია თბილისში, საბურთალოს სასაფლაოზე.

თბილისში, გლდანის რაიონში არის კონტრ-ადმირალ ალექსანდრე ჯავახიშვილის სახელობის ქუჩა.

გიორგი ლევანის ძე კვინიკაძე

(03.01.1946-27.11.2018)

გენერალ-მაიორი (12.08.1996)

დაიბადა ხაშურის რაიონის სოფელ წაღვლში. 1991 წლამდე მსახურობდა საბჭოთა არმიაში ჰაერსაწინააღმდეგო თავდაცვის ჯარებში.

1994 წლიდან საქართველოს შეიარაღებული ძალების რიგებშია.

1994 წელს დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო-საჰაერო ძალების და ჰაერსაწინააღმდეგო თავდაცვის ჯარების სარდლის მოადგილედ.

1995-1996 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო-საჰაერო ძალების და ჰაერსაწინააღმდეგო თავდაცვის ჯარების სარდლად.

1998 წელს დაითხოვეს სამხედრო სამსახურიდან.

1998–2018 მუშაობდა საქართველოს სამოქალაქო ავიაციაში.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში – აფხაზეთში მიმდინარე რუსეთ-საქართველოს 1992-1993 წლების ომის მონაწილე. იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (1995 წ.) და „სსრკ შეიარაღებულ ძალებში სამსახურისათვის“ III ხარისხის ორდენებით.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

ემზარ სიმონის ძე ჭოჭუა
(29.04.1951)
გენერალ-მაიორი (12.08.1996)

დაიბადა ხობის რაიონის სოფელ ჭალადიდში. 1972 წელს დაამთავრა თბილისის უმაღლესი საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი.

1972-1991 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში. ეკავა სხვადასხვა საშტაბო და სამეთაურო თანამდებობები.

1993-1994 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სახმელეთო ჯარების არტილერიის უფროსად. წამყვანი როლი შეასრულა რუსეთ-საქართველოს ომის მსვლელობისას, ქალაქ სოხუმზე 1993 წლის 15-16 მარტის შეტევის მოგერიებაში.

1995-1999 წლებში მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების სარაკეტო ჯარების და არტილერიის სარდლად.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით.

პენსიაზე გასვლის შემდეგ გარკვეული პერიოდი ეკავა ვეტერანების საქმეთა სახელმწიფო დეპარტამენტის უფროსის თანამდებობა. ამჟამად ცხოვრობს და მოღვაწეობს თბილისში.

ნუზარ რაუდენის ძე საჯაია
(25.12.1941-25.02.2002)
გენერალ-ლეიტენანტი (21.12.2001)

დაიბადა წალენჯიხის რაიონის სოფელ ჯვარში. იქვე ოქროს მედალზე დაამთავრა საშუალო სკოლა. 1963 წელს დაამთავრა თბილისის ა. ჰუშინის სახელობის სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტის ფიზიკის ფაკულტეტი.

1963-1964 წლებში მუშაობდა ქალაქ თბილისის 71-ე საშუალო სკოლაში ფიზიკის მასწავლებლად;

შემდგომში გადადის კომკავშირულ და პარტიულ სამუშაოზე. 1970-1979 წლებში მუშაობდა კომუნისტური პარტიის თბილისის საქალაქო კომიტეტის ინსტრუქტორად, მცხეთის რაიკომის მეორე მდივნად, კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის განყოფილების ინსტრუქტორად, ჩხოროწყუს რაიკომის პირველ მდივნად, ფოთის ქალაქკომის პირველ მდივნად.

1979-1986 წლებში იყო საქართველოს კომუნისტური პარტიის ცენტრალური კომიტეტის ადმინისტრაციული ორგანოების განყოფილების გამგე;

1986-1989 წლებში მუშაობდა საქართველოს სსრ სახალხო კონტროლის რესპუბლიკური კომიტეტის თავმჯდომარედ; იყო კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის ბიუროს წევრი, არჩეული იყო საქართველოს სსრ მე-9 მოწვევის უმაღლესი საბჭოს დეპუტატად.

1990-1991 წწ. იყო საქართველოს რესპუბლიკის პირველი მოწვევის უზენაესი საბჭოს წევრი. საარჩევნო ბლოკი: საქართველოს ერთიანი კომუნისტური პარტია, საარჩევნო ფორმა: პარტიული სიით. ხელი აქვს მოწერილი საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის აქტზე (1991 წლის 9 აპრილი). მუშაობდა საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს მრეწველობის,

ენერგეტიკის, მშენებლობის, ტრანსპორტისა და კავშირგაბმულობის მუდმივმოქმედი კომისიის წევრად.

1993 წელს მუშაობდა საქართველოს თავდაცვის ფონდის თავმჯდომარის მოადგილედ. იყო საქართველოს სახელმწიფოს მეთაურის აპარატის მთავარი სახელმწიფო მრჩეველი – უშიშროებისა და სამართალდამცავ ორგანოებთან ურთიერთობის სამსახურის ხელმძღვანელი.

1996 წელს ნუგზარ საჯაია დაინიშნა პრეზიდენტის თანაშემწედ ეროვნული უშიშროების საკითხებში – ეროვნული უშიშროების საბჭოს მდივნად.

1996 წლის 16 აგვისტოს მიენიჭა გენერალ-მაიორის, ხოლო 2001 წლის 21 დეკემბერს – გენერალ-ლეიტენანტის სამხედრო წოდებები.

ტრაგიკულად დაიღუპა თბილისში, 2002 წლის 25 თებერვალს, საქართველოს ეროვნული უშიშროების საბჭოს მდივნად მუშაობის პერიოდში.

ამოუცნობი, ჩაკეტილი, პატიოსანი, რაფინირებული, პრინციპული – ასე აფასებს ქართული პოლიტიკური ისტებლიშმენტი ნუგზარ საჯაიას პიროვნებას.

თბილისში არსებობს მისი სახელობის ქუჩა.

1997 წელი

რეზო აფრიკოს ძე გურგენიძე
(21.12.1951-21.12.2012)
გენერალ-მაიორი (29.04.1997)

დაიბადა ქალაქ სოხუმში. 1973 წელს დაამთავრა ქალაქ ულიანოვსკის უმაღლესი სატანკო სამეთაურო სასწავლებელი და მარშალ მალინოვსკის სახელობის სამხედრო აკადემია.

1973-1978 წლებში მსახურობდა გერმანიის დემოკრატიულ რესპუბლიკაში განლაგებული საბჭოთა ჯარების ნაწილებში.

1978 წელს გადმოყვანილ იქნა ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქში, სადაც 1978-1983 წლებში მეთაურობდა ლენქორანის სატანკო ბატალიონს. 1983-1988 წლებში მსახურობდა ქალაქ კიროვბადში დისლოცირებულ სატანკო პოლკის მეთაურად, შემდეგ იმყოფებოდა ავღანეთში.

1989 წლის 9 აპრილის ტრაგედიის შემდეგ პროტესტის ნიშნად პოლკოვნიკის წოდებით გადადგა სამხედრო სამსახურიდან.

1992 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია, სადაც მეთაურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს მე-11 ბრიგადას.

1994-1998 წლებში მეთაურობდა ცხინვალის რეგიონში დისლოცირებულ სამშვიდობო ძალების ქართულ დანაყოფს.

2004 წლიდან თადარიგში იყო.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებული იყო „წითელი ვარსკვლავის“ და „ვახტანგ გორგასლის“ II და III ხარისხის ორდენებით.

გარდაიცვალა 2012 წელს, თავის დაბადების დღეს. დაკრძალულია თბილისში.

ომარ დავითის ძე ლეკვეიშვილი
(26.07.1942-28.04.2017)

გენერალ-მაიორი (20.10.1997)
გენერალ-ლეიტენანტი (12.10.2000)

დაიბადა სამტრედიის რაიონის სოფელ დიდ ჯიხაიშში.

1992 წლამდე მსახურობდა საქართველოს სამოქალაქო თავდაცვის შტაბში საგურამოს ობიექტის უფროსად.

1996-1998 წლებში იყო საქართველოს ეროვნული უშიშროების საბჭოს მდივნის მოადგილე.
1997 წლის 20 ოქტომბერს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

1998 წლიდან საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაშია.

1998-2000 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ, ხოლო
2000-2002 წლებში იყო საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს თავდაცვის ეროვნული აკადემიის რექტორი. აქვე, 2000 წელს, ენიჭება გენერალ-ლეიტენანტის წოდება.

2002 წელს გავიდა თადარიგში წლოვანების გამო.

2003 წლიდან მუშაობდა საქართველოს ურბანიზაციისა და მშენებლობის სამინისტროს, საბინაო-კომუნალური მეურნეობის დეპარტამენტის თავმჯდომარის პირველ მოადგილედ, კონტროლის პალატის თავმჯდომარის მთავარ მრჩეველად.

2011-2017 წლებში მუშაობდა საქართველოს ომის, შრომისა და სამხედრო ძალების ვეტერანთა ცენტრალური კავშირის გამგეობის წევრად.

დაჯილდოებული იყო მედლით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“ (სსრკ). 3 ორდენით და 10 მედლით.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

დავით ირაგლის ძე სოხაძე
(14.06.1959)
გენერალ-მაიორი (20.10.1997)

დაიბადა ქალაქ თბილისში, სამხედრო მოსამსახურის ოჯახში. 1976 წელს დაამთავრა თბილისის გალაკტიონ ტაბიძის სახელობის №51 საშუალო სკოლა.

1977-1978 წლებში გადიოდა ნამდვილ სამხედროსავალდებულო სამსახურს საბჭოთა კავშირის შეიარაღებულ ძალებში.

1978-1982 წწ. სწავლობდა ლვოვის წითელი ვარსკვლავის ორდენისან უმაღლეს სამხედრო-პოლიტიკურ სასწავლებელში.

1982-1985 წლებში მსახურობდა ოფიცრად საბჭოთა ჯარების შემადგენლობაში უნგრეთის სახალხო რესპუბლიკაში, 1985-1990 წლებში – ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქში, სომხეთის რესპუბლიკაში, ხოლო შემდეგ – საქართველოს სამხედრო კომისარიატების სისტემაში. ბოლო წოდება საბჭოთა არმიაში – კაპიტანი (1990 წ.).

1990 წლის 7 ნოემბრიდან მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის შინაგან ჯარებში – ეროვნულ გვარდიაში, I ბატალიონის შტაბის უფროსად, ეროვნული გვარდიის I ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ მორალურ-ფსიქოლოგიური უზრუნველყოფის დარგში.

1992-1993 წლებში მონაწილეობდა რუსეთ-საქართველოს ომის საბრძოლო ოპერაციებში ცხინვალის რეგიონსა და აფხაზეთში, სადაც მძიმედ დაიჭრა.

1993-1996 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს პირად შემადგენლობასთან აღმზრდელობითი მუშაობის განყოფილების უფროსად, სამმართველოს უფროსად, მთავარი სამმართველოს უფროსად.

1996 წელს დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ.

1999-2001 წლებში სწავლობდა უკრაინის თავდაცვის სამინისტროს ნაციონალური აკადემიის, ჰუმანიტარული ინსტიტუტის ჰუმანიტარულ-ფსიქოლოგიურ ფაკულტეტზე.

2001-2005 წლებში სწავლობდა უკრაინის ნაციონალური აკადემიის ჰუმანიტარული ინსტიტუტის სამხედრო ადიუნქტურა, სადაც დაიცვა დისერტაცია და მიენიჭა ფსიქოლოგიის სამხედრომეცნიერებათა კანდიდატის სამეცნიერო ხარისხი.

2005 წლის 26 მაისს საქართველოს პრეზიდენტის – სამხედრო ძალების უმაღლესი მთავარსარდლის ბრძანებულების თანახმად 45 წლის ასაკში დათხოვნილ იქნა შეიარაღებული ძალებიდან.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით და მედლებით.

ელბრუს კასიმის ძე ტოვაზოვი
(1936-2013)

გენერალ-მაიორი (20.10.1997)

დაიბადა ქალაქ ცხინვალში. 1991 წლამდე მსახურობდა ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქის საავტომობილო სამსახურის სამმართველოს უფროსად.

1994-1998 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს შეიარაღების მთავარი სამმართველოს საავტომობილო სამსახურის უფროსად.

დაჯილდოებულია მედლებით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“ და „შრომითი წარჩინებისათვის“ (სსრკ). სამხედრო სამსახურიდან დათხოვნის შემდეგ ცხოვრობდა და გარდაიცვალა ქალაქ ვლადიკავკაზში. დაკრძალულია იქვე.

1998 წელი

დავით დავითის ძე თევზაძე
(30.01.1949)

გენერალ-მაიორი (28.04.1998)

გენერალ-ლეიტენანტი (27.09.1999)

დაიბადა ქალაქ სოხუმში. სკოლის დასრულების შემდეგ, 1966 წელს, ჩაირიცხა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტში, ფილოსოფიისა და ფსიქოლოგიის ფაკულტეტზე, ფილოსოფიის სპეციალობით, ხოლო 1971 წელს – საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის ფილოსოფიის ინსტიტუტის ასპირანტურაში. ასპირანტურის დამთავრების შემდეგ, 1975 წელს, მუშაობას აგრძელებს ამავე ინსტიტუტში ჯერ უმცროს, ხოლო შემდეგ, უფროს მეცნიერ თანამშრომლად. პარალელურად სწავლას აგრძელებს ილია ჭავჭავაძის სახელობის თბილისის უცხო ენათა სახელმწიფო პედაგოგიურ ინსტიტუტში ინგლისური ენისა და ლიტერატურის ფაკულტეტზე.

1983 წელს ქალაქკიევში იცავს საკანდიდატო დისერტაციას. ამავე პერიოდს განეკუთვნება მისი დაინტერესება აღმოსავლური საბრძოლო ხელოვნებით. 1989 წელს, მისი უშუალო მონაწილეობით, იქმნება ქართულ და აღმოსავლურ ორთაბრძოლათა ასოციაცია და იგი ხდება ამ ასოციაციის თბილისის ორგანიზაციის ხელმძღვანელი.

1983-1992 წლებში, საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის ფილოსოფიის ინსტიტუტში მუშაობის პარალელურად, თბილისის სხვადასხვა უმაღლეს სასწავლებლებში კითხულობს ლექციების კურსს ლოგიკასა და ფილოსოფიის ისტორიაში, მონაწილეობს საკავშირო და საერთაშორისო სამეცნიერო კონფერენციებში, აქვეყნებს ოცამდე შრომას და პროზაული მინიატურების კრებულს.

1991 წელს მოხალისედ უერთდება საქართველოს ეროვნულ გვარდიას, ხოლო 1993 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებს. მონაწილეობს საქართველოს ტერიტორიული ერთიანობისთვის წარმოებულ ბრძოლებში.

რუსეთ-საქართველოს 1992-1993 წლების ომის დროს იყო საქართველოს შეიარაღებული ძალების მე-11 მოტომსროლელი ბრიგადის ბატალიონის მეთაური, ხოლო 1993-1994 წლებში – ბრიგადის მეთაური.

საბრძოლო მოქმედებების დასრულების შემდეგ, დავით თევზაძე სამხედრო განათლების მისაღებად იზავენბა იტალიაში (1994 წ.), გერმანიაში (1995 წ.) და ამერიკის შეერთებულ შტატებში (1996-1997 წწ.).

აშშ-დან დაბრუნების შემდეგ 1997 წლიდან ხელმძღვანელობდა საქართველოს პრეზიდენტის კანცელარიის საქართველოს სამხედრო ძალების მთავარ სამხედრო ინსპექციას,

1998 წელს ინიშნება საქართველოს თავდაცვის მინისტრად და შეიარაღებული ძალების მთავარსარდლად.

1998 წლის 30 აპრილს მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“, ხოლო 1999 წლის 27 სექტემბერს „გენერალ-ლეიტენანტის“ წოდება.

2004 წელს ინიშნება საქართველოს ელჩად NATO-ში. 2004-2005 წლებში ხელმძღვანელობდა სტრატეგიული კვლევების ჯგუფს.

დათხოვილია თადარიგში 2004 წლიდან და დაუბრუნდა პედაგოგიურ და კვლევით საქმიანობას. აგრძელებს აქტიურ საზოგადოებრივ მოღვაწეობას. მონაწილეობს რამდენიმე საზოგადოების დაფუძნებაში, არის საქართველოს „გენერალთა კლუბის“ იდეის ავტორი და თანადამფუძნებელი, დამოუკიდებელ ექსპერტთა კლუბის წევრი, ნიუ-იორკის მეცნიერებათა აკადემიის წევრი, ევრო-კავკასიური უნივერსიტეტის სრული პროფესორი, ვიცე რექტორი და საერთაშორისო ურთიერთობათა და უსაფრთხოების კვლევათა პროგრამების ხელმძღვანელი. მისი თაოსნობით უნივერსიტეტში იხსნება სტრატეგიულ შეფასებათა ინსტიტუტი და ფუძნდება ჟურნალი „სტრატეგიული კვლევები“.

2011-2012 წლებში ევრო-კავკასიური უნივერსიტეტის სტრატეგიულ შეფასებათა ინსტიტუტის ბაზაზე დავით თევზაძის მიერ იქმნება სტრატეგიულ შეფასებათა ცენტრი, რომელიც ორიენტირებულია საქართველოს სტრატეგიული გარემოს დინამიკის კვლევაზე.

2015 წლის აპრილში დააფუძნა საზოგადოებრივი მოძრაობა „საქართველო მშვიდობისათვის“, ხოლო იმავე წლის 11 ოქტომბერს, საზოგადოების ბაზაზე დააფუძნა მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „საქართველოს მშვიდობისათვის“, რომლის პირველ თავმჯდომარედაც იქნა არჩეული.

2017 წლიდან იგი იყო ვეტერანების საქმეთა სახელმწიფო სამსახურის დირექტორის მრჩეველი. 2018 წლიდან არის ქართულ-ამერიკული უნივერსიტეტის (GAU) მიწვეული პროფესორი. არის 50-ზე მეტი სტატიისა და სამეცნიერო ნაშრომის ავტორი.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ I ხარისხის ორდენით (1993 წ.), მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“ და საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების „წმინდა გიორგის“ ნიშნით (06.06.2024 წ.).

2022 წლის 21 თებერვალს დავით თევზაძე დაინიშნა საქართველოს პრეზიდენტის მთავარ მრჩეველად სტრატეგიული დაგეგმვის საკითხებში.

რომან ნოდარის ძე დუმბაძე

(17.03.1964-21.05.2012)

გენერალ-მაიორი (04.08.1998)

დაიბადა ხულოს რაიონის სოფელ ფუშრუკაულში. 1987 წელს დაამთავრა თბილისის უმაღლესი საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი, ხოლო 1999 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ბათუმის სამართლის ინსტიტუტის იურიდიული ფაკულტეტი.

1987-1991 წლებში მსახურობდა გერმანიის დემოკრატიულ რესპუბლიკაში განლაგებულ საბჭოთა ჯარებში, შემდეგ შორეული აღმოსავლეთის და ციმბირის სამხედრო ოლქებში, თავდაპირველად ტანკსაწინააღმდეგო ოცეულის, ხოლო შემდეგ – ნადმტყორცნელთა ბატარეის მეთაურად;

1992 წელს დაბრუნდა საქართველოში და მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს პოლკის შტაბის უფროსად;

1994 წლიდან მეთაურობდა 25-ე მოტომსროლელ ბრიგადას. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულაფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში. იყო ომისა და საქართველოს თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებული იყო „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1994 წ.).

1998 წლის 4 აგვისტოს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

აჭარის 2004 წლის კრიზისის დროს გენერალმა დუმბაძემ საქართველოს ცენტრალურ ხელისუფლებას დაუმორჩილებლობა გამოუცხადა და მხარი აჭარის განდგომილ ლიდერს, ასლან აბაშიძეს დაუჭირა. ჯერ კიდევ დაპატიმრებამდე იყო შერაცხული მოღალატედ უმაღლესი

მთავარსარდლისადმი დაუმორჩილებლობისა და იმ მუქარების გამო, რასაც ცენტრალური ხელისუფლების მისამართით საჯაროდ გამოთქვამდა აჭარის კრიზისის დღეებში.

ასლან აბაშიძის რეჟიმის დამხობისა და რუსეთში გაქცევის შემდეგ დუმბაძე დააკავეს, სამშობლოს ღალატის ბრალდებით გაასამართლეს და 17 წლით თავისუფლების აღკვეთა მიუსაჯეს. რუსეთ-საქართველოს 2008 წლის აგვისტოს ომის დროს რუსეთის სარდლობის მოთხოვნით და საქართველოს ხელისუფლების პოლიტიკური გადაწყვეტილების საფუძველზე დუმბაძე გაიცვალა რუსების მიერ დატყვევებულ 12 ქართველ სამხედრო მოსამსახურეზე. მას შემდეგ მოსკოვში ცხოვრობდა. 2010 წელს რუსეთის პრეზიდენტმა დიმიტრი მედვედევმა მას რუსეთის მოქალაქეობა მიანიჭა.

გენერალი დუმბაძე 2012 წლის 21 მაისს მოკლეს მოსკოვში. 2014 წელს მოსკოვის სასამართლომ ქართული წარმოშობის 4 პირს დუმბაძის მკვლელობასთან დაკავშირებით პატიმრობა შეუფარდა.

დაკრძალულია ქალაქ ბათუმში.

1999 წელი

დევი ვახტანგის ძე ჭანკოტაძე
(01.09.1961)

გენერალ-მაიორი (19.12.1999)
გენერალ-ლეიტენანტი (26.05.2012)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე, გენერალ-ლეიტენანტი, საქართველოს შეიარაღებული ძალების გაერთიანებული შტაბის უფროსის მოადგილე 2000–2004 და 2008–2009 წლებში, 2009–2012 წლებში გენშტაბის უფროსი, ამერიკის შეერთებული შტატების ლეგიონის ღირსებისა და საქართველოს ბრწყინვალეების საპრეზიდენტო ორდენების კავალერი.

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1982 წელს დაამთავრა თბილისის უმაღლესი საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი.

1982–1990 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში. ეკავა სხვადასხვა საშტაბო და სამეთაურო თანამდებობები.

1991 წლიდან საქართველოს შეიარაღებული ძალების რიგებშია. 1991–1992 წლებში მსახურობდა ქალაქ გორის მე-11 ბატალიონის შტაბის უფროსად, ხოლო 1992–1994 წლებში იყო ეროვნული გვარდიის საარტილერიო პოლკის მეთაური.

1994–1995 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის მთავარი სამმართველოს შტაბის უფროსად.

1995 წელს დაინიშნა პირველი საარტილერიო ბრიგადის მეთაურად.

1996-1999 წლებში მსახურობდა მთავარსარდლის რეზერვის საარტილერიო ბრიგადის მეთაურად.

1999 წლის 19 დეკემბერს მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდება და დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების არტილერიის სარდლის თანამდებობაზე.

2000-2004 წლებში მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის უფროსის პირველ მოადგილედ.

2004-2005 წლებში იყო სამხედრო წარმომადგენლად დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა თანამეგობრობის (დსთ) ქვეყნების სამხედრო თანამშრომლობის საკოორდინაციო შტაბში და თავდაცვის პოლიტიკისა და ევროატლანტიკური ინტეგრაციის დეპარტამენტის თავდაცვის ატაშეების ოფისის თავდაცვის ატაშე.

2005 წელს დაითხოვეს სამხედრო სამსახურიდან.

2007 წელს ისევ იწვევენ კადრში და ნიშნავენ სახმელეთო ჯარების საარტილერიო ბრიგადის მეთაურად. 2008 წლის აგვისტოს რუსეთ-საქართველოს ომის შემდეგ დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გაერთიანებული შტაბის უფროსის მოადგილედ, ხოლო 2009 წლის 5 მარტს – საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის, შემდეგ – გაერთიანებული შტაბის უფროსად, სადაც მსახურობდა 2012 წლის 8 ოქტომბრამდე.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების და 2008 წლის რუსეთ-საქართველოს ომების სამხედრო მოქმედებებში.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1995 წ.), „წმინდა გიორგის სახელობის გამარჯვების“ ორდენით (2009 წ.), „ბრწყინვალების“ საპრეზიდენტო ორდენით (2010 წ.) და „ღირსების“ ორდენით, აგრეთვე საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისათვის (I ხარისხის) მედლით (2008 წ.).

2020 წლიდან დაიწყო პოლიტიკური მოღვაწეობა. გაწევრიანდა პარტია „ერთიან ნაციონალურ მოძრაობაში“ და არჩეულ იქნა საქართველოს მე-10 მოწვევის პარლამენტის წევრად.

2000 წელი

ელგუჯა ვიქტორის ძე მემმარიაშვილი

(17.08.1946)

გენერალ-მაიორი (11.10.1999)

ქართველი მეცნიერი და სამხედრო მოღვაწე, სამხედრო მეცნიერებათა დოქტორი, ტექნიკის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, გენერალ-მაიორი, საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის აკადემიკოსი.

დაიბადა ქალაქ ბათუმში 1946 წლის 17 აგვისტოს. 1964 წელს ოქროს მედალზე დაამთავრა ბათუმის პირველი საშუალო სკოლა. 1969 წელს წარჩინების დიპლომით დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სამშენებლო ფაკულტეტი, ხოლო 1972 წელს ასპირანტურა – სივრცითი კონსტრუქციების განხრით.

1973 წლიდან დღემდე მუშაობს საქართველოს პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში, დღევანდელ ტექნიკურ უნივერსიტეტში. 1985-1995 წლებში იყო უნივერსიტეტის სამშენებლო კონსტრუქციების კათედრის გამგე. ხოლო შემდეგ, 1995-2004 წლებში – მის მიერ დაარსებული სპეციალური ნაგებობების კათედრის გამგე. ამჟამად არის საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის სრული პროფესორი.

1979 წელს ელგუჯა მემმარიაშვილმა ჩამოაყალიბა საქართველოს კოსმოსურ ნაგებობათა ინსტიტუტი, სადაც ეკავა გენერალური კონსტრუქტორისა და გენერალური დირექტორის თანამდებობა 2005 წლამდე. ინსტიტუტში შეიქმნა მრავალი კოსმოსური და მიწისზედა სამხედრო-საინჟინრო კომპლექსები და კონსტრუქციები.

1978-1989 წლებში სამხედრო-სამრეწველო სახელმწიფო კომისიის გადაწყვეტილებისა და სპეციალური დავალებების შესრულებისათვის, ელგუჯა მემმარიაშვილი, როგორც მოსკოვის

ცენტრალური სამეცნიერო-საწარმოო გაერთიანება „კომეტა“-ს (ЦНПО „Комета“) თბილისის ქვედანაყოფის უფროსი და სამხედრო-კოსმოსური ტექნიკის მთავარი კონსტრუქტორი, თანამშრომლობდა თავდაცვის სამინისტროს საინჟინრო-კონსტრუქტორული სამეცნიერო-ტექნიკურ კომიტეტთან, საინჟინრო ჯარებთან, გენერალური შტაბის და სამხედრო-საინჟინრო აკადემიების კათედრებთან, კოროლიოვის სახელობის სარაკეტო-კოსმოსურ გაერთიანება „ენერგია“-სთან, ხრუნიჭვის სახელობის რაკეტმშენებელ ქარხანასთან, მოსკოვის მექანიკის პრობლემების და საავიაციო ინსტიტუტებთან, ასევე დნეპროპეტროვსკის, სიკტივკარის, დუბნის, ნახაბინოს, პოდლიპკის, ხარკოვის და სხვა ქალაქების სპეციალურ სამეცნიერო დაწესებულებებთან, უნივერსიტეტებთან და ინსტიტუტებთან.

1995 წლიდან, როგორც სამუშაოთა მეცნიერ-ხელმძღვანელი და უშუალო მონაწილე, ასრულებს გერმანული კომპანიის “Daimler-Benz Aerospace” — “Dornier-Satellitensysteme”-ს, იტალიური კომპანიის “Alenia Aerospazio”-ს, მიუნხენის ტექნიკური უნივერსიტეტის მსუბუქი კონსტრუქციების ინსტიტუტის (LLB, Technische Universitat Munchen) და ევროპული კოსმოსური სააგენტოს (“ESA”) შეკვეთებს.

1999 წლის 23 ივლისს ორბიტაზე გავიდა ისტორიაში პირველი ქართული კოსმოსური ობიექტი, რომელიც წარმატებული გაშლისა და გამოცდების შემდეგ, 28 ივლისს ჩამოსცილდა ორბიტალურ სადგურს და დაიწყო მოძრაობა დამოუკიდებელ თანამგზავრულ ორბიტაზე. ელგუჯა მემმარიაშვილი არის პირველი ქართული კოსმოსური ობიექტის გენერალური კონსტრუქტორი.

1999-2002 წლებში იყო საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მრჩეველი ჯარების საინჟინრო უზრუნველყოფის დარგში. 1999 წელს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

1999-2004 წლებში იყო საქართველოს მე-5 მოწვევის პარლამენტის წევრი პარტიული სიით, საარჩევნო ბლოკი „საქართველოს მოქალაქეთა კავშირი“, სადაც ეკავა ჯერ სამხედრო მრეწველობის ქვეკომიტეტის თავმჯდომარის, შემდგომ კი, საპარლამენტო ფრაქციის თავმჯდომარის და საპარლამენტო თემატური უმრავლესობის ლიდერის პოსტები.

2000 წელს ჩამოაყალიბა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის სამხედრო-საინჟინრო აკადემია, სადაც ეკავა აკადემიის პრეზიდენტის თანამდებობა.

2006 წელს, საქართველოს კოსმოსურ ნაგებობათა ინსტიტუტისა და საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის სამხედრო-საინჟინრო აკადემიის რეორგანიზაციის შედეგად, მისი ინიციატივით შეიქმნა საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის ნაგებობების, სპეციალური სისტემებისა და საინჟინრო უზრუნველყოფის ინსტიტუტი, სადაც ელგუჯა მემმარიაშვილი დღემდე იკავებს გენერალური კონსტრუქტორის და სამეცნიერო საბჭოს თავმჯდომარის თანამდებობებს.

გამოქვეყნებული აქვს 300-ზე მეტი სამეცნიერო შრომა, მათ შორის, მონოგრაფიები, სახელმძღვანელოები, სამეცნიერო სტატიები და გამოგონებები.

სამხედრო მეცნიერებათა დოქტორია (1993 წ.), ტექნიკის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, ევრაზიის მეცნიერებათა აკადემიის წევრ-კორესპონდენტი (1992 წ.), საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის წევრ-კორესპონდენტი (2000 წ.), საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის წევრი.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ I ხარისხის და „ღირსების“ ორდენებით, მედლით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“. მინიჭებული აქვს საქართველოს სახელმწიფო პრემია.

თენგიზ ჯუკერის მე კონცელიძე
(05.03.1954-21.05.2022)
გენერალ-მაიორი (02.08.2000)

დაიბადა ბათუმის რაიონის დაბა მახინჯაურში. 1993-1999 წლებში მსახურობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის უშიშროების სამინისტროს სისტემაში სხვადასხვა საპასუხისმგებლო თანამდებობებზე.

2000-2003 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო საზღვრის დაცვის სახელმწიფო დეპარტამენტის სასაზღვრო ძალების შტაბის აჭარის ავტონომიური რეგიონის სამმართველოს უფროსად.

2000 წლის 2 აგვისტოს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია ვახტანგ გორგასლის III ხარისხის ორდენით (2002 წ.) და ორი მედლით.

2004 წლიდან თადარიგშია. გარდაიცვალა მძიმე ავადმყოფობის შემდეგ. დაკრძალულია ქალაქ ბათუმში.

ვაჟა ამბროსის ძე რამიშვილი
(22.11.1945-04.09.2020)
გენერალ-მაიორი (26.12.2000)

დაიბადა მცხეთის რაიონის სოფელ საგურამოში. 1994-1998 წლებში მუშაობდა საქართველოს იუსტიციის მინისტრის მოადგილედ, შემდეგ – საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ.

2000 წლის 26 დეკემბერს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით, აგრეთვე მედლით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“.

მინიჭებული ჰქონდა „იუსტიციის სახელმწიფო მრჩეველის“ რანგი (31.07.1994 წ.), არჩეული იყო საქართველოს ეროვნული აკადემიის საპატიო წევრად.

გარდაიცვალა 2020 წლის 4 სექტემბერს. დაკრძალულია მცხეთის რაიონის სოფელ დიდოშში.

2001 წელი

გიგლა (ზურაბ) აკაკის ძე ირემაძე
(19.04.1960-13.08.2004)
გენერალ-მაიორი (21.12.2001)
ვიცე-ადმირალი (21.08.2003)

დაიბადა 1960 წელს, მახარაძის რაიონის სოფელ ლიხაურში. 1977 წელს დაამთავრა თბილისის №63 საშუალო სკოლა.

იყო ეროვნული გვარდიის ერთ-ერთი პირველი ოფიცერთაგანი, სადაც იგი ჯერ კიდევ 1990 წელს, საბჭოთა კავშირის დაშლამდე გაერთიანდა.

1997 წელს დაამთავრა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის სამეთაურო-საშტაბო ფაკულტეტი და დაინიშნა სახმელეთო ჯარების დაზვერვის უფროსად.

1997-1998 წლებში მსახურობდა საზღვაო ქვეითი ბატალიონის მეთაურად.

1998-2001 წლებში იყო საქართველოს სამხედრო-საზღვაო ფლოტის სარდლის მოადგილე სანაპირო დაცვაში.

2001-2004 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს საზღვაო თავდაცვის ძალების უფროსად.

2000 წელს წარჩინებით დაამთავრა უკრაინის თავდაცვის ნაციონალური აკადემიის ოპერატიულ-ტაქტიკური ფაკულტეტი, ხოლო 2003 წელს – ბათუმის საზღვაო აკადემიის სამხედრო-საზღვაო ძალების ფაკულტეტი.

2004 წელს დაამთავრა საბერძნეთის საზღვაო ომის კოლეჯი და საქართველოს სამხედრო-საინჟინრო აკადემია (წარჩინებით).

2001 წლის 21 დეკემბერს მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდება, ხოლო 2003 წლის 22 ივლისს – „ვიცე-ადმირალის“ საზღვაო წოდება.

მინიჭებული ჰქონდა საბერძნეთის საზღვაო ომის კოლეჯის საპატიო დოქტორის აკადემიური წოდება (2004 წ.).

აქტიურად მონაწილეობდა რუსეთ-საქართველოს ომებში საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებული იყო „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (1997 წ.) და ღირსების (2002 წ.) ორდენებით.

გარდაიცვალა 2004 წლის 13 აგვისტოს, გულის შეტევით. დაკრძალულია თბილისში, საბურთალოს სასაფლაოზე.

კობა თენგიზის ძე კობალაძე
(07.07.1969)
გენერალ-მაიორი (21.12.2001)

დაიბადა ქალაქ თბილისში 1969 წლის 7 ივლისს. დაამთავრა ქალაქ თბილისის №12 საშუალო სკოლა. იმავე წელს დაიწყო მუშაობა კიროვის ჩარხმშენებელ ქარხანაში.

1987-1989 წლებში სავალდებულო სამხედრო სამსახური მოიხადა შორეული აღმოსავლეთის სამხედრო ოლქის საჰაერო-სადესანტო ნაწილში.

1990 წლიდან აქტიურად ერთვება საქართველოს ეროვნული შეიარაღებული ძალების შექმნა-ჩამოყალიბების პროცესში.

1991-1994 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის I მოტომსროლელი ბრიგადის ოცმეთაურად, ამავე ბრიგადის სადაზვერვო ასეულის მეთაურად, ბრიგადის დაზვერვის უფროსად. იყო „შაენაბადას“ დაზვერვის ბატალიონის ერთ-ერთი ჩამოყალიბებელი და მეთაური, მე-11 მოტომსროლელი ბრიგადის მეთაურის მოადგილე საბრძოლო მომზადების დარგში, ხოლო შემდეგ – ბრიგადის მეთაური.

1991-1993 წლებში აქტიურ მონაწილეობას ღებულობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის მიმდინარე რუსეთ-საქართველოს ომის საბრძოლო მოქმედებებში, კერძოდ, ცხინვალის რეგიონსა და აფხაზეთში. 1992 წლის აპრილში დაინიშნა ქალაქ ფოთის კომენდანტად, სადაც მიუხედავად სახელმწიფოში არსებული მძიმე კრიმინოგენული ვითარებისა, მოახერხა წესრიგის შენარჩუნება და განმტკიცება.

1992 წლის 13 აგვისტოს წარმატებით ხელმძღვანელობდა საზღვაო დესანტის გადასხმას ლესელიძე-განთიადი-გაგრის მიმართულებით.

1993 წლის 16 მარტს ხელმძღვანელობდა ქალაქ სოხუმში (მდინარე გუმისთაზე) ჩატარებულ წარმატებულ თავდაცვით ოპერაციას, რომლის შედეგადაც სეპარატისტების მხრიდან ქალაქ სოხუმზე განხორციელებულმა გენერალურმა შეტევამ კრაზი განიცადა.

1993 წლის 2 ივლისს იყო ერთ-ერთი ხელმძღვანელი ტამიშთან გადმოსხმული რუსებისა და სეპარატისტების ერთობლივი დესანტის განადგურებისა, ხოლო ბრიგადის მეთაურის დაჭრის შემდეგ ბრიგადის ხელმძღვანელობა აიღო თავის თავზე.

1999 წელს დაამთავრა ივანე ჯავახიშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიკური ფაკულტეტი.

1996 წელს წარჩინებით დაამთავრა ქალაქ რიაზანის უმაღლესი საჰაერო-სადესანტო სასწავლებელი სამხედრო სპეციალობით სადესანტო-სადივერსიო ქვეგანაყოფების მომზადება-გამოყენება. სამოქალაქო სპეციალობით – მუხლუხოვანი და ბორბლებიანი ტექნიკის ინჟინერი.

1999 წელს ქალაქ მოსკოვში წარჩინებით დაამთავრა ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემია სპეციალობით – შენაერთების სამხედრო-ადმინისტრაციული მართვა და ოპერატიული ხელოვნება.

1999 წელს დაინიშნა დასავლეთის ოპერატიული მიმართულების სარდლად, ხოლო 2000 წელს – სახმელეთო ჯარების სარდლად.

2001 წელს დაინიშნა ეროვნული გვარდიის სარდლად და მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

2001 წლის 26 თებერვლიდან გაიგზავნა ჩინეთის სახალხო რესპუბლიკის გენერალური შტაბის აკადემიაში, რომელიც დაამთავრა 2001 წლის 27 ივლისს, სპეციალობით – სახელმწიფოებრივი აღმშენებლობა, სამხედრო სტრატეგია და ოპერატიული ხელოვნება.

2003 წლის ნოემბერში დაამთავრა ქალაქ სან-რემოში (იტალია) სამხედრო კონფლიქტოლოგიის საერთაშორისო სამართლის კურსი.

2004 წელს პატაკით გადადგომის შესახებ მიმართა ქვეყნის ახლადარჩეულ პრეზიდენტს, საქართველოს შეიარაღებული ძალების უმაღლეს მთავარსარდალს მიხეილ სააკაშვილს.

2008 წლის 9 აგვისტოს ჯარში დაბრუნების პატაკით მიმართა უმაღლეს მთავარსარდალს. თხოვნა არ იქნა დაკმაყოფილებული.

2009 წელს უმაღლესი მთავარსარდლის უშუალო განკარგულებით იქნა დაკავებული „ამბოხისა და ქვეყნის უმაღლესი ხელმძღვანელი პირების ლიკვიდაციის ორგანიზების“ ბრალდებით. 2010 წელს სასამართლოს მიერ „ფაქტობრივი მტკიცებულებების არარსებობის გამო“ გამართლებული იქნა აღნიშნულ ბრალდებაში და გაანთავისუფლეს.

2011 წლიდან აქტიურად ერთვება პოლიტიკური კოალიცია „ქართული ოცნების“ მხარდამჭერ აქციებში.

2016 წელს დაინიშნა ვეტერანთა სახელმწიფო სამსახურის დირექტორად. არის საქართველოს IX მოწვევის პარლამენტის დეპუტატი (2016-2020 წწ.). სპორტის ოსტატია კრივსა და ხელწართულ ბრძოლაში.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

განსაკუთრებული დამსახურებისათვის დაჯილდოებულია **„ვახტანგ გორგასლის“ სამივე ხარისხის ორდენით**, აგრეთვე მედლებით „მხედრული მამაცობისათვის“ და „საბრძოლო დამსახურებისათვის“. I ხარისხის ოქროს სამკერდე ნიშნით – „სამშობლოს ერთგულებისა და თავდადებისათვის“.

2022 წელს არჩეულ იქნა საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების საპატიო წევრად.

თენგიზ გრიგოლის ძე ოშხერელი

(15.03.1951)

გენერალ-მაიორი (21.12.2001)

დაიბადა ამბროლაურის რაიონის სოფელ სადმელში. 1972 წელს დაამთავრა თბილისის უმაღლესი საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი, ხოლო 1986 წელს – ლენინგრადის **მიხაილ** კალინინის სახელობის საარტილერიო აკადემია.

1972-1992 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში სხვადასხვა საშტაბო და სამეთაურო თანამდებობებზე: 1972-1977 წლებში – შორეულადმოსავლეთის სამხედრო ოლქში ოცმეთაურად, 1977-1978 წლებში – კიევის სამხედრო ოლქში საარტილერიო ბატარეის მეთაურად.

1978-1983 წლებში მსახურობდა საბჭოთა ჯარების ცენტრალურ დაჯგუფებაში (ჩეხოსლოვაკია) საარტილერიო ბატარეის და საარტილერიო დივიზიონის მეთაურად.

1986-1988 წლებში მსახურობდა საარტილერიო პოლკის შტაბის უფროსად (ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქში), ხოლო 1988-1990 წლებში – რეაქტიული პოლკის მეთაურად.

1990-1992 წლებში მსახურობდა ქალაქ ქუთაისის სამოქალაქო თავდაცვის შტაბის უფროსად. 1991 წელს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1992 წლიდან მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში, სადაც დაინიშნა 21-ე ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ ქალაქ ქუთაისში.

1992-1993 წწ. მსახურობდა 22-ე ბრიგადის მეთაურად ქალაქი ახალციხეში.

1993 წელს დაინიშნა მე-2 საარმიო კორპუსის შტაბის უფროსად.

1993-1998 წლებში მსახურობდა აფხაზეთში სამშვიდობო ძალების სარდლად საქართველოს მხრიდან, ხოლო 1998-2005 წლებში – გენერალური შტაბის უფროსის მოადგილედ.

2005 წელს საქართველოს პრეზიდენტის – სამხედრო ძალების უმაღლესი მთავარსარდლის განკარგულებით წელთა ნამსახურებით დათხოვნილი იქნა სამხედრო სამსახურიდან და ჩაირიცხა რეზერვში.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (2001 წ.) და „საპატრიოტუნის“ ორდენით (სსრკ).

ეწევა აქტიურ საზოგადოებრივ მოღვაწეობას. არჩეულია საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების მრჩეველთა საბჭოს თავმჯდომარედ (2023 წ.).

ნუგზარ გიორგის მექვეიშვილი

(09.08.1957)

გენერალ-მაიორი (21.12.2001)

დაიბადა ქალაქ თბილისში.

1996-1999 წლებში მუშაობდა საქართველოს სახელმწიფო კანცელარიის საფინანსო-სამეურნეო სამსახურის უფროსად და საქართველოს მთავრობის კანცელარიის უფროსის მოადგილედ.

1998 წლის 4 დეკემბერს, როგორც რეზერვის პოლკოვნიკი გაწვეულ იქნა საქართველოს სამხედრო ძალებში და ჩაირიცხა ნამდვილ სამხედრო სამსახურში.

1999 წლიდან მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროში, ეკავა მინისტრის მოადგილის თანამდებობა ეკონომიკურ საკითხებში.

2001 წელს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

2006 წელს იყო საქართველოს მთავრობის კანცელარიის უფროსის მოადგილე.

მინიჭებული აქვს ეკონომიკის მეცნიერებათა კანდიდატის სამეცნიერო ხარისხი. არჩეულია საქართველოს საინჟინრო აკადემიის წევრ-კორესპონდენტად.

ამჟამად დაკავებულია კერძო ბიზნესით.

2002 წელი

გიორგი (გია) დავითის ძე ჯიქია
(22.08.1950)
იუსტიციის გენერალ-მაიორი (14.05.2002)

დაიბადა ჩოხატაურის რაიონის სოფელ ერკეთში.

1974-1982 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში სამეურნეო სამსახურის იურისკონსულტად.

1993 წლიდან მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროში განყოფილების უფროსად.

1994 წლის აგვისტოდან მსახურობდა თბილისის გარნიზონის სამხედრო პროკურორის უფროს თანაშემწედ, მთავარი სამხედრო პროკურატურის განყოფილების უფროსად.

2001 წლის დეკემბერში დაინიშნა მთავარ სამხედრო პროკურორად – გენერალური პროკურორის მოადგილედ.

2002 წლის 14 მაისს მიენიჭა იუსტიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2003 წლის ნოემბერში დაინიშნა საქართველოს გენერალური პროკურორის პირველ მოადგილედ.

2004 წლის დასაწყისში დაინიშნა ქვემო ქართლის საოლქო პროკურორად, ხოლო იმავე წლის აგვისტოში – თბილისის გარნიზონის პროკურორის მოადგილედ.

2005 წლის 25 აგვისტოს გადადგა თანამდებობიდან.

თედო ზურაბის ძე ჯაფარიძე
(18.09.1946)

გენერალ-მაიორი (02.07.2002)

ქართველი დიპლომატი, მეცნიერი და პოლიტიკოსი, განათლებით ფილოლოგი, საქართველოს საგარეო საქმეთა მინისტრი 2003-2004 წლებში. გენერალ-მაიორი.

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1971 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის დასავლეთ ევროპის ენებისა და ლიტერატურის ფაკულტეტი ინგლისური ენის სპეციალობით.

1972-1974 წლებში მუშაობდა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ზეპირი მეტყველების ლაბორატორიის ლაბორანტად, ხოლო 1977-1989 წლებში – საბჭოთა კავშირის მეცნიერებათა აკადემიის ამერიკის შეერთებული შტატებისა და კანადის ინსტიტუტის მეცნიერ თანამშრომლად.

1989-1990 წლებში მუშაობდა საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტროს იუნესკოს საქმეთა საბჭოს თავმჯდომარის პირველ მოადგილედ.

1990-1991 წლებში მუშაობდა საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტროს პოლიტიკური ანალიზისა და ინფორმაციის სამმართველოს უფროსად.

1991 წელს დაინიშნა საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტროს პოლიტიკური ანალიზისა და პროგნოზირების სამმართველოს უფროსად, ხოლო 1992 წელს – საქართველოს საგარეო საქმეთა მინისტრის მოადგილედ და პირველ მოადგილედ.

1992-1994 წლებში მუშაობდა საქართველოს ეროვნული უშიშროებისა და თავდაცვის საბჭოს თავმჯდომარის თანაშემწედ, ხოლო 1994-2002 წლებში იყო საქართველოს საგანგებო და სრულუფლებიან ელჩი აშშ-ში, კანადასა და მექსიკაში.

2002-2003 წლებში მუშაობდა საქართველოს ეროვნული უშიშროების საბჭოს მდივნად და პრეზიდენტის თანაშემწედ უშიშროების საკითხებში. აქვე ენიჭება გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

2003 წლის ნოემბრიდან 2004 წლის მარტამდე მუშაობდა საქართველოს საგარეო საქმეთა მინისტრად.

სამთავრობო სამსახურის დატოვების შემდეგ იყო შავი ზღვის ეკონომიკური თანამშრომლობის ორგანიზაციის (BSEC) გენერალური მდივანი 2004 წლის ნოემბრიდან 2005 წლის აპრილამდე და აშშ-კავკასიის ინსტიტუტის პრეზიდენტი თბილისში. 2006 წელს მუშაობდა ვუდრო ვილსონის საერთაშორისო სამეცნიერო ცენტრში საჯარო პოლიტიკის მეცნიერად.

არის ისტორიის მეცნიერებათა კანდიდატი, 200-ზე მეტი სამეცნიერო და პოლიტიკური პუბლიკაციის ავტორი.

2012-2016 წლებში იყო საქართველოს მე-8 მოწვევის პარლამენტის წევრი.

2016 წლის 7 დეკემბერს დაინიშნა საქართველოს პრემიერ-მინისტრის მრჩეველად. მინიჭებული აქვს საგანგებო და სრულუფლებიანი ელჩის დიპლომატიური რანგი (1994 წ.).

2018 წელს დაჯილდოვდა ბრწყინვალების საპრეზიდენტო ორდენით.

ამჟამად თედო ჯაფარიძე საგარეო პოლიტიკისა და დიპლომატიის კვლევითი ცენტრის თავმჯდომარეა.

გიორგი (გივი) ლუარსაბის ძე იუკურიძე

(13.09.1956)

გენერალ-მაიორი (02.07.2002)

დაიბადა დაბა ახმეტაში. სამხედრო სასწავლებლის დამთავრების შემდეგ 1991 წლამდე მსახურობდა საბჭოთა არმიაში სხვადასხვა საშტაბო და სამეთაურო თანამდებობებზე.

1992 წლიდან საქართველოს ეროვნული შეიარაღებული ძალების რიგებშია.

1992-1996 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გორის I სასწავლო ცენტრის უფროსის თანამდებობაზე.

1996-1998 წლებში იყო საქართველოს პრეზიდენტის – სამხედრო ძალების უმაღლესი მთავარსარდლის მთავარი სამხედრო ინსპექციის უფროსი.

2004 წლის თებერვლიდან იმავე წლის 25 აგვისტომდე მსახურობდა გენერალური შტაბის უფროსის თანამდებობაზე. ამ თანამდებობის დატოვების შემდეგ იყო საქართველოს სამხედრო ატაშე რუსეთის ფედერაციაში.

მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

2003 წელი

ვლადიმერ გურამის ძე იმნაძე
(27.12.1954)

ბრიგადის გენერალი (05.03.2003)

დაიბადა ქალაქ ბათუმში. 1972-1976 წლებში სწავლობდა თბილისის უმაღლეს სამეთაურო საარტილერიო სასწავლებელში, ხოლო 1983-1986 წლებში – ლენინგრადის კალინინის სახელობის უმაღლეს საარტილერიო აკადემიაში.

1976-1991 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში სხვადასხვა საშტაბო და სამეთაურო თანამდებობებზე – საარტილერიო ბატარეის მართვის ოცეულის მეთაური, თვითმავალი საარტილერიო დივიზიონის დაზვერვის უფროსი, თვითმავალი საარტილერიო ბატარეის მეთაური, თვითმავალი საარტილერიო დივიზიონის შტაბის უფროსი, ცალკეული ტანკსაწინააღმდეგო დივიზიონის მეთაური, თვითმავალი საარტილერიო პოლკის შტაბის უფროსი.

ბოლო წოდება საბჭოთა არმიაში – პოდპოლკოვნიკი (1990 წ.).

1990-1991 წლებში მსახურობდა საქართველოს სსრ სამოქალაქო თავდაცვის სისტემაში.

1991 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. 1993 წელს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1998-1999 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ჯარების შტაბის უფროსად;

1999-2000 წლებში მსახურობდა დასავლეთის ოპერატიული მიმართულების სარდლის პირველ მოადგილედ.

2001-2002 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ჯარების შტაბის უფროსად. 2002 წელს დაინიშნა სახმელეთო ჯარების სარდლად.

2002-2003 წლებში მსახურობდა შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის ოპერატიული დეპარტამენტის უფროსად.

2003 წელს დაინიშნა გენერალური შტაბის უფროსის მოვალეობის შემსრულებლად. აქვე მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

2004 წელს დაინიშნა გენერალური შტაბის პირადი შემადგენლობისა და სამობილიზაციო დეპარტამენტის უფროსად.

2004-2005 წლებში მსახურობდა შინაგანი ჯარების სარდლის პირველ მოადგილედ.

2005 წლიდან თადარიგშია.

2013-2016 წლებში მუშაობდა სსიპ „დელტას“ კონსულტანტის ასისტენტად.

2016 წელს დაინიშნა ვეტერანთა საქმეების სახელმწიფო სამსახურის ადმინისტრაციული დეპარტამენტის უფროსად, შემდეგ – დირექტორად.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურ მონაწილეობას იღებდა რუსეთ-საქართველოს ომში საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (2002 წ.) ორდენით და მედლებით: „მხედრული მამაცობისათვის“; „საბრძოლო დამსახურებისათვის“; „სამშობლოს ერთგულებისა და თავდადების“, I ხარისხის ნიშნით.

ეწევა აქტიურ საზოგადოებრივ მოღვაწეობას. არჩეულია საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების საპატიო წევრად (2019 წ.).

შალვა თენგიზის ძე კუპატაძე
(23.07.1956)
ბრიგადის გენერალი (05.03.2003)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1973 წელს დაამთავრა ქალაქ თბილისის კომაროვის სახელობის ფიზიკა-მათემატიკური სკოლა-ინტერნატი, ხოლო 1978 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფიზიკის ფაკულტეტი.

1981 წელს გაიარა სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის უმაღლესი სკოლის კურსები. 1981-1992 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების ორგანოებში.

1992 წლიდან საქართველოს ეროვნულ ძალოვან უწყებებშია.

1998 წლიდან მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო პოლიტიკისა და სტრატეგიული კვლევების მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2000 წელს დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტის უფროსად.

2003 წლის 5 მარტს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურ მონაწილეობას იღებდა რუსეთ-საქართველოს ომში საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში.

2004 წლიდან თადარიგშია.

დimitრი იუზას ძე ლეჟავა
(29.11.1955)
ბრიგადის გენერალი (05.03.2003)

დაიბადა ახალციხის რაიონის დაბა ვალეში. 1972 წელს დაამთავრა თბილისის I საშუალო სკოლა, 1978 წელს – საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტი, ხოლო 1984 წელს – სახელმწიფო უშიშროების უმაღლესი სკოლა.

1984-1991 წლებში მსახურობდა სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის სისტემაში სხვადასხვა თანამდებობებზე.

1991-1994 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროში.

1994-1996 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო დაცვის სპეციალურ სამსახურში, ხოლო 1996-1998 წლებში მუშაობდა ეროვნული უშიშროების საბჭოს აპარატში.

1998 წელს სამსახურს აგრძელებს თავდაცვის სისტემაში, სადაც დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს კადრების მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2003 წლის 5 მარტს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის სამხედრო წოდება.

2004 წლიდან თადარიგშია.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

2019 წელს მუშაობდა საქართველოს პრეზიდენტის მრჩეველად თავდაცვისა და უსაფრთხოების საკითხებში.

ალექსანდრე ლევანის ძე მჭედლიშვილი

(15.03.1961)

ბრიგადის გენერალი (05.03.2003)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1977 წელს დაამთავრა თბილისის №102-ე საშუალო სკოლა, 1982 წელს – საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის საინჟინრო ფიზიკის ფაკულტეტი და სახელმწიფო უშიშროების უმაღლესი სკოლა მოსკოვში 1987 წელს.

1982-1985 წლებში მუშაობდა კავკასიის მინერალური ნედლეულის ინსტიტუტის გეოფიზიკურ ექსპედიციაში.

1987-1991 წლებში მსახურობდა საქართველოს სსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტში (საგარეო დაზვერვა).

1991-1992 წლებში მუშაობდა იურიდიულ საინფორმაციო-საკონსულტაციო ფირმაში.

1992-1997 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს დაზვერვის მთავარ სამმართველოში.

1997-1998 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს დაზვერვის დეპარტამენტში, შემდეგ – საქართველოს პრეზიდენტის მთავარ სამხედრო ინსპექციაში.

1998-2000 წლებში იყო თავდაცვის მინისტრის თანაშემწე.

2000-2003 წლებში მსახურობდა საზოგადოებასთან ურთიერთობის დეპარტამენტის უფროსად, თავდაცვის მინისტრის აპარატის უფროსად.

2003 წლის 5 მარტს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის სამხედრო წოდება.

2004 წლიდან თადარიგშია. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

გელა გენოს ძე ულრელიძე
(15.08.1960)
ბრიგადის გენერალი (05.03.2003)

დაიბადა ქალაქ ბათუმში. დაამთავრა ბათუმის № 15 საშუალო სკოლა 1977 წელს, თბილისის უმაღლესი სამხედრო საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი 1982 წელს და უკრაინის თავდაცვის ნაციონალური აკადემია 2000 წელს.

1982-1991 წლებში მსახურობდა სხვადასხვა თანამდებობებზე ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქის ნაწილებში.

1991 წლიდან მსახურობდა ქართულ ჯარში. 1993-1996 წლებში იყო მარნეულის რაიონის სამხედრო კომისარი.

1996-1997 წლებში მსახურობდა ქალაქ თბილისის ისნის რაიონის სამხედრო კომისარად, ხოლო 1997-2001 წლებში – საქართველოს რესპუბლიკის მთავარ სამხედრო კომისარად.

2001 წელს მსახურობდა გენერალური შტაბის მთავარი საორგანიზაციო-სამოხილზაციო სამმართველოს უფროსად.

2001-2004 წლებში მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის J-1 პირადი შემადგენლობისა და საორგანიზაციო-სამოხილზაციო მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2003 წლის 5 მარტს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის სამხედრო წოდება.

2004 წლიდან თადარიგშია.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურ მონაწილეობას იღებდა რუსეთ-საქართველოს ომში საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში.

არჩეულია საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების მრჩეველთა საბჭოს წევრად (2023 წ.).

თენგიზ ესტატეს ძე აბულაძე
(29.07.1953)

გენერალ-მაიორი (20.03.2003)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1970 წელს დაამთავრა თბილისის №110 საშუალო სკოლა და 1975 წელს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის მექანიკა-მანქანათმშენებლობის ფაკულტეტი.

1989-1990 წწ. მუშაობდა საქართველოს კპ ცკ-ის განყოფილების გამგედ. 1991-1995 წლებში ეწეოდა სამეწარმეო საქმიანობას.

1996-1997 წლებში მუშაობდა ფინანსთა მინისტრის მოადგილედ, ხოლო 1997-1998 წლებში – საბაჟო დეპარტამენტის თავმჯდომარედ.

1998-2004 წლებში მუშაობდა საქართველოს სახელმწიფო საზღვრის დაცვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილედ.

2003 წლის 20 მარტს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

სამსონ თენგიზის ძე ქუთათელაძე

(04.05.1964-14.01.2018)

ბრიგადის გენერალი (29.05.2003)

დაიბადა ქალაქ საჩხერეში. 1980 წელს დაამთავრა საჩხერის №2 საშუალო სკოლა, ხოლო 1998 წელს – ეკონომიკისა და სამართლის ინსტიტუტის იურიდიული ფაკულტეტი.

1991 წლიდან მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში სხვადასხვა თანამდებობაზე. 2001 წლამდე მსახურობდა საჩხერის ბატალიონში.

2001 წლიდან ეროვნული გვარდიის შემადგენლობაშია. 2004-2006 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის სარდლად.

2006-2008 წლებში მსახურობდა გაერთიანებული შტაბის განათლების დეპარტამენტის უფროსად.

გავლილი ჰქონდა სამხედრო კურსები და წვრთნები ამერიკის შეერთებულ შტატებში, საფრანგეთსა და დიდ ბრიტანეთში.

2008 წლიდან იმყოფებოდა რეზერვში.

2008-2012 წლებში არჩეულ იქნა საქართველოს პარლამენტის წევრად, თავდაცვის და უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარის მოადგილედ. პარლამენტში არჩეული იყო როგორც საჩხერის მუნიციპალიტეტის მაჟორიტარი დეპუტატი ერთიანი ნაციონალური მოძრაობიდან.

იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. მონაწილეობა აქვს მიღებული საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობის დაცვაში ცხინვალის რეგიონსა და აფხაზეთში, სამშვიდობო ოპერაციებში ერაყში.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით. საქართველოს ეკლესიის „წმინდა გიორგის“ ოქროს ორდენით (2010 წ.); საქართველოს ეკლესიის „წმინდა გიორგის“ მედლით

(2008 წ.); საფრანგეთის „საპატიო ლეგიონის“ ორდენით (2008 წ.); მედლით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“; აშშ-ის ჯორჯიის შტატის მედლით „განსაკუთრებული ღვაწლისთვის“; აშშ-ის არმიის დეპარტამენტის მედლით „საბრძოლო მიღწევებისთვის“; მინიჭებული ჰქონდა აშშ-ის არმიის გენერალ-მაიორის საპატიო წოდება.

ტრაგიკულად დაიღუპა ქალაქ რუსთავში, 2018 წელს.

ზაზა უჩაშვილი

(03.09.1951-28.01.2022)

ბრიგადის გენერალი (29.05.2003)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1967 წელს დაამთავრა თბილისის №11 საშუალო სკოლა, ხოლო 1976 წელს – პოლიტექნიკური ინსტიტუტის საინჟინრო ფაკულტეტი და 1999 წელს – უკრაინის თავდაცვის ნაციონალური აკადემიის ოპერატიულ-ტაქტიკური ფაკულტეტი.

1991-2003 წლებში მსახურობდა საქართველოს ეროვნულ გვარდიაში სხვადასხვა თანამდებობაზე.

2003-2004 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის სამოხილზაციო რეზერვების სამმართველოს, შემდეგ – მთავარი სამმართველოს უფროსად-სარდლის მოადგილედ.

მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში – აფხაზეთსა და ცხინვალის რეგიონში მიმდინარე რუსეთ-საქართველოს 1991-1993 წლების ომებში. იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით.

გარდაიცვალა 2022 წლის 28 იანვარს. დაკრძალულია ქალაქ თბილისში, საბურთალოს მმათა სასაფლაოზე.

**მირონ გვიტორის მეჩიგობე
(20.07.1955)**

ბრიგადის გენერალი (29.05.2003)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1971 წელს დაამთავრა თბილისის №113 საშუალო სკოლა, ხოლო 1980 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიკის ფაკულტეტი.

1980-1992 წლებში მუშაობდა საქართველოს ვაჭრობის სამინისტროს საგეგმო-ეკონომიკური განყოფილებაში.

1999-2001 წწ. მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს მთავარი სახაზინო სამმართველოს საკასო-სააპელაციო სამმართველოს უფროსად, ხოლო 2001-2004 წლებში – თავდაცვის სამინისტროს საფინანსო-საბიუჯეტო დეპარტამენტის უფროსად.

2005-2007 წლებში იყო საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტროს საფინანსო დეპარტამენტის უფროსი.

2007-2008 წლებში იყო საქართველოს კონტროლის პალატის თავმჯდომარის მოადგილე, ხოლო 2008-2009 წლებში – საქართველოს სოფლის მეურნეობის სამინისტროს ცენტრალური ლაბორატორიის უფროსის მოადგილე;

2009-2011 წლებში იყო შპს „ჰოლდინგი საქართველოს მედიის გაერთიანება“ დირექტორის მოადგილე, ხოლო 2012-2015 წლებში – შპს „კახური ღვინის მარანი“ კომერციული დირექტორი;

2016 წელს დაინიშნა სსიპ ვეტერანების საქმეთა სახელმწიფო სამსახური დირექტორის კონსულტანტად;

2018 წლიდან დღემდე მუშაობს სსიპ ვეტერანების საქმეთა სახელმწიფო სამსახურის დირექტორის მოადგილის თანამდებობაზე.

არჩეულია საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების საპატიო წევრად (2022 წ.).

ამირან სერგოს ძე სალუქვაძე
(27.09.1965)
ბრიგადის გენერალი (19.06.2003)

დაიბადა ქალაქ ოზურგეთში. 2000-2003 წწ. მსახურობდა სამხედრო საჰაერო ძალების სარდლის მოადგილედ, საჰაერო თავდაცვის უფროსად.

2003 წლის 19 ივნისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

2004-2005 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს საჰაერო ძალების მთავარი სამმართველოს შტაბის უფროსად.

2005 წლიდან თადარიგშია.

გიორგი რევაზის ძე გოგაშვილი
(08.10.1960)

ბრიგადის გენერალი (21.08.2003)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1982 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის საინჟინრო ფიზიკის ფაკულტეტი;

1987 წელს დაამთავრა მოსკოვის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის უმაღლესი სკოლა.

2002 წელს დაამთავრა სან-ანტონიოს (აშშ) თავდაცვის უწყების ენების ინსტიტუტი, ხოლო 2003 წელს – ვაშინგტონის ეროვნული თავდაცვის უნივერსიტეტი.

1987-1991 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის დაზვერვის განყოფილებაში.

1992-1996 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს სპეციალური დანიშნულების მთავარ სამმართველოში.

1996-1997 წლებში მუშაობდა ეროვნული უშიშროების საბჭოს ანალიტიკური სამსახურის წამყვან სახელმწიფო მრჩეველად.

2002 წელს დაინიშნა თავდაცვის სამინისტროს გენერალური ინსპექციის უფროსად.

2003-2004 წლებში მსახურობდა დავით აღმაშენებლის სახელობის საქართველოს თავდაცვის ეროვნული აკადემიის რექტორად. ამავე პერიოდში, 2003 წლის 21 აგვისტოს, მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

2004 წლიდან არის თბილისის პოლიტიკური სწავლების სკოლისა და ევროკავშირის უნივერსიტეტის სტრატეგიული კვლევის ცენტრის ექსპერტი. მინიჭებული აქვს მეცნიერებათა მაგისტრის ხარისხი ეროვნული უსაფრთხოების სტრატეგიის დარგში.

მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

მერაბ ვალიშვილი
(30.09.1958)
ბრიგადის გენერალი (29.09.2003)

დაიბადა გულრიფშის რაიონის სოფელ დრანდაში. 1992-1996 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სპეციალური დანიშნულების მთავარი სამმართველოს უფროსად.

1996-1998 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო საზღვრის დაცვის სახელმწიფო დეპარტამენტის სასაზღვრო ძალების შტაბის დაზვერვის განყოფილების უფროსად.

1998-2004 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტის უფროსის პირველ მოადგილედ.

2003 წლის 29 სექტემბერს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

2004 წლიდან თადარიგშია.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

პაატა გურამის ძე ჯახუტაშვილი
(16.10.1962)
იუსტიციის გენერალ-მაიორი (23.11.2003)

დაიბადა 1962 წელს. 1984 წლიდან მუშაობდა პროკურატურის სისტემაში.

იყო სტაჟიორი, სხვადასხვა რაიონების პროკურატურების გამომძიებელი, გენერალური პროკურატურის განსაკუთრებულ საქმეთა უფროსი გამომძიებელი. მთავარი სამხედრო პროკურატურის საგამომძიებო აპარატის უფროსი.

1997-1998 წწ. მუშაობდა საბაჟო დეპარტამენტის თავმჯდომარედ.

1998-2003 წლებში მუშაობდა საქართველოს სახელმწიფო საზღვრის დაცვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილედ.

2003-2004 წლებში მსახურობდა მთავარ სამხედრო პროკურორად – გენერალური პროკურორის მოადგილედ.

2003 წლის 23 ნოემბერს მიენიჭა იუსტიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

2004 წელს დაინიშნა მცხეთა-მთიანეთის საოლქო პროკურორად.

2004 წელი

ვახტანგ მიხეილის ძე კაპანაძე
(17.08.1960)

ბრიგადის გენერალი (24.08.2004)

გენერალ-მაიორი (22.11.2013)

დაიბადა ქალაქ მახარაძეში. 1977 წელს დაამთავრა საშუალო სკოლა, ხოლო 1983 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის გეოგრაფია-გეოლოგიის ფაკულტეტი.

1997 წელს დაამთავრა ჯორჯ მარშალის სახელობის სამხედრო ბიუჯეტის დაგეგმარებისა და უსაფრთხოების კოლეჯი (გერმანია) წარჩინებით, ხოლო 1999 წელს – უკრაინის თავდაცვის ნაციონალური აკადემიის ოპერატიულ-ტაქტიკური ფაკულტეტი ოქროს მედლით.

2003 წელს დაამთავრა ამერიკის შეერთებული შტატების სახმელეთო ძალების ომის წარმოების კოლეჯი.

1983-1990 წლებში მუშაობდა საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის ვახუშტი ბაგრატიონის სახელობის გეოგრაფიის ინსტიტუტში კასტროლოგია-სპალეოლოგიის ლაბორატორიაში მეცნიერ-მუშაკად.

1991-1992 წლებში იყო ავღანეთის ვეტერანთა ბატალიონის შტაბის უფროსი.

1992 წელს დაინიშნა სპეციალური დაზვერვის ბატალიონის მეთაურად, ხოლო 1993-1995 წლებში მსახურობდა გენერალური შტაბის საჯარისო დაზვერვის სამმართველოს განყოფილების უფროსად.

1995-1999 წლებში მსახურობდა დაზვერვის მთავარი სამმართველოს საჯარისო დაზვერვის სამმართველოს უფროსად.

1999-2001 წლებში მსახურობდა მე-11 მოტომსროლელი ბრიგადის მეთაურად, ხოლო 2001-2002 წლებში – გენერალური შტაბის J-2 დაზვერვის დეპარტამენტის უფროსად.

2003-2004 წლებში მსახურობდა გენერალური შტაბის სახმელეთო ძალების სწრაფი რეაგირების ძალების შტაბის უფროსად.

2004-2005 წლებში იყო გენერალური შტაბის უფროსი. 2004 წლის 24 აგვისტოს მიენიჭა „ბრიგადის გენერლის“ სამხედრო წოდება.

2005 წელს მსახურობდა საქართველოს პრეზიდენტის სამხედრო მრჩეველად.

2006 წელს მუშაობდა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის მთავრობის ანალიტიკური დეპარტამენტის უფროსად და მინისტრის მოადგილედ.

2007 წელს მუშაობდა საგარეო საქმეთა სამინისტროს საგანგებო დავალებათა ელჩად.

2007-2008 წლებში მუშაობდა სრულუფლებიან და საგანგებო დესპანად პოლონეთის რესპუბლიკაში. მინიჭებული აქვს „სრულუფლებიანი და საგანგებო დესპანის“ დიპლომატიური რანგი.

2008-2012 წლებში მსახურობდა საგარეო დაზვერვის სპეციალური სამსახურის უფროსის მოადგილედ.

2012 წელს ხელმეორედ დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის უფროსად, სადაც მსახურობდა 2016 წლამდე. საქართველოს კონსტიტუციის 73-ე მუხლის მე-3 პუნქტის შესაბამისად, გადაყენებულ იქნა თანამდებობიდან.

2016-2020 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო წარმომადგენლად NATO-სა და ევროკავშირში.

არის საინჟინრო აკადემიის აკადემიკოსი, საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის სამხედრო მეცნიერების საბჭოს წევრი, საქართველოს გეოგრაფიული საზოგადოების წევრი, ამერიკის შეერთებული შტატების სახმელეთო ძალების ომის წარმოების კოლეჯის „ღირსების დარბაზის“ საპატიო წევრი. 2016 წლის ოქტომბერში მიენიჭა უკრაინის სახმელეთო ჯარების ეროვნული აკადემიის საპატიო დოქტორის წოდება.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

დაჯილდოებულია „ღირსების“ (№ 1, 1993 წ.) და „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენებით, აგრეთვე გერმანიის „ღირსების ჯვრით“.

გიორგი (გივი) ილიას ძე მრევაზიშვილი
(17.12.1957)
გენერალ-მაიორი (15.12.2004)

დაიბადა ქალაქ თბილისში 1957 წლის 17 დეკემბერს. 1974 წელს დაამთავრა ქალაქ თბილისის №137 საშუალო სკოლა, ხოლო 1985 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი წარჩინებით.

1985 წლიდან 1989 წლამდე მუშაობდა გენერალური პროკურატურის სისტემაში საგამომიებო-საპროკურორო თანამდებობებზე, ხოლო 1989 წლიდან 2004 წლამდე – გენერალური პროკურატურის კადრებისა და პირად შემადგენლობასთან მუშაობის დეპარტამენტში სხვადასხვა თანამდებობაზე.

2001-2004 წლებში მუშაობდა ამავე დეპარტამენტის უფროსად.

2002 წლის 14 მაისს მიენიჭა „იუსტიციის სახელმწიფო მრჩეველის“ რანგი.

2004 წლის ივნისიდან ამავე წლის დეკემბრამდე იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს კადრებისა და პირად შემადგენლობასთან მუშაობის მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილე და უფროსის მ/შ.

2004-2008 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს J-1 პირადი შემადგენლობის დეპარტამენტის უფროსად.

2004 წლის 23 აგვისტოს მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“ სპეციალური წოდება.

2008 წლიდან თადარიგშია.

არაერთგზის იქნა წახალისებული ხელმძღვანელობის მიერ. ეწევა აქტიურ საზოგადოებრივ მოღვაწეობას. არჩეულია საქართველოს „ფაზისი“-ს მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსად და საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების მრჩეველთა საბჭოს წევრად (2022 წ.).

2005 წელი

კორნელი კირილეს ძე სალია
(18.04.1965)

ბრიგადის გენერალი (18.03.2005)

დაიბადა ქალაქ წალენჯიხაში 1965 წელს. 1982 წელს დაამთავრა წალენჯიხას № 12 საშუალო სკოლა, 1986 წელს – თბილისის უმაღლესი საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი, ხოლო 2000 წელს – ბოგდან ხმელნიცკის სახელობის უკრაინის სასაზღვრო ჯარების ეროვნული აკადემია.

1986-1989 წლებში ასრულებდა ინტერნაციონალურ მისიას ავღანეთის დემოკრატიულ რესპუბლიკაში.

ავღანეთიდან დაბრუნების შემდეგ, 1989-1991 წლებში მსახურობდა ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქში.

1992-1996 წლებში მსახურობდა სასაზღვრო დაცვის მთავარ სამმართველოში, ხოლო 1996-1999 წლებში მუშაობდა ეროვნული უშიშროების საბჭოს აპარატის სამხედრო მრჩეველად.

1999-2004 წლებში მსახურობდა სასაზღვრო ძალების შტაბის უფროსის მოადგილედ, ხოლო 2004-2005 წლებში – სახელმწიფო საზღვრის დაცვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილედ – სახმელეთო საზღვრის დაცვის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2005 წლის 18 მარტს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება. იმავე წლის ბოლოს გადის თადარიგში.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1999 წ.).

ჯიმი შალვას მეზარიძე
(02.08.1952)
ბრიგადის გენერალი (27.04.2005)

დაიბადა გუდაუთის რაიონის სოფელ ახალ ათონში, სამხედრო მოსამსახურის ოჯახში. 1969 წელს დაამთავრა თბილისის 91-ე საშუალო სკოლა, 1973 წელს – თბილისის უმაღლესი საარტილერიო სამეთაურო სასწავლებელი, ხოლო 1983 წელს – ლენინგრადის კალინინის სახელობის სამხედრო საარტილერიო აკადემია.

1991 წლამდე მსახურობდა საბჭოთა არმიაში სხვადასხვა საშტაბო და სამეთაურო თანამდებობებზე. ბოლო თანამდებობა საბჭოთა ჯარში – საარტილერიო პოლკის შტაბის უფროსი, ხოლო ბოლო წოდება – პოლკოვნიკი.

1992 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროში საგარეო ურთიერთობების სამმართველოს ოფიცრად.

1992-1993 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს სარაკეტო ჯარებისა და არტილერიის უფროსის მოვალეობის შემსრულებლად.

1993-1997 წლებში იყო საქართველო თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის უფროსის პირველი მოადგილე.

1997-1999 წლებში მსახურობდა I სასწავლო ცენტრის უფროსად.

2001 წელს დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების სახმელეთო ჯარების სარდლის მოადგილედ, ხოლო 2002-2003 წლებში მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის უფროსის პირველი მოადგილის თანამდებობაზე.

2003-2004 წლებში მსახურობდა ეროვნული სასწავლო ცენტრი „კრწანისის“ უფროსის თანამდებობაზე.

2004 წელს დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების არტილერიის სარდლად.

2005-2006 წლებში ეკავა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის უფროსის მოადგილის თანამდებობა. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2005 წლის 27 აპრილს, მიენიჭა ბრიგადის გენერლის სამხედრო წოდება.

2006 წლიდან თადარიგშია.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში.

დაჯილდოებულია „სსრკ შეიარაღებულ ძალებში სამსახურისათვის“ III ხარისხის ორდენით და მედლებით.

2007 წელი

ზაზა ჯურაბიშვილი
(14.07.1970)

ბრიგადის გენერალი (21.02.2007)

გენერალ-მაიორი (28.05.2008)

დაიბადა წულუკიძის რაიონის სოფელ გოჩაჯიხაიში. 1989 წელს დაამთავრა ქალაქ თბილისის 97-ე პროფესიულ-ტექნიკური სასწავლებელი, ხოლო 1994 წელს – საქართველოს სახელმწიფო ტექნიკური უნივერსიტეტის სატრანსპორტო ფაკულტეტი.

1995-2000 წლებში გაიარა ანტიტერორისტული მომზადების კურსი (აშშ). 2002 წელს გაიარა კონტრტერორიზმის მომზადების კურსი (აშშ).

1995-1996 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების ორგანოებში, საქართველოს რესპუბლიკის ტერორიზმთან და საერთაშორისო ნარკობიზნესთან ბრძოლის ცენტრის განსაკუთრებული დანიშნულების ქვედანაყოფ „ომეგა“-ს პირველი მოიერიშე ჯგუფის თანამშრომლად.

1996-1997 წლებში – განსაკუთრებული დანიშნულების ქვედანაყოფ „ომეგა“-ს პირველი მოიერიშე ჯგუფის ოფიცერია.

1997-1998 წლებში იყო სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის საბრძოლო განყოფილების პირველი მოიერიშე ჯგუფის უფროსი.

1998 წელს დაინიშნა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების განსაკუთრებული დანიშნულების რაზმის ტერორიზმთან ბრძოლის ქვედანაყოფის განადგმვის სამსახურის უფროსის მოადგილედ და საერთაშორისო დანაშაულებებთან ბრძოლის დეპარტამენტის ანტიტერორისტული სამმართველოს მე-2 განყოფილების ოპერატიული თანამშრომლად.

1999 წელს ტერორიზმის წინააღმდეგ ბრძოლის სამსახურის საბრძოლო და სპეციალური ოპერაციების სამმართველოს სპეციალური ოპერაციების დანაყოფის უფროსის მოადგილედ;

1999-2000 წლებში იყო ანტიტერორისტული ცენტრის სწრაფი რეაგირებისა და სპეციალური ოპერაციების სამმართველოს I განყოფილების უფროსის მოვალეობის შემსრულებელი.

2000 წელს ეკავა ანტიტერორისტული ცენტრის სწრაფი რეაგირებისა და სპეციალური ოპერაციების სამმართველოს I განყოფილების უფროსის თანამდებობა.

2000 წელს დაინიშნა ანტიტერორისტული ცენტრის სწრაფი რეაგირების შენაერთების მეთაურის მოადგილედ, ხოლო 2003-2004 წლებში იყო სპეციალური ოპერაციების ცენტრის კონტრტერორისტული ოპერაციების სამმართველოს უფროსი.

2004 წელს დაინიშნა შინაგან საქმეთა სამინისტროს დაქვემდებარებულ გენერალ გულუას სახელობის პოლიციის სპეციალური დანიშნულების სამმართველოს უფროსად.

2004-2006 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სპეციალური დანიშნულების ბრიგადის მეთაურის თანამდებობაზე.

2006 წელს დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის უფროსის მოადგილედ, ხოლო იმავე წლის ნოემბერში – გაერთიანებული შტაბის უფროსად. აქვე მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

2008-2012 წლებში იყო შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე – შსს სასაზღვრო პოლიციის უფროსი. აქვე მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში.

2012 წლიდან თადარიგშია.

2023 წელს გახდა პოლიტიკური პარტია ერთიანი ნაციონალური მოძრაობის (ენმ) წევრი. იმავე წლის დეკემბერში აირჩიეს ენმ-ის თბილისის ორგანიზაციის თავმჯდომარედ.

მამუკა ნოდარის ძე ყურაშვილი
(17.01.1970)

ბრიგადის გენერალი (05.05.2007)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. საბჭოთა კავშირის სპორტის ოსტატია ველორბოლაში. იყო ამიერკავკასიის რესპუბლიკების ერთ-ერთი უძლიერესი ველომრბოლე, მუდმივად მონაწილეობდა საკავშირო და საერთაშორისო შეჯიბრებებში.

თავიდანვე აქტიურად ჩაერთო ეროვნულ მოძრაობაში. 1991 წლიდან მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის შინაგან ჯარებში – ეროვნულ გვარდიაში.

1991-1993 წლებში იყო საქართველოს ეროვნული გვარდიის უსაფრთხოების ჯგუფის უფროსის მოადგილე.

1996 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი, ხოლო 1999 წელს – მარშალ მალინოვსკის სახელობის საერთო-საჯარისო აკადემია ქალაქ მოსკოვში.

2003 წლამდე მსახურობდა საქართველოს პრეზიდენტის – სამხედრო ძალების უმაღლესი მთავარსარდლის მთავარ სამხედრო ინსპექტორად.

2004-2005 წწ. მსახურობდა თბილისის გარნიზონის კომენდანტად. 2005 წელს მეთაურობდა თავდაცვის სამინისტროს სპეციალური ოპერაციების ბრიგადას.

2005-2006 წლებში იმყოფებოდა რეზერვში.

საქართველოს პრეზიდენტის №770 ბრძანებულებით 2006 წლის 27 დეკემბერს რეზერვის პოლკოვნიკი მამუკა ყურაშვილი გაიწვიეს საქართველოს სამხედრო ძალებში და ჩარიცხეს კადრის სამსახურში.

2007-2009 წლებში იყო სამშვიდობო ძალების (ცხინვალისა და აფხაზეთის რეგიონში) შტაბის უფროსი.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. 2008 წლის აგვისტოში რუსეთთან ომის დროს დაიჭრა.

2009 წელს დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის გენერალური ინსპექციის უფროსის მოადგილედ.

2009-2012 წლებში იყო საქართველოს სამხედრო ატაშე უკრაინასა და ბელარუსში.

2012 წლიდან თადარიგშია.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 და 2008 წლების რუსეთ-საქართველოს ომების სამხედრო მოქმედებებში. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით.

2008 წელი

დავით ზურაბის ძე ნაირაშვილი
(24.10.1964)

ბრიგადის გენერალი (12.09.2008)

გენერალ-მაიორ ზურაბ ნაირაშვილის (1941-1993 წწ.) შვილია. დაიბადა ქალაქ თბილისში, 1964 წელს.

1986 წელს დაამთავრა მოჭაისკის სახელობის სამხედრო საინჟინრო ინსტიტუტი ქალაქ ლენინგრადში კოსმოსური რაკეტებისა და ძრავების სპეციალობით.

1989 წელს საბჭოთა არმიიდან წამოსვლის შემდეგ დაბრუნდა საქართველოში. 1992 წლის მაისიდან ჩაირიცხა საქართველოს ეროვნული გვარდიის რიგებში საბრძოლო მომზადების სამმართველოს უფროს ოფიცერ-მეთოდისტად.

1992-1993 წლებში მონაწილეობდა აფხაზეთის რეგიონში მიმდინარე რუსეთ-საქართველოს ომში. 1993 წლის ივლისში დაიჭრა ტამიშის დესანტის განადგურების დროს.

1993-1994 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროში სხვადასხვა თანამდებობებზე. 1994 წელს გაიარა სასწავლო კურსები მარშალის ცენტრში ქალაქ გარმიშ-პარტენკირხენში (გერმანია).

1997-1998 წლებში დაამთავრა ამერიკის შეერთებული შტატების არმიის სამეთაურო-სამტაბო კოლეჯი ქალაქ ლევენვორთში. 1998 წელს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

2000 წელს სწავლობდა თავდაცვის კოლეჯში ქალაქ რომში.

2000-2003 წლებში მსახურობდა სამხედრო წარმომადგენლის თანამდებობაზე თავდაცვის შტაბ-ბინაში.

2003-2007 წლებში იმყოფებოდა რეზერვში.

საქართველოს პრეზიდენტის №195 ბრძანებულებით 2007 წლის 21 მარტს რეზერვის პოლკოვნიკი დავით ნაირაშვილი გაწვეულ იქნა საქართველოს სამხედრო ძალებში და დაინიშნა თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო-საჰაერო ძალების სარდლად. შემდგომში იყო საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის უფროსის მოადგილე.

2008 წლის 12 სექტემბერს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

2010-2015 წლებში მსახურობდა საქართველოს სამხედრო ატაშედ დიდ ბრიტანეთსა და ჩრდილოეთ ირლანდიის გაერთიანებულ სამეფოში.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია „წმინდა გიორგის სახელობის გამარჯვების“ და „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით.

2015 წლიდან იმყოფება თადარიგში.

2012 წელი

გიორგი (გიგი) ზურაბის ძე კალანდაძე
(24.06.1980)
ბრიგადის გენერალი (26.05.2012)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1995-1997 წლებში სწავლობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს კადეტთა კორპუსში, ხოლო 1997-2001 წლებში – საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებულ სამხედრო აკადემიაში. მიღებული აქვს ისტორიის მასწავლებლის ბაკალავრის აკადემიური ხარისხი.

2001-2002 წლებში მსახურობდა თავდაცვის ეროვნული აკადემიის კურსანტთა სასწავლო ბატალიონის მე-2 და მე-3 სასწავლო ასეულების ოცმეთაურად.

2002-2004 წლებში მსახურობდა თავდაცვის ეროვნული აკადემიის კურსანტთა სასწავლო ბატალიონის ასმეთაურად.

2004 წელს მსახურობდა თავდაცვის ეროვნული აკადემიის დაცვისა და უზრუნველყოფის ბატალიონის მმართველობის S2/S3 ოფიცრად.

2004-2005 წლებში იყო თავდაცვის ეროვნული აკადემიის საბრძოლო და ოპერატიული დაგეგმვის უფროსი ოფიცერი, G-3 ოპერატიული დაგეგმვისა და საბრძოლო მომზადების განყოფილების ოფიცერი.

2005-2007 წლებში გაიარა ქვეითი ოფიცრის ძირითადი კურსი და რეინჯერის კურსი, ქვეითთა სკოლა ფორტ ბენინგში, ამერიკის შეერთებულ შტატებში.

2006 წელს დაინიშნა მე-4 ქვეითი ბრიგადის 41-ე მსუბუქი ქვეითი ბატალიონის შტაბის უფროსად, ხოლო 2006-2007 წლებში მსახურობდა მე-4 ქვეითი ბრიგადის 41-ე მსუბუქი ქვეითი ბატალიონის მეთაურად.

2007 წელს გაიარა საშუალო სამეთაურო სწავლების კურსი ესტონეთში.

2007 წელს დაინიშნა მე-4 ქვეითი ბრიგადის მეთაურად.

2009-2010 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ჯარების სარდლის მოადგილედ, ხოლო 2010-2011 წლებში იყო სახმელეთო ჯარების სარდლის მოვალეობის შემსრულებელი.

2011-2012 წლებში იყო საქართველოს შეიარაღებული ძალების გაერთიანებული შტაბის უფროსის პირველი მოადგილე, ხოლო 2012 წლის 8 ოქტომბერი – 2012 წლის 11 ნოემბრის პერიოდში ეკავა გაერთიანებული შტაბის უფროსის თანამდებობა.

2012 წლის 26 მაისს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის სამხედრო წოდება.

მონაწილეობდა 2008 წლის რუსეთ-საქართველოს ომში, სადაც დაიჭრა. დაჯილდოებულია „ბრწყინვალეების“ საპრეზიდენტო ორდენით, „ვახტანგ გორგასლის“ I ხარისხის და „ღირსების“ ორდენით. მედლებით – „სამშობლოსათვის თავდადებული“, „ქაქუცა ჩოლოყაშვილი“, „საბრძოლო იარისათვის“, „გენერალი კვინიტაძე“, „გენერალი მაზნიაშვილი“, „უმწიკვლო სამსახურისათვის“ II და III ხარისხის უწყებრივი მედლებით.

2014 წელი

ვლადიმერ ბორისის ძე ჩაჩიბაია
(04.11.1971)

ბრიგადის გენერალი (05.06.2014)

გენერალ-მაიორი (06.10.2017)

გენერალ-ლეიტენანტი (30.04.2019)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1989-1991 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში, გადიოდა ნამდვილ სამხედრო სავალდებულო სამსახურს.

1991-1992 წწ. მსახურობდა ეროვნულ გვარდიაში.

1994 წელს დაამთავრა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის სახმელეთო ფაკულტეტი.

2003-2005 წლებში მსახურობდა I ქვეითი ბრიგადის შტაბის უფროსად. 2004 წელს იყო ქართული სამშვიდობო კონტინგენტის მეთაური ერაყში.

2005 წელს დაინიშნა III ქვეითი ბრიგადის მეთაურად.

2005-2006 წლებში მსახურობდა გენერალური შტაბის J-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის უფროსად, ხოლო 2006 წელს – სახმელეთო ძალების შტაბის უფროსად და სახმელეთო ძალების სარდლის მოვალეობის შემსრულებლად.

2006 წელს მსახურობდა გაერთიანებული შტაბის უფროსის მოადგილედ. 2007 წელს მსახურობდა გაერთიანებული შტაბის J-3 დეპარტამენტის უფროსად. 2008 წელს დაინიშნა განათლების დეპარტამენტის უფროსად.

2008-2009 წლებში მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გაერთიანებული შტაბის უფროსად.

2009 წლის განმავლობაში მუშაობდა თავდაცვის მინისტრის პირველ მოადგილედ, საგანგებო დავალებათა ელჩად.

2010-2012 წლებში იყო უფროსი მრჩეველი საქართველოს საელჩოში აშშ-ში, კანადასა და მექსიკაში.

2012-2015 წლებში მსახურობდა გაერთიანებული შტაბის უფროსის მოადგილედ. 2014 წლის 5 ივნისს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის სამხედრო წოდება.

2015-2016 წლებში მსახურობდა უფროს სამხედრო მრჩეველად ავღანეთში გაეროს დახმარების მისიაში და დავით აღმაშენებლის სახელობის საქართველოს ეროვნული თავდაცვის აკადემიის რექტორად.

2016 წლის აგვისტო-სექტემბერში მსახურობდა გენერალური შტაბის უფროსის პირველ მოადგილედ.

2016 წლის ნოემბერში, საქართველოს კონსტიტუციის 73-ე მუხლის მე-3 პუნქტის შესაბამისად, დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის უფროსად. 2017 წლის 6 ოქტომბერს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

2018 წლამდე მსახურობდა გენერალური შტაბის უფროსად, ხოლო 2018-2020 წლებში – თავდაცვის ძალების მეთაურად. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2019 წლის 30 აპრილს, მიენიჭა გენერალ-ლეიტენანტის სამხედრო წოდება.

2020 წლის ივლისში გავიდა თადარიგში.

2020 წლიდან იყო საქართველოს მე-10 მოწვევის პარლამენტის წევრი პარტიული სიით, საარჩევნო ბლოკი: „ქართული ოცნება – დემოკრატიული საქართველო“.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია: ოქროს საწმისის ორდენით (2014 წ.), მედლებით: „საბრძოლო დამსახურებისთვის“ (1999 წ.), „გენერალი მაზნიაშვილი“ (2006 წ.), „სამშობლოსათვის თავდადებული“ (2016 წ.), „დიდგორის ჯვარი“ (2017 წ.), „თეთრი გიორგი“ (2019 წ.), უწყებრივი მედლებით – „უმწიკვლო სამსახურისათვის“ III, II და I ხარისხის. მიღებული აქვს საზღვარგარეთის ჯილდოები, მათ შორის: აშშ-ის „ლეგიონის ღირსების“ ორდენი (2018 წ.), საფრანგეთის ღირსების ორდენი (2019 წ.) და ლიეტუვის რესპუბლიკის სამხედრო სამსახურის მედალი (2019 წ.).

ლევან ავთანდილის ძე გამყრელიძე

(22.10.1970)

ბრიგადის გენერალი (05.06.2014)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. საშუალო სკოლის დამთავრების შემდეგ, 1998 წელს დაამთავრა საქართველოს ზოოტექნიკურ-ვეტერინარული სასწავლო-კვლევითი ინსტიტუტი, უკრაინის თავდაცვის ეროვნული აკადემია – 2001 წელს და ჯორჯ მარშალის ცენტრი ქალაქ გარმიშ-პარტენკირხენში (გერმანია).

1992 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალების რიგებშია. სხვადასხვა დროს ეკავა საპასუხისმგებლო საშტაბო-სამეთაურო თანამდებობები, მათ შორის: ეროვნული გვარდიის მთავარი სამმართველოს შეიარაღების უფროსი, ეროვნული გვარდიის სარდლის აპარატის უფროსი, გვარდიის შტაბის უფროსი, გვარდიის სარდლის მოადგილე საგანგებო სიტუაციების დარგში.

2003 წელს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

2006 წლის 8 მარტს თავდაცვის მინისტრის ბრძანებით დათხოვნილ იქნა შეიარაღებული ძალებიდან.

2006-2012 წლებში იმყოფებოდა რეზერვში.

2012 წელს დაინიშნა ეროვნული გვარდიის დეპარტამენტის დირექტორად.

2013-2017 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის უფროსად. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2014 წლის 5 ივნისს, მიენიჭა ბრიგადის გენერლის სამხედრო წოდება.

2017 წლის 18 აგვისტოს დაინიშნა თავდაცვის ატამედ უკრაინასა და ბელარუსის რესპუბლიკაში.

ISAF-ის პროგრამით მონაწილეობა აქვს მიღებული საერთაშორისო სამშვიდობო მისიაში ავღანეთში.

აქტიურად მონაწილეობდა აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე რუსეთ-საქართველოს 1992-1993 წლების ომის ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

სამშობლოს დაცვისა და ერთიანობისათვის ბრძოლაში გამოვლენილი მამაცობისა და მხედრული ვალის პირნათლად მოხდისათვის დაჯილდოვდა „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (2015 წ.) და თავდაცვის სამინისტროს უწყებრივი მედლებით: „უმწიკვლო სამსახურისათვის“ II ხარისხის (2014 წ.), „გენერალი კვინიტაძე“ (2014 წ.), „გენერალი მაზნიაშვილი“ (2017 წ.).

გიორგი სურმავა

(16.05.1958)

ბრიგადის გენერალი (05.06.2014)

დაიბადა მარტვილის რაიონის სოფელ სერგიეთში. კომაროვის სახელობის ფიზიკა-მათემატიკის გაძლიერებული სწავლების სკოლა-ინტერნატის დამთავრების შემდეგ სასწავლებლად შევიდა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფიზიკის ფაკულტეტზე, რომელიც დაამთავრა 1980 წელს.

1992 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია.

2001 წელს წარმატებით დაამთავრა უკრაინის თავდაცვის ეროვნული აკადემიის ოპერატიულ-ტაქტიკური ფაკულტეტი.

2012 წლამდე მსახურობდა სამხედრო დაზვერვის სტრუქტურებში.

2014-2016 წლებში მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გაერთიანებული შტაბის J-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის უფროსად. 2016 წელს NATO-ს ეგიდით დაამთავრა თურქეთის სამხედრო კოლეჯი.

2014 წლის 5 ივნისს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

2016 წელს დაინიშნა გენერალური შტაბის უფროსის მოადგილედ და საქართველოს პრეზიდენტთან არსებულ ეროვნული უშიშროების საბჭოს მთავარ მრჩეველად.

2017 წლიდან თადარიგშია.

მუშაობდა საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის ნაგებობების, სპეციალური სისტემების და საინჟინრო უზრუნველყოფის ინსტიტუტში მეცნიერ-თანამშრომლად.

საქართველოს ლელოს ფედერაციის პირველი ვიცე-პრეზიდენტია.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურ მონაწილეობას იღებდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში – აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე რუსეთ-საქართველოს 1992-1993 წლების ომში და რუსეთ-საქართველოს 2008 წლის აგვისტოს ომში.

ამჟამად მუშაობს ვეტერანების საქმეთა სახელმწიფო სამსახურში. მიღებული აქვს სახელმწიფო და უწყებრივი ჯილდოები. მედლები „საბრძოლო დამსახურებისათვის“, „გენერალი მაზნიაშვილი“, ასევე სხვა უწყებრივი მედლები.

2017 წელი

გიორგი მათიაშვილი

(18.12.1977)

ბრიგადის გენერალი (06.10.2017)

გენერალ-მაიორი (30.04.2020)

ქართველი სამხედრო მოღვაწე. გენერალ-მაიორი. საქართველოს თავდაცვის ძალების მეთაური 2020 წლის 1 ივლისიდან.

დაიბადა 1977 წელს ქალაქ გარდაბანში. 1994-1999 წლებში სწავლობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებულ სამხედრო აკადემიაში სახმელეთო ფაკულტეტზე (მოტომსროლელი ჯარების სამეთაურო-საშტაბო სპეციალობა). აკადემიაში სწავლის პერიოდში, 1997 წელს, გაიარა ქვეითთა სამთო ბრძოლის კურსი გერმანიაში, ხოლო 1997-1998 წლებში სწავლობდა უმცროს ოფიცერთა ძირითად სამხედრო განათლების (I საფეხური), ქვეით სამეთაურო კურსზე (გერმანია).

2000 წელს დაამთავრა ასეულის მეთაურის კურსი – ჰამელზურგის ქვეითთა სკოლაში (გერმანია).

2009-2010 წლებში მიიღო ოფიცერთა უმაღლესი სამხედრო განათლება (ინტერნაციონალური გენერალური საადმირალო შტაბის კურსი გერმანიაში).

1998-1999 წლებში მსახურობდა მცირე ინტენსივობის კონფლიქტში სამხედრო ოპერაციების მოსამზადებელ ცენტრში, ოცეულის მეთაურად.

1999 წელს დაამთავრა სპეციალური ოპერაციების ძალების საჰაერო სადესანტო მომზადების კურსი (აშშ). 1999 წელს დაამთავრა კანადის შეიარაღებული ძალების საპარაშუტო-სადესანტო მომზადების კურსი და „კომანდოს“ კურსის მცირე ინტენსივობის კონფლიქტებში საბრძოლო ოპერაციათა ცენტრი (საქართველოში).

1999 წელს მსახურობდა არასაომარ სამხედრო ოპერაციათა მოსამზადებელი ცენტრის სადაზვერვო სადივერსიო ასეულ „კომანდო“-ში ოცეულის მეთაურად.

1999-2001 წწ. მსახურობდა მცირე ინტენსივობის კონფლიქტებში სამხედრო ოპერაციების მოსამზადებელი ცენტრის მსუბუქი ქვეითი ასეულის I საიერიშო ოცეულის მეთაურად.

2000 წელს დაამთავრა სნაიპერის კურსი გერმანიაში.

2001-2003 წწ. მსახურობდა სწრაფი რეაგირების ძალებში, ბაზა „კოჯორში“ დაზვერვის სამსახურის უფროსად.

2001 წელს დაამთავრა სწრაფი რეაგირების ძალების საჰაერო-სადესანტო მომზადების კურსი – სამი ძირითადი საპარაშუტო ხტომა (საქართველოში). 2003-2004 წწ. მსახურობდა სერჟანტთა მომზადების სკოლის სერჟანტთა მოსამზადებელი კურსის სასწავლო კურსის უფროსის მოადგილედ.

2004-2005 წწ. მსახურობდა სერჟანტთა მომზადების სკოლის სერჟანტთა მომზადების კურსის უფროსის მოადგილედ.

2005-2006 წწ. მსახურობდა I ქვეითი ბრიგადის შტაბის G-3 საბრძოლო მომზადების უფროს ოფიცრად. 2006 წელს მსახურობდა სახმელეთო ჯარების სარდლობის შტაბის G-3 ოპერატიული სამმართველოს ოპერაციების დაგეგმვის ოფიცრად.

2006-2007 წწ. მსახურობდა სახმელეთო ჯარების სარდლობის შტაბის G-3 ოპერატიული სამმართველოს ოპერაციების დაგეგმვის განყოფილების უფროსად.

2007-2010 წწ. მსახურობდა სახმელეთო ჯარების სარდლობის შტაბის G-3 ოპერატიული სამმართველოს უფროსად.

2007 წელს დაამთავრა გერმანული ენის შემსწავლელი კურსი (საქართველო).

2010-2012 წწ. მსახურობდა G-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის უფროსის მოადგილედ.

2010 წელს დაამთავრა ევროპული უსაფრთხოების კურსი გერმანიის ფედერაციული რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის აკადემიაში (გერმანია).

2012 წელს მსახურობდა G-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის უფროსად.

2012 წელს დაამთავრა ეროვნული თავდაცვის უმაღლესი კურსი (საქართველოში). 2012-2016 წლებში მსახურობდა გენერალური შტაბის J-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის უფროსის მოადგილედ.

2015 წელს დაამთავრა ინგლისური ენის კურსი (ლატვია, ქალაქ რიგა).

2016-2018 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ჯარების აღმოსავლეთ სარდლობის სარდლის მოადგილედ.

2017 წლის 6 ოქტომბერს მიენიჭა „ბრიგადის გენერლის“ სამხედრო წოდება.

2018-2019 წწ. მსახურობდა თავდაცვის ძალების დასავლეთის სარდლობის სარდლად.

2019 წლის 25 დეკემბრიდან მსახურობდა თავდაცვის ძალების მეთაურის მოადგილედ – გენერალური შტაბის უფროსად.

2020 წლის 30 აპრილს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება, ხოლო იმავე წლის 2020 წლის 30 ივნისს დაინიშნა თავდაცვის ძალების მეთაურად.

დაჯილდოებულია: „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (2001 წ.) და „ღირსების“ ორდენებით (2012 წ.); მედლებით: „უმწიკვლო სამსახურისათვის“ II ხარისხის (2008 წ.) და I ხარისხის (2010 წ.); „გენერალი მაზნიაშვილი“ (2012 წ.); „ქაქუცა ჩოლოყაშვილი“ (2012 წ.); „სამშობლოსათვის თავდადებული“ (2015 წ.; 2016 წ.); „გენერალი კვინიტაძე“ (2019 წ.) NATO-ს მედლით (2001 წ.);

ზაზა ჩხაიძე

(25.10.1974)

ბრიგადის გენერალი (22.06.2017)

გენერალ-მაიორი (30.04.2019)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1998 წელს დაამთავრა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის სახმელეთო ფაკულტეტი სამეთაურო-საშტაბო სპეციალობით და მიენიჭა ლეიტენანტის სამხედრო წოდება. ამავე დროს მიენიჭა ისტორიის მასწავლებლის ბაკალავრის აკადემიური ხარისხი. 2011 წელს დაამთავრა საქართველოს ეროვნული თავდაცვის აკადემიის სამეთაურო-საშტაბო კოლეჯი, ხოლო 2016 წელს – ამერიკის შეერთებული შტატების სახმელეთო ჯარების ომის კოლეჯი.

1998-1999 წლებში მსახურობდა „არასაომარი სამხედრო ოპერაციების ცენტრის“ ოპერატიული და საბრძოლო მომზადების სამსახურის დაგეგმვის ოფიცრად.

1999 წელს მსახურობდა მცირე ინტენსივობის კონფლიქტებში სამხედრო ოპერაციების მოსამზადებელი ცენტრის I ქვეჯგუფის მეთაურად.

2001 წელს მსახურობდა სწრაფი რეაგირების ძალების სპეცდანიშნულების ბატალიონის მე-2 სპეცდანიშნულების ასეულის მეთაურად.

2001-2002 წლებში მსახურობდა სპეციალური დანიშნულების ძალების ბაზა „კოჯრის“ სპეცდანიშნულების I ასეულის მეთაურად.

2002-2003 წლებში მსახურობდა სპეციალური დანიშნულების ძალების ბრიგადის მეთაურად.

2003-2004 წლებში მსახურობდა სწრაფი რეაგირების ძალების სპეციალური დანიშნულების ბრიგადის მეთაურად.

2004-2005 წლებში იყო III ქვეითი ბრიგადის მეთაური.

2006-2007 წწ. მსახურობდა ჯარების ლოჯისტიკური უზრუნველყოფის დეპარტამენტის ლოჯისტიკის ბატალიონის მეთაურად.

2007-2009 წწ. მსახურობდა I ქვეითი ბრიგადის G-2 დაზვერვის სამმართველოს უფროსად.

2009-2010 წწ. მსახურობდა სახმელეთო ჯარების შტაბის G-2 დაზვერვის სამმართველოს საინფორმაციო-ანალიტიკური განყოფილების უფროს ოფიცრად.

2012-2015 წლებში მსახურობდა II ქვეითი ბრიგადის მეთაურად.

2015-2016 წლებში იყო გენერალური შტაბის J-2 დაზვერვის დეპარტამენტის I სამმართველოს მე-II განყოფილების უფროსი ოფიცერი.

2016 წლის დასაწყისში დაინიშნა გენერალური შტაბის J-2 დაზვერვის დეპარტამენტის უფროსად.

2016 წლის ბოლოს დაინიშნა გენერალური შტაბის უფროსის მოადგილის თანამდებობაზე.

2017 წლის 22 ივნისს მიენიჭა „ბრიგადის გენერლის“ სამხედრო წოდება.

2018 წლიდან მსახურობდა თავდაცვის ძალების მეთაურის მოადგილედ – გენერალური შტაბის უფროსად.

2019 წელს დაინიშნა თავდაცვის ძალების მეთაურის მოადგილის თანამდებობაზე, სადაც მსახურობს დღემდე. იმავე წლის 30 აპრილს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

არის რუსეთ-საქართველოს 1992-1993 წლების და 2008 წლის ომების და საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთსა და ცხინვალის რეგიონში წარმოებული ყველა ბრძოლის აქტიური მონაწილე. მონაწილეობა აქვს მიღებული აგრეთვე საქართველოს შეიარაღებული ძალების მიერ წარმოებულ საერთაშორისო სამშვიდობო მისიებში – კოსოვო, ერაყი, ავღანეთი.

გავლილი აქვს სპეციალური მომზადების სხვადასხვა კურსი:

1999 წ. – მე-10 სპეცდანიშნულების ძალების ჯგუფი, საბრძოლო კურსი, აშშ, კოლორადო; საჰაერო მედეხანტის კურსი (პარაშუტისტი), კანადა; პირველი ჯგუფის დამწყები კომანდოსის კურსი, საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს მცირე ინტენსიურობის კონფლიქტების შესწავლის ცენტრი;

1999-2000 წწ. – კომანდოს კურსი, თურქეთის რესპუბლიკის კომანდოს სკოლა;

2001 წ. – საჰაერო-სადესანტო, სწრაფი რეაგირების ძალები, საქართველოს თავდაცვის სამინისტრო; სამშვიდობო წვრთნები, უკრაინა;

2005 წ. – კურსი „საქართველო-ლიდერი“, თურქეთის რესპუბლიკის სახმელეთო ძალების სკოლა;

2007 წ. – 1-ლი ქვეითი ბრიგადის სამეთაურო-საშტაბო სწავლება, კრწანისის ეროვნული სასწავლო ცენტრი; სამშვიდობო ოპერაციების წინამოსამზადებელი საწვრთნელი კურსი, კრწანისის ეროვნული სასწავლო ცენტრი;

2017 წ. – მაღალი დონის სტრატეგიული ლიდერობის კურსი, გაერთიანებული სამეფო;

2018 წ. – უფროსი ოფიცრებისა და ელჩების კურსები. რომი, ბრიუსელი.

2017-2020 წლებში იყო საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის სამართლისა და საერთაშორისო ურთიერთობების ფაკულტეტის დოქტორანტი, წარმატებით დაიცვა საკვალიფიკაციო ნაშრომი და მიენიჭა სამართლისა და საერთაშორისო ურთიერთობების დოქტორის აკადემიური ხარისხი. არჩეულია საქართველოს სოციალურ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსად;

დაჯილდოებულია: „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (2002 წ.). ნატოს მედლით (2002 წ.). მედლებით „უმწიკვლო სამსახურისათვის“ III, II და I ხარისხის. კალიფორნიის მედლით „უმწიკვლო სამსახურისათვის“. აშშ. (2010 წ.), „სტიქიასთან ბრძოლაში მამაცობისათვის“ (2013 წ.), „გენერალი მაზნიაშვილი“ (2013 წ.), „გენერალი კვინიტაძე“ (2013 წ.). „სამშობლოსათვის თავდადებული“ (2016 წ.), „სამშვიდობო ოპერაციებში მონაწილეობისთვის“ (2020 წ.).

შავლეგო ტაბატაძე

(12.02.1977)

ბრიგადის გენერალი (06.10.2017)

დაიბადა ქალაქ საჩხერეში. 1998 წელს დაამთავრა გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის სახმელეთო ფაკულტეტი, სადაც მიენიჭა ლეიტენანტის სამხედრო წოდება. მიღებული აქვს ისტორიის მასწავლებლის ბაკალავრის აკადემიური ხარისხი.

1998-1999 წლებში მსახურობდა გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის კურსანტთა სასწავლო ბატალიონის სასწავლო ოცეულის, ხოლო 1999-2002 წლებში – იმავე ბატალიონის სასწავლო ასეულის მეთაურად.

2001 წელს დაამთავრა ბუნდესვერის ქვეითი ასეულის მეთაურის კურსი (გფრ).

2002-2004 წლებში მსახურობდა გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის კურსანტთა სასწავლო ბატალიონის მეთაურის მოადგილედ.

2003 წელს ასრულებდა სამშვიდობო მისიას კოსოვოს რეგიონში ასეულის მეთაურის მოადგილედ.

2004 წელს მსახურობდა მე-16 ცალკეული სამთო-მსროლელი ბატალიონის შტაბის უფროსად.

2004 წლის აგვისტო-ნოემბერში ასრულებდა სამშვიდობო მისიას ავღანეთში – კონტინგენტის მეთაურად.

2004-2005 წწ. მსახურობდა I ქვეითი ბრიგადის G-3-ის ოპერაციათა დაგეგმვის ოფიცრად, ხოლო 2005-2006 წლებში – I ქვეითი ბრიგადის მე-11 ბატალიონის მეთაურად.

2005 წელს იმყოფებოდა სამშვიდობო მისიით ერაყში – ბატალიონის მეთაურად.

2006-2008 წლებში იმყოფებოდა სამშვიდობო მისიით ერაყში – III ბრიგადის მეთაურად. 2008-2009 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ჯარების სარდლობის G-3 ოპერატიული დაგეგმვის სამმართველოს წვრთნებისა და სწავლებების განყოფილების უფროსად.

2009 წელს მსახურობდა სახმელეთო ჯარების სარდლობის G-3 ოპერატიული დაგეგმვის სამმართველოს უფროსად. 2009 მაისი-სექტემბერში მსახურობდა I ქვეითი ბრიგადის შტაბის უფროსად.

2009-2010 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ჯარების სარდლობის შტაბის G-7 სამხედრო განათლებისა და საბრძოლო მომზადების სამმართველოს, საბრძოლო გამოცდილების გაზიარების განყოფილების უფროსად.

2012-2015 წლებში იყო მე-5 ქვეითი ბრიგადის მეთაური.

2015-2016 წლებში ეკავა გენერალური შტაბის J-7 სამხედრო განათლებისა და საბრძოლო მომზადების დეპარტამენტის საბრძოლო მომზადების სამმართველოს უფროსის თანამდებობა.

2016 წელს დაამთავრა ბუნდესვერის გენერალური შტაბის აკადემია. 2016-2018 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ჯარების აღმოსავლეთ სარდლობის სარდლად.

2018 წლის 20 აგვისტოდან 2019 წლის 3 მაისამდე მუშაობდა სახელმწიფო რწმუნებულად იმერეთის მხარეში.

2019 წლის ივნისში დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის ატაშედ გერმანიაში.

დაჯილდოებულია სახელმწიფო მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“ (2008 წ.). აგრეთვე უწყებრივი მედლებით: საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში „უმწიკვლო სამსახურისათვის“ III ხარისხის (2008 წ.); II (2009 წ.) და I ხარისხის (2014 წ.), „გენერალი მაზნიაშვილი“ – (2013, 2017 წწ.), „გენერალი კვინიტაძე“ (2013 წ.); „სამშობლოსათვის თავდადებული“ – (2013, 2014, 2017 წწ.); „ბრინჯაოს მედლით“ (აშშ) – 2001 წ., „ოქროს მედლით“ (აშშ) – 2003 წ., „ბრინჯაოს ვარსკვლავის“ მედლით – (აშშ, 2008 წ.).

ლელა ჩიქოვანი

(19.09.1971)

თავდაცვის გენერალ-მაიორი (06.10.2017)

დაიბადა 1971 წელს, ქალაქ ზესტაფონში.

დაამთავრა საქართველოს ეროვნული თავდაცვის აკადემია – სპეციალური სამხედრო სწავლების პროგრამა.

გერმანიის ჯორჯ მარშალის უსაფრთხოების კვლევების ცენტრი ქალაქ გარმიშ-პარტენკირხენში (გერმანია) – ლიდერობის პროგრამა, სტაბილურობის უსაფრთხოების, გარდამავალი პერიოდისა და რეკონსტრუქციის ოპერაციები.

შვედეთის ეროვნული თავდაცვის კოლეჯი – ევროპის უსაფრთხოების პოლიტიკის გამოწვევები და სტრატეგიები.

ჯონ კენედის სახელობის ჰარვარდის უნივერსიტეტის მმართველობის სკოლა – შავი ზღვის უსაფრთხოების პროგრამა.

აშშ-ის სამხედრო-საზღვაო ძალების უმაღლესი სკოლა-თავდაცვის რესურსების მართვის კურსი.

გაერთიანებული სამეფოს თავდაცვის აკადემია - თავდაცვის მართვა უსაფრთხოების ფართო კონტექსტში.

თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი (ეკონომიკა და მენეჯმენტი) მაგისტრის აკადემიური ხარისხით.

ამერიკის შეერთებული შტატების სამხედრო-საზღვაო ძალების უმაღლესი სკოლა (თავდაცვის სისტემის ანალიზი და ეროვნული უსაფრთხოება), მაგისტრის აკადემიური ხარისხით.

1998-2006 წწ. მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს საერთაშორისო ურთიერთობებისა და ევროატლანტიკური ინტეგრაციის დეპარტამენტში.

2006-2008 წწ. მსახურობდა თავდაცვის ატაშედ ლიტვის, ლატვიის, ესტონეთისა და პოლონეთის რესპუბლიკებში.

2008-2010 წწ. მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გაერთიანებული შტაბის J-5 სტრატეგიული დაგეგმვისა და სამხედრო პოლიტიკის დეპარტამენტის უფროსად.

2010-2011 წწ. მსახურობდა გაერთიანებული შტაბის უფროსის მრჩეველად.

2011-2015 წლებში მსახურობდა საერთაშორისო საზღვაო თანამშრომლობის სამმართველოს უფროსად.

2015 წელს მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ადმინისტრაციის უფროსად.

2015-2016 წლებში მუშაობდა საქართველოს სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის ადმინისტრაციის უფროსად.

2016-2017 წწ. მუშაობდა თავდაცვის მინისტრის პირველ მოადგილედ, ხოლო 2017-2024 წლებში – თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ.

2017 წლის 20 თებერვალს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება, ხოლო 2017 წლის 6 ოქტომბერს საქართველოს პრეზიდენტის 06/10/01 განკარგულებით მიენიჭა თავდაცვის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

დამოუკიდებელი საქართველოს შეიარაღებული ძალების ისტორიაში იგი პირველი ქალბატონია, რომელსაც წილად ხვდა გენერალ-მაიორის წოდების მინიჭება.

2024 წელს დაინიშნა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ადმინისტრაციის უფროსად.

დაჯილდოებულია: თავდაცვის სამინისტროს I და II ხარისხის უწყებრივი მედლებით „უმწიკვლო სამსახურისთვის“, საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სამკერდე ნიშნით „უმწიკვლო სამსახურისთვის“ და „ღირსების ორდენით“ (ლიეტუვა).

2018 წელი

გოჩა რატიანი
(07.09.1961)

ბრიგადის გენერალი (17.09.2018)
გენერალ-მაიორი (29.07.2022)

დაიბადა ქალაქ თბილისში, 1961 წლის 7 სექტემბერს, პედაგოგების ოჯახში. საშუალო სკოლა დაამთავრა დაბა კოჯორში.

1980-1982 წლებში მოიხადა სავალდებულო სამხედრო სამსახური საჰაერო თავდაცვის ცალკეულ ბრიგადაში, პირველი კლასის მეკავშირედ.

1982-1985 წლებში მუშაობდა საქართველოს ტელევიზიაში.

1985-1991 წლებში სწავლობდა სახელმწიფო უშიშროების უმაღლეს სკოლაში იურიდიულ ფაკულტეტზე;

2001-2002 წლებში სწავლობდა საქართველოს სტრატეგიისა და საერთაშორისო ურთიერთობების კვლევის ფონდში (GFSIS – RAND), სპეციალობა – საერთაშორისო ურთიერთობები, თანამედროვე გარდამავალი ეკონომიკა და ეროვნული უსაფრთხოება.

2008 წელს სწავლობდა ამერიკის შეერთებული შტატების თავდაცვის ენების ინსტიტუტში, ხოლო 2008-2009 წლებში – ამერიკის შეერთებული შტატების თავდაცვის ეროვნული უნივერსიტეტის IRMC სტრატეგიული საინფორმაციო რესურსების მენეჯმენტის კოლეჯში.

2010-2011 წლებში სწავლობდა ამერიკის შეერთებული შტატების ეროვნული თავდაცვის უნივერსიტეტის ომის ეროვნულ კოლეჯში, სადაც მიენიჭა მაგისტრის ხარისხი, ხოლო 2012 წელს –

დიდი ბრიტანეთის სამხედრო აკადემიაში, ქრენფილდის უნივერსიტეტის მენეჯმენტისა და ტექნოლოგიების კოლეჯში, სტრატეგიული მენეჯმენტისა და გლობალური კრიზისების მართვის განხრით. გავლილი აქვს სხვადასხვა საბრძოლო და სპეციალური კურსები.

1991-1997 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამსახურში, უფროსი ოპერატიული თანამშრომლის თანამდებობაზე. შემდეგ იყო სპეციალური დანიშნულების ძალების რაზმის „ომეგა“-ს უფროსის მოადგილე.

1997-2005 წლებში მსახურობდა საქართველოს საგარეო დაზვერვის სამსახურში სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე. ამ თანამდებობაზე ყოფნისას, 2005 წლის 31 მაისს მიენიჭა პოლკოვნიკის წოდება.

2005-2006 წლებში მუშაობდა საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტროში, საქართველოს საელჩოში აშშ-ში, მრჩეველს თანამდებობაზე.

2006-2008 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტის უფროსის მოადგილედ.

2008 წელს დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებული შტაბის J-2 საინფორმაციო ცენტრის უფროსად, ხოლო 2011-2012 წლებში მსახურობდა საქართველოს ეროვნული თავდაცვის აკადემიის სამეთაურო-საშტაბო კოლეჯში.

2012 წელს დაინიშნა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საინფორმაციო-ანალიტიკური დეპარტამენტის დირექტორის პირველ მოადგილედ, ხოლო 2013 წელს – აღნიშნული დეპარტამენტის უფროსისა და შინაგან საქმეთა სამინისტროს ადმინისტრაციის უფროსის თანამდებობებზე.

2014 წლიდან ისევ თავდაცვის სამინისტროს სისტემაშია. 2014-2015 წლებში იყო საქართველოს თავდაცვის მინისტრის პირველი მოადგილე.

2015-2019 წლებში მსახურობდა საქართველოს დაზვერვის სამსახურის უფროსის მთავარი მრჩეველის და იგივე სამსახურის უფროსის მოადგილის თანამდებობებზე.

2018 წლის 17 სექტემბერს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

2019 წელს დაინიშნა თავდაცვის სამინისტროს ოფისის სამხედრო-ტექნიკურ საკითხთა დეპარტამენტის უფროსად.

2022-2023 წლებში იყო საქართველოს თავდაცვის ძალების სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტის უფროსის პირველი მოადგილე, სადაც 2022 წლის 29 ივლისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2023 წლიდან დღემდე მსახურობს საქართველოს თავდაცვის ძალების სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტის უფროსის მრჩეველად.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია მედლებით „მხედრული მამაცობისთვის“ (2000 წ.), „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისთვის“ III ხარისხი, „მაღალი პროფესიონალიზმისათვის“ საქართველოს დაზვერვის სამსახური (2015 წ.), „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისთვის“ I ხარისხი (2022 წ.).

2019 წელი

ნიკოლოზ ჯანჯღავა
(23.04.1970)

ბრიგადის გენერალი (30.04.2019)
გენერალ-მაიორი (30.04.2020)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაამთავრა ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ისტორიის ფაკულტეტი და მეორადი – სამართალმცოდნეობის ფაკულტეტი 1993 წელს. ამერიკის შეერთებული შტატების არმიის გენერალური ინსპექციის სკოლა, ფორტ ბელვუარში, ვირჯინია – 2014 წელს.

1992-1994 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს საგარეო ურთიერთობების სამმართველოს ოფიცრად, ხოლო 1995-1996 წლებში – თავდაცვის სამინისტროს დაზვერვის მთავარი სამმართველოს ტაქტიკური დაზვერვის სამმართველოს უფროს ოფიცრად.

1996-1998 წლებში იყო ტაქტიკური დაზვერვის კურსის მთავარი ინსტრუქტორი.

1998-1999 წლებში მსახურობდა დაბალი ინტენსივობის კონფლიქტების სასწავლო ცენტრის მეთაურად, წვრთნების დეპარტამენტის უფროსად.

2000 აპრილი – 2002 ივლისის პერიოდში იყო სწრაფი რეაგირების ძალების სარდალი და სახმელეთო ჯარების სარდლის მ/შ.

2002 წელს დაითხოვეს შეიარაღებული ძალებიდან.

2004 წლის აპრილში ისევ იწვევენ კადრში და საბრძოლო მომზადების და სამხედრო მომზადების დეპარტამენტის უფროსის თანამდებობაზე ნიშნავენ.

2005-2007 წლებში მსახურობდა IV ქვეითი ბრიგადის მეთაურად, ხოლო 2007 წელს – ეროვნული გვარდიის უფროსად.

2008 წელს მსახურობდა სამხედრო ატაშედ საბერძნეთში, მაკედონიასა და სერბეთში.

2009-2010 წლებში ეკავა გაერთიანებული შტაბის J-5 სტრატეგიული დაგეგმვის დეპარტამენტის უფროსის თანამდებობა, ხოლო 2010 წელს მსახურობდა გაერთიანებული შტაბის წვრთნებისა და სამხედრო განათლების სარდლად.

2010-2011 წლებში იყო უფროს საქართველოს სამხედრო წარმომადგენელი ავღანეთის ისლამურ რესპუბლიკაში (ISAF).

2013 წელს ეკავა გენერალური შტაბის საბრძოლო მზადყოფნის მონიტორინგის სამმართველოს უფროსის თანამდებობა, ხოლო 2016 წელს დაინიშნა გენერალური შტაბის J-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის უფროსად.

2016-2019 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის ძალების მეთაურის პირველ მოადგილედ. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2019 წლის 30 აპრილს, მიენიჭა ბრიგადის გენერლის სამხედრო წოდება.

2019 წელს დაინიშნა ავღანეთის ისლამურ რესპუბლიკაში NATO-ს „მტკიცე მხარდაჭერის მისიის“ მმართველობაში, უსაფრთხოების საკითხებში შტაბის უფროსის მოადგილედ (Deputy DCOS Security Assistance).

2020 წლის 30 აპრილს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

მინიჭებული აქვს ისტორიის მეცნიერებათა კანდიდატის (აკადემიური დოქტორის) აკადემიური ხარისხი (2003 წ.). 2012 წელს დაამთავრა ამერიკის შეერთებული შტატების ეროვნული თავდაცვის უნივერსიტეტი (NDU), სადაც მიენიჭა სტრატეგიულ მეცნიერებათა მაგისტრის ხარისხი (2012 წ.).

დაჯილდოებულია: „ღირსების“ ორდენით (2010 წ.); მედლებით: „სამშობლოსათვის თავდადებული“ (2016 წ.), „გენერალი მაზნიაშვილი“ (2010 წ., 2017 წ.), „გენერალი კვინიტაძე“ (2010 წ.), „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისთვის“ (I და II ხარისხის), NATO-ს მედლით (Non-article 5 RSM Afghanistan – 2010 წ.) და სამხედრო ღირსების მედლით (ეროვნული გვარდია – 1996 წ., აშშ).

შალვა ჯაბაზიძე
(19.06.1973)
გენერალ-მაიორი (30.04.2019)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1999 წელს დაამთავრა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებული სამხედრო აკადემია, 2000 წელს – თბილისის ბიზნესისა და საგარეო ურთიერთობების ინსტიტუტის ბიზნესის სამართალმცოდნეობის ფაკულტეტი, საქართველოს ეროვნული თავდაცვის აკადემიის სამეთაურო-საშტაბო კოლეჯი და ჯორჯ მარშალის სახელობის უსაფრთხოების კვლევების ეროვნული ცენტრი.

1998-2001 წლებში მსახურობდა დაზვერვის მთავარი სამმართველოს სპეციალური დანიშნულების რაზმის, თავდაცვის მინისტრის პირადი დაცვის ოფიცრად.

2003 წელს მსახურობდა მე-11 მექანიზირებული ბრიგადის ოცმეთაურად. 2004 წელს მსახურობდა სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტის უფროს ოფიცრად.

2005-2006 წლებში იყო II ქვეითი ბრიგადის 22-ე მსუბუქი ქვეითი ბატალიონის S-2 ოფიცერი. 2006-2007 წლებში მონაწილეობდა სამშვიდობო მისიაში ერაყში.

2007-2012 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ჯარების სარდლობის შტაბის G-2 დაზვერვის სამმართველოს განყოფილების უფროსად.

2012-2013 წლებში მსახურობდა ცალკეული მსუბუქი ქვეითი ბატალიონის მეთაურად, ხოლო 2013-2014 წლებში – გენერალური შტაბის J-2 დაზვერვის დეპარტამენტის განყოფილების უფროსად.

2014 წელს მსახურობდა სახმელეთო ჯარების დასავლეთ სარდლობის G-2 დაზვერვის სამმართველოს უფროსად.

2014-2015 წლებში ეკავა სახმელეთო ჯარების დასავლეთ სარდლობის შტაბის უფროსის თანამდებობა.

2015 წელს დაინიშნა IV მექანიზირებული ბრიგადის მეთაურად.

2016 წლიდან იყო სახმელეთო ჯარების დასავლეთის მიმართულების სარდალი, ხოლო 2016 წლის ბოლოს დაინიშნა გენერალური შტაბის უფროსის მოადგილედ.

2017 წლის 22 ივნისს მიენიჭა „ბრიგადის გენერლის“ სამხედრო წოდება.

2018 წლიდან მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის ძალების მეთაურის მოადგილედ.

2019 წლის 30 აპრილს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

2019 წლის დეკემბერში დაინიშნა ვენაში ევროპის უშიშროებისა და თანამშრომლობის ორგანიზაციაში (ეუთო) საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო წარმომადგენლის თანამდებობაზე.

დაჯილდოებულია მედლებით: „უმწიკვლო სამსახურისათვის“ II და I ხარისხი, „გენერალი კვინიტაძე“, „გენერალი მაზნიაშვილი“, „სამშობლოსათვის თავდადებული“.

აბესალომ ავთანდილის ძე მანჯავიძე
(20.01.1972)
თავდაცვის გენერალ-მაიორი (30.04.2019)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1996 წელს დაამთავრა ივ. ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი სამართალმცოდნის სპეციალობით, ხოლო შემდეგ – საქართველოს სახელმწიფო აგრარული უნივერსიტეტის აგრონომიული ფაკულტეტი სწავლული აგრონომის სპეციალობით.

1994-1995 წლებში მუშაობდა ნამალადევის რაიონის შინაგან საქმეთა განყოფილების საპატრულო-საგუშაგო სამსახურის ოცეულის პოლიციელად.

1995-1996 წლებში მუშაობდა ქალაქ თბილისის გლდანის რაიონის შინაგან საქმეთა სამინისტროს საკუთრების დაცვის პოლიციის განყოფილების პოლიციელად.

1996-1997 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქალაქ თბილისის გლდანის რაიონის სამმართველოს კრიმინალური პოლიციის არასრულწლოვანთა საქმეების ინსპექციის ინსპექტორი.

1997 წლის იანვარ-აგვისტოში იმყოფებოდა თადარიგში.

1997-1999 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს დაცვის პოლიციის დეპარტამენტის დაცვის სამმართველოში მორიგე ინსპექტორად.

2000-2004 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქალაქ თბილისის საგამომიებო დეპარტამენტის გლდანი-ნამალადევის რაიონის საგამომიებო განყოფილების გამომძიებლად.

2003 წლის 26 ივლისს წარმატებით ჩააბარა მოსამართლის საკვალიფიკაციო გამოცდები.

2004-2005 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს აკადემიის ფიზიკური და სპეციალური მომზადების კათედრის უფროსის მოადგილე, ხოლო 2005-2013 წლებში – შსს აკადემიის კვალიფიკაციის ამაღლების ფაკულტეტის უფროსი.

2013-2015 წლებში იყო ადამიანის უფლებათა დაცვის და მონიტორინგის მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილე.

2014 წლის 17 იანვარს მიენიჭა პოლიციის პოლკოვნიკის წოდება.

2015 წელს დაინიშნა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ადამიანის უფლებათა დაცვის და მონიტორინგის დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილედ.

2016 წლიდან თავდაცვის სამინისტროს სისტემაშია.

2016-2017 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გენერალური ინსპექციის უფროსის მოადგილედ. და აქვე, 2016 წლის 3 აგვისტოს, მიენიჭა თავდაცვის პოლკოვნიკის სპეციალური წოდება.

2017 წლის მაისიდან 2017 წლის სექტემბრამდე მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის სამხედრო პოლიციის დეპარტამენტის უფროსის მოადგილედ, ხოლო 2018 წლის 16 დეკემბერს დაინიშნა თავდაცვის ძალების სამხედრო პოლიციის დეპარტამენტის უფროსად.

2019 წლის 30 აპრილს მიენიჭა თავდაცვის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

2019-2021 წლებში ეკავა საქართველოს დაზვერვის სამსახურის დირექტორატის უფროსის თანამდებობა.

საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს პოლიციის აკადემიისა და საპატრულო პოლიციის დეპარტამენტის ტრანსფორმაციის პროექტის თანაავტორია. არის ეკონომიკის მეცნიერებათა კანდიდატი (2001 წ.), ხოლო 2014 წლიდან – ეკონომიკის დოქტორი. დაჯილდოებულია მედლით „სამშობლოსათვის თავდადებული“ (2018 წ.) და „გენერალი კვინიტაძე“ (2019 წ.).

ალექსანდრე კიკნაძე
(24.02.1969)

ბრიგადის გენერალი (30.04.2019)

დაიბადა მაიაკოვსკის რაიონის სოფელ წითელხევში. 1987-1991 წლებში სწავლობდა ლენინგრადის უმაღლეს სამხედრო პოლიტიკურ სასწავლებელში.

1999-2002 წლებში სწავლობდა უკრაინის თავდაცვის ნაციონალური აკადემიის ოპერატიულ-ტაქტიკურ ფაკულტეტზე (დაუსწრებლად).

2017-2018 წლებში სწავლობდა ამერიკის შეერთებული შტატების „არმიის ომის კოლეჯში“.

1991 წლიდან მსახურობს საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში. 1991-1992 წლებში ეროვნული გვარდიის სასწავლო ცენტრის ოცეულის მეთაურია, მოგვიანებით – ასეულის მეთაური.

1992 წელს დაინიშნა შინაგან საქმეთა სამინისტროს შინაგანი ჯარების ბატალიონის მეთაურის მოადგილედ.

1993-1994 წლებში მსახურობდა თავდაცვის მინისტრის დაცვისა და უზრუნველყოფის ბატალიონის მეთაურის მოადგილედ.

1994-1996 წლებში მსახურობდა 114-ე ბატალიონის მეთაურის მოადგილედ, ხოლო 1996-2000 წლებში – მოტომსროლელი ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ.

2002 წელს დაინიშნა შსს-ს შინაგანი ჯარების შტაბის ოპერატიული სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

2002-2004 წლებში მსახურობდა შინაგანი ჯარების შტაბის უფროსის მოადგილედ, ხოლო 2004-2005 წლებში იყო ცხინვალის რეგიონში ქართული მხარის სამშვიდობო ძალების წარმომადგენლობის მეთაური.

2005 წელს დაინიშნა ეროვნული სასწავლო ცენტრი „კრწანისის“ მეთაურად, საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის უფროსის მოადგილედ. აღნიშნულ თანამდებობაზე

ყოფნისას ის აქტიურად იყო ჩართული საქართველოს ტერიტორიიდან რუსული სამხედრო ბაზების გაყვანის პროცესში.

2006 წელს კვლავ დაუბრუნდა ეროვნულ სასწავლო ცენტრ „კრწანისს“. 2006-2011 წლებში მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის სტრუქტურული ერთეულების, სხვადასხვა სარდლობების ხელმძღვანელ პოზიციებზე.

2007-2008 წლებში მონაწილეობა მიიღო ერაყში მიმდინარე სამშვიდობო მისიაში, სადაც III ქვეითი ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ მსახურობდა.

2012-2013 წლებში მსახურობდა ავღანეთის ისლამურ რესპუბლიკაში, NATO-ს საერთაშორისო მისიაში საქართველოს სამშვიდობო ძალების წარმომადგენლობის მეთაურად.

2013-2015 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ჯარების აღმოსავლეთის მიმართულების სარდლად.

2015-2016 წლებში კვლავ მსახურობდა ავღანეთის ისლამურ რესპუბლიკაში, NATO-ს საერთაშორისო მისიაში საქართველოს სამშვიდობო ძალების წარმომადგენლობის მეთაურად.

2018 წელს დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის J-1 პერსონალის მართვის დეპარტამენტის უფროსად.

2018-2020 წწ. მსახურობდა სახმელეთო ჯარების აღმოსავლეთის სარდლობის მეთაურად.

2019 წლის 30 აპრილს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის სამხედრო წოდება.

2020 წლიდან მსახურობს საქართველოს სამხედრო ატაშედ სკანდინავიის ქვეყნებში.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. 1992-1993, 2004 და 2008 წლებში მონაწილეობდა რუსეთ-საქართველოს ომის ტერიტორიული მთლიანობისთვის წარმოებულ ბრძოლებში.

საბრძოლო დამსახურებისა და უმწიკვლო სამსახურისათვის დაჯილდოებულია: „ბრწყინვალეების“ საპრეზიდენტო ორდენით (2013 წ.); „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (2004 წ.) და „ღირსების“ ორდენებით (2012 წ.); ორი მედლით „მხედრული მამაცობისთვის“ (2002 წ.); მედლებით: „სამშობლოსათვის თავდადებული“ (2019 წ.) და „გენერალი კვინიტაძე“ (2019 წ.); II ხარისხის უწყებრივი მედლით „უმწიკვლო სამსახურისთვის“ – (2008 წ.) და I ხარისხის (2012 წ.); „სამშვიდობო ოპერაციებში მონაწილეობისათვის“ (2013 წ.); „ბრინჯაოს ვარსკვლავი“ სამშვიდობო ოპერაციებში მონაწილეობისათვის (2007 წ.); NATO-ს მედლით „სამშვიდობო ოპერაციებში მონაწილეობისათვის“ (2013 წ.); ალაბამას შტატის „მადლიერების“ მედლით (2013 წ.).

მალხაზ მაკარაძე

(25.06.1975)

ბრიგადის გენერალი (30.04.2019)

დაიბადა შუახევის რაიონის სოფელ ოლადაურში. დაამთავრა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებული სამხედრო აკადემია, მოტომსროლელი ჯარების სამეთაურო-საშტაბო კურსი (1999 წ.); აშშ-ის ქვეითთა სასწავლებელი, მანევრის კაპიტნის საკარიერო კურსი (2007 წ.); აშშ-ის საზღვაო კორპუსის უნივერსიტეტი, საზღვაო ქვეითების სამეთაურო - საშტაბო კოლეჯი (2015 წ.), აშშ-ის სტრატეგიული ლიდერების საერთაშორისო კურსი (2017 წ.).

2018-2019 წწ. დაამთავრა აშშ-ის ეროვნული თავდაცვის უნივერსიტეტის ომის კოლეჯი, სადაც მიენიჭა „ეროვნული უსაფრთხოების მაგისტრის“ ხარისხი.

2000-2001 წწ. მსახურობდა მცირე ინტენსივობის კონფლიქტში სამხედრო ოპერაციათა მოსამზადებელ ცენტრ-ბაზა „კოჯორში“, მსუბუქი ქვეითი ასეულის მეთაურად.

2001-2002 წწ. მსახურობდა სწრაფი რეაგირების ძალების ბაზა „კოჯორში“ – მეთაურის მოადგილედ.

2002-2003 წწ. მსახურობდა სახმელეთო ჯარების შტაბის, მე-3 ოპერატიული სამმართველოს საბრძოლო მზადყოფნისა და დაგეგმვის უფროს ოფიცრად.

2002-2003 წწ. მსახურობდა ოცეულის მეთაურად სამშვიდობო მისიაში (კოსოვო). 2003-2005 წწ. მსახურობდა ლოჯისტიკის ბატალიონის მეთაურის მოადგილედ. 2005 წელს მსახურობდა ერაყში, პოსტკონფლიქტურ ვითარებაში წარმოებულ სამხედრო ოპერაციებში მეკავშირე ოფიცრად.

2006-2007 წწ. მსახურობდა დავით აღმაშენებლის სახელობის ეროვნულ თავდაცვის აკადემიაში, მანევრის კაპიტნის საკარიერო კურსის უფროსად.

2008-2009 წწ. მსახურობდა დავით აღმაშენებლის სახელობის ეროვნული თავდაცვის აკადემიის უფროსის მოადგილედ.

2009-2010 წწ. მსახურობდა სახმელეთო ჯარების მე-5 ქვეითი ბრიგადის მეთაურად.

2010 წელს დაინიშნა წვრთნებისა და სამხედრო განათლების სარდლის მოადგილედ.

2012 წელს მსახურობდა სერჟანტთა მომზადების სკოლის უფროსად.

2012-2013 წწ. მსახურობდა სახმელეთო ჯარების სარდლობის შტაბის უფროსად, აღმოსავლეთ ოპერატიული დაჯგუფების შტაბის უფროსის მოვალეობის შემსრულებლად.

2014-2015 წწ. მსახურობდა წვრთნებისა და სამხედრო განათლების სარდლის მოადგილედ.

2015-2016 წწ. მსახურობდა სსიპ დავით აღმაშენებლის სახელობის ეროვნული თავდაცვის აკადემიის რექტორის მოვალეობის შემსრულებლად.

2016-2019 წწ. მსახურობდა წვრთნებისა და სამხედრო განათლების სარდლად.

2019-2020 წლებში იყო სსიპ დავით აღმაშენებლის სახელობის ეროვნული თავდაცვის აკადემიის რექტორი.

2019 წლის 30 აპრილს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის სამხედრო წოდება.

2020 წელს დაინიშნა თავდაცვის ძალების სამხედრო ატაშედ დიდი ბრიტანეთის და ჩრდილოეთ ირლანდიის გაერთიანებულ სამეფოში.

დაჯილდოებულია: „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (2003 წ.). მედლებით: „მხედრული მამაცობისთვის“ (2010 წ.), „საბრძოლო დამსახურებისათვის“ (2012 წ.), „უმწიკვლო სამსახურისთვის“ უწყებრივი მედლებით (I, II, III ხარისხის), „გენერალი კვინიტაძე“ (2010 წ.), „გენერალი მაზნიაშვილი“ (2010 წ.; 2016 წ.), „სამშობლოსათვის თავდადებული“ (2011 წ.; 2016 წ.), „ქაქუცა ჩოლოყაშვილი“ (2012 წ.), აშშ-ის არმიის მედლით „სამხედრო მიღწევისთვის“ (2005 წ.) და NATO-ს კოსოვოს მედლით (2003 წ.).

ირაკლი მნელაძე

(10.05.1968)

ბრიგადის გენერალი (30.04.2019)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. საშუალო სკოლის დამთავრების შემდეგ, 1986-1988 წლებში, გადიოდა ნამდვილ სავალდებულო სამხედრო სამსახურს საჰაერო თავდაცვის საზენიტო-სარაკეტო დივიზიონში ოპერატორად (უკრაინის სსრ).

1992 წელს დაამთავრა საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის მექანიკა-მანქანათმშენებლობის ტექნოლოგიის ფაკულტეტი, 1999 წელს – გაერთიანებული სამხედრო აკადემია, 2002 წელს – ბუნდესვერის სამხედრო სკოლა (გერმანიის ფედერაციული რესპუბლიკა), ასეულის მეთაურის კურსი და ამერიკის შეერთებული შტატების არმიის „ომის კოლეჯი“ 2009 წელს.

1992 წლიდან მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების I მექანიზირებული ბრიგადის მსროლელად.

1993-1994 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ჯარების სარდლობის კადრების განყოფილების ოფიცრად.

1994-1998 წლებში მსახურობდა კადრების მთავარი სამმართველოს I განყოფილების ოფიცრად.

1998-2001 წწ. მსახურობდა ვერიფიკაციის ცენტრის განყოფილების „ევროპაში ჩვეულებრივი შეიარაღებული ძალების შესახებ ხელშეკრულების“ უფროს ოფიცრად.

2001-2003 წლებში მსახურობდა J-5 სტრატეგიული დაგეგმვის და შეიარაღების კონტროლის დეპარტამენტის „ევროპაში ჩვეულებრივი შეიარაღებული ძალების შესახებ ხელშეკრულების“ განყოფილების უფროსად.

2003-2004 წლებში მსახურობდა J-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის სპეციალური და ანტიტერორისტული ოპერაციების დაგეგმვის სამმართველოს ინფორმაციის, ანალიზის და სამხედრო-სამოქალაქო ოპერაციების განყოფილების უფროსად.

2004-2005 წწ. მსახურობდა J-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის არასაომარი სამხედრო ოპერაციების დაგეგმვის სამმართველოს უფროსად.

2005 წელს მსახურობდა სახმელეთო ძალების სარდლობის მართვის ცენტრის უფროსად.

2006 წელს დაინიშნა გაერთიანებული შტაბის J-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის უფროსის მოადგილედ, ხოლო 2006-2007 წლებში მსახურობდა გაერთიანებული შტაბის J-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის უფროსად.

2007-2009 წლებში მსახურობდა გაერთიანებული შტაბის J-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის უფროსის მოადგილედ, ხოლო 2009-2012 წლებში – სახმელეთო ძალების სარდლობის G-3 ოპერატიული სამმართველოს უფროსად.

2011 წელს მსახურობდა გაერთიანებული შტაბის J-2 დაზვერვის დეპარტამენტის უფროსად. იმავე წელს დაინიშნა 2011 თავდაცვის ძალების სამხედრო ატაშედ უკრაინაში, მოლდოვასა და ბელარუსის რესპუბლიკებში.

2012-2013 წლებში ეკავა საქართველოს თავდაცვის ძალების გაერთიანებული შტაბის უფროსის თანამდებობა.

2014-2017 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო წარმომადგენლად NATO-ში.

2017 წელს დაინიშნა გენერალური შტაბის J-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის უფროსად.

2019 წლის 30 აპრილს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

დაჯილდოებულია: „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის ორდენით (2013 წ.). მედლებით – „საბრძოლო დამსახურებისთვის“ (2000 წ.) და „გენერალი კვინიტაძე“ (2011 წ.).

2020 წელი

ჯონი ტატუნაშვილი
(22.09.1976)

ბრიგადის გენერალი (30.04.2020)
გენერალ-მაიორი (2022)

დაიბადა ახალგორის რაიონის სოფელ ყანჩავეთში 1976 წლის 22 სექტემბერს. 1993-1997 წლებში სწავლობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებულ სამხედრო აკადემიაში, ხოლო 2013-2014 წლებში – ეროვნული თავდაცვის აკადემიის სამეთაურო-საშტაბო კოლეჯში (CGSC). მიღებული აქვს ისტორიის მასწავლებლის ბაკალავრის აკადემიური ხარისხი.

1997-2001 წლებში მსახურობდა დაზვერვის მთავარი სამმართველოს სასწავლო ცენტრის ოცმეთაურად, მოგვიანებით – ასეულის მეთაურად.

2001-2002 წლებში მსახურობდა სპეციალური დანიშნულების ძალების „კომანდოს“ ბატალიონის ოპერატიული და საბრძოლო მომზადების სამსახურის უფროსად.

2003 წელს დაინიშნა სპეციალური დანიშნულების ბრიგადის უზრუნველყოფის ბატალიონის მმართველობის ოპერატიული და საბრძოლო მომზადების ოფიცრად.

2005-2008 წწ. მსახურობდა I ქვეითი ბრიგადის მსუბუქი ქვეითი ბატალიონის მეთაურად, მოგვიანებით – I ქვეითი ბრიგადის მმართველობის შტაბის უფროსად.

2008-2015 წლებში ეკავა სახმელეთო ჯარების სარდლობის შტაბის უფროსის, შემდეგ უსაფრთხოების ხელშეწყობის საერთაშორისო ძალების (ISAF) შემადგენლობაში ავღანეთში სამხედრო წარმომადგენლობის უფროსი სამხედრო წარმომადგენლის, ხოლო შემდეგ – გაერთიანებული შტაბის

J-7 სამხედრო განათლებისა და საბრძოლო მომზადების დეპარტამენტის საბრძოლო მომზადების სამმართველოს უფროსის თანამდებობები.

2015-2016 წლებში მსახურობდა V ქვეითი ბრიგადის მეთაურად.

2016 წელს დაინიშნა დასავლეთის მიმართულების სარდლის მოადგილედ, ხოლო 2019 წლის დეკემბერში – დასავლეთის მიმართულების სარდლის მოვალეობის შემსრულებლად.

2020 წლის 30 აპრილს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის სამხედრო წოდება.

2020 წლის ივლისში დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის ძალების მეთაურის მოადგილედ – გენერალური შტაბის უფროსად.

2022 წელს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

მონაწილეობა აქვს მიღებული სამხედრო კონფლიქტში ცხინვალის რეგიონში 2004 წელს და 2008 წლის რუსეთ-საქართველოს ომში. ასევე – საერთაშორისო სამშვიდობო მისიებში კოსოვოში, ერაყსა და ავღანეთში.

მიღებული აქვს სახელმწიფო და უწყებრივი ჯილდოები: მედალი „სამშობლოსათვის თავდადებული“, მედალი „სამშვიდობო ოპერაციებში მონაწილეობისთვის“, მედალი „გენერალი კვინიტაძე“, მედალი „საბრძოლო დამსახურებისთვის“, მედალი „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისათვის“ (I ხარისხი), მედალი „მხედრული მამაცობისთვის“.

2023 წელს წარმატებით დაიცვა სადოქტორო დისერტაცია თემაზე: „პოსტსაბჭოთა სივრცის ინტეგრაციული პროცესების პოლიტიკური განზომილებები“ და მიენიჭა საერთაშორისო ურთიერთობების დოქტორის აკადემიური ხარისხი.

დავით შუგაშვილი
(15.06.1976)

თავდაცვის გენერალ-მაიორი (30.04.2020)

დაიბადა 1976 წლის 15 ივნისს, ქალაქ თეთრიწყაროში, სამხედრო მოსამსახურის ოჯახში. საშუალო სკოლის დამთავრების შემდეგ, 1993 წელს, ჩაირიცხა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის საერთო-საჯარისო ფაკულტეტზე, თუმცა, იგი არ დაუმთავრებია. 1994 წელს სწავლა გააგრძელა ახლადგახსნილ სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს აკადემიაში, რომელიც წარჩინებით დაამთავრა 1999 წელს. მიენიჭა ლეიტენანტის წოდება და იურისტის კვალიფიკაცია უცხოენის ცოდნით.

1999 წლიდან სამსახურს იწყებს საქართველოს დაზვერვის სამსახურში, სადაც მსახურობდა სხვადასხვა თანამდებობებზე.

2001 წლის 18 ივნისს მიენიჭა უფროსი ლეიტენანტის, 2004 წლის 11 აგვისტოს – კაპიტნის, 2008 წლის 12 სექტემბერს – მაიორის, ხოლო 2012 წლის 10 სექტემბერს – ვიცე-პოლკოვნიკის წოდებები.

2012 წლიდან სამუშაოდ გადადის შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში, სადაც ინიშნება საინფორმაციო ანალიტიკური დეპარტამენტის დირექტორის თანამდებობაზე. აქვე, 2013 წლის 19 დეკემბერს, ვადაზე ადრე ენიჭება პოლიციის პოლკოვნიკის წოდება.

2014-2015 წლებში მუშაობდა სახელმწიფო უსაფრთხოებისა და კრიზისების მართვის საბჭოს მდივნად.

2015-2019 წლებში იყო საქართველოს დაზვერვის სამსახურის უფროსი და საქართველოს პრემიერ-მინისტრის მთავარი მრჩეველი დაზვერვის საკითხებში.

2019 წლიდან თავდაცვის სამინისტროს სისტემაშია, სადაც დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მოადგილე. ამ თანამდებობაზე მსახურობს დღემდე.

2020 წლის 30 აპრილს მიენიჭა თავდაცვის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება. მიღებული აქვს საუწყებო ჯილდოები.

2017 წლიდან იყო გრიგოლ რობაქიძის სახელობის უნივერსიტეტის სამართლისა და კრიმინოლოგიის სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის მეცნიერ-თანამშრომელი.

2016-2019 წლებში იყო საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის დოქტორანტი. 2019 წელს წარმატებით დაიცვა სადოქტორო დისერტაცია თემაზე „საქართველოს სპეცსამსახურების ეფექტური მართვა საერთაშორისო ტერორიზმის გამოწვევების კონტექსტში“ და მიენიჭა საჯარო მმართველობის დოქტორის აკადემიური ხარისხი.

2020 წელს აირჩიეს გრიგოლ რობაქიძის სახელობის უნივერსიტეტის ასოცირებულ პროფესორად და საქართველოს კრიმინოლოგიის მეცნიერებათა აკადემიის წევრად.

არის 15-ზე მეტი სამეცნიერო ნაშრომისა და კვლევის, მათ შორის ოთხი მონოგრაფიის ავტორი. ასევე არის საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის ჟურნალ „მომავლის“ სარედაქციო კოლეგიის და საქართველოს კრიმინოლოგიის მეცნიერებათა აკადემიის საერთაშორისო სამეცნიერო-პრაქტიკული ჟურნალ „კრიმინოლოგიის“ სარედაქციო კოლეგიის წევრი.

იოსებ ლოლაშვი

(09.05.1975)

ბრიგადის გენერალი (30.04.2020)

დაიბადა საგარეჯოს რაიონის სოფელ ჩაილურში. 1992-1994 წლებში სწავლობდა ჯანდაცვის სამინისტროს თბილისის საბაზო სამედიცინო სასწავლებელში.

1999 წელს დაამთავრა თბილისის ჰუმანიტარული ეკონომიკური ინსტიტუტის სამართალმცოდნეობის ფაკულტეტი.

2007 წელს გაიარა საქართველოს თავდაცვის ეროვნული აკადემიის ჯარების ლოჯისტიკური უზრუნველყოფის კაპიტნის საკარიერო კურსი.

1997 წელს მსახურობდა შინაგანი საქმეთა სამინისტროს შინაგანი ჯარების ს/ნ 2055 ავტოსატრანსპორტო ასეულის ავტოსატრანსპორტო სახელოსნოს საწყობის უფროსად.

1997-1998 წლებში მსახურობდა შსს შინაგანი ჯარების სასჯელაღსრულების დაწესებულების დაცვის ბატალიონის (ქსანი) დაწესებულება #8 დაცვის ასეულის პერიმეტრის გუშაგად.

1998 წელს მსახურობდა შსს შინაგანი ჯარების ავტოსარემონტო სახელოსნოს სარემონტო სპეციალისტად.

1998-1999 წწ. მსახურობდა შსს შინაგანი ჯარების ს/ნ 2055 ავტოსატრანსპორტო ასეულის ოცეულის მეთაურად, 1999-2000 წლებში იმავე სამხედრო ნაწილის ავტოსატრანსპორტო ასეულის მეთაურად, ხოლო 2000-2003 წლებში – საავტომობილო სამსახურის უფროსად.

2003-2004 წწ. მსახურობდა შსს შინაგანი ჯარების მთავარი სამმართველოს საავტომობილო და ჯავშანტექნიკის სარემონტო სახელოსნოს უფროსად.

2004 წელს მსახურობდა შსს შინაგანი ჯარების სპეცდანიშნულების ბრიგადის საცეცხლე მართვის ცენტრის უფროსის მოადგილედ ზურგის, შეიარაღებისა და ტექნიკის დარგში.

2004-2005 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს საარტილერიო დაჯგუფების სასწავლო დივიზიონის 82 მმ-იანი ნაღმმტყორცნების ბატარეის მეთაურად, ხოლო 2005-2007 წლებში –

თავდაცვის სამინისტროს საარტილერიო ბრიგადის ლოჯისტიკის ბატალიონის სარემონტო ასეულის მეთაურად.

2007 წელს მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს საარტილერიო ბრიგადის მმართველობის შტაბის G-4 საწვავ-საპოხი მასალების დაგეგმვის ოფიცრად.

2007-2008 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ჯარების საარტილერიო ბრიგადის მმართველობისა და შტაბის G-4 ტექნიკის დაგეგმვის ოფიცრად.

2008 წელს მსახურობდა სახმელეთო ჯარების საარტილერიო ბრიგადის მმართველობისა და შტაბის G-4 ტექნიკის დაგეგმვის უფროს ოფიცრად, ჯარების ლოჯისტიკური უზრუნველყოფის დეპარტამენტის საავტომობილო ბატალიონის მეთაურის მოადგილედ.

2008-2011 წლებში მსახურობდა ჯარების ლოჯისტიკური უზრუნველყოფის სარდლობის საავტომობილო ბატალიონის მეთაურად. ხოლო 2011-2014 წლებში – საინჟინრო ბრიგადის მეთაურად.

2014-2015 წწ. მსახურობდა ჯარების ლოჯისტიკური უზრუნველყოფის სარდლობის ტექნიკისა და შეიარაღების ცენტრის უფროსად, 2015-2017 წლებში – ჯარების ლოჯისტიკური უზრუნველყოფის სარდლის მოადგილედ.

2017 წელს დაინიშნა თავდაცვის ძალების გენერალური შტაბის ჯარების ლოჯისტიკური უზრუნველყოფის სარდლად, სადაც 2020 წლის 30 აპრილს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

ამჟამად მუშაობს სახელმწიფო სამხედრო სამეცნიერო-ტექნიკურ ცენტრ „დელტას“ გენერალურ დირექტორად.

დაჯილდოებულია: „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (2012 წ.) და მედლებით: „გენერალი კვინიტაძე“ (2010 წ., 2011 წ.), „სამშობლოსათვის თავდადებული“ (2010 წ.), „სტიქიასთან ბრძოლაში მამაცობისათვის“ (2012 წ.), „ქაქუცა ჩოლოყაშვილი“ (2012 წ.), „უმწიკვლო სამსახურისათვის“ II (2015 წ.) და III ხარისხის (2010 წ.).

ირაკლი ამირანის ძეჭიჭინაძე
(06.05.1977)
ბრიგადის გენერალი (30.04.2020)

დაამთავრა თბილისის აზიისა და აფრიკის ინსტიტუტის სპარსული ენისა და კულტურის ფაკულტეტი (1999 წ.), შემდეგ სწავლობდა თეირანის უნივერსიტეტის სპარსული ენისა და კულტურის ფაკულტეტზე (1998-2000 წწ.).

სამხედროგანათლება მიიღო სამხედრო დიპლომატიური მომზადების ცენტრსა (2003-2004 წწ.) და კვანტიკოს სამეთაურო-სამტაბო კოლეჯში (აშშ, 2018-2019 წწ.). 2023-2024 წლებში სწავლობდა ამერიკის შეერთებული შტატების არმიის ომის კოლეჯში. არის სტრატეგიული კვლევების მაგისტრი.

გავლილი აქვს სხვადასხვა სპეციალური კურსები დიდ ბრიტანეთში, თურქეთში, ამერიკის შეერთებულ შტატებში.

2000 წლიდან მსახურობს საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში. 2000-2005 წლებში ეკავა სხვადასხვა თანამდებობა სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტის ოპერატიულ და ანალიტიკურ სამმართველოებში.

2005 წელს იყო შერეული სამშვიდობო ძალების სამხედრო დამკვირვებელი ცხინვალის რეგიონში.

2005-2006 წლებში 21-ე მსუბუქი ქვეითი ბატალიონის შემადგენლობაში იმყოფებოდა სამშვიდობო მისიით ერაყში.

2006-2007 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ძალების შტაბის G-2 ოფიცრად.

2007-2010 წლებში მსახურობდა სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტში. ეკავა განყოფილების უფროსის თანამდებობა.

2010 წელს დაინიშნა სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტში სამმართველოს უფროსის მოადგილედ, ხოლო 2012 წელს – სამმართველოს უფროსად.

2014-2015 წლებში იყო სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტის უფროსის მოადგილე, ხოლო 2015-2017 წლებში – პირველი მოადგილე.

2017 წელს დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის ძალების სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტის უფროსად.

2020 წლიდან საქართველოს თავდაცვის ძალების მეთაურის მოადგილეა, სადაც მსახურობს დღემდე.

2020 წლის 30 აპრილს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

მიღებული აქვს სახელმწიფო და უწყებრივი ჯილდოები – მედალი სამშვიდობო ოპერაციებში მონაწილეობისათვის (2007 წ.), მედალი უმწიკვლო სამსახურისთვის, III ხარისხის (2009 წ.), II ხარისხის (2011 წ.), I ხარისხის (2017 წ.), მედალი „ქაქუცა ჩოლოყაშვილი“ (2011 წ.), მედალი „გენერალი მაზნიაშვილი“ (2012 წ.), ესტონეთის თავდაცვის ძალების მეთაურის მედალი „სამსახურებრივი რეკინის ჯვარი“ დამსახურებული თანამშრომლობისთვის (2018 წ.), მედალი „გენერალი კვინიტაძე“ (2019 წ.).

კაბა ტაბატაძე
(26.04.1977)

ბრიგადის გენერალი (26.05.2020)

დაიბადა ქალაქ საჩხერეში. 1994-1998 წლებში სწავლობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებულ სამხედრო აკადემიაში. მიღებული აქვს ისტორიის მასწავლებლის ბაკალავრის აკადემიური ხარისხი.

1998 წელს დაინიშნა მე-2 მოტომსროლელი ბრიგადის ოცეულის მეთაურად – ბატარეის უფროს ოფიცრად;

1998-2000 წლებში მსახურობდა ცალკეული საარტილერიო პოლკის ბატარეის მეთაურად, ხოლო 2000-2001 წლებში – დასავლეთის ოპერატიული მიმართულების ცალკეული შერეული საარტილერიო პოლკის დივიზიონის შტაბის უფროსად;

2001-2002 წლებში მსახურობდა დასავლეთის ოპერატიული ჯგუფის 21-ე ქვეითი ბრიგადის ბატარეის მეთაურად;

2002-2003 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ჯარების 21-ე ქვეითი ბრიგადის ბატარეის მეთაურად;

2003-2005 წლებში მსახურობდა მე-11 ბრიგადის დივიზიონის მეთაურად, ხოლო 2005-2007 წლებში – პირველი ქვეითი ბრიგადის დივიზიონის მეთაურად;

2007 წელს მსახურობდა საარტილერიო ბრიგადის დივიზიონის მეთაურად;

2007-2009 წლებში მსახურობდა პირველი ქვეითი ბრიგადის დივიზიონის მეთაურად, ხოლო 2009-2010 წლებში – სახმელეთო ჯარების ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ;

2010 წელს მსახურობდა სახმელეთო ჯარების საარტილერიო ბრიგადის მეთაურის მოვალეობის შემსრულებლად;

2010-2017 წლებში მსახურობდა სახმელეთო ჯარების საარტილერიო ბრიგადის მეთაურად, ხოლო 2017-2019 წლებში – დასავლეთ სარდლობის შტაბის უფროსად;

2014 წელს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

2015 წელს დაამთავრა სსიპ დავით აღმაშენებლის სახელობის საქართველოს ეროვნული თავდაცვის აკადემიის ენობრივი მომზადების სკოლა;

2015 წელს დაამთავრა – ქალაქ ვილნიუსის (ლიეტუვა) სამხედრო აკადემიის საერთაშორისო ინგლისური ენის კურსი (მეორე დონე);

2017 წელს დაამთავრა სსიპ – დავით აღმაშენებლის სახელობის საქართველოს ეროვნული თავდაცვის აკადემიის სამეთაურო-საშტაბო კოლეჯის ოფიცრის მოწინავე კურსი.

2020 წელს დაინიშნა ჯარების ლოჯისტიკური უზრუნველყოფის სარდლის მოვალეობის შემსრულებლად, სადაც მსახურობს დღემდე.

დაჯილდოებულია: ვახტანგ გორგასლის III ხარისხის ორდენით; მედლებით: „სამშობლოსათვის თავდადებული“, „გენერალი მაზნიაშვილი“, „გენერალი კვინიტაძე“, „ქაქუცა ჩოლოყაშვილი“, „მხედრული მამაცობისთვის“, „სამშვიდობო ოპერაციებში მონაწილეობისთვის“, საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში „უმწიკვლო სამსახურისათვის“ (I და II ხარისხი).

გელა გიორგაძე

(26.05.1974)

ბრიგადის გენერალი (26.05.2020)

1994-1998 წლებში სწავლობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებულ სამხედრო აკადემიაში. მიღებული აქვს ისტორიის მასწავლებლის ბაკალავრის აკადემიური ხარისხი. 1995-1997 წლებში გაიარა ბუნდესვერში (გფრ) ოფიცრის სრული კურსი.

2000-2005 წლებში სწავლობდა ჰელმუტ შმიდტის სახელობის ბუნდესვერის სამხედრო უნივერსიტეტში, მიღებული აქვს პოლიტიკის მეცნიერების მაგისტრის აკადემიური ხარისხი.

1998-1999 წლებში მსახურობდა სასწავლო ცენტრში ქალაქ გორში, ოცეულის მეთაურად.

1999-2000 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროში სამხედრო პოლიტიკისა და ორმხრივი თანამშრომლობის სამმართველოს ოფიცრად.

2005-2006 წლებში მსახურობდა I ქვეითი ბრიგადის G-3 ოპერატიული დაგეგმვის ოფიცრად, ამავე პერიოდში იმყოფებოდა სამშვიდობო მისიით კოსოვოში მეკავშირე ოფიცრად.

2006-2007 წლებში მსახურობდა გაერთიანებული შტაბის J-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის ოფიცრად.

2007-2009 წლებში მსახურობდა გაერთიანებული შტაბის J-5 სტრატეგიული დაგეგმვისა და სამხედრო პოლიტიკის დეპარტამენტის ოფიცრად, უფროს ოფიცრად, განყოფილების უფროსად. ამავე პერიოდში 2007-2008 III-ე ქვეითი ბრიგადის შემადგენლობაში იმყოფებოდა სამშვიდობო მისიაში (ალკუტში, ერაყის რესპუბლიკა) სამხედრო-სამოქალაქო ჯგუფის მეთაურად.

2009 წელს მსახურობდა გაერთიანებული შტაბის განათლების დეპარტამენტის "NATO"-ში ინტეგრაციისა და სამხედრო თანამშრომლობის სამმართველოს უფროსად.

2009-2010 წლებში მსახურობდა გაერთიანებული შტაბის წვრთნებისა და სამხედრო განათლების სარდლობის G-5 NATO-სთან ურთიერთობის სამმართველოს უფროსად/სარდლის მოადგილის მოვალეობის შემსრულებლად.

2010-2012 წლებში მსახურობდა თავდაცვის ატაშედ პოლონეთის, ბულგარეთის და რუმინეთის რესპუბლიკაში.

2012-2013 წლებში მსახურობდა გენერალური შტაბის J-5 სტრატეგიული დაგეგმვისა და სამხედრო პოლიტიკის დეპარტამენტში სამმართველოს უფროსად.

2013-2016 წლებში მსახურობდა თავდაცვის ატაშედ გერმანიის ფედერაციულ რესპუბლიკასა და შვეიცარიის კონფედერაციაში.

2016-2017 წლებში მსახურობდა გენერალური შტაბის J-5 სტრატეგიული დაგეგმვისა და სამხედრო პოლიტიკის დეპარტამენტის უფროს ოფიცრად.

2017-2018 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს საერთაშორისო ურთიერთობებისა და ევროატლანტიკური ინტეგრაციის დეპარტამენტის, NATO-სთან ურთიერთობის სამმართველოს NATO-საქართველოს არსებითი პაკეტის განყოფილების უფროსად.

2018-2019 წლებში მსახურობდა თავდაცვის ძალების გენერალური შტაბის ადმინისტრაციულ დეპარტამენტში თავდაცვის ძალების უფროსის მოადგილის უფროს თანაშემწედ. ამავე პერიოდში იყო მტკიცე მხარდაჭერის მისიაში უფროს სამხედრო მრჩეველად.

2019 წლის ოქტომბრიდან თადარიგში იყო.

2020 წლის 20 თებერვალს დაინიშნა საქართველოს პრეზიდენტის მრჩეველად თავდაცვისა და უსაფრთხოების საკითხებში.

2020 წლის 26 მაისს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

2024 წლიდან მუშაობს კავკასიის საერთაშორისო უნივერსიტეტის სოციალურ და ჰუმანიტარულ მეცნიერებათა ფაკულტეტზე. მინიჭებული აქვს პოლიტოლოგიის მეცნიერებათა დოქტორის სამეცნიერო ხარისხი.

დაჯილდოებულია: უწყებრივი მედლით „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისათვის“ (I-II-III ხარისხი), მედლებით „სამშობლოსათვის თავდადებული“, „ქაქუცა ჩოლოყაშვილი“, NATO-ს მედლით, აშშ-ის „ღირსების“ მედლით, ბუნდესვერის „ღირსების“ მედლით.

მამია ბალაშაძე

(24.05.1977)

ბრიგადის გენერალი (29.12.2020)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1994-1995 წლებში სწავლობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებულ სამხედრო აკადემიის სახმელეთო ფაკულტეტზე. მიღებული აქვს ისტორიის მასწავლებლის ბაკალავრის აკადემიური ხარისხი.

1995-1998 წლებში სწავლა გააგრძელა გერმანიის ფედერაციული რესპუბლიკის „ბუნდესვერის“ სამხედრო აკადემიაში;

2002 წელს დაამთავრა კაპიტნის საკარიერო კურსი (ბუნდესვერი, გერმანია).

2007 წელს დაამთავრა ილია ჭავჭავაძის სახელობის საქართველოს ეროვნული უნივერსიტეტის (სეუ) იურიდიული ფაკულტეტი, სადაც მიენიჭა სამართალმცოდნეობის მაგისტრის აკადემიური ხარისხი.

2015-2017 წლებში სწავლობდა „ბუნდესვერის“ მართვის აკადემიაში – გენერალური და საადმირალო შტაბების საერთაშორისო სასწავლო კურსი.

სწავლის დასრულების შემდეგ მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალებში და საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს თავდაცვის ძალებში სხვადასხვა სამეთაურო თანამდებობებზე – ბატალიონის მეთაური, ბრიგადის მეთაური, სახმელეთო ჯარების დაჯგუფების სარდალი.

ასევე აქვს გერმანიის ფედერაციული რესპუბლიკის დიპლომატიური კორპუსის წარმომადგენლობაში მუშაობის გამოცდილება. მონაწილეობდა საერთაშორისო მისიების საერთაშორისო უსაფრთხოებისა და სტაბილურობის განმტკიცების პროცესში: 2000 წელს ნატოს

პირველ სამშვიდობო მისიაში კოსოვოში (კოსოვოს ძალები – KFOR); 2004 წელს – ერაყში განხორციელებულ საერთაშორისო მისიაში („მრავალეროვნული ძალები“ Multi-National Force – Iraq).

2019 წელს დაინიშნა დავით აღმაშენებლის სახელობის საქართველოს ეროვნული თავდაცვის აკადემიის რექტორის მოადგილედ, ხოლო 2020 წელს – რექტორად.

2020 წლის 29 დეკემბერს ენიჭება ბრიგადის გენერლის წოდება.

მონაწილეობა აქვს მიღებული რუსეთ-საქართველოს ომში საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის მიმდინარე საბრძოლო მოქმედებებში. მიღებული აქვს სახელმწიფო და უწყებრივი ჯილდოები;

2019 წლის 8 მაისს არჩეულია საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების საპატიო წევრად.

კობა გრიგოლია
(16.04.1979)

ბრიგადის გენერალი (29.12.2020)

დაიბადა ქალაქ ფოთში. საშუალო სკოლის დასრულების შემდეგ, 2000 წელს დაამთავრა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის სახმელეთო ფაკულტეტი სამეთაურო ტაქტიკური სპეციალობით, 2013 წელს – ეროვნული თავდაცვის აკადემიის მანევრის კაპიტნის კურსები, ხოლო 2016 წელს – დავით აღმაშენებლის სახელობის საქართველოს ეროვნული თავდაცვის აკადემიის სამეთაურო-საშტაბო კურსი (CGSC).

2021-2024 წლებში იყო საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის სამართლისა და საერთაშორისო ურთიერთობების ფაკულტეტის დოქტორანტი. დისერტაციის წარმატებით დაცვის შემდეგ მიენიჭა საერთაშორისო ურთიერთობების დოქტორის აკადემიური ხარისხი.

2000 წლიდან საქართველოს შეიარაღებული ძალების რიგებშია.

2000-2002 წლებში მსახურობდა სამხედრო სადაზვერვო ძალების სადაზვერვო ქვეითი ცალკეული გამლიერებული ბატალიონის ბმპ-2-ის I ასეულის I ოცეულის მეთაურის თანამდებობაზე.

2002-2003 წლებში იყო თავდაცვის ეროვნული აკადემიის სახმელეთო ფაკულტეტის ოცეულის მეთაურთა მომზადების კურსის უფროსის მოადგილე.

2003 წელს ინიშნება სამშვიდობო ბატალიონის პირველი სამშვიდობო ასეულის სამშვიდობო ოცეულის მეთაურად.

2005-2006 წლებში იყო I ქვეითი ბრიგადის მე-11 ბატალიონის შტაბის S-3-ის ოფიცერი, ხოლო 2006-2008 წლებში – მე-3 ქვეითი ბრიგადის 31-ე მსუბუქი ქვეითი ბატალიონის შტაბის S-3-ის ოფიცერი.

2008-2009 წლებში მსახურობდა მე-3 ქვეითი ბრიგადის 33-ე მსუბუქი ქვეითი ბატალიონის შტაბის უფროსად.

2013 წელს ინიშნება მე-5 ქვეითი ბრიგადის 51-ე ბატალიონის მეთაურის მოადგილედ, და შემდეგ – მეთაურად, სადაც მსახურობდა 2017 წლამდე.

2017 წელს იყო 1-ლი ქვეითი ბრიგადის მეთაური, ხოლო 2017-2020 წლებში მსახურობდა მე-2 ქვეითი ბრიგადის მეთაურად.

2020 წლის 21 ივლისს ინიშნება თავდაცვის ძალების დასავლეთის სარდლად, სადაც მსახურობს დღემდე. იმავე წელს ენიჭება ბრიგადის გენერლის წოდება.

მონაწილეობდა სამშვიდობო მისიებში (კოსოვო 2003 და 2006 წლები, ერაყი – 2005 და 2007 წლები, ავღანეთი – 2014-2015 წლები).

მიღებული აქვს ჯილდოები: მედალი „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისათვის“ (III ხარისხი) – 2008 წელი, მედალი „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისათვის“ (II ხარისხი) – 2009 წელი, მედალი „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისათვის“ (I ხარისხი) – 2015 წელი, მედალი „საბრძოლო დამსახურებისათვის“ – 2015 წელი, მედალი „სამშვიდობო ოპერაციებში მონაწილეობისათვის“ – 2020 წელი, მედალი „სამშობლოსათვის თავდადებული“ – 2020 წელი, მედალი „გენერალი კვინიტაძე“ – 2020 წელი.

როლანდძნელაძე

(24.06.1981)

ბრიგადის გენერალი (29.12.2020)

დაიბადა ქალაქ სამტრედიაში. სკოლის დამთავრების შემდეგ, 1998-2002 წლებში სწავლობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებულ სამხედრო აკადემიაში მოტომსროლელი ჯარების სამეთაურო ტექნიკური სპეციალობით.

2008 წელს დავით აღმაშენებლის სახელობის საქართველოს ეროვნულ თავდაცვის აკადემიაში გაიარა ბატალიონის მეთაურისა და ბრიგადის შტაბის ოფიცრის გადამზადების კურსი, ხოლო 2013-2014 წლებში – სამეთაურო-საშტაბო სკოლის სამეთაურო-საშტაბო კურსი (CGSC) წარჩინებით.

2020-2023 წლებში იყო საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის სამართლისა და საერთაშორისო ურთიერთობების ფაკულტეტის დოქტორანტი.

2023 წელს NATO-ს თავდაცვის ომის კოლეჯში გაიარა NATO-ს 29-ე რეგიონალური თანამშრომლობის კურსი იტალიაში.

გავლილი აქვს სხვადასხვა სპეციალური კურსები როგორც საქართველოში, ასევე ლიეტუვასა და დიდ ბრიტანეთში.

საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში მსახურობს 2002 წლიდან.

2002 წელს დაინიშნა ლოჯისტიკის ცალკეული ბატალიონის სატრანსპორტო ოცეულის (საწვავ-საპოხი მასალების) მეთაურად.

2002-2003 წლებში იყო სამშვიდობო ბატალიონის I სამშვიდობო ასეულის III სამშვიდობო ოცეულის მეთაური.

2003-2004 წლებში მსახურობდა ლოჯისტიკის ცალკეული ბატალიონის უზრუნველყოფის ასეულის მეთაურის მოადგილედ, ხოლო 2004 წელს – ლოჯისტიკის ცალკეული ბატალიონის

უზრუნველყოფის ასეულის სატრანსპორტო ოცეულის (საწვავ-საპოხი მასალები) მეთაურად და საავტომობილო ბაზის უზრუნველყოფის და საავტომობილო ასეულის მეთაური.

2004-2005 წლებში I ქვეითი ბრიგადის მსუბუქი ქვეითი ბატალიონის III მსუბუქი ქვეითი ასეულის მეთაურია.

2005-2006 მსახურობდა მე-3 ქვეითი ბრიგადის 31-ე მსუბუქი ქვეითი ბატალიონის შტაბის უფროსად, ხოლო 2006-2008 წლებში იყო მე-3 ქვეითი ბრიგადის 33-ე მსუბუქი ქვეითი ბატალიონის მეთაური.

2013 წელს დაინიშნა მე-5 ქვეითი ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ, ხოლო 2015-2016 წლებში მსახურობდა იმავე ბრიგადის მეთაურად.

2016-2020 წლებში იყო თავდაცვის სამინისტროს თავდაცვის ძალების აღმოსავლეთის სარდლობის პირველი ქვეითი ბრიგადის მეთაური.

2020 წლის 3 აგვისტოდან დღემდე მსახურობს თავდაცვის სამინისტროს თავდაცვის ძალების აღმოსავლეთის სარდლობის სარდლის თანამდებობაზე.

2020 წლის 29 დეკემბერს ენიჭება ბრიგადის გენერლის წოდება.

მონაწილეობდა სამშვიდობო მისიებში კოსოვოში – 2003 და 2007 წლებში, ასევე ერაყში – 2005 წელს.

2023 წელს დაიცვა სადოქტორო დისერტაცია თემაზე: „რუსეთისა და აშშ-ის პოლიტიკა ახლო აღმოსავლეთში და ირანის ფაქტორი“ და მიენიჭა საერთაშორისო ურთიერთობების დოქტორის აკადემიური წოდება.

არის რუსეთ-საქართველოს 2008 წლის ომის მონაწილე.

დაჯილდოებულია: მედალი „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისათვის“ (III ხარისხი) (2008 წ.), (II ხარისხი – 2009 წ.), „გენერალი კვინიტაძე“ (2009 წ.), „სამშობლოსათვის თავდადებული“ (2014 წ.), „გენერალი მაზნიაშვილი“ (2015 წ.), „გენერალი კვინიტაძე“ (2017 წ.), „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისათვის“ (I ხარისხი – 2018 წ.), „სამშვიდობო ოპერაციებში მონაწილეობისათვის“ (კოსოვო 2003 წ., 2007 წ., 2020 წ.), „სამშვიდობო ოპერაციებში მონაწილეობისათვის“ (ერაყი 2005 წ.). (2020 წ.), „სამშობლოსათვის თავდადებული“ (2020 წ.), „სამშობლოსათვის თავდადებული“ (2022 წ.).

რომან ჯობაძე
(15.03.1968)

ბრიგადის გენერალი (29.12.2020)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1997 წელს დაამთავრა ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი საინჟინრო-ეკონომიკური ფაკულტეტი. მიღებული აქვს მაგისტრის აკადემიური ხარისხი.

1999 წელს დაამთავრა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებული სამხედრო აკადემია მოტომსროლელი ჯარების სამეთაურო-სამტაბოკურსი, ოფიცრის ძირითადი კურსი.

2016-2017 წლებში სწავლობდა ამერიკის შეერთებული შტატების სახმელეთო ჯარების ომის კოლეჯში, სადაც გაიარა თავდაცვის უმაღლესი პროგრამა და დაიცვა სტრატეგიული კვლევების მაგისტრის ხარისხი.

გარდა ამისა, გავლილი აქვს წვრთნების, სპეციალური მომზადების და დიპლომატიური კურსები ამერიკის შეერთებულ შტატებში, რუმინეთში, იტალიაში, დიდ ბრიტანეთში, გერმანიაში და ისრაელში.

საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში სამსახური დაიწყო 1995 წელს, დაზვერვის ბატალიონში.

1997 წელს დაინიშნა დაზვერვის მთავარი სამმართველოს სადაზვერვო-საინფორმაციო ცენტრის უფროს სპეციალისტად, ხოლო 2008 წელს – მე-4 განყოფილების ოფიცრად.

1999-2004 წლებში თავდაცვის მინისტრის აპარატის ადმინისტრაციულ განყოფილებაში იყო თავდაცვის მინისტრის ადიუტანტი/თანაშემწე.

2004 წელს დაინიშნა სამხედრო დაზვერვის უზრუნველყოფის ცენტრის I განყოფილების უფროსად, ხოლო 2005 წელს – ეროვნული გვარდიის რეზერვისტთა მომზადებისა და მატერიალურ-

ტექნიკური უზრუნველყოფის ბაზაში ბატალიონის მეთაურად. იმავე წელს მსახურობდა ეროვნული გვარდიის თეთრიწყაროს რეზერვისტთა მომზადების და გადამზადების ბაზის უფროსად, უზრუნველყოფისა და საავტომობილო ასეულის მეთაურად.

2006 წელს დაინიშნა J-2 დაზვერვის დეპარტამენტის დაგეგმვის სამმართველოს სპეციალური ღონისძიებების დაგეგმვის განყოფილების უფროს ოფიცრად.

2008 წელს იმყოფებოდა სამშვიდობო მისიაში ერაყში – ჯგუფის ლიდერი, ხოლო 2010 წელს – ISAF-ის ოპერაციაში ჯგუფის ლიდერი (ავღანეთი, ჰელმანდის პროვინცია).

2007-2011 წლებში მსახურობდა J-2 დაზვერვის დეპარტამენტის დაგეგმვის სამმართველოს ოპერატიული განყოფილების უფროსად, 2011-2012 წლებში – საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს ანალიტიკური დეპარტამენტის სამხედრო ექსპერტად.

2012 წელს დაინიშნა სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტის უფროსის პირველ მოადგილედ, ხოლო 2013 წელს – დეპარტამენტის უფროსად.

2013-2016 წლებში მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის უფროსის მოადგილედ.

2017-2019 წლებში იყო თავდაცვის ატაშე პოლონეთის რესპუბლიკაში, ხოლო 2019-2020 წლებში – თავდაცვის ატაშე პოლონეთის, ჩეხეთის, სლოვაკეთისა და უნგრეთის რესპუბლიკებში.

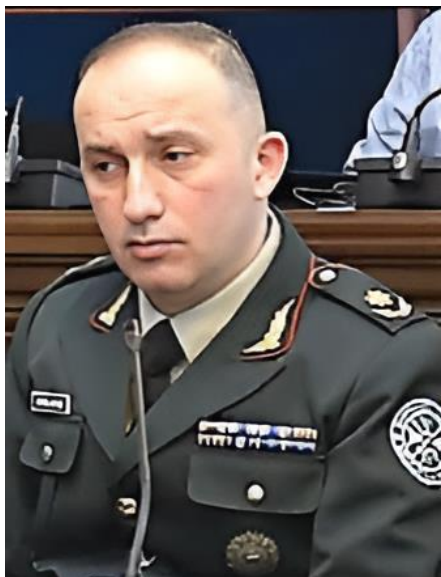
2020 წლიდან დღემდე მსახურობს საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს თავდაცვის ძალების ეროვნული გვარდიის უფროსად (სარდლად).

2020 წლის 29 დეკემბერს მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

არის საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის ბრძოლების მონაწილე. იბრძოდა 1992-1993 წლებში აფხაზეთის რეგიონში მიმდინარე რუსეთ-საქართველოს ომში.

დაჯილდოებულია მედლებით: სამშვიდობო მისიაში მონაწილეობა (ერაყი – 2008 წ.), სამშვიდობო მისიაში მონაწილეობა (ავღანეთი – 2010 წ.), მედალი „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისათვის“ (II ხარისხი – 2008 წ.), მედალი „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისათვის“ (I ხარისხი – 2011 წ.), მედალი „გენერალი კვინიტაძე“ (2014 წ.), მედალი „სამშობლოსათვის თავდადებული“ (2019 წ.), მედალი „საქართველოს თავდაცვის ძალების 30 წლისა“ (2021 წ.).

2022 წელი

გრიგოლ ჭელიძე
(10.08.1979)

ბრიგადის გენერალი (30.04.2022)

დაიბადა მახარაძის რაიონის სოფელ ბახვში. საშუალო სკოლის დამთავრების შემდეგ, 1995 წელს სწავლა გააგრძელა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებულ სამხედრო აკადემიაში, რომელიც დაამთავრა 2000 წელს. მიღებული აქვს ისტორიის მასწავლებლის ბაკალავრის აკადემიური ხარისხი.

2003 წელს დაამთავრა დიდი ბრიტანეთის სანჰერსტის სამეფო სამხედრო აკადემია, შემდეგ – ამერიკის შეერთებული შტატების არმიის სარდლობისა და გენერალური შტაბის სამეთაურო-საშტაბო კოლეჯი (ფორტ ლევენვორთში, კანზასის შტატში).

2015 წელს დაამთავრა საზღვაო ქვეითთა კორპუსის ომის კოლეჯი და საზღვაო კორპუსის უნივერსიტეტი (აშშ, ქალაქი კვანტიკო, ვირჯინიის შტატი).

სხვადასხვა დროს ეკავა სამეთაურო-საშტაბო თანამდებობები საქართველოს თავდაცვისა და გენერალური შტაბის სისტემაში, მათ შორის – ეროვნული თავდაცვის აკადემიის სამეთაურო-საშტაბო კოლეჯის კურსის უფროსი, სახმელეთო ჯარების სარდლობის შტაბის უფროსი და სახმელეთო ჯარების აღმოსავლეთის ოპერატიული დაჯგუფების მეთაურის მოვალეობის შემსრულებელი, თავდაცვის სამინისტროს NATO-საქართველოს ერთობლივი წვრთნისა და შეფასების ცენტრის (JTEC) მეთაური, შეიარაღებული ძალების საბრძოლო მომზადებისა და სამხედრო განათლების სარდლობის მეთაური.

ამჟამად მსახურობს თავდაცვის ძალების გენერალური შტაბის J-3 ოპერატიული დაგეგმვის დეპარტამენტის უფროსად. ამავე პერიოდში, 2022 წელს, მიენიჭა ბრიგადის გენერლის წოდება.

მიღებული აქვს სახელმწიფო და უწყებრივი ჯილდოები.

ალექსანდრე ფერიაშვილი
(09.07.1970)
თავდაცვის გენერალ-მაიორი (07.10.2022)

დაიბადა ქალაქყვარელში, 1970 წლის 9 ივლისს. საშუალოსკოლის დამთავრების შემდეგ, 1989-1994 წლებში სწავლობდა ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიულ ფაკულტეტზე. უნივერსიტეტის დამთავრების შემდეგ მიენიჭა სამართალმცოდნე-იურისტის სპეციალობა.

1995-1997 წლებში მუშაობდა გურჯაანის რაიონის პროკურატურის სტაჟიორად, ხოლო 1997-1999 წლებში – იმავე პროკურატურის გამომძიებლად.

1999 წლის 2 დეკემბერს დაინიშნა გურჯაანის რაიონის პროკურორის თანაშემწედ, ხოლო 2000 წლის 1 აგვისტოს – პროკურორის მოადგილედ.

2002 წლის 26 მარტი – 2004 წლის 2 აგვისტოს პერიოდში მუშაობდა ყვარლის, ხოლო შემდეგ – გურჯაანის რაიონების პროკურორად.

2004 წლის 26 აგვისტომდე იმყოფებოდა კადრების განკარგულებაში და დროებით დაკისრებული ჰქონდა გურჯაანის რაიონული პროკურორის მოვალეობის შესრულება.

26. 08. 2004 – 20. 07. 2006 წლების პერიოდში მუშაობდა გურჯაანის რაიონული პროკურორის თანამდებობაზე, ხოლო შემდეგ, 2007 წლის 18 ივლისამდე – თელავის რაიონული პროკურორის თანამდებობაზე.

18. 07. 2007 – 09. 11. 2008 წლების პერიოდში მუშაობდა კახეთის საოლქო პროკურატურის შინაგან საქმეთა სამინისტროს ორგანოებში გამომძიების საპროცესო ხელმძღვანელობის განყოფილების უფროსად, ხოლო 10.11. 2008 – 20.08.2013 წლებში – კახეთის საოლქო პროკურატურის შინაგან საქმეთა სამინისტროს ორგანოებში საპროცესო ხელმძღვანელობის განყოფილების უფროსად.

2013-2015 წლებში ეკავა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს და საქართველოს სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის სახელმწიფო უსაფრთხოების სააგენტოს (დეპარტამენტი) საგამოძიებო მთავარი სამმართველოს უფროსის თანამდებობა.

2015-2017 წლებში მუშაობდა საქართველოს სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის კონტრტერორისტული ცენტრის (დეპარტამენტი) III მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილის თანამდებობაზე.

2015 წლის 1 აგვისტოს ენიჭება სახელმწიფო უსაფრთხოების პოლკოვნიკის წოდება.

2017 წლის 30 ივნისს ინიშნება საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს მცხეთა-მთიანეთის პოლიციის დეპარტამენტის დეტექტივების სამმართველოს უფროსად. აქვე, 2019 წლის 16 იანვარს, ენიჭება პოლიციის პოლკოვნიკის წოდება.

2019 წლის 8 ოქტომბრიდან თავდაცვის სამინისტროს სისტემაშია, სადაც ინიშნება სამხედრო პოლიციის უფროსის მოადგილედ, ხოლო 2019 წლის 25 ოქტომბერს – საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გენერალური ინსპექციის უფროსად.

2022 წლის 17 ოქტომბერს მიენიჭა თავდაცვის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

2024 წლის 1 აპრილიდან დღემდე უკავია თავდაცვის მინისტრის მოადგილის მრჩეველის თანამდებობა.

დაჯილდოებულია თავდაცვის სამინისტროს უწყებრივი მედლით „სამშობლოსათვის თავდადებული“.

2023 წელი

გიორგი ზუბუნაური
(28.05.1981)

თავდაცვის გენერალ-მაიორი (2023)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1987-1998 წლებში სწავლობდა ქალაქ თბილისის №71 საშუალო სკოლაში. სკოლის დამთავრების შემდეგ 1998-2002 წლებში სწავლობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს აკადემიაში სამართალმცოდნეობის ფაკულტეტზე, რომლის დასრულების შემდეგ მიენიჭა იურისტის კვალიფიკაცია;

გავლილი აქვს სპეციალური მომზადების კურსები:

2010 წელს – საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს პოლიციის აკადემიის დეტექტივ-გამომძიებლის სპეციალური გადამზადების კურსი;

2011 წელს – საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს პოლიციის აკადემიის არასრულწლოვანთა ფსიქოლოგიისა და პედაგოგიკის სპეციალური კურსი;

2012 წელს – საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს პოლიციის აკადემიის თანამშრომელთა თანამდებობრივი დაწინაურების საგანმანათლებლო პროგრამა.

2002 წლიდან შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაშია. 2002-2004 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს გლდან-ნაძალადევის სამმართველოს სისხლის სამართლის სამმებროს ინსპექტორად, ხოლო 2004-2005 წლებში – შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქალაქ თბილისის მთავარი სამმართველოს ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს მე-5 განყოფილების ინსპექტორად.

2005-2010 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქალაქ თბილისის მთავარი სამმართველოს დეტექტივების სამმართველოს დეტექტივ-გამომძიებელი;

2011 წელს დაინიშნა შსს ქალაქ თბილისის მთავარი სამმართველოს გლდანი-ნაძალადევის სამმართველოს I განყოფილების უფროსის მოადგილე;

2012-2013 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს კახეთის სამხარეო პოლიციის თელავის სამმართველოს უფროსის მოადგილედ, ხოლო 2013-2014 წლებში – შინაგან საქმეთა სამინისტროს კახეთის სამხარეო პოლიციის დედოფლისწყაროს სამმართველოს უფროსად.

2015 წელს დაინიშნა შინაგან საქმეთა სამინისტროს კახეთის პოლიციის დეპარტამენტის დირექტორის თანამდებობაზე.

2018-2019 წლებში იყო შპს „დაირექტ დებიტ ჯორჯია“-ს ფიზიკური უსაფრთხოების დეპარტამენტის უფროსი.

2019 წლიდან საქართველოს თავდაცვის სისტემაშია, სადაც დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს თავდაცვის ძალების სამხედრო პოლიციის დეპარტამენტის უფროსის თანამდებობაზე, სადაც მსახურობდა 2023 წლამდე.

2023 წელს დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ. ამავე წელს მიენიჭა თავდაცვის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

2024 წელს დაინიშნა საქართველოს იუსტიციის მინისტრის მრჩეველად, სადაც მუშაობს დღემდე.

2021-2024 წლებში სწავლობდა საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის სამართლისა და საერთაშორისო ურთიერთობების ფაკულტეტის დოქტორანტურაში. 2024 წელს დაიცვა სადოქტორო დისერტაცია თემაზე: „ავღანეთის პრობლემა საერთაშორისო პოლიტიკაში“ და მიენიჭა საერთაშორისო ურთიერთობების დოქტორის აკადემიური წოდება.

ნაწილი IV

საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში 1991 წლის შემდეგ მომსახურე საბჭოთა არმიის ქართველი გენერლები

1. აბაშიძე ლერი ივანეს ძე (1935-1994), გენერალ-მაიორი (1976), გენერალ-ლეიტენანტი (1993)
2. გიორგაძე პანტელეიმონ ივანეს ძე (1925-2009), გენერალ-მაიორი (1971)
3. გომელაური ვალერიან ზაგრატის ძე (1933-2013), გენერალ-მაიორი (1982)
4. გუჯაბიძე ნოდარ აკაკის ძე (1929-2015), გენერალ-მაიორი (1976)
5. ელბაქიძე მუხტარ სიმონის ძე (1931-2011), გენერალ-მაიორი (1982), გენერალ-ლეიტენანტი (1988)
6. თავაძე რობერტ გერონტის ძე (1930-2004), გენერალ-მაიორი (1976), გენერალ-ლეიტენანტი (1979)
7. კამკამიძე ანატოლი მიხეილის ძე (1936-1999), გენერალ-მაიორი (1976), გენერალ-ლეიტენანტი (1984),
გენერალ-პოლკოვნიკი (1992)
8. ნადიზაძე ვარდიკო მიხეილის ძე (1939), გენერალ-მაიორი (1989), გენერალ-ლეიტენანტი (1993)
9. რამიშვილი ალექსანდრე ფილიპეს ძე (1921-1996), სამედიცინო სამსახურის გენერალ-მაიორი (1982)
10. ფირცხალაიშვილი ჯონი მიხეილის ძე (1947), გენერალ-მაიორი (1988), გენერალ-ლეიტენანტი (1999)
11. შარაშენიძე ლევან ლევანის ძე (1931-2012), გენერალ-მაიორი (1980), გენერალ-ლეიტენანტი (1989)

საუკუნო ხსოვნა 9 გარდაცვლილ ქართველ გენერალს...

ლერი იგანეს მეაბაშიძე
(25.12.1935-30.07.1994)
გენერალ-მაიორი (20.02.1976)
გენერალ-ლეიტენანტი (15.02.1993)

დაიბადა ქალაქ ხაშურში. დაამთავრა მოსკოვის საერთო-საჯარისო სამხედრო სასწავლებელი 1959 წელს და ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემია 1968 წელს.

1954 წლიდან მსახურობდა ლენინგრადის სამხედრო ოლქის საჰაერო-სადესანტო ჯარებში. 1959-1965 წლებში მსახურობდა ოცეულის და ასეულის მეთაურად კიევის სამხედრო ოლქის ერთ-ერთ ნაწილში.

სამხედრო აკადემიის პირველი თანრიგით (წარჩინებით) დამთავრების შემდეგ, 1968-1973 წლებში მსახურობდა იმიერბაიკალისპირეთის სამხედრო ოლქის მოტომსროლელი ბატალიონის მეთაურად, შემდეგ – ამავე პოლკის მეთაურის მოადგილედ და დივიზიის მეთაურის მოადგილედ.

1973 წლის დასაწყისში, 38 წლის ასაკში, დაინიშნა ციმბირსა და მონღოლეთში დისლოცირებული მოტომსროლელი დივიზიის მეთაურად, ხოლო იმავე წლის შემოდგომაზე – ჩრდილოეთ კავკასიის სამხედრო ოლქის კორპუსის სარდლის მოადგილედ.

ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1976 წლის 20 თებერვალს, მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდება.

1981 წლიდან აფხაზეთის ასსრ სამხედრო კომისარი და სოხუმის გარნიზონის უფროსია. უკვე სამხედრო კომისრად ყოფნის დროს დაამთავრა სოხუმის უნივერსიტეტის ისტორიულ-იურიდიული ფაკულტეტი.

1987 წლიდან ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქის ჯარების სარდლის მოადგილეა უმაღლესი სასწავლებლებისა და ჯარგარეშე მომზადების დარგში.

1991 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. მონაწილეობდა საქართველოს სამხედრო სტრუქტურების ჩამოყალიბებაში.

1992 წლიდან მსახურობდა ეროვნული უშიშროებისა და თავდაცვის საბჭოს თავმჯდომარესთან და მთავარსარდალთან არსებულ სამხედრო კონსულტანტი-ინსპექტორების ჯგუფის ხელმძღვანელად და მთავარ სამხედრო მრჩეველად. საქართველოს პრეზიდენტის მთავარ სამხედრო მრჩეველად ყოფნის პერიოდში ლერი აბაშიძე ყოველმხრივ უწყობდა ხელს საქმიანი კონტაქტების დამყარებას და სამხედრო თანამშრომლობას უკრაინასთან და თურქეთთან, აზერბაიჯანთან, სომხეთთან, ამერიკის შეერთებულ შტატებთან და სხვა სტრატეგიულ პარტნიორებთან.

1993 წლის 15 თებერვალს მიენიჭა „გენერალ-ლეიტენანტის“ სამხედრო წოდება.

დაჯილდოებულია ვახტანგ გორგასლის II ხარისხის ორდენით, აგრეთვე „წითელი ვარსკვლავისა“ და „სსრკ შეიარაღებულ ძალებში სამსახურისათვის“ III ხარისხის ორდენებით (სსრკ), აგრეთვე 12 მედლით.

ლერი აბაშიძე იყო სპორტის ოსტატი საბრძოლო მანქანების ტარებაში, სპორტის ოსტატი ტყვიით სროლაში, ჰქონდა სპორტული თანრიგები ფეხბურთსა და ძალოსნობაში...

ცხოვრობდა და გარდაიცვალა 58 წლის ასაკში ქალაქ თბილისში 1994 წლის 30 ივლისს, მძიმე და ხანმოკლე ავადმყოფობის შემდეგ. დაკრძალულია საბურთალოს სასაფლაოზე.

პანტელეიმონ ივანეს ძე გიორგაძე
(17.08.1925-03.03.2009)
გენერალ-მაიორი (07.06.1971)

გენერალ-ლეიტენანტ ივანე გიორგაძის მამაა. დაიბადა ოზურგეთის მაზრის სოფელ გორმალაშში. დაამთავრა სოფლის სკოლა, შემდეგ – სამტრედიის რკინიგზის სკოლა.

1941 წელს, სკოლის დამთავრების შემდეგ, სწავლობდა საქართველოს ინდუსტრიული ინსტიტუტის სამთო ფაკულტეტზე.

1941-1945 წლებში მონაწილეობდა სსრკ დიდ სამამულო ომში. 1943 წლიდან მსახურობდა სასაზღვრო ჯარებში.

1948 წელს დაამთავრა ალმა-ათის სასაზღვრო სასწავლებელი;

1973 წელს დაამთავრა ვოროშილოვის სახელობის გენერალური შტაბის აკადემია. 1969 წლამდე მსახურობდა ამიერკავკასიის სასაზღვრო ოლქის შტაბში.

1969-1973 წლებში მსახურობდა აღმოსავლეთ სასაზღვრო ჯარების უფროსის მოადგილედ; 1973-1976 წლები მსახურობდა მონღოლეთში;

1976 წელს დაინიშნა შუა აზიის სასაზღვრო ჯარების სარდლის მოადგილედ, ხოლო 1982 წელს – ამიერკავკასიის სასაზღვრო ჯარების სარდლის მოადგილედ.

1982-1985 წლებში მსახურობდა სამხედრო მრჩეველად კუბაში, ხოლო 1985-1987 წლებში – სამხედრო მრჩეველად მონღოლეთში.

1987-1990 წლებში იყო საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის სამხედრო საბჭოს მდივანი.

1991-1992 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სასაზღვრო სამმართველოს უფროსად-სასაზღვრო ძალების სარდლად;

1992-1993 წლებში მსახურობდა ცხინვალის რეგიონში სამშვიდობო ძალების სარდლად საქართველოს მხრიდან.

1993 წლიდან იყო საქართველოს ერთიანი კომუნისტური პარტიის ცენტრალური კომიტეტის პირველი მდივანი, კომუნისტურ პარტიათა კავშირის თავმჯდომარის მოადგილე, საბჭოთა ოფიცერთა კავშირის თავმჯდომარის მოადგილე. გამოდიოდა „მშრომელი ხალხისთვის ძალაუფლების დაბრუნების იდეით ქონების ნაციონალიზაციისა და დემოკრატიული სახელისუფლებო ორგანიზაციების მოწყობის გზით“. ამავე დროს, 1993 წელს იყო საქართველოს პრეზიდენტობის კანდიდატი.

1992-1995 წლებში იყო საქართველოს მე-3 მოწვევის პარლამენტის წევრი პარტიული სიით, საარჩევნო ბლოკი „სოციალისტური პარტია“.

დაჯილდოებულია „სსრკ სასაზღვრო ძალებში სამსახურისათვის“ – III ხარისხი, წითელი ვარსკვლავის, სამამულო ომის I ხარისხის (1985 წ.) და რსფსრ „მეგობრობის“ (2007 წ.) ორდენებით (სსრკ).

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

ვალერიან ბაგრატის ძე გომელაური
(01.01.1933-2015)
გენერალ-მაიორი (18.02.1982)

დაიბადა ქალაქ თელავში. 1943-1950 წლებში სწავლობდა და დაამთავრა ნოვოჩერკასკის სუვოროველთა სამხედრო სასწავლებელში;

1950-1954 წლებში სწავლობდა მოსკოვის რსფსრ უმაღლესი საბჭოს სახელობის უმაღლეს საერთო-საჯარისო სამეთაურო სასწავლებელში;

1964-1967 წლებში სწავლობდა ლენინგრადის ზურგისა და ტრანსპორტის სამხედრო აკადემიაში, რომელიც დაამთავრა წარჩინებით.

1954-1991 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში. 1979-1985 წლებში მსახურობდა შორეული აღმოსავლეთის სამხედრო ოლქის შენაერთის მეთაურის მოადგილედ ზურგის დარგში;

1982 წლის 18 თებერვალს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

1985-1988 წლებში მსახურობდა სამხედრო მრჩეველად ეთიოპიაში;

1988-1991 წლებში მსახურობდა ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქის სარდლის მოადგილედ ზურგის დარგში;

1992 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. 1992-2005 წლებში მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის მრჩეველ-კონსულტანტად. ფასდაუდებელი სამსახური გაუწია ახალგაზრდა ქართულ ჯარს თავისი მშენებლობის პირველ ეტაპზე ზურგის სამსახურის ორგანიზაციის საქმეში. დაჯილდოებულია ვახტანგ გორგასლის III ხარისხის ორდენით (2001).

2005 წელს გავიდა თადარიგში ასაკის გამო. ცხოვრობდა და გარდაიცვალა თბილისში, 2015 წელს.

ნოდარ აკაკის მე გუჯაბიძე
(20.01.1929-2015)
გენერალ-მაიორი (1976)

დაიბადა ქალაქ ქუთაისში, სამხედრო მოსამსახურის ოჯახში. 1947-1950 წლებში სწავლობდა და დაამთავრა თბილისის ქვეითი სასწავლებელი, ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემია 1965 წელს და ვოროშილოვის სახელობის სსრკ შეიარაღებული გენშტაბის სამხედრო აკადემია 1973 წელს.

თავის სამხედრო კარიერის განმავლობაში გაიარა ოფიცრის ყველა საშტაბო და სამეთაურო თანამდებობა – ოცეულის მეთაური, ასეულის მეთაური, ბატალიონის შტაბის უფროსი, ბატალიონის მეთაური, პოლკის მეთაური, დივიზიის მეთაურის მოადგილე.

1973 წელს დაინიშნა ოდესის სამხედრო ოლქის მოტომსროლელი დივიზიის მეთაურად. 1976 წელს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

1978-1982 წლებში მსახურობდა ბალტიისპირეთის სამხედრო ოლქის შტაბის უფროსის მოადგილედ.

1982-1984 წლებში იყო მთავარი სამხედრო მრჩეველი ავღანეთში;

1988 წელს ბრუნდება საქართველოში და 1988-1991 წლებში მუშაობდა ერთ-ერთ საპროექტო ინსტიტუტში.

1991 წელს დაინიშნა შინაგანი ჯარების – ეროვნული გვარდიის შტაბის უფროსად.

1992-1996 წლებში მსახურობდა შინაგანი ჯარების მთავარი სამმართველოს უფროსად, თავდაცვის სამინისტროს მთავარი შტაბის უფროსად;

1996-2002 წლებში იყო თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო მრჩეველი;

დაჯილდოებულია „სსრკ შეიარაღებულ ძალებში სამსახურისათვის“ III ხარისხი და წითელი ვარსკვლავის ორდენებით.

გარდაიცვალა 2015 წელს. დაკრძალულია მუხათგვერდის სასაფლაოზე.

მუხტარ (მიხეილ) სიმონის ძე ელბაიძე
(20.09.1931-2011)

გენერალ-მაიორი (24.10.1982)

გენერალ-ლეიტენანტი (18.02.1988)

დაიბადა 1931 წელს, ქარელის რაიონის სოფელ ელბაქიანთკარში. 1947 წელს დაამთავრა სოფელ გვერდინეთის საშუალო სკოლის 8 კლასი და სწავლა გააგრძელა თბილისის მეტალურგიულ ტექნიკუმში. ტექნიკუმის დამთავრების შემდეგ მუშაობა დაიწყო რუსთავის მეტალურგიულ ქარხანაში.

1949 წელს ჩაირიცხა კიევის საერთო-საჯარისო სასწავლებელში. სასწავლებლის დასრულების შემდეგ სამხედრო სამსახური დაიწყო ფინეთში, სამხედრო-საზღვაო ბაზა პორკალა-უდედეზე, მეტყვიამფრქვევეთა ოცეულის მეთაურად, სადაც მსახურობდა 1955 წლამდე.

1955 წელს სამსახურის გასაგრძელებლად გადაჰყავთ ბალტიისპირეთის სამხედრო ოლქში, სადაც მეთაურობდა ოცეულს და ასეულს.

დაამთავრა საღამოს სკოლა, შემდეგ სწავლობდა მოსკოვში, ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემიაში.

აკადემიის დამთავრების შემდეგ მეთაურობდა მოტომსროლელ ბატალიონს, შემდეგ დაინიშნა პოლკის მეთაურის მოადგილედ.

1967 წელს დაინიშნა მოტომსროლელი პოლკის მეთაურად. მოგვიანებით – სამარა-ულიანოვსკის დივიზიის შტაბის უფროსად. ამ თანამდებობაზე ტოფნის პერიოდში, 1982 წლის 24 ოქტომბერს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება,

1986-1991 წლებში მსახურობდა კარპატისპირეთის სამხედრო ოლქის შტაბის უფროსის მოადგილედ. 1988 წლის 18 თებერვალს მიენიჭა გენერალ-ლეიტენანტის სამხედრო წოდება.

1991 წლიდან გადმოჰყავთ საქართველოში, სადაც მსახურობდა საქართველოს სამოქალაქო თავდაცვის შტაბის უფროსად.

1992 წლიდან დამოუკიდებელი საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია, სადაც ინიშნება საქართველოს შეიარაღებული ძალების მთავარი შტაბის უფროსის პირველ მოადგილედ.

1993-1994 წლებში ეკავა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო მრჩეველის თანამდებობა.

1994 წელს გავიდა თადარიგში. ცხოვრობდა თბილისში, სადაც გარდაიცვალა კიდეც 2011 წელს.

დაჯილდოებულია „სსრკ შეიარაღებულ ძალებში სამსახურისათვის” III ხარისხი და წითელი ვარსკვლავის ორდენებით.

რობერტ გერტის ძე თავაძე
(24.04.1930-16.04.2004)
გენერალ-მაიორი (19.02.1976)
გენერალ-ლეიტენანტი (16.02.1979)

დაიბადა ქალაქ თბილისში, მუშის ოჯახში. 1947 წელს დაამთავრა თბილისის 63-ე რუსული საშუალო სკოლა. 1948 წლიდან სწავლას აგრძელებს თბილისის სამხედრო-საჰაერო ძალების სპეცსკოლაში.

1951 წელს წარჩინებით დაამთავრა ვლადიკავკაზის სამხედრო-საავტომობილოსასწავლებელი. 1951 წლიდან მსახურობდა შორეულ აღმოსავლეთში. სამი წელი იმსახურა ჩინეთის სახალხო რესპუბლიკაში, საავტომობილო ნაწილებში.

1955 წელს ჩინეთიდან საბჭოთა ჯარების გაყვანის შემდეგ მსახურობდა ზღვისპირეთის სამხედრო ოლქში.

1960 წელს ჩაირიცხა ლენინგრადის ზურგისა და ტრანსპორტის სამხედრო აკადემიაში, რომლის დამთავრების შემდეგ, 1963 წელს მსახურობდა უკრაინასა და მოლდავეთში შენაერთის მეთაურის მოადგილედ ზურგის დარგში. შემდეგ იგზავნება გენერალური შტაბის სამხედრო აკადემიაში, რომელსაც ამთავრებს 1970 წელს და ინიშნება ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქში.

1976 წლის 19 თებერვალს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

1976-1985 წლებში მსახურობდა შორეული აღმოსავლეთის სამხედრო ოლქის ჯარების სარდლის მოადგილედ ზურგის დარგში.

1979 წლის 16 თებერვალს ენიჭება გენერალ-ლეიტენანტის სამხედრო წოდება.

1985 წელს დაინიშნა შორეული აღმოსავლეთის მიმართულების ჯარების მთავარსარდლის მოადგილედ ზურგის დარგში.

1988 წელს გადის თადარიგში და ბრუნდება საქართველოში. 1988-1991 წლებში მუშაობდა საქართველოს საგეგმო კომიტეტში.

1992 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. 1992-1995 და 1998-1999 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ, სამხედრო კონსულტანტად, ხოლო შემდეგ – შეიარაღებული ძალების მთავარსარდლის მოადგილედ ზურგის დარგში და უზრუნველყოფდა ჯარების მომარაგებას. უდიდესია მისი ღვაწლი შეიარაღებული ძალების მშენებლობის და ზურგის სამსახურის უზრუნველყოფის საქმეში.

1999 წელს არჩეულიქნა საქართველოს მე-5 მოწვევის პარლამენტის წევრად, საარჩევნო ბლოკი: საქართველოს მოქალაქეთა კავშირი. იყო პარლამენტის თავდაცვისა და უშიშროების კომიტეტი წევრი, სამხედრო აღმშენებლობის ქვეკომიტეტის თავმჯდომარე.

საქართველოს შეიარაღებული ძალების აღმშენებლობაში შეტანილი პირადი დიდი წვლილისათვის, ქვეყნის წინაშე მხედრული ვალის მოხდისა და სამსახურებრივი მოვალეობის შესრულების დროს გამოვლენილი მაღალი საბრძოლო მომზადებისათვის დაჯილდოვდა ვახტანგ გორგასლის ორდენის სამივე ხარისხით. დაჯილდოებულია აგრეთვე 23 მედლით და 6 ორდენით, მათ შორის ჩინეთის სახალხო რესპუბლიკის 2 ორდენით.

ცხოვრობდა თბილისში, სადაც გარდაიცვალა კიდეც 2004 წელს.

ანატოლი მიხეილის ძე კამკამიძე
(07.06.1936-23.06.1999)

გენერალ-მაიორი (23.02. 1976)

გენერალ-ლეიტენანტი (23.02.1984)

გენერალ-პოლკოვნიკი (15.12.1992)

დაიბადა უკრაინაში, ვინიცის ოლქის ქალაქ ჟმერინკაში, სამხედრო მოსამსახურის ოჯახში. დაამთავრა საშუალო სკოლა და ჩააბარა მისაღები გამოცდები ოდესის ვოროშილოვის სახელობის სამხედრო სასწავლებელში 1954 წელს.

1957 წლიდან, სამხედრო სასწავლებლის დამთავრების შემდეგ, მსახურობდა გერმანიაში საბჭოთა ჯარების დაჯგუფებაში ოცეულის მეთაურად და ასეულის მეთაურად. შემდგომ მსახურობდა კიევის სამხედრო ოლქში.

1967-1970 წლებში სწავლობდა მოსკოვში, ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემიაში. 1970 წელს დაინიშნა მოტომსროლელი პოლკის მეთაურის მოადგილედ, ხოლო 1972 წელს – პოლკის მეთაურად.

1973 წელს დაინიშნა დივიზიის მეთაურის მოადგილედ, ხოლო 1974-1981 წლებში მსახურობდა 41-ე მოტომსროლელი დივიზიის მეთაურად მონღოლეთის სახალხო რესპუბლიკაში.

1974 წელს ვადაზე ადრე მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება, ხოლო 1976 წლის 23 თებერვალს – გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

1981 წლიდან მსახურობდა კარპატისპირეთის წითელდროშოვანი სამხედრო ოლქის შტაბის საბრძოლო მომზადების სამმართველოს უფროსად.

1984 წლის დასაწყისში დაინიშნა ამავე ოლქის სარდლის მოადგილედ საბრძოლო მომზადების დარგში.

1984 წლის 23 თებერვალს მიენიჭა გენერალ-ლეიტენანტის სამხედრო წოდება.

1992 წლის სექტემბერში, სახელმწიფოს მეთაურის, ედუარდ შევარდნაძის მოწვევით ჩამოვიდა საქართველოში და დაინიშნა თავდაცვის მინისტრის პირველ მოადგილედ.

1992 წლის 30 ნოემბერს დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების სარდლად. 1992 წლის 15 დეკემბერს მიენიჭა გენერალ-პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

ხელმძღვანელობდა ქართული მხარის სამხედრო ოპერაციების დაგეგმვის პროცესს აფხაზეთში მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომში. 1993 წელს დატოვა საქართველო და დაბრუნდა უკრაინაში.

დაჯილდოებულია „სსრკ შეიარაღებულ ძალებში სამსახურისათვის“ III ხარისხი (1984 წ.), საპატიონიშნის და წითელი ვარსკვლავის ორდენებით, აგრეთვე 15 მედლით.

გარდაიცვალა 1999 წლის 23 ივნისს ლვოვში. დაკრძალულია იქვე.

დღევანდელი მოცემულობით, იგი ერთადერთი ქართველი სამხედრო ოფიცერია, ვისაც დამოუკიდებელი საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში სამსახურის პერიოდში მიენიჭა გენერალ-პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

ვარდიკო მხეილის ძე ნადიბაიძე

(31.03.1939)

გენერალ-მაიორი (06.05.1989)

გენერალ-ლეიტენანტი (29.11.1993)

დაიბადა ქალაქ ორჯონიკიძეში მოსამსახურის ოჯახში. მე-7 კლასის შემდეგ ჩააბარა მისაღები გამოცდები ორჯონიკიძის რკინიგზის ტექნიკუმში ელექტროკავშირის განყოფილებაზე. მუშაობდა ჩამომსხმელ საამქროში, სწავლობდა მუშა ახალგაზრდობის საღამოს სკოლაში, საღამოობით კი, დადიოდა სალომონოტივო დეპოს ჭიდაობის სექციაში.

1958 წელს ჩაირიცხა ორჯონიკიძის სამხედრო სასწავლებელში. 1960 წელს სასწავლებელი ლიკვიდირებულ იქნა და ვარდიკო გადაიყვანეს რიაზანის სამხედრო-საავტომობილო სასწავლებელში, რომელიც დაამთავრა 1961 წელს. განაწილებულ იქნა კიევის სამხედრო ოლქში ქალაქ ჩუგუევში, სადაც მსახურობდა მე-6 წითელდროშოვანი გვარდიული არმიის მძიმე სატანკო დივიზიის 219-ე ცალკეული ავტოსატრანსპორტო ასეულის მე-3 საავტომობილო ოცეულის მეთაურად.

1962 წელს დაინიშნა ასეულის მეთაურის მოადგილედ, ხოლო 1965 წელს – ასეულის მეთაურად გერმანიაში განლაგებულ საბჭოთა ჯარების დაჯგუფებაში.

1967 წელს ჩააბარა გამოცდები ლენინგრადის ზურგისა და ტრანსპორტის აკადემიის საავტომობილო ფაკულტეტზე. 1972 წელს აკადემიის დამთავრებისთანავე დაინიშნა ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქში მე-4 საერთო-საჯარისო არმიის 75-ე მოტომსროლელი დივიზიის 34-ე მოტომსროლელი პოლკის საავტომობილო სამსახურის უფროსად.

1974 წელს მაიორი ნადიბაიძე დაინიშნა ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქის საავტომობილო სამსახურის უფროს ოფიცრად მომარაგების დარგში. 1975-1976 წლებში ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქის სამხედრო ავტონსპექციის უფროსია.

1976-1978 წლებში ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქის ავტონისპექციის უფროსი ინსპექტორია, ხოლო 1978-1986 წლებში – ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქის საავტომობილო სამსახურის უფროსის მოადგილე.

1986 წელს დაინიშნა ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქის საავტომობილო სამსახურის უფროსად.

1989 წლის 6 მაისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

1992 წელს დაინიშნა ამიერკავკასიაში რუსეთის ჯარების ჯგუფის სარდლის მოადგილედ შეიარაღების დარგში.

1994 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია. 1994 წლის 27 აპრილს დაინიშნა საქართველოს რესპუბლიკის თავდაცვის მინისტრად.

უდიდესი სამუშაო გასწია 1994-1998 წლებში თავდაცვის მინისტრის პოსტზე ყოფნისას – არასახარბიელო მემკვიდრეობა ერგო მას: დანგრეული სამხედრო ქალაქები, უამრავი უმართავი შეიარაღებული ფორმირება, რომლებიც დასაშლელი იყო. ოთხ თვეში იარაღის ქვეშ ჩააყენა 10 ათასი ადამიანი, რომლებიც თანახმად მოქმედი კანონმდებლობისა, გაიწვიეს შეიარაღებულ ძალებში. ჯარების ყველა სახეობამ მიიღო სრული კმაყოფა. ჩაბარდა წარსულს „ტულუპები“ და „ბუშლატები“. მოხალისეთა ჯარისგან შეიქმნა რეგულარული ქართული ჯარი. რამოდენიმე ასეულმა სამხედრო მოსამსახურემ გაიარა სამხედრო სწავლება რუსეთისა და უკრაინის სამხედრო-სასწავლო დაწესებულებებში.

დაიწყო სამხედრო კადრების მომზადება თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებულმა სამხედრო აკადემიამ. მოხერხდა შეიარაღებისა და საბრძოლო მასალების გამოშვება. ჩატარდა რამოდენიმე მსხვილი სწავლება (სტრატეგიული მანევრების ჩათვლით ჯარების ყველა სახეობათა მონაწილეობით) უცხოელი დამკვირვებლების მონაწილეობით (აშშ-ის, გერმანიის, საბერძნეთის, საფრანგეთის, და დსთ-ს ქვეყნების მონაწილეობით (1997 წ.).

ვარდიკო ნადიბაიძის მეცადინეობით, 1997 წლისათვის ქართული ჯარის პირადი შემადგენლობა უკვე 30 000 კაცს ითვლიდა.

1998 წლის 28 აპრილს პირადი პატაკის საფუძველზე გადადგა სამხედრო სამსახურიდან. ცხოვრობს თბილისში.

დაჯილდოებულია სსრკ შეიარაღებულ ძალებში სამსახურისათვის III ხარისხის, წითელი ვარსკვლავის და საპატიონიშნის ორდენებით.

ალექსანდრე ფილიპეს ძე რამიშვილი

(09.10.1921-02.01.1996)

სამედიცინო სამსახურის გენერალ-მაიორი (18.02.1982)

დაიბადა ქალაქ ქუთაისში, ექიმების ოჯახში. დაამთავრა ფოთის 1-ლი საშუალო სკოლა წარჩინებით და 1939 წელს ჩააბარა მისაღები გამოცდები თბილისის სამედიცინო ინსტიტუტში.

ინსტიტუტის დამთავრების შემდეგ, 1944 წელს გაიწვიეს საბჭოთა არმიაში. მონაწილეობდა 1941-1945 წლების სსრკ დიდ სამამულო ომში. მსახურობდა 1-ლი უკრაინული ფრონტის მე-3 გვარდიული არმიის 127-ე მსროლელი დივიზიის 555-ე მსროლელი პოლკის უფროს ექიმად. მონაწილეობდა ჩეხოსლოვაკიის გათავისუფლებაში.

ომის შემდეგ, 1945 წლის ბოლომდე იმყოფებოდა ჩეხოსლოვაკიაში, შემდეგ უნგრეთსა და გერმანიაში.

1949 წლიდან მსახურობდა ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქში, ჯერ აზერბაიჯანში, შემდეგ საქართველოში. დაამთავრა ლენინგრადის სამხედრო-სამედიცინო აკადემია. აკადემიის დამთავრების შემდეგ სამსახური გააგრძელა ციმბირის სამხედრო ოლქში, ჯერ ბრიგადის, ხოლო შემდეგ – დივიზიის ექიმად.

1955 წლიდან მსახურობდა სამხედრო სანატორიუმ „ლეზიაჟიეს“ უფროსად. 1959 წლიდან მსახურობდა დასასვენებელ სახლ „ელცოვნას“, ხოლო 1962 წლიდან – სამხედრო სანატორიუმ „ბოროვოს“ უფროსად.

1962 წელს გადაიყვანეს ყირიმში, სადაც მსახურობდა 1973 წლამდე ალუშტის (უკრაინის სსრ) სამხედრო სანატორიუმის უფროსად.

1973 წელს პოლკოვნიკი რამიშვილი დაინიშნა მის მიერვე აშენებულ თანამედროვე სამხედრო სანატორიუმ „ყირიმის“ უფროსად.

1985 წლიდან საქართველოშია. 1985-1991 წლებში მსახურობდა თბილისის სამედიცინო ინსტიტუტის სამხედრო კათედრის უფროსად, შემდეგ – წყალტუბოს სამხედრო სანატორიუმის უფროსად.

1992 წლიდან საქართველოს შეიარაღებულ ძალებშია, სადაც დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს მთავარი სამხედრო-სამედიცინო სამმართველოს უფროსად. ამ თანამდებობაზე ყოფნისას მან მნიშვნელოვანი წვლილი შეიტანა ამ დარგის რთული სისტემის შექმნაში. გენერალ რამიშვილის უშუალო ხელმძღვანელობით საქართველოში შეიქმნა 4 ჰოსპიტალი: ბათუმში, ქუთაისში, ახალციხესა და თბილისში. ყველა მათგანში სამედიცინო კადრების შერჩევა და განაწილება მისი ხელმძღვანელობით მოხერხდა.

დაიღუპა თბილისში, ავტოავარიაში.

თბილისის სამხედრო ჰოსპიტლის გახსნას ვერ მოესწრო. სიკვდილის შემდეგ მისი სახელი მიენიჭა თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო ჰოსპიტალს და ატარებდა მის სახელს 2008 წლამდე.

დაჯილდოებული იყო: ვახტანგ გორგასლის III ხარისხის ორდენით (1995 წ.), სამამულო ომის I ხარისხის ორდენით (1985 წ.), შრომის წითელი დროშის ორდენით, საპატრიონიშნის 2 ორდენით და წითელი ვარსკვლავის ორდენით;

ჯონი მიხეილის მეფირცხალაიშვილი
(22.05.1947)

გენერალ-მაიორი (29.10.1988)
გენერალ-ლეიტენანტი (17.06.1999)

ქართველი ოფიცერი, საბჭოთა კავშირის შეიარაღებული ძალების გენერალ-მაიორი და ქართული არმიის გენერალ-ლეიტენანტი. დამოუკიდებელი საქართველოს პირველი თავდაცვის მინისტრი.

დაიბადა ლანჩხუთის რაიონის სოფელ შუხუთში. დაამთავრა ლანჩხუთის 1-ლი საშუალო სკოლა, ხოლო 1970 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის მექანიკა-მათემატიკის ფაკულტეტი. 1973 წელს დაამთავრა ქალაქ ორჯონიკიძის საერთო-საჯარისო სასწავლებელი, ხოლო 1978 წელს – ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემია მოსკოვში.

ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემიის დამთავრების შემდეგ დაინიშნა ურალის სამხედრო ოლქში სასწავლო მოტომსროლელი პოლკის შტაბის უფროსად. მსახურობდა სამხედრო მრჩეველად ეთიოპიაში.

1970-1991 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში. ამ ხნის განმავლობაში თანმიმდევრობით გაიარა ოფიცრის ყველა საშტაბო და სამეთაურო თანამდებობა – ოცეულის მეთაური, ასეულის მეთაური, ბატალიონის შტაბის უფროსი, ბატალიონის მეთაური, პოლკის შტაბის უფროსი, პოლკის მეთაურის მოადგილე, პოლკის მეთაური, დივიზიის შტაბის უფროსი, დივიზიის მეთაური, სამხედრო ოლქის სამხედრო კომისარი.

1988 წლის 29 ოქტომბერს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება. 1988-1990 წლებში მსახურობდა უკრაინის სსრ-ში, ვინიციის ოლქის სამხედრო კომისრად.

1990 წელს ბრუნდება საქართველოში. 1990-1991 წლებში მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის სამხედრო კომისრად.

1991 წლის 17 სექტემბერს, დამოუკიდებელი საქართველოს პირველი პრეზიდენტის, ზვიად გამსახურდიას ბრძანებულებით, დაინიშნა საქართველოს რესპუბლიკის თავდაცვის მინისტრად. იგი იყო დამოუკიდებელი საქართველოს პირველი თავდაცვის მინისტრი, სადაც მსახურობდა 1992 წლის 6 იანვრამდე. ამავე პერიოდში, საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტის 1991 წლის 23 დეკემბრის ბრძანებულებით, დაინიშნა საქართველოს ყველა სახეობის შეიარაღებული ძალების ოპერატიულ ხელმძღვანელად.

1992-1993 წლებში მსახურობდა ეროვნული უშიშროებისა და თავდაცვის საბჭოს თავმჯდომარის, შეიარაღებული ძალების მთავარსარდლის სამხედრო კონსულტანტებისა და ინსპექტორების ჯგუფის უფროსის მოადგილედ – მთავარ სამხედრო კონსულტანტად;

1993-1996 წლებში იმყოფებოდა თადარიგში.

1996 წელს დაინიშნა საქართველოს შეიარაღებული ძალების სახმელეთო ჯარების სარდლად – თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ და შემდეგ – პირველ მოადგილედ.

ეკავა პროდასავლური პოზიცია, ასევე ატარებდა უკრაინასთან მჭიდრო თანამშრომლობის გაფართოების პოლიტიკას, რასაც ხელს უწყობდა მისი კავშირები უკრაინაში სამსახურის დროს. იგი იყო ინიციატორი საქართველოში უკრაინის თავდაცვის მინისტრის ალექსანდრე კუზმუკის ჩამოსვლისა და სამხედრო სფეროში რამდენიმე მნიშვნელოვანი შეთანხმების ხელმოწერისა.

1997 წლის ზაფხულში თავდაცვის მინისტრთან კონფლიქტის გამო გაათავისუფლეს დაკავებული თანამდებობიდან, თუმცა, მინისტრის გადადგომის შემდეგ, 1998 წელს, გენერალი ფირცხალაიშვილ ბრუნდება სისტემაში და ინიშნება შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის უფროსის თანამდებობაზე.

1999 წლის 17 ივნისს მიენიჭა გენერალ-ლეიტენანტის წოდება. იმავე წელს ქართულმა ქვედანაყოფმა მონაწილეობა მიიღო კოსოვოში სამშვიდობო ოპერაციაში (ეს იყო პირველი მსგავსი ტიპის ოპერაცია საქართველოს შეიარაღებული ძალების ისტორიაში), ხოლო 2003 წელს – ერაყის სამშვიდობო მისიაში. ამავე პერიოდს უკავშირდება საქართველოს შეიარაღებული ძალების წვრთნისა და აღჭურვის ამერიკული პროგრამის ამოქმედება.

2003 წლის 15 სექტემბერს გენერალ-ლეიტენანტი ფირცხალაიშვილი თადარიგში გავიდა.

2003 წლის საპარლამენტო არჩევნებზე თავისი კანდიდატურა წარადგინა ლანჩხუთის რაიონში შევარდნაძის ბლოგიდან „ახალი საქართველოსთვის“. თუმცა, „ვარდების რევოლუციის“ შემდეგ არჩევნების შედეგები გაუქმდა და გენერალი ფირცხალაიშვილი აქტიურ პოლიტიკურ ცხოვრებას ჩამოშორდა.

დაჯილდოებულია „წითელი ვარსკვლავის“ ორდენით (სსრკ). არის ვახტანგ გორგასლის II და III ხარისხის ორდენის კავალერი.

ლევან ლევანის ძე შარაშენიძე
(24.03.1931-2012)
გენერალ-მაიორი (01.11.1980)
გენერალ-ლეიტენანტი (16.02.1989)

დაიბადა ქალაქ თბილისში, რკინიგზელის ოჯახში. ბავშვობა და ყრმობა გაატარა შუა აზიაში, სადაც მსახურობდა მამა. 1955 წელს დაამთავრა ალმა-ათის საჰაერო-სადესანტო სამხედრო სასწავლებელი, 1970 წელს – მოსკოვის ვ. ი. ლენინის სახელობის სამხედრო-პოლიტიკური აკადემია.

სასწავლებლის დამთავრების შემდეგ მსახურობდა კიევის სამხედრო ოლქში საჰაერო-სადესანტო დივიზიის საპარაშუტო-სადესანტო პოლკის ოცმეთაურად.

1955 წელს აგრძელებს სამსახურს სადესანტო ჯარებში. ამთავრებს პოლიტმემადგენლობის ცენტრალურ კურსებს და ინიშნება სამხედრო-საჰაერო დივიზიის პოლიტგანყოფილების უფროსის თანაშემწედ, შემდეგ – საპარაშუტო-სადესანტო ბატალიონის მეთაურის მოადგილედ პოლიტიკური აღზრდის დარგში.

1963 წელს მას ირჩევენ პოლკის პრობაგანდისტად და 1967 წელს აგრძელებს სწავლას ვილნიუსის ვ. კაფსუკასის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტის დაუსწრებელ განყოფილებაზე.

1965 წელს გადმოჰყავთ ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქში საპარაშუტო-სადესანტო პოლკის მეთაურის მოადგილედ პოლიტიკურ დარგში.

1969-1976 წლებში საჰაერო-სადესანტო დივიზიის პოლიტგანყოფილების უფროსი იყო, ხოლო 1976-1979 წლებში – ამიერკავკასიის წითელდროშოვანი სამხედრო ოლქის პოლიტსამმართველოს უფროსის მოადგილე.

1979-1989წლებში მსახურობდა საქართველოს სსრ სამხედრო კომისრად. 1980 წლის 1 ნოემბერს მიენიჭა გენერალ-მაიორის სამხედრო წოდება.

არჩეული იყო საქართველოს სსრ X (1980-1984 წწ.) და XI (1985-1989 წწ.) მოწვევის უმაღლესი საბჭოს დეპუტატად.

1989 წლის 16 თებერვალს მიენიჭა გენერალ-ლეიტენანტის წოდება. იმავე წელს გავიდა თადარიგში.

1992 წლის იანვარში დაინიშნა საქართველოს თავდაცვის მინისტრად, ხოლო იმავე წლის მაისში – სახელმწიფოს მეთაურის მთავარ სამხედრო მრჩეველად.

1994 წელს უკვე მეორედ გავიდა თადარიგში და ჩამოშორდა აქტიურ საჯარო, პოლიტიკურ და საზოგადოებრივ ცხოვრებას.

დაჯილდოებული იყო „სსრკ შეიარაღებულ ძალებში სამსახურისათვის“ III ხარისხის და წითელი ვარსკვლავის ორდენებით და მედლებით.

გარდაიცვალა 2012 წელს. დაკრძალულია თბილისში. იგი იყო უკანასკნელი ქართველი ოფიცერი, რომელიც ატარებდა საბჭოთა არმიის გენერალ-ლეიტენანტის სამხედრო წოდებას.

თავი II

ნაწილი I

საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს გენერლები

1992 წ.

1. რომან გვენცაძე (1945-2017), მილიციის გენერალ-მაიორი (1992), დამოუკიდებელი საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს პირველი გენერალი
2. გაი გულუა (1956-1994), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1992)
3. ელგუჯა ზუცხრიკიძე (1947-2010), შინაგანი ჯარების გენერალ-მაიორი (1992)

1993 წ.

4. გელა ლანჩავა (1951-2005), შინაგანი ჯარის გენერალ-მაიორი (1993)
5. თეიმურაზ ხაჩიშვილი (1961), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1993)
6. მიხეილ ოსაძე (1943-2010), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1993)
7. დავით სალარიძე (1947), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1993)
8. დავით გულუა (1954), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1993) ვიცე-ადმირალი (2008)
9. დავით ზეიკიძე (1945), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1993)
10. დემურ მიქაძე (1942-2018), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1993)

1994 წ.

11. ანატოლი ივანჩენკო (1943), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1994)
12. ალექსოზაკურიძე (1958), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1994)

13. გივი ყვარელაშვილი (1945-2011), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1994)

14. ჯემალ ვლადიმერის ძე გახოვიძე (1950-2024), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1994), გენერალ-ლეიტენანტი (1997)

1995 წ.

15. გივი ლობჯანიძე (1995), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1995)

16. ემზარ საბანაძე (1952), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1995)

17. კახა თარგამაძე (1955), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1995), პოლიციის გენერალ-ლეიტენანტი (1996)

18. თემურ მურდულია (1957), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1995)

1996 წ.

19. გურამ ქარქაშაძე (1946-2004), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1996)

20. ზურაბ უროტაძე (1948), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1996)

21. გიორგი ჩეჩელაშვილი (1941-2000), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1996)

1997 წ.

22. გიორგი (გია) შერვაშიძე (1955), შინაგანი ჯარების გენერალ-მაიორი (1997), შინაგანი ჯარების გენერალ-ლეიტენანტი (2003)

23. იოსებ ალავიძე (1964), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1997)

24. ჯუმბერ სურმავა (1939), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1997)

25. ავთანდილ (ზურაბ) ჩხაიძე (1953), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1997)

26. ლევან კენჭაძე (1949-2022), გენერალ-მაიორი (1997)

27. ედუარდ გენძეხაძე (1938), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1997)

28. ლავრენტი (მამუკა) ნაჭყებია (1948), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1997)

1998 წ.

29. ილია წულუკიძე (1950-2022), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1998)

30. ზურაბ ხაჭალია (1949-2018), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1998)

31. როლანდ ლიპარტელიანი (1951), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1998)

32. ბადრი ბიწაძე (1960), იუსტიციის გენერალ-მაიორი (1998), პოლიციის გენერალ-ლეიტენანტი (2005)

1999 წ.

33. ვასილ დავითაია (1951), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1999)

34. ერისტო კვერნაძე (1950), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1999)

- 35. ვლადიმერ ბაკურაძე (1962), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1999)
- 36. თენგიზ შოშიაშვილი (1954), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1999)
- 37. ზაქარია წინწკალაძე (1943), პოლიციის გენერალ-მაიორი (1999)

2000 წ.

- 38. რუბენ ასანიძე (1948), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2000)
- 39. თამაზ თამაზაშვილი (1957), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2000)
- 40. ენვერ ხალვაში (1967), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2000)
- 41. ალექსანდრე ბუკია (1949), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2000)
- 42. რევაზ ფოჩხუა (1949), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2000)

2001 წ.

- 43. კობა ნარჩემაშვილი (1969), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2001), პოლიციის გენერალ-ლეიტენანტი (2002)
- 44. ნუგზარ გაბრიჩიძე (1949-2011), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2001)
- 45. ნოდარ დალაქიშვილი (1950), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2001)

2002 წ.

- 46. შოთა ასათიანი (1959), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2002)
- 47. ზურაბ ტუშური (1949), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2002)
- 48. დავით თოდუა (1961), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2002)
- 49. თამაზ სულავა (1949), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2002)
- 50. ელგუჯა ჯამბურია (1951), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2002)
- 51. ირაკლი განუგრავა (1955), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2002)

2003 წ.

- 52. ორდე ბეზია (1948), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2003)
- 53. შოთა კოპაძე (1952), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2003)
- 54. გიორგი ყურაშვილი (1959), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2003)
- 55. ლევან მაისურაძე (1966), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2003)
- 56. ომარ გოგია (1940), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2003)
- 57. ივანე ჯიქურაული (1946), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2003)

58. გიორგი (გოგი) თათუხაშვილი (1959), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2003), შინაგანი ჯარების გენერალ-ლეიტენანტი (2004)

2004 წ.

59. დავით კეკუა (1964-2007), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2004)

2005 წ.

60. ანზორ მარგიანი (1955), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2005)

61. ზურაბ მსხვილიძე (1944), იუსტიციის გენერალ-მაიორი (2005)

2006 წ.

62. ლევან გვაზავა (1970), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2006)

2008 წ.

63. შალვა ჯანაშვილი (1965), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2008)

64. ერეკლე კოდუა (1973), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2008)

2009 წ.

65. გიორგი ლორთქიფანიძე (1968), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2009)

2014 წ.

66. ზურაბ გამეზარდაშვილი (1968), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2014)

67. ვახტანგ გომელაური (1975), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2014), სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-ლეიტენანტი (2019)

2017 წ.

68. მინდია ლორთქიფანიძე (1970), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2017)

69. დავით ნიკოლეიშვილი (1979), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2017)

70. მერაბ მალანია (1974), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2017)

2019 წ.

71. მიხეილ სალაძე (1953), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2019)

2020 წ.

72. რესან კონცელიძე (1963), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2019)

73. თეიმურაზ მღებრიშვილი (1960), სამოქალაქო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორი (2019)

2021 წ.

74. ნიკოლოზ შარაძე (1969), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2021)

75. იოსებ ჭელიძე (1969), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2021)

2023 წ.

76. შალვა ზედოძე (1983), პოლიციის გენერალ-მაიორი (2023)

საუკუნო ხსოვნა პოლიციის 15 გარდაცვლილ ქართველ გენერალს...

1992 წელი

რომან ლევანის პე გვენცაძე
(06.04.1945-14.08.2017)
მილიციის გენერალ-მაიორი (04.03.1992)

დაიბადა ქალაქ ხონში, მოსამსახურის ოჯახში. დაამთავრა თბილისის №111 საშუალო სკოლა, ხოლო 1971 წელს – საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სამშენებლო ფაკულტეტი. სწავლის პარალელურად მუშაობდა ელექტრომემდუღებლად, ზეინკლად, ლაბორანტად, მუშად, ტრაქტორისტად სხვადასხვა მშენებლობაზე.

1968-1971 წლებში მუშაობდა ყაზახეთის სსრ-ში ყამირი მიწების ათვისებაზე.

1972 წლის აპრილიდან 1974 წლის თებერვლამდე მუშაობდა საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის სამშენებლო მექანიკისა და სეისმომედეგობის ინსტიტუტში ინჟინრად, შემდეგ უმცროს მეცნიერ-თანამშრომლად და ტექნიკური სამსახურის უფროსად. აღნიშნული დაწესებულების კოლექტივის რეკომენდაციით, 1974 წლის თებერვალში რომან გვენცაძე მიღებულ იქნა საქართველოს შინაგან საქმეთა ორგანოებში.

1974-1995 წლებში მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში სხვადასხვა ხელმძღვანელ თანამდებობაზე. გაიარა გრძელი კარიერული გზა რიგითი ინსპექტორიდან შინაგან საქმეთა მინისტრამდე და წოდებით რიგითიდან მილიციის გენერალ-მაიორამდე.

1986 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი სამართალმცოდნის სპეციალობით.

1990 წლის 26 მარტს ვადაზე ადრე მიენიჭა მილიციის პოლკოვნიკის წოდება.

1989 წლის 17 აგვისტოდან 1991 წლის 4 სექტემბრამდე მუშაობდა საქართველოს სსრ შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ, 1991 წლის 4 სექტემბრიდან – საქართველოს რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის პირველ მოადგილედ

1991 წლის 2 ნოემბერს საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტის ბრძანებულებით დაინიშნა ქ. თბილისის სამხედრო კომენდანტად.

1992 წლის იანვრიდან 1993 წლის ნოემბრამდე ეკავა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის თანამდებობა. ამავე პერიოდში მიენიჭა მილიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1993-1994 წლებში იყო შსს პოლიციის აკადემიის რექტორი.

1994 წლის იანვრიდან იმავე წლის 25 ოქტომბრამდე კვლავ შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილეა.

1994-1999 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ცენტრალურ აპარატში.

1999-2003 წლებში არჩეული იყო საქართველოს პარლამენტის წევრად. ამავე დროს იყო ანტიკორუფციული დროებითი საგამომიებო კომისიის თავმჯდომარე. ავტორია დეტექტიური რომანისა „საბედისწერო გასროლა“, რომლის მიხედვითაც იქნა გადაღებული მხატვრული ფილმი „შავი კვადრატი“.

1989 წელს დააარსა „დავით აღმაშენებლის“ საზოგადოების და იუმორის ვიცე-პრეზიდენტი.

დაჯილდოებულია „წითელი ვარსკვლავის“ (სსრკ) და „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით, აგრეთვე 5 მედლით.

გარდაიცვალა თბილისში. დაკრძალულია მის მიერ რესტავრირებული ნარიყალას ციხის წმინდა ნიკოლოზის ეკლესიის ტერიტორიაზე.

ქალაქ თბილისში, ისნის რაიონში, არის პოლიციის გენერალ-მაიორ რომან გვენცაძის სახელობის ქუჩა.

რომან გვენცაძე არის დამოუკიდებელი საქართველოს პირველი გენერალი შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში.

გიორგი (გია) აბიბოს ძე გულუა
(20.02.1956-20.04.1994)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (24.04.1992)

დაიბადა ქალაქ ზუგდიდში. დაამთავრა ხარკოვის სახანძრო ტექნიკური სასწავლებელი 1976 წელს და სსრკ შინაგან საქმეთა სამინისტროს აკადემია 1986 წელს.

1990 წელს მუშაობდა თბილისის ლენინის რაიონის შინაგან საქმეთა განყოფილების მე-2 საქალაქო ქვეგანყოფილების უფროსად.

1990 წლის მარტში პრესაში გამოქვეყნდა სამართალდამცავი ორგანოების მუშაკებისადმი მიმართვა, რომელსაც სხვა პირებთან ერთად ხელს აწერდა გია გულუაც. 1990 წლისათვის გია გულუა მილიციის მაიორი იყო. მიმართვა, რომელზეც მისი ხელმოწერა დარჩა, შეიცავდა მილიციის, სასამართლოსა და პროკურატურის დეპოლიტიზაციის მოწოდებას.

1992 წლის დასაწყისში იყო ზუგდიდის კომენდანტი. ამავე პერიოდში დაინიშნა შინაგან საქმეთა სამინისტროს თბილისის სამმართველოს უფროსად. 1992 წლის 24 აპრილს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1992 წლის ივნისში დაინიშნა შსს კრიმინალური პოლიციის უფროსის მოადგილედ, ხოლო 1992 წლის დეკემბერში – შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ. მოგვიანებით დაინიშნა სატრანსპორტო პოლიციის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

ტრაგიკულად დაიღუპა ტერაქტის შედეგად. დაკრძალულია თბილისში.

მონაწილეობდა აფხაზეთის რეგიონში მიმდინარე რუსეთ-საქართველოს 1992-1993 წლების ომში. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1994 წ., სიკვდილის შემდეგ) და მედლებით.

შინაგან საქმეთა სამინისტროს პოლიციის სპეციალური დანიშნულების სამმართველოს მინიჭებული აქვს გენერალ გია გულუას სახელი. თბილისში, კრწანისის რაიონში არის პოლიციის გენერალ-მაიორ გია გულუას სახელობის ქუჩა.

ელგუჯა აკაკის ძე ბუცხრიკიძე
(12.05.1947-2010)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (30.10.1992)

დაიბადა აჭარაში, ბათუმის რაიონის სოფელ მარადიდში. 1992 წლამდე მუშაობდა სსრკ შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში.

1992 წლიდან ეროვნულ სტრუქტურაშია. 1992-1996 წლებში მსახურობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს შინაგან ჯარებში.

1992 წლის 30 ოქტომბერს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1996 წლიდან მსახურობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს შინაგანი ჯარების შტაბის უფროსად.

იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III (1997 წ.) და II ხარისხის (2000 წ.) ორდენით და მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“.

გარდაიცვალა 2010 წელს. დაკრძალულია ქალაქ ქუთაისში.

1993 წელი

გელა მიხეილის ძე ლანჩავა
(20.01.1951-2006)

შინაგანი ჯარების გენერალ-მაიორი (25.02.1993)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1967 წელს დაამთავრა ქალაქ თბილისის #24 საშუალო სკოლა. სკოლის დამთავრების შემდეგ შევიდა და 1972 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სამთო ფაკულტეტი.

1973-1977 წლებში მსახურობდა ოფიცრად საბჭოთა არმიაში.

1978-1989 წწ. მუშაობდა თავისი სპეციალობით საქართველოს მშენებლობის სამინისტროში – მექანიზაციისა და ტრანსპორტის სამმართველოს უფროსად.

1989 წელს ჩაება ეროვნულ მოძრაობაში. 1991 წლიდან მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის ეროვნულ გვარდიაში – შინაგან ჯარებში.

1991 წელს მსახურობდა I ეროვნული ბატალიონის მეთაურად, ეროვნული გვარდიის I ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ.

1992 წლის დასაწყისში დაინიშნა თბილისის სამხედრო კომენდანტად.

1992-1993 წლებში მსახურობდა შინაგანი ჯარების სარდლად – მთავარი სამმართველოს უფროსად.

1993-1994 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ.

1994-1995 წლებში მუშაობდა პოლიციის აკადემიის რექტორის მოადგილედ.

1995-1998 წლებში იყო საქართველოს შინაგანი ჯარების სარდლის მთავარი მრჩეველი.

აქტიურ მონაწილეობას იღებდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებული იყო „ვახტანგ გორგასლის“ ორდენის სამივე ხარისხით.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

თეიმურაზ შოთას ძე ხაჩიშვილი
(05.05.1961)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (12.05.1993)

დაიბადა ქალაქ რუსთავში. 1977 წელს დაამთავრა რუსთავის მე-2 საშუალო სკოლა. 1984-1988 წლებში სწავლობდა თეატრალურ ინსტიტუტში, ორგანიზატორი-მეთოდისტის სპეციალობით. იყო მოსკოვის კულტურის ინსტიტუტის ხარისხის მაძიებელი.

თემურ ხაჩიშვილი აქტიურ მონაწილეობას იღებდა საქართველოს ეროვნულ-განმათავისუფლებელ მოძრაობაში. მონაწილეობას იღებდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის ბრძოლაში.

იყო შეიარაღებული დაჯგუფება „მხედრიონის“ ერთ-ერთი ხელმძღვანელი.

1992 წლის 11 მაისიდან 25 ნოემბრამდე მუშაობდა საქართველოს რესპუბლიკის საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის თავმჯდომარის პირველ მოადგილედ.

1992 წლის 25 ნოემბრიდან 1993 წლის 10 სექტემბრამდე თემურ ხაჩიშვილი იყო საქართველოს რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრი.

1993 წლის 20 ოქტომბრიდან 1995 წლის 8 სექტემბრამდე მუშაობდა საქართველოს უშიშროების მინისტრის მოადგილედ. 1993 წლის 9 დეკემბერს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

ხაჩიშვილი საქართველოს ყოფილ პრეზიდენტ ედუარდ შევარდნაძეზე 1995 წელს განხორციელებული ტერაქტის ორგანიზების ბრალდებით იყო გასამართლებული.

იგი 7 წლიანი პატიმრობის შემდეგ შეიწყალეს და გაათავისუფლეს 2002 წელს. ასევე, ხაჩიშვილს ბრალად ედებოდა ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის თავმჯდომარის, გიორგი ჭანტურიას მკვლელობის ორგანიზება.

გათავისუფლების შემდეგ ხაჩიშვილმა პოლიტიკური მოძრაობა „დათვი“ დააფუძნა. თუმცა, „ვარდების რევოლუციის“ შემდეგ, 2004 წელს, იარაღის უკანონო ტარებისა და შენახვის ბრალდებით დააკავეს, მოგვიანებით გაათავისუფლეს, რის შემდეგაც მან საქართველო დატოვა.

2012 წლის დეკემბერში სამშობლოში დაბრუნდა.

მიხეილ ვასილის ძეოსაძე
(23.03.1943-12.2010)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (13.06.1993)

დაიბადა ხაშურის რაიონის სოფელ სატივეში. 1967 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სატრანსპორტო ფაკულტეტი რკინიგზის ტრანსპორტის ინჟინერ-ელექტრომექანიკოსის სპეციალობით.

1968 წლიდან მუშაობდა „კავკაზროტრანსის“ ინჟინრად.

1969-1995 წწ. მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების და შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში. ეკავა სხვადასხვა საპასუხისმგებლო თანამდებობა: ბორჯომის და ახალციხის რაიონული განყოფილების, ქუთაისის საქალაქო განყოფილების, ცენტრალური აპარატის განყოფილების, სამმართველოს ხელმძღვანელის, სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარის მოადგილედ, შინაგან საქმეთა მინისტრის პირველ მოადგილედ.

1995-1999 წლებში არჩეულ იქნა III მოწვევის საქართველოს პარლამენტის წევრად, ხაშურის მაჟორიტარ დეპუტატად, პარლამენტის საკონსტიტუციო, იურიდიულ საკითხთა და კანონიერების კომიტეტის წევრად. სამართალდამცავი ორგანოების ზოგიერთი თანამდებობის პირის ანტიკონსტიტუციურ ქმედებათა შემსწავლელი დროებითი საგამომიებო კომისიის თავმჯდომარედ. კორუფციასთან ბრძოლის დროებითი საგამომიებო კომისიის წევრად.

1999 წელს კვლავ იქნა არჩეული საქართველოს პარლამენტის წევრად. დაცული ჰქონდა სადოქტორო დისერტაცია თემაზე: „საერთაშორისო კონფლიქტებში ძალის არგამოყენების მეთოდოლოგიური და კონცეპტუალური სამართლებრივი საფუძვლები“.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით და მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

დავითვახტანგის ძე სალარიძე
(24.10.1947)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (13.06.1993)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის საინჟინრო ფაკულტეტი, შემდეგ – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი.

1968-1972 წლებში მუშაობდა რკინიგზის ტექნიკურმა ლაბორანტად.

1972 წლიდან კომკავშირულ და პარტიულ სამუშაოზე. 1972-1973 წლებში იყო პოლიტექნიკური ტექნიკუმის კომკავშირის კომიტეტის მდივანი;

1973-1975 წლებში მუშაობდა პირველი მაისის რაიონის კომკავშირის რაიკომის პირველ მდივანად.

1975-1978 წლებში იყო კომპარტიის თბილისის საქალაქო კომიტეტის საორგანიზაციო განყოფილების ინსტრუქტორი.

1980-1981 წლებში მუშაობდა საქართველოს კომუნისტური პარტიის ქალაქ თბილისის 26 კომისრის სახელობის რაიკომის მდივანად. 1981-1982 წლებში იყო საქალაქო კომიტეტის განყოფილების უფროსი.

1982 წლიდან შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაშია. 1982-1986 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს აპარატში.

1986-1990 წლებში იყო თბილისის საქალაქო სასამართლოს იურიდიული განყოფილების უფროსი, არჩეული იყო პროკურატურის კოლეგიის წევრად.

1990 წელს დაინიშნა საქართველოს სსრ შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ. გარკვეული პერიოდი ასრულებდა მინისტრის მოვალეობას.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1993 წლის 13 ივნისს, მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1993-1997 წლებში იყო საქართველოს საგადასახადო ინსპექციის უფროსი, ფინანსთა მინისტრის პირველი მოადგილე.

1997 წელს არჩეულ იქნა საქართველოს პირველ სახალხო დამცველად.

1999-2003 წლებში იყო საქართველოს V მოწვევის პარლამენტის წევრი. საარჩევნო ბლოკი: „მრეწველობა გადაარჩენს საქართველოს“. საარჩევნო ფორმა: პარტიული სიით. იყო შემოსავლებისა და გადასახადების კომიტეტის თავმჯდომარე. ამავე წლებში იყო ევროსაბჭოს საპარლამენტო ასამბლეის წევრი.

2004 წლიდან ეწეოდა სამეწარმეო საქმიანობას.

დავით დავითის ძე გულუა
(11.06.1954)
გენერალ-მაიორი (03.08.1993)
ვიცე-ადმირალი (2008)

დაიბადა დაბა ჩხოროწყუში. 1978 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის ავტომატიკისა და მექანიზაციის ფაკულტეტი, ხოლო შემდეგ – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი 2000 წელს.

1992 წელს აფხაზეთში მიმდინარე ცნობილი მოვლენების დროს იყო ეროვნული გვარდიის საბრძოლო ნაწილის უფროსის მოვალეობის შემსრულებელი, შემდეგ – კორპუსის სარდლის მოადგილე;

1992 წლის დეკემბრიდან იყო აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრი. 1993 წელს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1996 წელს დაინიშნა საქართველოს სატრანსპორტო პოლიციის მთავარი სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე;

1997 წლის მაისში დაინიშნა სატრანსპორტო პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარედ;

2003-2008 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სასაზღვრო პოლიციის უფროსის მოადგილედ – სანაპირო დაცვის დეპარტამენტის დირექტორად.

2008 წელს მიენიჭა ვიცე-ადმირალის წოდება.

2009 წლიდან იყო ორგანიზაცია „საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა – დევნილთა კონგრესის“ თავმჯდომარე.

2010 წელს გავიდა თადარიგში.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომის სამხედრო მოქმედებებში. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1994 წ.) და ორი მედლით.

დავით ალექსანდრეს ძე ზუიკიძე
(02.01.1945)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (11.09.1993)

დაიბადა მცხეთის რაიონის სოფელ მუხრანში. 1963 წელს დაამთავრა სოფელ მუხრანის საშუალო სკოლა, 1967 წელს – თბილისის საარტილერიო სასწავლებელი, ხოლო 1975 წელს – კალინინის სახელობის ლენინგრადის საარტილერიო-სარაკეტო აკადემია.

საარტილერიო სასწავლებლის დასრულების შემდეგ, 1975 წლამდე მსახურობდა ოფიცრად საბჭოთა ჯარების დაჯგუფებაში გერმანიის დემოკრატიულ რესპუბლიკაში. იყო ოცეულის და ასეულის მეთაური.

1975 წელს უფროსი ლეიტენანტის სამხედრო წოდებით ტოვებს საბჭოთა შეიარაღებულ ძალებს და ბრუნდება საქართველოში. მცირე ხნით მუშაობდა №112 საშუალო სკოლაში სამხედრო საქმის მასწავლებლად.

1976 წლიდან იწყებს მუშაობას შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში. გაიარა გრძელი კარიერული გზა უმცროსი ინსპექტორიდან მინისტრის მოადგილემდე – რიგითიდან პოლიციის გენერალ-მაიორამდე. თავდაპირველად დაინიშნა ქალაქ თბილისის შინაგან საქმეთა სამმართველოს ჯიბის ქურდობის წინააღმდეგ მებრძოლ ჯგუფში რიგით ოპერად, 1978 წელს კი, აღადგინეს მილიციის კაპიტნის ჩინი და დაინიშნეს ოპერატიული ჯგუფის უფროსად.

1979 წელს გადაყვანილ იქნა ქურდობა-ყაჩაღობის წინააღმდეგ მებრძოლ ქვეგანყოფილებაში ინსპექტორის თანამდებობაზე, ხოლო 1981 წელს – იმავე ქვეგანყოფილების უფროს ინსპექტორად.

1981 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი სამართალმცოდნის სპეციალობით.

1981 წლის ბოლოს გადაყვანილ იქნა ქალაქ თბილისის ვაკის რაიონის მილიციის მე-2 ქვეგანყოფილების უფროსის მოადგილედ, ხოლო ერთი წლის შემდეგ – 1-ლი ქვეგანყოფილების უფროსის მოადგილედ.

1983 წელს ინიშნება ქალაქ თბილისის შსს სამმართველოს ქურდობა-ყაჩაღობის წინააღმდეგ მებრძოლი ქვეგანყოფილების უფროსად, ხოლო 1985 წელს – ქალაქ თბილისის ლენინის რაიონის მილიციის მე-2 ქვეგანყოფილების უფროსად.

1988 წელს მიენიჭა შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკის წოდება.

1990 წლის ბოლოს საქართველოს რესპუბლიკის პირველი პრეზიდენტის, ზვიად გამსახურდიას ბრძანებულებით დაინიშნა მცხეთის რაიონის პოლიციის უფროსის თანამდებობაზე. ორი წლის შემდეგ, 1992 წლის დასაწყისში, დაწინაურებულ იქნა საქართველოს რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ.

1992 წლის აგვისტოში დაინიშნა ქალაქ თბილისის პოლიციის სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე მინისტრის მოადგილის თანამდებობის შენარჩუნებით.

1993 წელს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება. აღსანიშნავია, რომ მაღალი პროფესიონალიზმისა და სამსახურში მიღწეული წარმატებებისათვის ვადაზე ადრე ჰქონდა მიანიჭებული როგორც პოდპოლკოვნიკის, ასევე პოლკოვნიკის წოდებები.

1995 წელს გადის თადარიგში. იმავე წელს არჩეულ იქნა საქართველოს მე-4 მოწვევის პარლამენტის წევრად. იყო პარლამენტის ადამიანის უფლებათა და ეროვნულ უმცირესობათა საკითხების კომიტეტის წევრი.

არის ომის ვეტერანი. მონაწილეობდა 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომში – საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის მიმდინარე ბრძოლებში აფხაზეთსა და ცხინვალის რეგიონში. დამნაშავეობასთან ბრძოლაში, მართლწესრიგის განმტკიცებასა და ოპერატიულ-სამძებრო ღონისძიებებში აქტიური მონაწილეობისა და გამოჩენილი მამაცობისათვის დაჯილდოებულია 7 სახელმწიფო და უწყებრივი მედლით.

ამჟამად დაკავებულია ბიზნესით. არის სპორტის ოსტატი თავისუფალ ჭიდაობაში და საქართველოს მწერალთა კავშირის წევრი. ავტორია პოეტური კრებულებისა „დიდგორის მონატრება“ და „რითმებით ვკინძავ სტრიქონებს“. აგრეთვე მემუარული ხასიათის პროზაული ნაწარმოებისა – „გენერალი მგლის ხროვაში“.

დემურ გიორგის ქემიძე
(15.01.1942-19.07.2018)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (11.09.1993)

დაიბადა ქალაქ სამტრედიაში. ბავშვობა სამტრედიაში გაატარა. შემდეგ მარნეულში ცხოვრობდა, სადაც ერთ-ერთი საფეხბურთო გუნდის მწვრთნელად იყო.

მუშაობდა რაიონის სპორტკომიტეტის თავმჯდომარედ, კომკავშირის რაიკომის მდივნად, ხოლო შემდეგ – პარტიის რაიკომის მდივნად.

1985 წლამდე მუშაობდა თბილისის მილიციის სამმართველოს უფროსის მოადგილედ, შრომა-გასწორების კოლონიების სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1993-1997 წლებში მუშაობდა ქალაქ თბილისის შინაგან საქმეთა მთავარი სამმართველოს უფროსად და ამავდროულად 1994-1998 წლებში – საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ. 1993 წლის 11 სექტემბერს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

1998-2001 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ეკოლოგიის პოლიციის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2001 წელს დაინიშნა იუსტიციის სამინისტროს სასჯელაღსრულების დეპარტამენტის თავმჯდომარედ.

2002 წელს პირადი პატაკით გადადგა თანამდებობიდან.

დამნაშავეობასთან ბრძოლაში, მართლწესრიგის განმტკიცებასა და ოპერატიულ-სამძებრო ღონისძიებებში აქტიური მონაწილეობისა და გამოჩენილი მამაცობისათვის დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II (1995 წ.) და III ხარისხის (1994 წ.) და „ღირსების“ ორდენებით (1996 წ.), აგრეთვე მედლით „მხედრული მამაცობისთვის“ (1994 წ.). მიღებული აქვს „შსს დამსახურებული მუშაკის“ სამკვერდე ნიშანი.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია ქალაქ თბილისში.

1994 წელი

ანატოლი ნიკოლოზის ძე ივანჩენკო
(25.06.1943)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (02.01.1994)

დაიბადა ქალაქ თბილისში.

1994 წლამდე მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში.

1994-1996 წლებში მუშაობდა დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა თანამეგობრობის (დსთ) ქვეყნების ტერიტორიაზე ჩადენილი ორგანიზებული და სხვა სახის დანაშაულთან ბრძოლის საკოორდინაციო ბიუროში საქართველოს სრულუფლებიან წარმომადგენლად.

1994 წლის 2 იანვარს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

ალი (ალეკო) შერიფის ძე ბაკურიძე
(30.04.1958)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (10.02.1994)

დაიბადა დაბა მახინჯაურში. 1980-1985 წლებში სწავლობდა სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის უმაღლეს სკოლაში ახლო აღმოსავლეთის განყოფილებაზე.

1985 წლიდან მსახურობდა საქართველოს სსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის ორგანოებში.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1992 წელს, დაინიშნა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის უშიშროების სამინისტროს ქობულეთის რაიონული ქვეგანყოფილების უფროსად, ხოლო 1992–1993 წლებში მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის ქვეგანყოფილების უფროსად.

1993 წლიდან შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაშია. 1993-1994 წლებში ეკავა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის თანამდებობა.

1994-1995 წლებში იყო აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის მოადგილე.

1994 წლის 10 თებერვალს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1994 წლიდან თავდაცვის სისტემაშია. 1994-1995 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტის უფროს კონსულტანტად.

1996-2002 წლებში იყო კორპორაცია „ივერია პლუსის“ გენერალური დირექტორის მოადგილე.

2002-2003 წლებში ეკავა შინაგან საქმეთა სამინისტროს პოლიციის აკადემიის პრორექტორის თანამდებობა.

მიღებული აქვს სახელმწიფო და უწყებრივი ჯილდოები – „ღირსების“ ორდენი და მედლები.

გივი გიორგის ძე ყვარელაშვილი
(05.09.1945-01.06.2011)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (12.04.1994)

დაიბადა ქალაქ ყვარელში.

დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტი, ხოლო შემდეგ – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი და მოსკოვის შინაგან საქმეთა სამინისტროს უმაღლესი სკოლა.

1987-1994 წლებში მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს მთავარი სამმართველოს უფროსად. 1994 წლის 12 აპრილს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

2000-2001 წწ. მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სასჯელაღსრულების დეპარტამენტის თავმჯდომარედ.

იურიდიულ მეცნიერებათა კანდიდატია (1998 წ.), თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის დოცენტი. მინიჭებული ჰქონდა სსრკ შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკის წოდება.

იყო თავისუფალ ჭიდაობაში მსოფლიო თასის მფლობელი, საბჭოთა კავშირის სპორტის ოსტატი (1964 წ.), საბჭოთა კავშირის მრავალჯერ ჩემპიონი და პრიზიორი, საბჭოთა კავშირის საერთაშორისო კლასის სპორტის ოსტატი. საქართველოს დამსახურებული მწვრთნელი, საკავშირო კატეგორიის მსახი თავისუფალ ჭიდაობაში. საქართველოს შინაგან საქმეთა ორგანოების გენერლებს შორის ყველაზე მეტი სპორტული და სამსახურებრივი მიღწევების მქონე.

დაჯილდოებული იყო „ვახტანგ გორგასლის“ II და III ხარისხის ორდენებით და მედლით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“ (1996 წ.).

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

ჯემალ ვლადიმერის ძე გაბაშვილი

(11.09.1950-04.03.2024)

გენერალ-მაიორი (15.06.1994)

გენერალ-ლეიტენანტი (02.12.1997)

დაიბადა 1950 წლის 11 სექტემბერს თბილისში. 1967 წელს დაამთავრა ქალაქ თბილისის მე-16 საშუალოსკოლა. 1967-1972 წლებში სწავლობდა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიულ ფაკულტეტზე, რომელიც დაამთავრა სამართალმცოდნის სპეციალობით.

1967 წლის 26 სექტემბრიდან 1968 წლის 1 აპრილამდე მუშაობდა საქართველოს სსრ საზოგადოებრივი წესრიგის დაცვის სამინისტროს დაცვის განყოფილების I ქვეგანყოფილებაში.

1972 წლის 8 დეკემბრიდან 1973 წლის 6 ნოემბრამდე მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამოძიებო სამმართველოს I განყოფილებაში გამომძიებლად, ხოლო 1973 წლის 6 ნოემბრიდან 1975 წლის 23 სექტემბრამდე – შსს საგამოძიებო სამმართველოს სისხლის სამართლის საქმეების გამოძიების განყოფილებაში გამომძიებლად სისხლის სამართლის სამმეზროს ხაზით.

1975 წლის 23 სექტემბრიდან 1976 წლის 6 მარტამდე იყო შსს საგამოძიებო სამმართველოს სისხლის სამართლის საქმეების გამოძიების განყოფილების უფროსი გამომძიებელი სოცსაკუთრების დატაცების წინააღმდეგ ბრძოლის ხაზით.

1976 წლის 6 მარტიდან 22 სექტემბრამდე იყო შსს საგამოძიებო სამმართველოს სისხლის სამართლის საქმეების გამოძიების განყოფილებაში უფროსი გამომძიებელი სისხლის სამართლის სამმეზროს ხაზით, 1976 წლის 22 სექტემბრიდან 1979 წლის 30 ივნისამდე – შსს საგამოძიებო სამმართველოს სისხლის სამართლის საქმეების გამოძიების განყოფილებაში განსაკუთრებით მნიშვნელოვან საქმეთა უფროსი გამომძიებელი სისხლის სამართლის სამმეზროს ხაზით.

1979 წლის 30 ივნისიდან 1980 წლის 1 ივლისამდე მუშაობდა შსს საგამომიებო სამმართველოს სისხლის სამართლის საქმეების გამოძიების განყოფილების უფროსის მოადგილედ სისხლის სამართლის სამმართველოს ხაზით.

1980 წლის 1 ივლისიდან 1982 წლის 17 აგვისტომდე იყო სსრკ შინაგან საქმეთა სამინისტროს აკადემიის მსმენელი.

1982 წლის 17 აგვისტოდან 1983 წლის 14 ივნისამდე მუშაობდა საქართველოს სსრ შსს საგამომიებო სამმართველოს სისხლის სამართლის საქმეების გამოძიების განყოფილების უფროსად სოცსაკუთრების დატაცების წინააღმდეგ ბრძოლის ხაზით, ხოლო 1983 წლის 14 ივნისიდან 1985 წლის 16 მაისამდე – თბილისის საქალაქო აღმასრულებელი კომიტეტის შინაგან საქმეთა სამმართველოს საგამომიებო განყოფილების უფროსად.

1985 წლის 16 მაისიდან 1 ოქტომბრამდე იყო საქართველოს შსს საგამომიებო სამმართველოს უფროსის მოადგილე

1985 წლის 16 მაისიდან 1989 წლის 17 აგვისტომდე – საქართველოს შსს საგამომიებო სამმართველოს უფროსის მოადგილე – საგამომიებო ნაწილის უფროსი.

1989 წლის 17 აგვისტოდან 1992 წლის 29 თებერვლამდე მუშაობდა საქართველოს შსს საგამომიებო სამმართველოს უფროსის მოადგილედ, ხოლო 1991 წლის 27 ივნისიდან შეთავსებით მუშაობდა თბილისის მილიციის სკოლაში მასწავლებლად.

1992 წლის 29 თებერვლიდან 8 ოქტომბრამდე მუშაობდა საქართველოს რესპუბლიკის შსს საგამომიებო სამმართველოს უფროსად, 1992 წლის 8 ოქტომბრიდან 1994 წლის 8 აპრილამდე – შსს გამოძიების მთავარი სამმართველოს უფროსად.

1994 წლის 8 აპრილიდან 1995 წლის 26 დეკემბრამდე იყო შსს მინისტრის მოადგილე და ამავე დროს, საგამომიებო დეპარტამენტის თავმჯდომარე.

1995 წლის 26 დეკემბრიდან 1996 წლის 31 მაისამდე ეკავა საქართველოს რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილის თანამდებობა.

1996 წლის 31 მაისიდან დაევალა საპარლამენტო მდივნის ფუნქციის შესრულება.

1997 წლის 4 აპრილიდან 5 ივლისამდე იყო საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის პირველი მოადგილე, ხოლო ამავე წლის 6 ივლისიდან 19 სექტემბრამდე – საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის მოვალეობის შემსრულებელი.

1997 წლის 19 სექტემბრიდან 1998 წლის 27 ოქტომბრამდე იყო საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრი.

2002-2004 წლებში მუშაობდა საქართველოს ეროვნული უშიშროების საბჭოს მდივნის მოადგილედ. 2004-2005 წლებში იყო საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მოსამართლე.

1995 წლიდან არის იურისტთა მსოფლიო ასოციაციის წევრი, ასევე სამართლისა და პოლიტიკის მეცნიერებათა დოქტორი, საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის სრული პროფესორი. მიღებული აქვს მონაწილეობა სამიტებში და 30-დე საერთაშორისო და ადგილობრივ კონფერენციაში. არის 50-ზე მეტი სამეცნიერო ნაშრომის, 5 სახელმძღვანელოსა და 2 მონოგრაფიის ავტორი. არის საერთაშორისო რეფერირებადი ჟურნალების: „თემიდას“, „ბიზნეს-ინჟინერინგისა“ და საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის საერთაშორისო ელექტრონული ჟურნალის სარედაქციო კოლეგიის წევრი.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (29.11.1995 წ.) და „ღირსების“ ორდენებით და 5 მედლით. ორგანოებში მუშაობის პერიოდში 40-ჯერ იქნა წახალისებული.

გარდაიცვალა 2024 წლის 4 მარტს. დაკრძალულია თბილისში.

1995 წელი

გიორგი შალვას ძე ლოზჟანიძე
(03.05.1948)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (07.05.1995)

დაიბადა ონის რაიონის სოფელ ღებში. 1980 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი.

1989-1991 წლებში იყო ქუთაისის შინაგან საქმეთა სამმართველოს უფროსი, ხოლო 1991-1992 წლებში მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საექსპერტო კრიმინალური სამმართველოს უფროსის I მოადგილედ. 1995 წლის 7 მაისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1992 წელს არჩეულ იქნა მე-3 მოწვევის პარლამენტის მაჟორიტარ დეპუტატად.

2000-2004 წლებში იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს პოლიციის აკადემიის პრორექტორი. 2001 წელს მიენიჭა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკის წოდება.

არის იურიდიულ მეცნიერებათა დოქტორი, გურამ თავართქილაძის სასწავლო უნივერსიტეტის საჯარო სამართლის კათედრის გამგე. არის საერთაშორისო მეცნიერული ჟურნალის „ცხოვრება და კანონი“-ს რედაქტორი, ინფორმატიზაციის საერთაშორისო, საქართველოს იურიდიულ მეცნიერებათა და რამოდენიმე დარგობრივი აკადემიის წევრი.

მინიჭებული აქვს საერთაშორისო ორგანიზებული დანაშაულის, ტერორიზმისა და ტრეფიკინგის საკითხებში ექსპერტის კვალიფიკაცია. არის კონტაქტური კარატეს („კომიკი“) მსოფლიო ფედერაციის საპატიო წევრი. ავტორია მონოგრაფიების, სახელმძღვანელოსა და ლიტერატურული კრებულებისა.

სტუდენტი ახალგაზრდობის აღზრდა-განათლების საქმეში შეტანილი პირადი წვლილის, ნაყოფიერი სამეცნიერო-პედაგოგიური და საზოგადოებრივი მოღვაწეობისათვის დაჯილდოვდა „ღირსების“ ორდენით (1998 წ.), ხოლო 2003 წელს – „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით.

ემზარ ალექსანდრეს ძე საბანაიძე
(09.05.1952)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (08.08.1995)

დაიბადა ქალაქ ონში. დაამთავრა ონის რაიონის სოფელ პიპილეთის საშუალო სკოლა, ხოლო 1974 წელს – ნიკოლოზ ბარათაშვილის სახელობის გორის სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტის ფილოლოგიის ფაკულტეტი.

1982-1985 წლებში სწავლობდა მოსკოვის პოლიციის აკადემიაში სამართალმცოდნეობის ფაკულტეტზე.

1982-1987 წლებში სწავლობდა თბილისის ივანე ჯავახიშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტში ეკონომიკის ფაკულტეტზე, მრეწველობის დაგეგმვის სპეციალობით.

1974-1976 წლებში მუშაობდა გორის საკონსერვო ქარხანაში.

1979 წლიდან მისი ცხოვრების კარიერული გზა შინაგან საქმეთა სამინისტროს უკავშირდება, სადაც მუშაობდა სხვადასხვა თანამდებობაზე.

1979-1982 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს გორის საქალაქო განყოფილების უფროსად.

1982-1984 წლებში მუშაობდა შსს სახელმწიფო საკუთრების დატაცებისა და მექრთამეობის წინააღმდეგ ბრძოლის სამსახურის უფროსად.

1984-1988 წლებში მუშაობდა გორის შსს სამმართველოს უფროსის პირველ მოადგილედ, ხოლო 1988-1994 წლებში – შინაგან საქმეთა სამინისტროს გორის პოლიციის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

1994 წელს დაინიშნა შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ. აქვე, 1995 წელს, ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1998-1999 წლებში მსახურობდა შინაგანი ჯარების სარდლის პირველ მოადგილედ, ხოლო 2002-2003 წლებში – საგზაო პოლიციის მთავარი სამმართველოს უფროსის პირველ მოადგილედ.

დაჯილდოებულია „ღირსების“ ორდენით და მედლით „მხედრული მამაცობისთვის“.

კახა მამიას პეტარგამაძე

(30.11.1955)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (16.08.1995)

პოლიციის გენერალ-ლეიტენანტი (25.05.1996)

დაიბადა ქალაქ ბათუმში, მილიციის პოლკოვნიკ მამია თარგამაძის ოჯახში. 1972 წელს დაამთავრა ქ. ბათუმის მე-6 საშუალო სკოლა და იმავე წელს ჩაირიცხა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სატრანსპორტო ფაკულტეტზე, რომელიც დაამთავრა 1977 წელს.

1987 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი სამართალმცოდნეობის სპეციალობით.

1977 წლის ნოემბრიდან მუშაობა დაიწყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს სამშენებლო-სამონტაჟო სამმართველოში ბრიგადირად, შემდეგ – მშენებელ-ოსტატად.

1979 წლიდან ოპერატიულ სამუშაოზეა. 1979-1992 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ინსპექტორად, უფროს ოპერწმუნებულად, განსაკუთრებით მნიშვნელოვან საქმეთა უფროს ოპერწმუნებულად, განყოფილების უფროსის მოადგილედ.

1991 წლის 28 ივნისს დაინიშნა საქართველოს რესპუბლიკის შსს ეკონომიკურ დანაშაულებთან და საბოტაჟთან მებრძოლი სამმართველოს მრეწველობის, მოსახლეობის კომუნალური და საყოფაცხოვრებო მომსახურების სფეროში დანაშაულის წინააღმდეგ მებრძოლი განყოფილების უფროსის მოადგილის თანამდებობაზე.

1992-1995 წლებში მუშაობდა ეკონომიკური დანაშაულის წინააღმდეგ მებრძოლი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ, შემდეგ სამმართველოს უფროსად.

1995 წლის 5 იანვრიდან 12 დეკემბრამდე მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ორგანიზებული დანაშაულის, კორუფციის, რეკეტისა და ეკონომიკური დივერსიის წინააღმდეგ ბრძოლის დეპარტამენტის თავმჯდომარედ. 1995 წლის 16 აგვისტოს მიენიჭა „პოლიციის გენერალ-მაიორის“ სპეციალური წოდება.

1995 წლის 15 დეკემბერს დაინიშნა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრად. 1996 წლის 25 მაისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-ლეიტენანტის წოდება.

2001 წლის 18 ივლისს მიენიჭა საქართველოს „შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკის“ საპატიო წოდება.

2001 წლის ბოლოს გადადგა თანამდებობიდან.

ამჟამად ცხოვრობს რუსეთის ფედერაციაში, მოსკოვში. დაკავებულია კერძო ბიზნესით.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ I ხარისხის (1997 წ.) და „ღირსების“ ორდენებით (1995 წ.), აგრეთვე საიუბილეო მედლებით.

თემურ გიორგის ძე მურღულია
(06.11.1957)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (13.11.1995)

დაიბადა აფხაზეთში, სოხუმის რაიონის სოფელ კელასურში.

1995-1997 წლებში მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სხვადასხვა ხელმძღვანელთანამდებობებზე. მინისტრის მოადგილედ – კრიმინალური პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარედ, შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ, სატრანსპორტო პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილედ.

1995 წლის 6 ნოემბერს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია 1 ორდენით და 7 მედლით.

1996 წელი

გურამ ვალერიანის ძე ქარქაშაძე
(26.02.1946-25.11.2004)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (06.10.1996)

დაიბადა თერჯოლის რაიონის სოფელ ღვანკითში.

1996 წლიდან საქართველოს შინაგან საქმეთა ორგანოებშია. 1996-2000 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამოძიებო დეპარტამენტის უფროსის თანამდებობაზე, შემდეგ – შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ და საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს აკადემიის რექტორად.

1996 წლის 6 ნოემბერს მიენიჭა „პოლიციის გენერალ-მაიორის“ სპეციალური წოდება.

2004 წლის 11 ოქტომბერს დაინიშნა თერჯოლის რაიონის გამგებლად.

ახალ თანამდებობაზე დანიშნვიდან ერთ თვეში, 2004 წლის 25 ნოემბერს, დილით, თბილისში, საკუთარ სახლში ტაბელური იარაღიდან გასროლით მოიკლა თავი.

იყო მეცნიერებათა კანდიდატი. დაჯილდოებული იყო „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის და „ღირსების“ ორდენებით და 12 მედლით, აგრეთვე „სსრკ შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული თანამშრომლის“ და „საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული თანამშრომლის“ სამკერდე ნიშნებით.

დაკრძალულია თბილისში, ვერის სასაფლაოზე. სოფელ ღვანკითში არის მისი სახელობის ქუჩა.

გიორგი გიორგის ძე ჩეჩელაშვილი
(28.07.1941-04.02.2000)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (06.11.1996)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტი.

წლების განმავლობაში მუშაობდა სხვადასხვა სამეურნეო და პარტიულ თანამდებობებზე – „საქჰიდროენერგომშენში“ ინჟინრად, „მთავართბომშენის“ ტრესტის კომპარტიის კომიტეტის მდივნად, „საქაგრომრეწვის“ კაპიტალური მშენებლობის სამინისტროს #2 ტრესტის მმართველის მოადგილედ, „საქგვირაბმშენის“ თავმჯდომარის მოადგილედ.

1990-1991 წლებში იყო საქართველოს რესპუბლიკის პირველი მოწვევის უზენაესი საბჭოს წევრი საარჩევნო ბლოკი „საქართველოს ერთიანი კომუნისტური პარტიიდან“. ხელი აქვს მოწერილი საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის აქტზე (1991 წლის 9 აპრილი).

1992 წლიდან შინაგან საქმეთა სამინისტროს ორგანოებშია.

1992-1995 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს მთავარი სამმართველოს უფროსად, ხოლო 1996-1999 წლებში – შსს მინისტრის მოადგილედ – საგანგებო სიტუაციებისა და სამოქალაქო თავდაცვის დეპარტამენტის თავმჯდომარედ. ამავე პერიოდში, 1996 წლის 6 ნოემბერს, ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1999-2000 წლებში ისევ იქნა არჩეული იყო საქართველოს მეხუთე მოწვევის პარლამენტის წევრად, პარტიული სიით პოლიტიკური ბლოკი „საქართველოს მოქალაქეთა კავშირი“.

დაჯილდოებულია „საპატიო ნიშნისა“ და „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენებით, ასევე 2 მედლით.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

ზურაბ მიხეილის ძე უროტაძე
(30.03.1948)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (06.11.1996)

დაიბადა ქალაქ თბილისში.

1995-1998 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს მთავარი სამმართველოს უფროსად. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1996 წლის 6 ნოემბერს, ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1998-1999 წლებში ეკავა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სატრანსპორტო პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარის თანამდებობა.

1999-2001 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს კადრების მთავარი სამმართველოს უფროსად.

1997 წელი

გიორგი (გია) სერგოს ძე შერვაშიძე
(10.02.1955)

შინაგანი ჯარების გენერალ-მაიორი (12.10.1997)

შინაგანი ჯარების გენერალ-ლეიტენანტი (07.12.2003)

დაიბადა ქალაქ ზუგდიდში. 1974 წელს დაამთავრა თბილისის უმაღლესი სამხედრო საარტილერიო სასწავლებელი, ხოლო 1993 წელს – მოსკოვის ფრუნზეს სახელობის სამხედრო აკადემია.

1978-1983 წლებში მსახურობდა ოცმეთაურად და ასმეთაურად.

1983-1985 წლებში მსახურობდა საქართველოს სსრ სამხედრო კომისარიატის მე-2 განყოფილებაში უფროს ოფიცრად.

1985-1989 წლებში მსახურობდა თეთრიწყაროს რაიონის სამხედრო კომისრად, ხოლო 1989-1992 წლებში – მცხეთის რაიონის სამხედრო კომისრად.

1992-1993 წლებში მსახურობდა ზემდეგთა მომზადებისა და ოფიცერთა დახელოვნების კურსების შტაბის უფროსად, თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის უფროსის მოადგილედ.

1993 წელს დაინიშნა შინაგანი ჯარების საჯარისო სამსახურის უფროსად.

1995-1996 წლებში მსახურობდა შინაგანი ჯარების ბრიგადის მეთაურად ქალაქ ქუთაისში, ხოლო 1996 წელს – შინაგანი ჯარების შტაბის უფროსად.

1996-2003 წლებში ეკავა შინაგანი ჯარების მთავარი სამმართველოს უფროსის – შინაგანი ჯარების სარდლის თანამდებობა.

1997 წლის 25 მაისს ენიჭება „შინაგანი ჯარების გენერალ-მაიორის“, ხოლო 2000 წლის 7 დეკემბერს – „შინაგანი ჯარების გენერალ-ლეიტენანტის“ სპეციალური წოდებები.

2004-2005 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს დაცვის პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარედ.

2005 წლიდან თადარიგშია.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II და III ხარისხის და „ღირსების“ ორდენებით, აგრეთვე მედლებით.

ეწევა აქტიურ საზოგადოებრივ საქმიანობას. არჩეულია საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების ხელმძღვანელად აფხაზეთის ავტონომიურ რესპუბლიკაში (2019 წ.) და მრჩეველთა საბჭოს წევრად.

იოსებ ოთარის ძე ალავიძე
(23.10.1964)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (10.11.1997)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1986 წელს დაამთავრა ილია ჭავჭავაძის სახელობის უცხო ენათა სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტი, ხოლო 1997 წელს – ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი.

1990-1991 წლებში მუშაობდა შსს სისხლის სამართლის მთავარი სამმართველოს უფროს ოპერწმუნებულად.

1991-1995 წლებში ხელმძღვანელობდა მე-6 მთავარი სამმართველოს ორგანიზებული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის სამმართველოს ადამიანის გატაცების, გამოძალვის, რეკეტის და ორგანიზებული დამნაშავეობის წინააღმდეგ ბრძოლის განყოფილებას.

1995-1996 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქვემო ქართლის პოლიციის სამხარეო მთავარი სამმართველოს ორგანიზებული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის სამმართველოს უფროსად.

1996-1997 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქალაქ რუსთავის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

1997-2001 წლებში მუშაობდა ქალაქ თბილისის შსს მთავარი სამმართველოს უფროსად, ხოლო 2001-2002 წლებში – შინაგან საქმეთა სამინისტროს ეკოპოლიციის დეპარტამენტის უფროსად. 1997 წლის 10 ნოემბერს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2002-2003 წლებში მუშაობდა ქალაქ რუსთავის მერის მოადგილედ ადმინისტრაციულ და სამართალდამცავ ორგანოებთან კოორდინაციის საკითხებში.

2003 წლიდან კერძო სექტორშია. 2003-2006 წლებში მუშაობდა შპს „ინტერსექიურითი-ჯორჯია“-ს გენერალური დირექტორის მოადგილედ.

2006-2009 წლებში მუშაობდა კომპანია „ეკო-ფუდი“-ს გენერალური დირექტორის მოადგილედ უსაფრთხოების საკითხებში. 2009-2012 წლებში მუშაობდა შპს „ინტერსექიურიტი-ჯორჯია“-ს გენერალური დირექტორის მრჩევლად.

2014-2016 წლებში მუშაობდა კომპანია “Georgian Water and Power”-ის უსაფრთხოების სამსახურის უფროსად.

არის შპს „ინტერსექიურიტი-ჯორჯია“-ს დამფუძნებელი-პარტნიორი და გენერალური დირექტორი. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის ორდენით.

ჯუმბერ ევტიხის ძე სურმავა
(13.01.1939)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (10.11.1997)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1961 წელს დაამთავრა ხარკოვის სახანძრო დაცვის სასწავლებელი. 1986-1997 წლებში მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სახანძრო დაცვის სამსახურის უფროსად.

1997-2000 წლებში ეკავა ხანძარსაწინააღმდეგო სამსახურის დეპარტამენტის თავმჯდომარის თანამდებობა. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1997 წლის 10 ნოემბერს, ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

არის სსრკ სპორტის ოსტატი, „სსრკ შსს დამსახურებული მუშაკი“ და „საქართველოს შსს დამსახურებული მუშაკი“.

დაჯილდოებულია მედლით „საბრძოლო დამსახურებისათვის (1996 წ.).

ავთანდილ (ზურაბ) ვახტანგის ძე ჩხაიძე
(14.02.1953)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (10.11.1997)

დაიბადა მახარაძის რაიონის სოფელ ბახვში. 1975 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიკის ფაკულტეტი.

1980 წელს დაამთავრა მილიციის უმაღლესი საკავშირო სკოლა. 2001 წელს დაამთავრა შსს-ს პოლიციის აკადემია.

1975-1991 წლებში მუშაობდა სსრკ შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში სხვადასხვა ოპერატიულ და ხელმძღვანელ თანამდებობაზე, ხოლო 1995-1997 წლებში – შინაგან საქმეთა სამინისტროს სამმართველოს უფროსად. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1997 წლის 10 ნოემბერს, ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1999-2000 წლებში იყო საქართველოს პარლამენტის წევრი, შემდეგ – შინაგან საქმეთა მინისტრის პირველი მოადგილე.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით. მინიჭებული აქვს „შსს დამსახურებული მუშაკის“ წოდება.

ლევან გვარნაშვილის პეკენჭაძე

(02.02.1949-2022)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (10.11.1997)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაამთავრა თბილისის #1 საშუალო სკოლა, საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტი ინჟინერ-მექანიკოსის სპეციალობით და თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი სამართალმცოდნის სპეციალობით.

1973-1975 წლებში გადიოდა ნამდვილ სამხედრო სავალდებულო სამსახურს.

1978-1991 წლებში მუშაობდა სსრკ სამართალდამცავ ორგანოებში. კერძოდ, 1981-1984 წლებში იყო ქალაქ თბილისის შინაგან საქმეთა სამინისტროს საპატრულო-საგუშაგო სამსახურის პოლკის სპეცდანიზაციის მეთაური, ხოლო 1985-1987 წლებში – შსს სახელმწიფო ავტონსპექციის განყოფილების უფროსი.

1991-1992 წლებში, თბილისის ომის დროს, პირადად მისი დამსახურების შედეგად გადაურჩა დაწვას და განადგურებას რუსთაველის თეატრის შენობა, ხოლო რამოდენიმე თანამდებობის პირი – ფიზიკურ ლიკვიდაციას.

1993 წლის 9 დეკემბერს მიენიჭა „პოლიციის პოლკოვნიკის“ სპეციალური წოდება.

1997-1998 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ადმინისტრაციული პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარედ. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1997 წლის 10 ნოემბერს, ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1998-1999 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსის მოადგილედ.

1999-2002 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს ანტიტერორისტული ცენტრის უფროსად.

2002 წელს დათხოვნილ იქნა სამხედრო ძალების რეზერვში.

2004 წელს გამოძიება ედავებოდა იარაღთან დაკავშირებულ მაქინაციას, უფრო ზუსტად – იარაღის ჩამოწერასა და გაქრობას.

არის ომის ვეტერანი. მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ რუსეთ-საქართველოს ომში – ცხინვალის რეგიონსა და აფხაზეთში მიმდინარე საბრძოლო მოქმედებებში.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1995 წ.) და 6 სახელმწიფო და საუწყებო მედლით. მიღებული აქვს წერილობითი მადლობა და სამახსოვრო საჩუქარი ამერიკის შეერთებული შტატების ცენტრალური სადაზვერვო სამმართველოს დირექტორის, ჯ. ტეფტისაგან.

ცხოვრობდა და გარდაიცვალა თბილისში, 2022 წელს.

ედუარდ ვახტანგის ძე გენძეხაძე

(13.01.1938)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (10.11.1997)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1961 წელს დაამთავრა თბილისის პუშკინის სახელობის სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტი.

1964-1966 წლებში მუშაობდა „მთავლიტ“-ში.

1971-1972 წლებში მუშაობდა საქართველოს სსრ მინისტრთა საბჭოს აპარატში, ხოლო 1973 წლიდან – შინაგან საქმეთა სამინისტროში.

1980 წლიდან მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს შტაბის უფროსად. 1983-1990 წლები იმყოფებოდა პარტიულ და საბჭოთა სამუშაოზე.

1990 წლიდან კვლავ შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაშია – მუშაობდა კადრების სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1994-1995 წლებში იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ცენტრალური აპარატის უფროსი.

1995 წელს ისევ შინაგან საქმეთა სამინისტროს შტაბის უფროსის თანამდებობაზე ინიშნება.

1997 წლის 10 დეკემბერს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (2003 წ.) და 6 მედლით.

ლავრენტი (მამუკა) შოთას ძე ნაჭყეზია
(08.11.1948)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (10.11.1997)

დაიბადა აფხაზეთში, ქალაქ სოხუმში.

1993-1996 წლებში მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს წარმომადგენლად დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა თანამეგობრობაში (დსთ) არსებულ ორგანიზებულ დამნაშავეობასთან ბრძოლის საკოორდინაციო ბიუროში.

1996-2002 წლებში ეკავა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის თანამდებობა. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1997 წლის 10 ნოემბერს, ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2003 წლიდან მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ეკოლოგიის პოლიციის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II და III ხარისხის ორდენებით, ასევე 5 მედლით.

1998 წელი

ილია ვლადიმერის ძე ჯულუკიძე
(28.09.1950-14.01.2022)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (09.11.1998)

დაიბადა ქალაქ ბათუმში. 1974 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სატრანსპორტო ფაკულტეტი ინჟინერ-ელექტრომექანიკოსის სპეციალობით.

1987 წელს დაამთავრა ბაქოს უმაღლესი პარტიული სკოლა და მიიღო უმაღლესი პარტიულ-პოლიტიკური განათლება.

1996 წელს დაუსწრებლად დაამთავრა ოდესის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი იურისტ-სამართალმცოდნის სპეციალობით.

1974-1975 წწ. მსახურობდა საბჭოთა ჯარში. 1975-1977 წწ. მუშაობდა ბათუმის #44 სამშენებლო პროფესიულ-ტექნიკურ სასწავლებელში ტექნიკური ხაზის მასწავლებლად.

1977-1991 წლებში იმყოფებოდა კომკავშირულ, პარტიულ და საბჭოთა ორგანოების სამსახურში. 1991-1997 წლებში მუშაობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის სხვადასხვა პასუხსაგებ თანამდებობებზე.

1997 წელს დაინიშნა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის პირველ მოადგილედ.

1998-1999 და 2001-2003 წლებში ეკავა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის თანამდებობა. აქვე, 1998 წლის 9 ნოემბერს ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

2000-2001 წლებში იყო აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის კონტროლის პალატის თავმჯდომარე, ქალაქ ბათუმის ვიცე-მერი და მერის მოვალეობის შემსრულებელი.

2004 წლის 10 ივლისს საქართველოს გენერალური პროკურორის მიერ კანონის დარღვევით იქნა მიჩნეული ბრალდებულად და წინასწარ პატიმრობაში აყვანილად.

2004 წლის 4 სექტემბერს სისხლის სამართლის საქმისა და მის მიმართ სისხლის სამართლებრივი დევნის შეწყვეტის შედეგად გათავისუფლებული იქნა პატიმრობიდან.

2004 წლიდან ეწეოდა საადვოკატო პრაქტიკას. იყო სერტიფიცირებული ადვოკატი.

აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის ჯერ უშიშროების და შემდეგ შინაგან საქმეთა მინისტრის რანგში ყოფნის პერიოდში გენერალი ილია წულუკიძე ყოველმხრივ უწყობდა ხელს საქმიანი კონტაქტების დამყარებასა და თანამშრომლობას უკრაინასთან, თურქეთთან, აზერბაიჯანთან, სომხეთთან, ამერიკის შეერთებული შტატების შინაგან საქმეთა სამინისტროების კოლეგებთან. ყველს დავალებას, ყველს საქმეს გენერალი ილია წულუკიძე ემსახურა უმწიკვლოდ, ჩვეული შემართებით, პატრიოტული თავდადებით.

ეს ენციკლოპედიურად განათლებული, მაღალვალიფიციური სპეციალისტი და სამაგალითო მეთაური, ცხოვრებაში თავმდაბალი, გამოირჩეოდა მდიდარი შინაგანი კულტურით და ტაქტით, სიდინჯითა და მშვიდი ხასიათით, მაგრამ საოცრად შეუპოვარი ხდებოდა, როცა გულგრილობას, უხამსობასა და უზნეობას წააწყდებოდა. მისი ცხოვრების კრედიო ყოველთვის იყო პრინციპულობა, შრომისმოყვარეობა, პირადი პასუხისმგებლობა, კანონის მოთხოვნების დაცვა და მისი უზენაესობის სრული პატივისცემის დამკვიდრებისათვის ბრძოლა.

დამსახურებისათვის სამშობლოს წინაშე დაჯილდოებული იყო „ღირსების“ ორდენით (2000 წ.). მინიჭებული აქვს „საქართველოს შსს დამსახურებული მუშაკის“ საპატიო წოდება (2001 წ.). საქართველოს უშიშროების მინისტრის ბრძანებით (1994 წ.). მიღებული ჰქონდა საქართველოს შსს და უკრაინის შსს უწყებრივი ჯილდოები (2001 და 2003 წწ.), აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს საპატიო სიგელი (2001 წ.).

არჩეული იყო საქართველოს შსს პოლიციის აკადემიის საპატიო პროფესორად (27.05.2003 წ.). მინიჭებული ჰქონდა სომხეთის რესპუბლიკის გრიგორ ნარეკაციის სახელობის უნივერსიტეტის საპატიო დოქტორის სამეცნიერო ხარისხი (2001 წ.).

ეწეოდა აქტიურ საზოგადოებრივ საქმიანობას. 2019-2022 წლებში იყო საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების ხელმძღვანელი აჭარის ავტონომიურ რესპუბლიკაში.

გარდაიცვალა COVID-ით, 2022 წელს. დაკრძალულია სოფელ ბობოყვანში.

ზურაბ ჯემალის ძე ხაყალია
(01.11.1957-17.06.2018)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (09.11.1998)

დაიბადა ქალაქ თბილისში.

1991-1993 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამოძიებო დეპარტამენტის თავმჯდომარედ. 1995-1996 წლებში – საქართველოს რესპუბლიკის იუსტიციის მინისტრის მოადგილედ.

1996-2000 წლებში იყო შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1998 წლის 9 ნოემბერს ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკი. დაჯილდოებული იყო 2 ორდენით და 5 მედლით, მათ შორის მედლით „მხედრული მამაცობისთვის“.

როლანდ რომანის ძე ლიპარტელიანი
(20.02.1951)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (09.11.1998)

დაიბადა ლენტეხის რაიონის სოფელ კახურაში. 1997-1998 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სატრანსპორტო პოლიციის მთავარი სამმართველოს უფროსის პირველ მოადგილედ – კრიმინალური პოლიციის უფროსად.

ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1998 წლის 9 ნოემბერს, ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2000-2003 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სატრანსპორტო პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარედ.

ორგანიზებულ დანაშაულთან და კორუფციასთან ბრძოლაში გამოჩენილი მამაცობისათვის, მაღალი პროფესიონალიზმისა და მართლწესრიგის განმტკიცების საქმეში შეტანილი დიდი წლისათვის დაჯილდოებულია „ღირსების ორდენით“ (1996 წ.).

ბადრი რევაზის ძე ბიჭაძე

(27.04.1960)

იუსტიციის გენერალ-მაიორი (14.11.1998)

პოლიციის გენერალ-ლეიტენანტი (26.05.2005)

დაიბადა ჭიათურის რაიონის სოფელ სვერში. დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი 1984 წელს.

1984-1986 წლებში მუშაობდა ქალაქ თბილისის დიდუბის რაიონის გამომძიებლად.

1987-1990 წლებში იყო მოსკოვის მართლწესრიგისა და კანონიერების სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის ასპირანტი. მისი საკანდიდატო დისერტაციის თემა იყო „წინასწარი გამოძიების საჯაროობა სისხლის სამართლის პროცესში“, რომელიც დაიცვა 1992 წელს.

1992-1996 წლებში იყო ქალაქ თბილისის კრწანისის, ხოლო 1996-1997 წლებში – ნაძალადევის რაიონების პროკურორი.

1998-2003 წლებში იყო საქართველოს მთავარი სამხედრო პროკურორი – გენერალური პროკურორის მოადგილე.

1998 წლის 14 ნოემბერს მიენიჭა „იუსტიციის გენერალ-მაიორის“ სპეციალური წოდება.

2003-2006 წლებში იყო გენერალური პროკურორის მოადგილე.

2006-2008 წლებში ეკავა სასაზღვრო პოლიციის უფროსი – შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილის თანამდებობა. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2005 წლის 26 მაისს, ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2008 წლის ოქტომბერში დატოვა თანამდებობა.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1997 წ.). არის ათამდე სამეცნიერო ნაშრომის ავტორი.

1999 წელი

ვასილ ვალურიანის ძე დავითაია
(02.08.1951)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (25.05.1999)

დაიბადა ხობის რაიონის სოფელ ჭალადიდში, ფოთის მახლობლად. 1973 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიკის ფაკულტეტი, ხოლო 1990 წელს – ისტორიული-იურიდიული ფაკულტეტი.

1973 წლიდან დაიწყო შრომითი საქმიანობა ეკონომისტად;

1979 წლიდან შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაშია. 1979-1993 წლებში მუშაობდა აფხაზეთის ასსრ შინაგან საქმეთა ორგანოებში ხელმძღვანელ თანამდებობებზე;

1993-1994 წლებში მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ეკონომიკური დანაშაულის წინააღმდეგ მებრძოლი სამმართველოს განყოფილების უფროსად;

1994-1995 წლებში ეკავა ამავე სამმართველოს უფროსის მოადგილის, ხოლო შემდეგ – სამმართველოს უფროსის თანამდებობები.

1995-1997 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ზურგის მთავარი სამმართველოს უფროსად;

1997-2002 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს მატერიალურ-ტექნიკური და ფინანსური უზრუნველყოფის დეპარტამენტის თავმჯდომარედ; აქვე ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1997 წ.).

ერისტო გიორგის მეკვერნაძე
(21.01.1950)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (01.06.1999)

დაიბადა წყალტუბოს რაიონის სოფელ მაღლაკში.

1996 წლიდან მუშაობდა დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა თანამეგობრობის (დსთ) წევრი ქვეყნების ტერიტორიაზე ჩადენილ ორგანიზებულ დანაშაულთან ბრძოლის საკოორდინაციო ბიუროში საქართველოს სრულუფლებიან წარმომადგენლად – მთავარ ინსპექტორად.

1999 წლის 1 ივნისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკია 2001 წლიდან.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1998 წ.) და მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“ (1997 წ.).

ვლადიმერ (კაბა) ანზორის ძე ბაკურაძე
(27.12.1962)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (08.11.1999)

დაიბადა ქალაქ ქუთაისში. 1982 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის სააღრიცხვო-ეკონომიკური, ხოლო 1986 წელს – იურიდიული ფაკულტეტები.

1986 წლიდან მუშაობდა საქართველოს სსრ შინაგან საქმეთა სამინისტროს ორგანოებში სხვადასხვა თანამდებობაზე.

1994-1995 წლებში იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ეკონომიკურ დანაშაულებათა წინააღმდეგ ბრძოლის მთავარი სამმართველოს განყოფილების უფროსი, 1995 წლიდან – საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ორგანიზებული დანაშაულის, კორუფციის, რეკეტისა და ეკონომიკური დივერსიების წინააღმდეგ ბრძოლის დეპარტამენტის განყოფილების უფროსი.

1996 წელს დაინიშნა საქართველოს შსს კრიმინალური პოლიციის დეპარტამენტის ორგანიზებული დანაშაულისა და კორუფციის წინააღმდეგ ბრძოლის მთავარი სამმართველოს, ეკონომიკის სფეროში ორგანიზებული დანაშაულისა და კორუფციის წინააღმდეგ ბრძოლის სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1996-1997 წლებში მუშაობდა იმავე დეპარტამენტის მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ, ხოლო 1997-1998 წლებში – უფროსად. 1998-1999 წლებში იყო საქართველოს შსს კრიმინალური პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარე.

1999 წელს დაინიშნა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ. 1999 წლის 8 ნოემბერს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2000-2001 წლებში მუშაობდა თბილისის შს სამინისტროს მთავარი სამმართველოს უფროსად, ხოლო 2002 წლიდან – საქართველოს ინტერპოლის ეროვნული ბიუროს უფროსად.

2001 წელს მიენიჭა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკის წოდება. მიღებული აქვს სახელმწიფო ჯილდოები – ღირსების და ვახტანგ გორგასლის III ხარისხის ორდენი.

თენგიზ ხვთისოს ძე შოშიაშვილი
(31.03.1954)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (08.11.1999)

დაიბადა გურჯაანის რაიონის სოფელ ველისციხეში.

1997-1999 წლებში მუშაობდა შსს დეპარტამენტის თავმჯდომარედ. 1999-2000 წლებში იყო შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე.

1999 წლის 8 მარტს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

ზაქარია (შაქრო) ალექსანდრეს ძე წინწკალაძე
(15.02.1943)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (09.11.1999)

დაიბადა ახალქალაქის რაიონის სოფელ მურჯახეთში.

1990-1992 წლებში მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სამმართველოს უფროსად, ხოლო 1992-1998 წლებში – შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგანგებო სიტუაციების მთავარი სამმართველოს უფროსად.

1998-2003 წლებში იყო დეპარტამენტის თავმჯდომარე, საზოგადოებრივი წესრიგის დაცვის მთავარი სამმართველოს უფროსი. აქვე, 1999 წლის 9 ნოემბერს, ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

მიღებული აქვს სახელმწიფო ჯილდოები – „ვახტანგ გორგასლის“ II და III ხარისხის ორდენები, აგრეთვე 7 მედალი.

2000 წელი

რუბენ დავითაშვილი
(16.03.1948)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (23.05.2000)

დაიბადა ჭიათურის რაიონის სოფელ მერეშში.

1977 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი სამართალმცოდნეობის სპეციალობით.

1981-1983 წლებში სწავლობდა საკავშირო შინაგან საქმეთა სამინისტროს აკადემიაში.

1975 წლიდან მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს აპარატში, 1979-1981 წლებში იყო ქუთაისის შინაგან საქმეთა სამმართველოს რაიონული განყოფილების უფროსი, ხოლო 1986-1990 წლებში – ჭიათურის შინაგან საქმეთა საქალაქო განყოფილების უფროსი.

1990-1991 წლებში ეკავა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სამმართველოს განყოფილების უფროსის თანამდებობა, ხოლო 1992-1993 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს ნარკომანიისა და ნარკობიზნესის წინააღმდეგ მებრძოლი სამმართველოს უფროსი.

1993 წელს დაინიშნა ქუთაისის შინაგან საქმეთა სამმართველოს უფროსად, ხოლო 1996 წელს – იმერეთის სამხარეო შს მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2000 წლის 23 მაისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2002 წელს იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა სამხარეო შტაბის უფროსის მოადგილე, ხოლო 2003-2004 წლებში – საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე.

2004 წლიდან თადარიგშია. მინიჭებული აქვს სსრკ შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკის (1991 წ.) და საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკის წოდებები (2001 წ.). დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (1998 წ.) და „ღირსების“ ორდენებით (1995 წ.).

თამაზ ალექსანდრეს ძე თამაზაშვილი
(02.02.1957)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (23.05.2000)

დაიბადა სიღნაღის რაიონის სოფელ ქვემო მაჩხაანში. 1974 წელს დაამთავრა დედოფლისწყაროს N1 საშუალო სკოლა. სავალდებულო სამხედრო სამსახური მოსკოვში გაიარა. ამ პერიოდში გახდა სპორტის ოსტატობის კანდიდატი ძიუდოში.

1978 წლიდან მუშაობას იწყებს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში. 1978-1980 წლებში იყო უმცროსი ოპერწმუნებული.

1981 წელს ჩაირიცხა სსრკ შინაგან საქმეთა სამინისტროს მოსკოვის მილიციის უმაღლესი სკოლის თბილისის ფაკულტეტზე.

1985-1987 წლებში მუშაობდა ქალაქ თბილისის პირველი მაისის რაიონის მილიციის სისხლის სამართლის სამმეზრო განყოფილების ოპერწმუნებულად.

1990 წელს დაინიშნა დედოფლისწყაროს პოლიციის უფროსად, ხოლო 1994 წელს – კახეთის პოლიციის მთავარი სამმართველოს სისხლის სამართლის სამმეზროს მთავარი სამმართველოს უფროსად.

1995-1996 წლებში იყო ორგანიზებული დანაშაულის, რეკეტისა და ეკონომიკური დივერსიის წინააღმდეგ მებრძოლი დეპარტამენტის კახეთის განყოფილების უფროსი, ხოლო 1996-2001 წლებში – კახეთის პოლიციის მთავარი სამმართველოს უფროსი.

ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2000 წლის 23 მაისს, მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2001-2003 წლებში ეკავა შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგზაო პოლიციის მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილის, საქართველოს სახელმწიფო ავტონსპექციის უფროსის მოადგილის თანამდებობა.

არის ომის ვეტერანი. მონაწილეობდა აფხაზეთის ტერიტორიაზე მიმდინარე 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომში საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ ბრძოლებში.

მინიჭებული აქვს საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკის წოდება 2000 წელს. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II (2000 წ.) და III ხარისხის ორდენით (1998 წ.), აგრეთვე მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“.

იყო საბჭოთა კავშირის ჩემპიონი თანამედროვე ხუთჭიდში (1982 წ.) და სპორტის ოსტატია ძიუდოში (1978 წ.).

ენვერსულიმანის ძე ხალვაში
(11.02.1967)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (23.05.2000)

დაიბადა 1967 წლის 11 თებერვალს, ხელვაჩაურის რაიონის სოფელ წინსვლაში (აჭარის ასსრ). 1995-1999 წლებში მუშაობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის საგადასახადო ინსპექციის უფროსის მოადგილედ.

საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ, 1993-1994 წლებში, იყო აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის პირველი მოადგილე.

1999-2001 წლებში ეკავა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის თანამდებობა. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2000 წლის 23 მაისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია 1 ორდენით და 2 მედლით.

ალექსანდრე ალექსანდრეს ძე ბუკია
(10.08.1949)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (08.11.2000)

დაიბადა ქალაქ თბილისში, 1949 წლის 10 აგვისტოს. 1970 წელს დაამთავრა საქართველოს სახელმწიფო ფიზიკური კულტურის ინსტიტუტი და იმავე წელს დაიწყო მუშაობა ამიერკავკასიის რკინიგზის სპორტული საზოგადოება „ლოკომოტივის“ მწვრთნელად.

1977 წლიდან შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაშია.

1987-1990 წლებში იყო ხობის, ხოლო 1990-1994 წლებში – მცხეთის შინაგან საქმეთა სამინისტროს რაიონული განყოფილებების უფროსის მოადგილე.

1994 წელს დაინიშნა გარდაბნის, შემდეგ მცხეთის შინაგან საქმეთა რაიონული განყოფილებების უფროსად.

1995-1997 წლებში ეკავა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქვემოქართლის სამხარეო სამმართველოს უფროსის თანამდებობა.

1998 წელს დაინიშნა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქვემო ქართლის სამხარეო მთავარი სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2000 წლის 8 ნოემბერს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1999 წ.).

რევაზ არჩილის ძე ფოჩუა
(24.03.1949)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (08.11.2000)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1998-2002 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2000 წლის 8 ნოემბერს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2002 წლიდან მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

2001 წელი

კობა ამირანის ძე ნარჩემაშვილი
(20.12.1969)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (30.05.2001)

პოლიციის გენერალ-ლეიტენანტი (23.05.2002)

დაიბადა ქალაქ ქუთაისში. დაამთავრა ქუთაისის #2 საშუალო სკოლა. 1993 წელს წითელ დიპლომზე დაამთავრა თბილისის ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი, 2003 წელს კი, იმავე უნივერსიტეტის ეკონომიკის ფაკულტეტი ფინანსებისა და კრედიტების სპეციალობით; კვალიფიკაციით არის სამართალმცოდნე და ფინანსისტი.

1993-1995 წლებში მუშაობდა წყალტუბოს რაიონის პროკურატურაში ჯერ სტაჟორად, ხოლო შემდეგ – გამომძიებლად და უფროს გამომძიებლად.

1995-1996 წწ. მუშაობდა გენერალური პროკურატურის საგამომიებო ნაწილის განსაკუთრებით მნიშვნელოვან საქმეთა გამომძიებლად.

1996-1997 წლებში მუშაობდა ეროვნული უშიშროების საბჭოს აპარატის სამართალდამცავ ორგანოებთან ურთიერთობის სამსახურში. იყო პრეზიდენტის მრჩეველი პროკურატურისა და შინაგან საქმეთა სამინისტროს ხაზით.

1997-1998 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამომიებო დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილე.

1998-2000 წლებში მუშაობდა ეროვნული უშიშროების საბჭოს აპარატის სამართალდამცავ და სასამართლო ორგანოებთან ურთიერთობის სამსახურის უფროსად.

2000 წელს დაინიშნა საქართველოს შემოსავლების სამინისტროს საბაჟო დეპარტამენტის თავმჯდომარის თანამდებობაზე, საიდანაც მალევე შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ დააწინაურეს.

2001-2003 წლებში იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრი. 2001 წლის 30 მაისს მიენიჭა „პოლიციის გენერალ-მაიორის“, ხოლო 2002 წლის 23 მაისს – „პოლიციის გენერალ-ლეიტენანტის“ წოდებები.

2003 წლის ბოლოს თანამდებობიდან გადადგა.

2016 წელს არჩეულ იქნა პარლამენტის IX მოწვევის მაჟორიტარ დეპუტატად. საარჩევნო ბლოკი: „ქართული ოცნება – დემოკრატიული საქართველო“. იყო პარლამენტის თავდაცვისა და უშიშროების კომიტეტის წევრი.

ნიკოლოზ (ნუგზარ) ორჯონიკიძე
(26.04.1949-20.07.2011)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (30.05.2001)

დაიბადა თერჯოლის რაიონის სოფელ გოგნიში.

1978 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი სამართალმცოდნის სპეციალობით.

1975-1980 წლებში მუშაობდა თბილისის პირველი მაისის (დიდუბის), კალინინის (მთაწმინდის) რაიონებისა და ქალაქ თბილისის პოლიციის შინაგან საქმეთა სამმართველოში გამომძიებლად.

1980 წლიდან პროკურატურის სისტემაშია. იყო კალინინის (მთაწმინდის) რაიონის პროკურორის მოადგილე, საქართველოს პროკურატურის საგამომძიებო სამმართველოს პროკურორი, საგამომძიებო ნაწილის განსაკუთრებით მნიშვნელოვან საქმეთა გამომძიებელი.

1984 წლიდან იყო თბილისის პირველი მაისის (დიდუბის) რაიონის პროკურორი, 1990 წლიდან – თბილისის პროკურორის პირველი მოადგილე, ხოლო 1993-1999 წლებში – ქალაქ თბილისის პროკურორი.

1999 წელს დაინიშნა საქართველოს გენერალური პროკურორის პირველ მოადგილედ, ხოლო 2001 წელს – შინაგან საქმეთა სამინისტროს გენერალური ინსპექციის უფროსად.

2001 წლის 30 მაისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2001 წლის 30 ოქტომბრიდან 2004 წლის 14 იანვრამდე ეკავა საქართველოს გენერალური პროკურორის თანამდებობა. იყო უმაღლესი სასამართლოს წევრი.

1994 წელს მიენიჭა იუსტიციის სახელმწიფო მრჩეველის, ხოლო 2002 წელს – იუსტიციის მთავარი სახელმწიფო მრჩეველის წოდება.

დაჯილდოებულია ღირსების ორდენით (1998 წ.).

ნოდარ ოთარის ძე დალაქიშვილი
(18.03.1950)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (30.05.2001)

დაიბადა ქალაქ გორში.

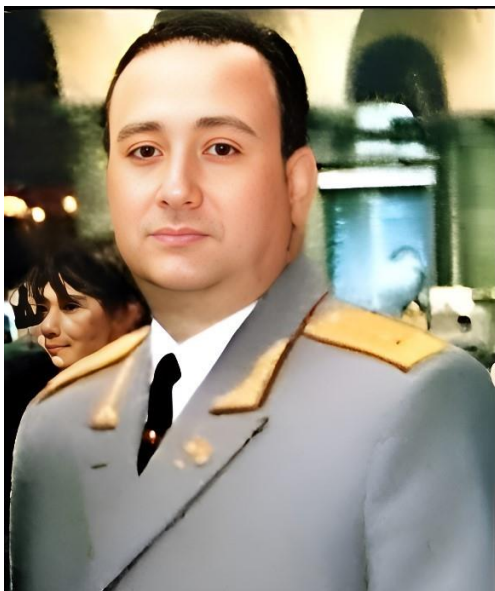
1972 წელს დაამთავრა გორის პედაგოგიური ინსტიტუტი, ხოლო 1992 წელს – მოსკოვის მილიციის უმაღლესი სკოლა.

1994-1996 წლებში მუშაობდა გორის შინაგან საქმეთა სამმართველოს უფროსად;

1996-2002 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს შიდა ქართლის სამხარეო მთავარი სამმართველოს უფროსი; ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2001 წლის 30 მაისს, მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება. 2001 წელსვე მიენიჭა შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკის წოდება.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1999 წ.).

2002 წელი

შოთა ოთარის ძე ასათიანი
(24.09.1959)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (22.01.2002)

დაიბადა ქალაქ ქუთაისში. დაამთავრა ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი.

შრომითი საქმიანობა დაიწყო უზენაეს სასამართლოში. სხვადასხვა დროს იყო უზენაესი სასამართლოს მოქალაქეთა საჩივრებისა და მისაღები განყოფილების უფროსის მოადგილე, შემდეგ – უფროსი, მსჯავრდებულ პირთა შეწყალების საკითხთა განყოფილების უფროსი;

2000 წლის საქართველოს პარლამენტის 2000 წლის 16 მაისის დადგენილებით არჩეულ იქნა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს წევრად.

2001 წელს დაინიშნა საქართველოს გენერალური პროკურორის მოადგილედ. ამავე წელს მიენიჭა იუსტიციის სახელმწიფო მრჩეველის სპეციალური წოდება.

2002-2004 წლებში ეკავა საქართველო შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილის თანამდებობა. 2002 წლის 22 იანვარს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია ღირსების ორდენით, უკრაინის ორდენით „მამაცობისათვის“.

ზურბალექსანდრეს ძე ტუშური
(18.07.1949)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (23.05.2002)

დაიბადა თიანეთის რაიონის სოფელ ტუშურებში. 2005 წლამდე მუშაობდა კახეთის სამხარეო შინაგან საქმეთა სამმართველოს უფროსად.

2002 წლის 23 მაისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

დავითგიორგის ძე თოდუა
(09.05.1961)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (23.05.2002)

დაიბადა 1961 წლის 9 მაისს, ქალაქ თბილისში. 1983 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის საინჟინრო-ეკონომიკური ფაკულტეტი.

1983-1993 წლებში მუშაობდა საქართველოს სსრ სხვადასხვა უწყებაში სხვადასხვა ხელმძღვანელ თანამდებობებზე.

1993 წლიდან საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაშია. 1993-1995 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს საფინანსო სამეურნეო სამმართველოს უფროსის მოადგილის თანამდებობაზე.

1995-1999 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს ზურგის მთავარი სამმართველოს უფროსი.

1999-2001 წლებში ეკავა შინაგან საქმეთა სამინისტროს დაცვის პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარის თანამდებობა.

2001-2004 წლებში იყო შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2002 წლის 23 მაისს, მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია „ღირსების“ ორდენით (1998 წ.).

თამაზ აკაკის ძე სულავა
(09.03.1949)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (23.05.2002)

დაიბადა მარტვილის რაიონის სოფელ ნახარებაოში. 1994-1997 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სამმართველოს უფროსად.

1997-1999 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამოძიებო დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილედ.

1998-2000 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს სატრანსპორტო დეპარტამენტის თავმჯდომარე.

2001-2004 წლებში ეკავა შინაგან საქმეთა სამინისტროს დაცვის პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარის თანამდებობა.

2002 წლის 23 მაისს ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია მედლით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“ (1997 წ.).

ელგუჯა ნოგაიძე
(13.12.1951)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (23.05.2002)

დაიბადა მარტვილის რაიონის სოფელ გაჭედილში. 1968 წელს დაამთავრა სოფლის საშუალო სკოლა.

1970-1972 წლებში გადიოდა ნამდვილ სამხედრო სავალდებულო სამსახურს. 1972 წლიდან მუშაობდა ქალაქ თბილისის შინაგან საქმეთა სამმართველოში.

1976 წელს დაამთავრა ქალაქ თბილისის მილიციის სპეციალური სასწავლებელი (წარჩინებით).

1976-1978 წლებში მუშაობდა ქალაქ თბილისის კალინინის რაიონის შინაგან საქმეთა განყოფილებაში უფროს ინსპექტორად.

1978-1983 წლებში სწავლობდა საკავშირო შინაგან საქმეთა სამინისტროს მილიციის აკადემიის როსტოვის ფაკულტეტზე.

1983-1989 წლებში მუშაობდა ქალაქ თბილისის მთაწმინდის რაიონის შს განყოფილებაში, ძირითადად ოპერატიული მიმართულებით.

1989-1991 წწ. მუშაობდა ქალაქ თბილისის მთაწმინდის რაიონის შინაგან საქმეთა სამმართველოს უფროსის მოადგილედ ოპერატიულ დარგში.

1991 წლის მაისში უშუალოდ საქართველოს პირველი პრეზიდენტის ზვიად გამსახურდიას წარდგინებით დაინიშნა ქალაქ თბილისის მთაწმინდის რაიონის შინაგან საქმეთა სამმართველოს უფროსად, სადაც იმუშავა 2000 წლამდე.

2000 წლის აგვისტოში დაინიშნა სამეგრელო – ზემო სვანეთის შინაგან საქმეთა სამხარეო მთავარი სამმართველოს უფროსად.

მინიჭებული აქვს „საქართველოს შსს დამსახურებული მუშაკის“ წოდება. დაჯილდოებულია „ღირსების“ (1995 წ.) და „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (2001 წ.) ორდენებით და მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“ (2002 წ.).

ირაკლი ტოგოს ძე განუგრავა
(16.12.1955)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (08.11.2002)

დაიბადა ქალაქ ბათუმში. 1983 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი.

1984-1989 წლებში მუშაობდა შსს გამომძიებლად.

1989 წლიდან მუშაობდა უფროს გამომძიებლად, განყოფილების უფროსის მოადგილედ, შემდეგ – უფროსად.

1996-1999 წლებში იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს გენერალური ინსპექციის უფროსი, ხოლო 1999-2000 წლებში – შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამომძიებო დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილე.

2001 წლიდან მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამომძიებო დეპარტამენტის თავმჯდომარედ.

2001 წლის ბოლოს გავიდა თადარიგში. დაჯილდოებულია „ღირსების“ ორდენით (2000 წ.).

2003 წელი

ორდე სარდიონის მე ზებია
(29.09.1948)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (21.02.2003)

დაიბადა ჩხოროწყუს რაიონის სოფელ ქვედა ჩხოროწყუში. დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი და ასპირანტურა.

მუშაობდა უფროს მეცნიერ თანამშრომლად საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის ეკონომიკისა და სამართლის ინსტიტუტში.

1976 წელს არჩეული იქნა ქალაქ თბილისის პირველი მაისის (დღევანდელი დიდუბე-ჩუღურეთის) რაიონის მოსამართლედ.

1978-1990 წლებში მუშაობდა საქართველოს უმაღლესი სასამართლოს წევრად, ხოლო 1994-1997 წლებში – საგამომიებო სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1997-2001 წლებში მუშაობდა საქართველოს გენერალური პროკურატურის საგამომიებო ნაწილის უფროსად, შემდეგ – საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სატრანსპორტო პოლიციის საგამომიებო სამმართველოს უფროსად.

1999 წლის 29 მაისს მიენიჭა „იუსტიციის სახელმწიფო მრჩეველის“ რანგი, ხოლო 2003 წლის 21 თებერვალს – პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2004 წლის თებერვლიდან მუშაობდა საქართველოს პროკურატურის სისტემაში სხვადასხვა თანამდებობებზე. გარკვეული პერიოდი მუშაობდა კანონპროექტებისა და ექსპერტიზების მომზადების ჯგუფში.

მოგვიანებით მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს მთავარი სატრანსპორტო პოლიციის საგამომიებო ნაწილის უფროსად.

შოთა ალექსანდრეს ძე კოჰაძე
(13.07.1952)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (21.02.2003)

დაიბადა ახალციხის რაიონის სოფელ კლდეში.

1970 წელს დაამთავრა ბორჯომის რაიონის სოფელ ახალდაბის საშუალო სკოლა. 1970-1972 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში.

1979 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი სამართალმცოდნეობის სპეციალობით.

1973-1990 და 1990-2000 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს და იუსტიციის სამინისტროს სისტემაში. სხვადასხვა წლებში ხელმძღვანელობდა ქალაქ თბილისის №1 საგამომიებო იზოლატორს, საპრობილეს, მკაცრი რეჟიმის დაწესებულებას და შინაგან საქმეთა სამინისტროს წინასწარი დაკავების იზოლატორს.

2000-2005 წლებში იკავებდა სასჯელაღსრულების დეპარტამენტის თავმჯდომარის თანამდებობას.

2001 წლის 10 აგვისტოს მიენიჭა „იუსტიციის სახელმწიფომრჩეველის“ რანგი, ხოლო 2003 წლის 21 თებერვალს – პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება. დაჯილდოებულია „შსს დამსახურებული მუშაკის“ სამკერდე ნიშნით.

გიორგი ვაჩასძე ყურაშვილი
(06.04.1959)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (19.05.2003)

დაიბადა ქალაქ სოხუმში. 1976 წელს დაამთავრა სოხუმის №17 საშუალო სკოლა.

1981 წელს დაამთავრა საქართველოს სუბტროპიკული მეურნეობის ინსტიტუტი, 1988 წელს – შინაგან საქმეთა სამინისტროს უმაღლესი კურსები და 1999 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი.

1996-2000 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს ანტიტერორისტული ცენტრის ოპერატიული სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

2000-2002 წლებში იყო აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტროს საინფორმაციო-ანალიტიკური სამმართველოს უფროსი.

2002 წლიდან მუშაობდა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრად. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2003 წლის 19 მაისს, მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

საერთაშორისო კლასის სპორტის ოსტატია და მსოფლიოს ჩემპიონი (1979 წ.) თავისუფალ ჯიდაობაში.

ლევან შალვას ძემასურაძე

(10.01.1966)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (25.05.2003)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1982 წელს დაამთავრა თბილისის №53 საშუალო სკოლა.

1990 წელს დაამთავრა ყაზანის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტის სამართალმცოდნეობის ფაკულტეტი, ხოლო 1994 წელს გაიარა ევროკავშირის საერთაშორისო სამართლის კურსი.

1991-1995 წლებში მუშაობდა გენერალურ პროკურატურაში.

1995 წლიდან შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაშია. 1995-2001 წლებში მუშაობდა საქართველოს შსს შიდა ქართლის შინაგან საქმეთა მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ კრიმინალური პოლიციის ხაზით.

2001-2002 წლებში იყო საქართველოში ინტერპოლის ეროვნული ცენტრალური ბიუროს უფროსი, ხოლო 2002-2004 წლებში – თბილისის შინაგან საქმეთა მთავარი სამმართველოს უფროსი. 2003 წლის 25 მაისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III (2001 წ.) და II ხარისხის ორდენებით (2004 წ.).

ომარ ათანასეს ძე გოგია

(25.06.1940)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (14.10.2003)

დაიბადა სენაკის რაიონის სოფელ ლეშაძეში. 1964 წელს დაამთავრა სტავროპოლის სასოფლო-სამეურნეო ინსტიტუტის აგროეკონომიკური ფაკულტეტი.

1999-2001 წლებში მუშაობდა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს მთავარსახელმწიფო მრჩეველად.

2001-2002 წლებში მუშაობდა სამეგრელო – ზემო სვანეთში აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის წარმომადგენლობის ხელმძღვანელად.

2002-2004 წლებში იყო აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის მოადგილე.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის (2000 წ.) და „ღირსების“ ორდენებით (1999 წ.).

იოსანე (ჯემალ) ალექსანდრეს ძე ჯიჭურაული
(05.02.1946)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (14.10.2003)

დაიბადა დუშეთის რაიონის სოფელ არაგვისპირში.

დაამთავრა თბილისის #2 სპორტული სკოლა-ინტერნატი 1964 წელს, შემდეგ თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიკური ფაკულტეტი 1970 წელს და იურიდიული ფაკულტეტი 1989 წელს.

შინაგან საქმეთა სამინისტროს ორგანოებში მუშაობდა 1973 წლიდან.

1981-1983 წლებში მუშაობდა ქალაქ თბილისის საქარხნო რაიონის მილიციის ქვეგანყოფილების უფროსად.

1983-1989 წლებში მუშაობდა თბილისის შინაგან საქმეთა სამმართველოს განყოფილების უფროსის მოადგილედ.

1989-1993 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამმართველოს უფროსი, ხოლო 1993-1995 წლებში – შინაგან საქმეთა სამინისტროს სამეურნეო და თანამდებობრივი დანაშაულობების ბრძოლის სამმართველოს უფროსი.

1995 წლიდან ეკავა მცხეთა-მთიანეთის მხარის შინაგან საქმეთა სამმართველოს უფროსის თანამდებობა.

2003 წლის 14 ოქტომბერს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია „ღირსების“ მედლით (1995 წ.).

გიორგი (გოგი) არსენის ძე თათუხაშვილი
(18.09.1959)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (29.12.2003)
შინაგანი ჯარების გენერალ-ლეიტენანტი (25.10.2004)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1974 წელს დაამთავრა თბილისის №3 საშუალო სკოლა, 1978 წელს – თბილისის ტოპოგრაფიული ტექნიკუმი, 1983 წელს – საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სამშენებლო ფაკულტეტი და 1989 წელს – მოსკოვის მილიციის უმაღლესი სკოლის თბილისის ფაკულტეტი.

1982-1990 წლებში მსახურობდა სსრკ შინაგან საქმეთა სამინისტროს შინაგანი ჯარების სისტემაში.

1991-1996 წლებში მსახურობდა დამოუკიდებელი საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს შინაგან ჯარებში.

1996-2000 წლებში მსახურობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სპეცდანიშნულების რაზმის მეთაურად.

2001 წელს დაინიშნა საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს სპეციალური დანიშნულების რაზმის მეთაურად, ხოლო 2003 წლის ნოემბერში – შინაგან საქმეთა მინისტრის I მოადგილედ. 2003 წლის 29 დეკემბერს მიენიჭა „პოლიციის გენერალ-მაიორის“ სპეციალური წოდება.

2004 წელს იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს შინაგანი ჯარების სარდალი, ხოლო 2004-2005 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს სახმელეთო ჯარების სარდალად. 2004 წლის 25 ოქტომბერს მიენიჭა შინაგანი ჯარების გენერალ-ლეიტენანტის წოდება.

2005 წელს დაინიშნა ეროვნული გვარდიის სარდალად.

2006 წლიდან თადარიგშია. ამჟამად ცხოვრობს საფრანგეთში.

მინიჭებული აქვს საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკის წოდება (2001 წ.). დაჯილდოებულია ვახტანგ გორგასლის III (1993 წ.) და II ხარისხის (2004 წ.) ორდენებით.

2004 წელი

დავითვახტანგის ძე კეკეუა
(16.10.1964-26.10.2007)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (30.01.2004)

დაიბადა ქალაქ ქუთაისში. 1982 წელს დაამთავრა ქუთაისის რკინიგზის #12 საშუალო სკოლა, 1992 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიკის ფაკულტეტი და 1998 წელს – შინაგან საქმეთა სამინისტროს პოლიციის აკადემია.

1986 წლიდან მუშაობდა საქართველოს სსრ შინაგან საქმეთა სამინისტროს ორგანოებში.

1995-1997 წლებში მუშაობდა ორგანიზებულ დანაშაულებთან ბრძოლის მთავარი სამმართველოს განყოფილების უფროსად, ხოლო შემდეგ, 1997-1998 წლებში – სამმართველოს უფროსად.

1998-2001 წლებში მუშაობდა თბილისის შინაგან საქმეთა მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

2001-2004 წლებში იყო თბილისის შინაგან საქმეთა სამმართველოს უფროსის პირველი მოადგილე – კრიმინალური პოლიციის უფროსი. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2004 წლის 30 იანვარს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2004-2005 წლებში იყო ქალაქ თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონის პოლიციის სამმართველოს უფროსი.

2005 წლიდან ეკავა შინაგან საქმეთა სამმართველოს გენერალური ინსპექციის უფროსის მოადგილის თანამდებობა.

2007 წლის 2 მაისს მას ბრალად წაუყენეს სამსახურებრივი მოვალეობის ბოროტად გამოყენება, სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტება, მტკიცებულებათა ფალსიფიკაცია და ექსპერტიზის ყალბი დასკვნის გაცემის წაქეზება. იგი გაასამართლეს და აღუკვეთეს თავისუფლება.

2007 წლის ოქტომბერში ციხის საკანში მან თავი ჩამოიხრჩო. დაკრძალულია თბილისში, საბურთალოს სასაფლაოზე. დაჯილდოებული იყო ვახტანგ გორგასლის III ხარისხის ორდენით (1999 წ.) და ექვსი მედლით, მათ შორის „საბრძოლო დამსახურებისათვის“.

2005 წელი

ანზორ ვლადიმერის ძე მარგანი
(04.11.1955)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (17.02.2005)

დაიბადა მესტიის რაიონის სოფელმულახში. 1972 წელს დაამთავრა ქალაქ ოჩამჩირეს საშუალო სკოლა.

1987 წელს დაამთავრა ქალაქ მაიკოპის ავტოსატრანსპორტო ინსტიტუტი, ხოლო 1996 წელს – საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს აკადემია.

1974-1976 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში.

1979-1991 წლების პერიოდში მუშაობდა სხვადასხვა თანამდებობებზე საკავშირო შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში.

1992 წლიდან ბრუნდება საქართველოში და მუშაობას იწყებს საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში.

სხვადასხვა დროს მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებული ძალების 24-ე ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ.

1994-1996 წლებში იყო საქართველოს პრეზიდენტის რწმუნებული დასავლეთ საქართველოს ძალოვან სტრუქტურებში.

1994-2000 წელს მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგზაო პოლიციის უფროსად.

2002-2003 წლებში მუშაობდა საქართველოს პრეზიდენტის უშიშროების საბჭოს თავმჯდომარის მოადგილედ.

2003-2005 წლებში იყო აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრი. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2005 წლის 17 თებერვალს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2005 წლის ზაფხულიდან დღემდე არის აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტროს მთავარი სამმართველოს უფროსი.

არის ომის ვეტერანი. 1992-1993 და 2008 წლებში მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის რუსეთ-საქართველოს ომებში წარმოებულ საბრძოლო მოქმედებებში აფხაზეთსა და ცხინვალის რეგიონში.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III (1993 წ.) და II ხარისხის ორდენით (2003 წ.), აგრეთვე მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“. მიღებული აქვს საუწყებო მედლები.

2002 წლიდან არის საქართველოს ეროვნულ და სოციალურ ურთიერთობათა აკადემიის ნამდვილი წევრი.

ზურაბ გასილის ძე მსხვილიძე

(01.10.1944)

იუსტიციის გენერალ-მაიორი (29.12.2000)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (03.06.2005)

დაიბადა მაიაკოვსკის რაიონის სოფელ ქვედა დიმში. 1960 წელს დაამთავრა მუშა-ახალგაზრდობის საშუალო სკოლა, 1962 წელს – ქუთაისის საავტომობილო ტექნიკუმი და 1982 წელს – შინაგან საქმეთა სამინისტროს მოსკოვის მილიციის უმაღლესი სკოლა.

1967-1974 წლებში სამეურნეო სამუშაოზეა. მუშაობდა საკოლმეურნეობათაშორისო სამშენებლო საბჭოში მძღოლად, დისპეტჩერად, ავტოფარეხის გამგედ.

1974 წლიდან შინაგან საქმეთა ორგანოებშია.

1974-1983 წლებში მუშაობდა აჭარის ავტონომიური საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტროს ოპერატიულ სამსახურში ინსპექტორად, უფროს ინსპექტორად, ხოლო შემდეგ – განყოფილების უფროსად.

1986-1990 წლებში მუშაობდა სისხლის სამართლის სამმეზრო სამსახურის უფროსად, ხოლო 1991-1992 წლებში – მილიციის რაიგანყოფილების უფროსად.

1994-1995 წლებში მუშაობდა განსაკუთრებულ საქმეთა უფროს ინსპექტორად, 1995 წელს – შსს სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1995 წელს დაინიშნა კრიმინალური პოლიციის დეპარტამენტის ოპერატიული დაზვერვის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

1999-2003 წლებში არჩეული იქნა საქართველოს პარლამენტის წევრად. ამავე პერიოდში იყო „საქართველოს მოქალაქეთა კავშირის“ ფრაქციის წევრი – იურიდიულ საკითხთა, კანონიერებისა და ადმინისტრაციული რეფორმების კომიტეტის წევრი.

2000 წლის 29 დეკემბერს მიენიჭა „იუსტიციის გენერალ-მაიორის“ სპეციალური წოდება.

2003 წელს დაინიშნა საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს დეპარტამენტის თავმჯდომარის თანამდებობაზე.

2004-2008 წლებში მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სსიპ დაცვის პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილედ. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2005 წლის 3 ივნისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“ (1997 წ.) და „სსრკ შსს დამსახურებული მუშაკის“ სამკერდენიშნით (1984 წ.). არჩეულია სამხედრო ისტორიის საზოგადოების საპატიო წევრად (2022 წ.).

2006 წელი

ლევან ზურაბის ძე გვაზავა
(24.11.1970)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (07.03.2006)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 2008 წლამდე ეკავა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილის თანამდებობა. არის არასამთავრობო ორგანიზაცია „სამართალდამცავთა დაცვის ლიგის“ ერთ-ერთი დამფუძნებელი.

2006 წლის 7 მარტს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

ლევან გვაზავა თანამდებობის დატოვების შემდეგ საზოგადოების ყურადღების ცენტრში 2012 წელს მოექცა, როდესაც პროკურატურამ ის ბუტა რობაქიძის საქმეზე მოწმის სახით დაკითხა. ამ პერიოდში მთავარი პროკურორი არჩილ კბილაშვილი იყო და პროკურატურამ გვაზავას ბრალი ბუტა რობაქიძის საქმის მასალების გაყალბებისთვის წარუდგინა.

გარდა ამისა, გვაზავას გვარი ვაზაგაშვილების ოჯახურ ტრადიციასთან ერთად ყოველთვის ფიგურირებდა.

2008 წელი

შალვა ჯანაშვილი
(28.02.1965)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (05.02.2008)

დაიბადა ქალაქ თბილისში.

2007 წლის 24 ნოემბერს დაინიშნა შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ, სადაც 2012 წლამდე მუშაობდა.

2008 წლის 5 თებერვალს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2011 წლის 26 მაისის აქციაზე ხელმძღვანელობდა მომიტინგეთა დარბევას და მათ მაქსიმალურ დაკავებას.

2012 წლიდან თადარიგშია.

2008 წელს დაჯილდოვდა „წმინდა გიორგის სახელობის გამარჯვების“ ორდენით.

ერეკლე ნოდარის მეკოდუა
(15.02.1973)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (05.02.2008)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1998 წელს დაამთავრა საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტი, ხოლო 1999 წელს – თბილისის ჰუმანიტარულ-ეკონომიკური ინსტიტუტი სამართალმცოდნეობის სპეციალობით.

1999-2003 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ორგანოებში სხვადასხვა საპასუხისმგებლო თანამდებობაზე.

2004 წელს იყო სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს კონტრტერორისტული დეპარტამენტის უფროსი.

2004-2010 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სპეციალური ოპერატიული დეპარტამენტის (სოდ) დირექტორად. 2008 წლის 5 თებერვალს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2010-2012 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროში კრიმინალური პოლიციის დეპარტამენტის დირექტორად.

2014 წელს საქართველოს პროკურატურამ კოდუას ბრალი წარუდგინა. იყო „ინტერპოლის წითელი ცირკულარით“ ძებნილი.

დაჯილდოებულია ღირსების ორდენით (2004 წ.) და „წმინდა გიორგის სახელობის გამარჯვების“ ორდენით (2008 წ.).

2009 წელი

გიორგი (გია) გურამის ძე ლორთქიფანიძე
(29.03.1968)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (2009)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1987-1989 წწ. მსახურობდა ნამდვილ სავალდებულო სამხედრო სამსახურში ჩეხოსლოვაკიაში. 1993 წელს ჩააბარა მისაღები გამოცდები საქართველოს სასოფლო-სამეურნეო ინსტიტუტში.

1994-1995 წლებში მსახურობდა სპეციალური დანიშნულების ჯგუფ „ალფაში“ (ქალაქ მოსკოვი). გავლილი აქვს სპეციალური კურსები: რუსეთში, ეგვიპტეში, უნგრეთში, საფრანგეთში, გერმანიაში და დიდ ბრიტანეთში.

1994-2005 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს კონტრაზვერსიის დეპარტამენტში.

2005-2007 წწ. მსახურობდა საქართველოს შსს ანტიტერორისტული ცენტრის უფროსის მოადგილედ.

2007-2012 წწ. მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ. აქვე მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება. 2012 წლის 19 სექტემბერს დაინიშნა სასჯელაღსრულების მინისტრად.

2013 წელს დაინიშნა ეროვნული უშიშროებისა და თავდაცვის პოლიტიკის დეპარტამენტის მთავარ მრჩეველად.

2011 წლის 26 მაისს, რუსთაველის გამზირზე შეკრებილი მომიტინგეების დარბევა და მათი მასობრივი დაკავება, შს ყოფილი მინისტრის ივანე მერაბიშვილის ბრძანებით დაევალა მის

მოადგილეს გიორგი ლორთქიფანიძეს. 26 მაისის საქმეზე, სამსახურებრივი უფლებამოსილების ძალადობით გადამეტების ბრალდებით, ქართულმა სასამართლომ გია ლორთქიფანიძეს პატიმრობა შეუფარდა. ბრალდებულმა დატოვა საქართველო და უკრაინას შეაფარა თავი.

2015-2016 წწ. მუშაობდა უკრაინის შინაგან საქმეთა სამინისტროს ოდესის ოლქის პოლიციის უფროსად. მინიჭებული აქვს უკრაინის „პოლიციის გენერალ-მაიორის“ სპეციალური წოდება.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის რუსეთ-საქართველოს ომების მიმდინარე ბრძოლებში.

საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III და II ხარისხის ორდენებით, მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“ (2004 წ.). არის სპორტის ოსტატი ჭიდაობასა და ძიუდოში.

2013 წელი

ალექსანდრე ტაბატაძე
(05.04.1969)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (2013)
სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-ლეიტენანტი (2016)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაამთავრა ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი 1997 წელს.

1991-1992 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ოპერატიული სამმართველოს მე-2 განყოფილების მე-2 ქვეგანყოფილების ინსპექტორად.

1992-1993 წწ. მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს მე-6 სამმართველოს მე-4 განყოფილების ინსპექტორად.

1993-1994 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს მე-6 სამმართველოს მე-3 განყოფილების მე-2 ქვეგანყოფილების ინსპექტორად, ხოლო 1994-1995 წლებში – შსს მე-6 სამმართველოს მე-2 სამმართველოს მე-3 განყოფილების უფროს ინსპექტორად.

1995-1996 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს კრიმინალური პოლიციის დეპარტამენტის ორგანიზებულ დანაშაულთან და კორუფციასთან ბრძოლის მთავარი სამმართველოს საორგანიზაციო და საზღვარგარეთის ქვეყნებთან ურთიერთობის სამმართველოს, სახელმწიფოთაშორისო კავშირების მქონე ორგანიზებულ დანაშაულთან ბრძოლის განყოფილების უფროსი ინსპექტორი.

1996 წელს მუშაობდა ქალაქ რუსთავის შსს სამმართველოს კრიმინალური პოლიციის სისხლის სამართლის სამძებროს განყოფილების უფროსის მოადგილედ.

1996-1997 წწ. მუშაობდა ქალაქ რუსთავის შსს სამმართველოს კრიმინალური პოლიციის სისხლის სამართლის სამმებროს განყოფილების უფროსად.

1997 წელს მუშაობდა ქალაქ თბილისის შსს კრიმინალური პოლიციის სამმართველოს ორგანიზებულ დანაშაულთან ბრძოლის და სამმებროსამსახურის უფროსის მოადგილედ.

1997-2000 წწ. მუშაობდა ქალაქ თბილისის საბურთალოს შსს სამმართველოს უფროსად, ხოლო 2000-2001 წლებში – ქალაქ თბილისის ვაკე-საბურთალოს შსს სამმართველოს უფროსად.

2001-2004 წლებში იყო შსს ნარკომანიისა და ნარკობიზნესის წინააღმდეგ ბრძოლის ეროვნული ბიუროს უფროსი;

2004-2006 წლებში – შინაგან საქმეთა სამინისტროს აკადემიის ოპერატიულ-სამმებრო საქმიანობის კათედრის უფროსი;

2006 წელს დაინიშნა შსს აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მთავარი სამმართველოს ქობულეთის რაიონის შინაგან საქმეთა განყოფილების უფროს გამომძიებლად.

2006-2007 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს აჭარის მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილე.

2012-2013 წლებში იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე. აქვე ენიჭება პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

2013-2016 წლებში იყო საქართველოს იუსტიციის მინისტრის მოადგილე.

2016-2019 წლებში იყო სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის უფროსის მოადგილე. აქვე ენიჭება სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-ლეიტენანტის სპეციალური წოდება.

2019-2020 წლებში იყო საქართველოს იუსტიციის მინისტრის მოადგილე;

2020 არჩეულ იქნა საქართველოს მე-10 მოწვევის პარლამენტის წევრად და პარლამენტის თავდაცვისა და უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარის მოადგილედ.

არის საჯარო სამართლის დოქტორი. მიღებული აქვს სახელმწიფო „საიუბილეო ბაფთიანი სამკერდე ნიშანი“. არის იუსტიციის მთავარი სახელმწიფო მრჩეველი (2014 წ.). დაჯილდოებულია „ღირსების“ ორდენით, მედლით „თავდადებული სამსახურისთვის“ და მედლით „უმწიკვლო სამსახურისთვის“ I ხარისხი.

2014 წელი

ზურაბ გიგის ძე გამეზარდაშვილი
(24.05.1968)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (03.06.2014)

დაიბადა ლაგოდეხის რაიონში. დაამთავრა სსრკ შინაგან საქმეთა სამინისტროს მილიციის უმაღლესი სკოლა.

1989-1996 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში სხვადასხვა თანამდებობებზე.

1996-2000 წლებში მუშაობდა ლაგოდეხის შინაგან საქმეთა რაიონული განყოფილების უფროსის მოადგილედ – კრიმინალური პოლიციის უფროსად.

2004 წელს მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისხლის სამართლის სამმართველოს მთავარი სამმართველოს არასრულწლოვანთა და სტუდენტ-ახალგაზრდებს შორის დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის სამმართველოს უფროსად.

2004-2005 წლებში იყო ქალაქ თბილისის ვაკე-საბურთალოს შინაგან საქმეთა სამმართველოს პოლიციის II საქალაქო განყოფილების უფროსი.

2005 წელს მუშაობდა ქალაქ თბილისის ისანი-სამგორის შინაგან საქმეთა სამმართველოს პოლიციის III საქალაქო განყოფილების უფროსად.

2012-2013 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს იმერეთის, რაჭა-ლეჩხუმის და ქვემო სვანეთის სამხარეო მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2013 წელს ეკავა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ცენტრალური კრიმინალური პოლიციის დეპარტამენტის დირექტორის თანამდებობა.

2013-2015 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს საქვეუწყებო დაწესებულება – საქართველოს სასაზღვრო პოლიციის უფროსად. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდი, 2014 წლის 3 ივნისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2015-2016 წლებში იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე – საქართველოს სასაზღვრო პოლიციის უფროსი.

2016 წლიდან თადარიგშია.

ვახტანგ გომელაური
(24.12.1975)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (05.06.2014)
სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-ლეიტენანტი (08.09.2019)

დაიბადა 1975 წლის 24 დეკემბერს ქალაქ თბილისში.

2003 წელს დაამთავრა საქართველოს სახელმწიფო ფიზიკური აღზრდისა და სპორტის აკადემია.

1994-2003 წლებში მუშაობდა საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალურ სამსახურში.

2003-2013 წლებში მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს – სსიპ დაცვის პოლიციის დეპარტამენტში.

2013 წლამდე იყო ბიზნესმენ ბიძინა ივანიშვილის დაცვის უფროსი. 2013-2014 წლებში ეკავა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილის თანამდებობა. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2014 წლის 5 ივნისს მიენიჭა „პოლიციის გენერალ-მაიორის“ სპეციალური წოდება.

2014 წლის 11 დეკემბრიდან 2015 წლის 26 იანვრამდე იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის პირველი მოადგილე.

2015 წლის 26 იანვარს დაინიშნა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრად, ხოლო იმავე წლის 1 აგვისტოს – საქართველოს სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის უფროსად. 2019 წლის 25 აპრილს მიენიჭა სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-ლეიტენანტის წოდება.

2019 წლის 8 სექტემბერს მეორედ დაინიშნა შინაგან საქმეთა მინისტრად.

2021 წლის 16 იანვარს „ქართული ოცნების“ მეექვსე ყრილობაზე ვახტანგ გომელაური პარტიის პოლიტიკური საბჭოს წევრად დაამტკიცეს.

2017 წელი

მინდია როსტომის ძე ლორთქიფანიძე
(10.12.1970)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (22.05.2017)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. საშუალოსკოლის დამთავრების შემდეგ 1988-1989 წწ. მსახურობდა ნამდვილსაავადებულო სამხედრო სამსახურში.

1991 წლიდან მსახურობდა საქართველოს უშიშროების სამსახურში. 1991-1992 წლებში მსახურობდა საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის ოპერატიულ თანამშრომლად სამაჩაბლოში.

1992 წელს მსახურობდა საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის კონტრაბანდის წინააღმდეგ ბრძოლის განყოფილების უფროს ოპერატიულ თანამშრომლად.

1993-1995 წლებში მსახურობდა პრეზიდენტ შევარდნაძის საევაკუაციო სპეციალური დანიშნულების („ომეგა“) ჯგუფის უფროსად აფხაზეთში და სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს „ომეგა“-ს სპეცდანიშნულების IV ჯგუფის უფროსად, I განყოფილების უფროსად.

1995 წელს მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს „ომეგა“-ს სპეციალური დანიშნულების სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1995-1996 წლებში ეკავა დაზვერვის დეპარტამენტის I განყოფილების უფროსის თანამდებობა.

1998-2000 წწ. მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს ანტიტერორისტული ცენტრის, კორუფციასთან და ორგანიზებულ დანაშაულთან ბრძოლის სამმართველოს უფროსის მოადგილედ. 2000 წელს მსახურობდა ამავე ცენტრის სამმართველოს უფროსად.

2001 წელს მუშაობდა იუსტიციის სამინისტროს პენიტენციური სისტემის დეპარტამენტის უფროსის I მოადგილედ.

2001-2002 წწ. მსახურობდა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უშიშროების სამინისტროს ანტიტერორისტული ცენტრის უფროსის მოადგილედ.

2002 წელს მსახურობდა ამავე ცენტრის უფროსად. 2002-2004 წწ. მსახურობდა უშიშროების სამინისტროს ქალაქ თბილისის მთავარი სამმართველოს ტერორიზმის წინააღმდეგ ბრძოლის სამმართველოს უფროსად.

2005-2015 წლებში მუშაობდა კერძო დაცვით ორგანიზაცია შპს „ომეგა მბრ“-ის დამფუძნებელ-პარტნიორად.

2013-2014 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს გენერალური შტაბის უზრუნველყოფის სამსახურის სამმართველოს უფროსად.

2014-2015 წლებში მუშაობდა კერძო დაცვითი ორგანიზაცია შპს „ალიგატორის“ დამფუძნებელ-პარტნიორად.

2015-2016 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სპეციალური და საგანგებო ღონისძიებების ცენტრის — სტრატეგიული ობიექტების დაცვის დეპარტამენტის დირექტორად. 2016 წლის 5 აგვისტოს მიენიჭა პოლიციის პოლკოვნიკის სპეციალური წოდება.

2016-2017 წლებში მუშაობდა შსს განსაკუთრებულ დავალებათა დეპარტამენტის დირექტორად. 2017 წლის 22 მაისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

აქტიურად მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ სამხედრო მოქმედებებში. არის ომისა და სამხედრო ძალების ვეტერანი. არაერთხელაა წახალისებული ხელმძღვანელების მიერ.

დავითნიკოლეიშვილი

(27.07.1979)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (22.06.2017)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 2000 წელს დაამთავრა საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის ქიმიისა და ბიოლოგიური ტექნოლოგიების ფაკულტეტი.

2002-2003 წლებში სწავლობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს აკადემიაში. პარალელურად სწავლობდა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიულ ფაკულტეტზე, რომელიც 2005 წელს დაამთავრა.

ძალოვან სტრუქტურებში მუშაობა 2000 წელს დაიწყო. 2000-2002 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს კადრების სამმართველოს მე-2 განყოფილების პირველი ქვეგანყოფილების ოპერატიულ თანამშრომლად.

2002-2003 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს ადმინისტრაციის კანცელარიის მე-2 ქვეგანყოფილების თანამშრომლად, ხოლო 2003-2004 წლებში – სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს ინსპექტირებისა და საკუთრების უშიშროების დეპარტამენტის განყოფილების უფროსის მოადგილედ.

2005 წელს მუშაობდა შსს ქალაქ თბილისის უშიშროების მთავარი სამმართველოს საინფორმაციო-ანალიტიკური ჯგუფის უფროს ინსპექტორად.

2005-2008 წლებში მუშაობდა შსს ქალაქ თბილისის უშიშროების მთავარი სამმართველოს განყოფილების უფროსად, შემდეგ – სამმართველოს უფროსად.

2008-2015 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს კონტრაზვერვის დეპარტამენტში სხვადასხვა თანამდებობებზე.

2015 წლის ნოემბრიდან მუშაობდა სსიპ საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს მომსახურების სააგენტოს დირექტორად.

2016 წლის 5 დეკემბერს დაინიშნა სასაზღვრო პოლიციის უფროსად. მიღებული აქვს უწყებრივი ჯილდოები.

მერაბ მალანია

(05.03.1974)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (22.06.2017)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაამთავრა თბილისის იურიდიული ინსტიტუტი 1995 წელს.

1998-1999 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალურ სამსახურში დაცვის თანამშრომლად.

1999-2000 წლებში მსახურობდა სპეციალური დანიშნულების ქვედანაყოფის ოფიცრად, ხოლო 2000-2001 წლებში იყო სპეციალური დანიშნულების ქვედანაყოფის საბრძოლო ჯგუფის უფროსი.

2001-2002 წლებში მსახურობდა სპეციალური დანიშნულების ქვედანაყოფის ქვედანაყოფილების უფროსის მოადგილედ.

2002-2013 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს – სსიპ დაცვის პოლიციის დეპარტამენტის ინსპექტორად.

2013-2014 წწ. მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის დაცვის განყოფილების უფროსად.

2014-2015 წწ. მსახურობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სსიპ დაცვის პოლიციის დეპარტამენტის უფროს ინსპექტორად. 2015 წელს მუშაობდა შსს მიგრაციის დეპარტამენტის დირექტორად.

2015-2016 წწ. მუშაობდა შსს სპეციალური და საგანგებო ღონისძიებების ცენტრის განსაკუთრებულ დავალებათა დეპარტამენტის დირექტორად.

2016 წლიდან მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ. 2017 წლის 22 ივნისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2019 წელი

მიხეილ გიორგის ძე სალაძე
(05.12.1953)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (18.01.2019)

დაიბადა ზესტაფონის რაიონის სოფელ არგვეთში. დაამთავრა საქართველოს სასოფლო-სამეურნეო ინსტიტუტის აგრონომიული ფაკულტეტი და თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი.

1984 წლიდან მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში – სამმართველოს ოპერრწმუნებულად.

1991-1993 წლებში მუშაობდა თბილისის კრწანისის რაიონის პოლიციის განყოფილების უფროსის მოადგილედ.

1993-2004 წლებში მუშაობდა ქალაქ თბილისის შინაგან საქმეთა მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ, თბილისის ადმინისტრაციული პოლიციის უფროსად. ამ პნელ პერიოდში ის ხელმძღვანელობდა საგზაო-საპატრულო, სახანძრო, უბნის ინსპექტორებისა და პროფილაქტიკურ სამსახურებს, დაცვისა და მეტროპოლიტენის პოლიციას, სპეციალური დანიშნულების რაზმს.

2004-2006 წლებში მუშაობდა ქალაქ თბილისის მეტროპოლიტენის საპატრულო სამსახურის უფროსად.

2006-2011 წლებში მუშაობდა საპატრულო პოლიციის დეპარტამენტის დირექტორის თანაშემწედ.

2011-2018 წლებში ეკავა საპატრულო პოლიციის დეპარტამენტის ქალაქ თბილისისა და მცხეთა-მთიანეთის მთავარი სამმართველოს უფროსის თანამდებობები.

2019 წელს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

დამნაშავეობასთან ბრძოლაში, მართლწესრიგის განმტკიცებასა და ოპერატიულ-სამძებრო ღონისძიებებში აქტიური მონაწილეობისა და გამოჩენილი მამაცობისათვის დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1995 წ.), ორგზის „ღირსების“ ორდენით, მედლებით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“ და „მხედრული მამაცობისათვის“.

მსოფლიოს ჩემპიონია კლასიკურ ჭიდაობაში (1981 წ.), მსოფლიოს თასის მფლობელი (1981 წ.), მსოფლიო უნივერსიადის ჩემპიონი (1973 წ., 1977 წ., 1982 წ.), სსრკ ოთხგზის ჩემპიონი (1976 წ., 1979 წ., 1981-1982 წწ.) და სამგზის მეორე პრიზიორი (1973 წ., 1977 წ., 1980 წ.), სსრკ თასის ორგზის მფლობელი (1973 წ., 1976 წ.), სსრკ ხალხთა VII სპარტაკიადის ჩემპიონი (1979 წ.) და VIII სპარტაკიადის მეორე პრიზიორი (1983 წ.), იტალიის დიდი პრიზის (1973 წ.) და „ადრიატიკის თასის“ ორგზის (1976 და 1977 წწ.) მფლობელი, 1981 წლის მსოფლიო ჩემპიონატის საუკეთესო მოჭიდავე. სსრკ სპორტის დამსახურებული ოსტატი. სპორტის რაინდი (2013 წ.).

მონაწილეობდა 1987 წელს გიორგი შენგელაიას რეჟისორობით გადაღებულ ცნობილ ქართულ მხატვრულ ფილმში „ხარება და გოგია“ (ილო მღებრიშვილის როლში).

2020 წელი

რესან უსუფის ძე კონცელიძე
(10.07.1963)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (21.05.2020)

დაიბადა ქობულეთის რაიონის დაბა ჩაქვში. 1980 წელს დაამთავრა საშუალო სკოლა. 1981-1983 წლებში გადიოდა ნამდვილ სავალდებულო სამხედრო სამსახურს.

1984-1986 წლებში მუშაობდა ქობულეთის რაიონის სპეცდანიშნულების არასაუწყებლო დაცვის განყოფილების მილიციელად, ხოლო 1986 წელს – ქობულეთის სახელმწიფო ბანკის დაცვის განყოფილების მილიციელად.

1990 წელს დაამთავრა სსრკ შსს მილიციის უმაღლესი სკოლის თბილისის ფაკულტეტი სამართალმცოდნეობის სპეციალობით.

1990-1993 წლებში სწავლობდა სსრკ შსს მოსკოვის მილიციის უმაღლესი სკოლის ასპირანტურაში.

1993-1994 წწ. მუშაობდა საქართველოს რესპუბლიკის შსს სატრანსპორტო პოლიციის მთავარი სამმართველოს აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის სატრანსპორტო პოლიციის სახაზო განყოფილების უფროსად.

1994-1996 წწ. მუშაობდა სატრანსპორტო პოლიციის მთავარი სამმართველოს აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის სატრანსპორტო პოლიციის სამმართველოს უფროსად.

1996-1997 წწ. მუშაობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ, ადმინისტრაციული პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარედ.

1997-1999 წწ. მუშაობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ, ხოლო 1999-2000 წლებში – აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის პროკურატურის სასამართლოში სახელმწიფო ბრალდების მხარდამჭერი განყოფილების პროკურორად.

2000-2002 წწ. მუშაობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის შს მინისტრის მოადგილედ, ხოლო 2002-2004 წლებში იყო აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის პროკურორი. მინიჭებული აქვს „იუსტიციის სახელმწიფო მრჩეველის“ რანგი (26.12.2002 წ.).

2004-2005 წწ. მუშაობდა აჭარის ა/რ პროკურატურის ორგანოებში სისხლის სამართლებრივი დევნის კანონიერებაზე ზედამხედველობის განყოფილების უფროსად.

2005-2006 წწ. მუშაობდა აჭარის ა/რ პროკურატურის შსს ორგანოებში გამოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობის განყოფილების უფროსად.

2007-2008 წწ. მუშაობდა აჭარის ა/რ შსს მთავარი სამმართველოს კრიმინალური პოლიციის სამმართველოს უფროსის მოადგილედ, ხოლო 2008 წელს – აჭარის ა/რ შსს მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

2008-2014 წწ. მუშაობდა აჭარის ა/რ შსს მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ – დეტექტივების სამმართველოს უფროსად.

2014 წელს მუშაობდა აჭარის ა/რ შსს მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ, ხოლო 2014-2015 წლებში – აჭარის ა/რ შსს მთავარი სამმართველოს ქედის რაიონის სამმართველოს უფროსად.

2015-2016 წლებში მუშაობდა აჭარის ა/რ პოლიციის დეპარტამენტის ქედის რაიონული სამმართველოს უფროსად.

2016-2020 წწ. მუშაობდა აჭარის ა/რ პოლიციის დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილედ. 2020 წლის 21 მაისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

2020-2024 წლებში იყო საქართველოს X მოწვევის პარლამენტის წევრი პარტია „ქართული ოცნება – დემოკრატიული საქართველოს“ №28 მაჟორიტარული საარჩევნო ოლქიდან;

2025 წელს დაინიშნა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის ეკონომიკისა და ფინანსთა მინისტრის მოადგილედ.

იურიდიულ მეცნიერებათა კანდიდატია 1993 წლიდან, ხოლო 2004 წლიდან – იურიდიულ მეცნიერებათა აკადემიური დოქტორი;

დაჯილდოებულია: „ვახტანგ გორგასლის“ I ხარისხის ორდენით (2011 წ.), შინაგან საქმეთა სამინისტროს მედლით „განსაკუთრებული დამსახურებისათვის“ – I ხარისხი (2013 წ.), შსს მედლით „მამაცობისათვის“ (2018 წ.), სამკერდე ნიშნით „განსაკუთრებული დამსახურებისათვის“ (2018 წ.).

თეიმურაზ მღებრიშვილი

(14.07.1971)

სამოქალაქო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორი (2020)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაამთავრა საქართველოს სახელმწიფო აგრარული უნივერსიტეტი სამართალმცოდნეობის სპეციალობით 2004 წელს.

1996-1999 წლებში სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის ადმინისტრაციული შენობებისა და სამთავრობო რეზიდენციების დაცვის სამმართველოს ოფიცერია.

1999-2001 წლებში იყო ცვლის უფროსი, 2001-2010 წლებში – განყოფილების უფროსის მოადგილე, ხოლო 2010 წელს – განყოფილების უფროსი.

2010-2011 წლებში იყო „კორ სტანდარტ ბანკი“-ს უსაფრთხოების დეპარტამენტის თანამშრომელი.

2011-2012 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს სსიპ დაცვის პოლიციის დეპარტამენტის განსაკუთრებით მნიშვნელოვან საქმეთა ინსპექტორი.

2012-2013 წლებში ეკავა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სპეციალური და საგანგებო ღონისძიებების ცენტრის სამმართველოს უფროსის თანამდებობა.

2013-2014 წლებში იყო დეპარტამენტის დირექტორი.

2014 წელს დაინიშნა სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსის თანამდებობაზე, ხოლო 2014-2015 წლებში ეკავა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილის თანამდებობა.

2016 წლიდან სასჯელაღსრულებისა და პრობაციის მინისტრის მოადგილეა, ხოლო 2018 წლის 1 დეკემბერს დაინიშნა შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგანგებო სიტუაციების მართვის სამმართველოს უფროსად.

2020 წელს მიენიჭა სამოქალაქო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

2021 წელი

ნიკოლოზ ზურაბის ძე შარაძე
(16.06.1969)
პოლიციის გენერალ-მაიორი (26.05.2021)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1986-1992 წლებში სწავლობდა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფიზიკის ფაკულტეტზე.

1992-1995 წლებში სწავლობდა ფიზიკის ფაკულტეტის ასპირანტურაში, რომლის დასრულების შემდეგაც წარმატებით დაიცვა დისერტაცია და მიენიჭა ფიზიკა-მათემატიკის მეცნიერებათა კანდიდატის სამეცნიერო ხარისხი. 1997-2001 წლებში დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი (დაუსწრებლად, წარჩინებით).

გავლილი აქვს პროფესიული განვითარების გრძელვადიანი კურსები აშშ-ში, ევკიპტეში, უნგრეთში, გერმანიაში და იაპონიაში.

1996-2003 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სხვადასხვა თანამდებობებზე (გავლილი აქვს სამსახურეობრივი კარიერის ყველა საფეხური ორგანიზებული დანაშაულისა და კორუფციასთან ბრძოლის მთავარ სამმართველოში ინსპექტორის თანამდებობიდან განყოფილების უფროსის ჩათვლით).

2003-2015 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს უსაფრთხოების ბლოკის სხვადასხვა სამმართველოში ადმინისტრაციულ თანამდებობებზე (ყველა საფეხური ქვეგანყოფილების უფროსის პოზიციიდან დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილის პოზიციის ჩათვლით).

2015-2019 წ.წ. მსახურობდა სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის სახელმწიფო უსაფრთხოების დეპარტამენტის დირექტორად.

2019 წლის იანვარი-2019 წლის აგვისტო – მსახურობდა სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის კონტრაზვერვის დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილედ.

2019 წლის აგვისტო – 2020 წლის აგვისტოს პერიოდში იყო სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის კონტრტერორისტული ცენტრის უფროსის მოადგილე.

2020 წლის აგვისტო – 2020 წლის დეკემბრის პერიოდში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სასაზღვრო პოლიციის უფროსის მოვალეობის დროებით შემსრულებლად, შემდეგ – სასაზღვრო პოლიციის უფროსის პირველ მოადგილედ.

2020 წლის დეკემბრიდან დაინიშნა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სასაზღვრო პოლიციის უფროსად. 2021 წლის 26 მაისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

დაჯილდოებულია შინაგან საქმეთა სამინისტროს I ხარისხის მედლით „განსაკუთრებული დამსახურებისათვის“.

იოსებ ჭელიძე

(24.10.1969)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (2021)

1993 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტი.

1995-2005 წლებში მუშაობდა საქართველოს რესპუბლიკის სამთავრობო დაცვის სამსახურში სხვადასხვა თანამდებობებზე.

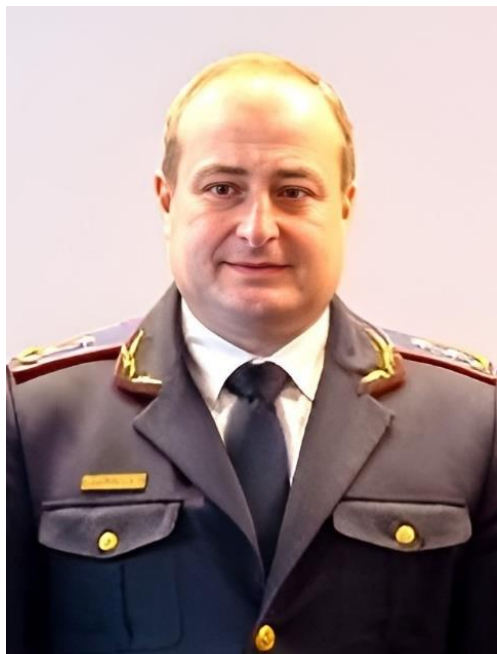
2005-2015 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სსიპ დაცვის პოლიციის დეპარტამენტში სხვადასხვა თანამდებობებზე.

2015 წელს იყო შსს სპეციალური და საგანგებო ღონისძიებების ცენტრის პირადი დაცვის სპეციალური სამმართველოს უფროსი, შსს გენერალური ინსპექციის დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილე.

2015-2019 წლებში მუშაობდა სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის გენერალური ინსპექციის (დეპარტამენტი) უფროსის (დეპარტამენტის დირექტორის) თანამდებობაზე.

2019 წლის 10 სექტემბერს დაინიშნა შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ. 2021 წელს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

2023 წელი

შალვა ბედოიძე
(07.06.1983)

პოლიციის გენერალ-მაიორი (2023)

დაიბადა გარდაბნის რაიონის სოფელ სართიჭალაში.

2005 წელს დაამთავრა ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი.

2006-2008 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქალაქ თბილისის შს მთავარი სამმართველოს გლდან-ნაძალადევის სამმართველოს გამომძიებლად, შემდეგ – უფროს გამომძიებლად, დეტექტივ-გამომძიებლად;

2008-2009 წლებში საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს შემოსავლების სამსახურის საგამომძიებო დეპარტამენტის თბილისის მთავარი სამმართველოს გამომძიებელია, შემდეგ – უფროსი გამომძიებელი;

2009-2010 წწ. საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს საგამომძიებო დეპარტამენტის თბილისის მთავარი სამმართველოს უფროსი გამომძიებელია;

2010-2011 წწ. საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს საგამომძიებო დეპარტამენტის იმერეთის, რაჭა-ლეჩხუმისა და გურიის სამმართველოს უფროსის მოადგილეა;

2011 წელს დაინიშნა საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს საგამომძიებო სამსახურის საგამომძიებო დეპარტამენტის განსაკუთრებით მნიშვნელოვან საქმეთა სამმართველოს უფროს გამომძიებლად, ხოლო 2012 წლიდან – შინაგან საქმეთა სამინისტროს იმერეთის, რაჭა-ლეჩხუმისა და ქვემო სვანეთის სამხარეო მთავარი სამმართველოს უბნის ინსპექტორ-გამომძიებლად;

2012-2013 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს კახეთის სამხარეო მთავარი სამმართველოს ახმეტის რაიონული სამმართველოს უფროსი;

2013-2015 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქალაქ თბილისის მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ (დეტექტივების ხაზით) და მთავარი სამმართველოს უფროსად;

2015-2016 წლებში შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქალაქ თბილისის პოლიციის დეპარტამენტის დირექტორია;

2016-2017 წლებში ეკავა საქართველოს სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის გენერალური ინსპექციის უფროსის პირველი მოადგილის თანამდებობა;

2017-2018 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქალაქ თბილისის პოლიციის დეპარტამენტის დირექტორად, ხოლო 2018-2019 წლებში – საქართველოს სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის გენერალური ინსპექციის უფროსის პირველ მოადგილედ;

2020 წელს დაინიშნა ქალაქ თბილისის პოლიციის დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილედ (დეტექტივების ხაზით);

2021 წლის მაისამდე იყო ქალაქ თბილისის პოლიციის დეპარტამენტის დირექტორი, ხოლო 2021 წლის მაისიდან – საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე.

2023 წელს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

ნაწილი II

საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში
მომსახურე საბჭოთა მილიციის ქართველი გენერლები

1. შოთა ვარლამის ძე გორგოძე (1931-2020), შინაგანი სამსახურის გენერალ-მაიორი (1979), შინაგანი სამსახურის გენერალ-ლეიტენანტი (1988)
2. ალექსანდრე ირაკლის ძე კავსაძე (ბერი ილია) (1944), მილიციის გენერალ-მაიორი (1981)
3. ჯემალ ფრიდონის ძე მიქელაძე (1936-2014), მილიციის გენერალ-მაიორი (1982), პოლიციის გენერალ-ლეიტენანტი (1996)
4. გივი შალვას ძე კვანტალიანი (1933-1999), მილიციის გენერალ-მაიორი (1984)
5. თეიმურაზ ვახტანგის ძე სიღამონიძე (1945-2015), მილიციის გენერალ-მაიორი (1990)
6. ზიბერტ ავქსენტის ძე ხაზალა (1942-1997), მილიციის გენერალ-მაიორი (1990)
7. გივი ნიკოლოზის ძე ლომინაძე (1940-2019), მილიციის გენერალ-მაიორი (1990)
8. რობინზონ სერგოს ძე თუშურაშვილი (1930-2022), მილიციის გენერალ-მაიორი (1991)

საუკუნო ხსოვნა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში მომსახურე
საბჭოთა მილიციის 7 გარდაცვლილ ქართველ გენერალს...

შოთა ვარლამის ძე გორგოძე
(10.11.1931-01.03.2020)

შინაგანი სამსახურის გენერალ-მაიორი (20.10.1979)
შინაგანი სამსახურის გენერალ-ლეიტენანტი (30.04.1988)

დაიბადა ზესტაფონის რაიონის სოფელ ილემში.

1947 წელს დაამთავრა ხარაგაულის რაიონის სოფელ კაცხის საშუალო სკოლა და ჩაირიცხა ვ. ი. ლენინის სახელობის თბილისის რკინიგზის ტრანსპორტის ინჟინრების ინსტიტუტში, რომელიც დაამთავრა 1955 წელს.

1955-1960 წლებში მუშაობდა ქარხანა „ელექტროგამშვებში“ საკონსტრუქტორო ბიუროს უფროსად;

1963-1965 წლებში მუშაობდა საქართველოს კომპარტიის თბილისის პირველი მაისის რაიკომის ინსტრუქტორად;

1965 წლის დეკემბერში შოთა გორგოძე სამუშაოდ გადაიყვანეს საქართველოს საზოგადოებრივი წესრიგის დაცვის სამინისტროში, სოციალისტური საკუთრების დატაცებისა და სპეკულაციის წინააღმდეგ ბრძოლის განყოფილების უფროსის მოადგილედ, შემდეგ – განყოფილების უფროსად;

1971 წელს დაინიშნა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სოციალისტური საკუთრების დატაცებასთან ბრძოლის სამმართველოს უფროსის მოადგილედ, შემდეგ – უფროსად;

1972-1978 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სოციალისტური საკუთრების დატაცებასთან ბრძოლის სამმართველოს უფროსად.

1978-1986 წლებში იყო შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე. ამ პერიოდში ის აქტიურად მონაწილეობდა სპორტსაზოგადოება „დინამოს“ საქმიანობაში, რამაც დიდად შეუწყო ხელი თბილისის „დინამოს“ 1978 წლის საბჭოთა კავშირის ჩემპიონატში გამარჯვებას, 1979 წლის საბჭოთა კავშირის თასის, ხოლო 1981 წლის 13 მაისს – ევროპის თასების მფლობელთა თასის მოპოვებას.

1979 წლის 20 ოქტომბერს მიენიჭა შინაგანი სამსახურის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

1986-1990 წლებში ეკავა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის თანამდებობა;

1988 წლის 30 აპრილს მიენიჭა შინაგანი სამსახურის გენერალ-ლეიტენანტის წოდება.

1994-2000 წლებში იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს უმაღლესი სკოლის უფროსი, შემდეგ – აკადემიის რექტორი;

მინიჭებული ჰქონდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკის წოდება (1980 წ.); დაჯილდოებული იყო ვახტანგ გორგასლის II ხარისხის ორდენით, ღირსების ორდენით (საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს აკადემიის კურსანტთა მაღალკვალიფიციური კადრების მომზადებაში შეტანილი პირადი წვლილისათვის – 1998 წ.); საბჭოთა შრომის წითელი დროშის, საპატიონიშნის და ოქტომბრის რევოლუციის ორდენებით.

1985-1990 წლებში იყო სპორტსაზოგადოება „დინამოს“ თავმჯდომარე, ხოლო 1987-1990 წლებში – საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს დეპუტატი.

გარდაიცვალა 2020 წელს, მძიმე ავადმყოფობის შემდეგ. დაკრძალულია თბილისში, საბურთალოს სასაფლაოზე.

ალექსანდრე ირაკლის ძე კავსაძე
(ბერი ილია)
(05.05.1944)
მილიციის გენერალ-მაიორი (10.02.1981)

დაიბადა ქალაქ ქუთაისში. 1963-1966 წლებში გადიოდა ნამდვილ სამხედრო სავალდებულო სამსახურს.

დაამთავრა საქართველოს ფიზიკური კულტურის სახელმწიფო ინსტიტუტი, ხოლო 1976 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი.

1969-1972 წლებში მუშაობდა თბილისის ვაკის რაიონის №70 სახლმმართველობის პედაგოგ-ორგანიზატორად, კომკავშირის რაიკომის საორგანიზაციო განყოფილების გამგედ, საქართველოს რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტროს პოლიტგანყოფილების ინსტრუქტორად, საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის ინსტრუქტორად;

1972-1976 წლებში მუშაობდა კომპარტიის გორის რაიკომის მდივნად, შემდეგ პირველ მდივნად;

1976-1983 წლებში მუშაობდა საქართველოს რესპუბლიკის შსს მინისტრის მოადგილედ, არაერთხელ უწევდა მხატვრული ფილმების კონსულტირება; აქვე მიენიჭა მილიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1983-1986 წლებში მუშაობდა საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის ვაჭრობის და მომსახურების განყოფილების გამგედ;

1986-1989 წლებში მუშაობდა საქართველოს რესპუბლიკის მთავარ სახელმწიფო არბიტრად – საარბიტრაჟო სასამართლოს თავმჯდომარედ;

1990-1991 წლებში იყო საქართველოს რესპუბლიკის პირველი მოწვევის უზენაესი საბჭოს მაჟორიტარი დეპუტატი. ხელი აქვს მოწერილი საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის აქტზე (1991 წლის 9 აპრილი);

1992 წელს, საქართველოში დაწყებული განუკითხაობის დროს, იმყოფებოდა რა სამსახურობრივ მივლინებაში დასავლეთ საქართველოს ერთ-ერთ რაიონში, ბანდიტური დაჯგუფების მიერ აყვანილ იქნა ტყვედ სხვა პირებთან ერთად. 1992 წლის 9 ივლისს სპეცოპერაციის მსვლელობისას იქნა განთავისუფლებული.

იყო საქართველოს მე-3 მოწვევის პარლამენტის (1992-1995 წწ.) დეპუტატი პროპორციული სიით, №5 მრავალმანდატიანი საარჩევნო ოლქი, ბლოკი „ერთობა“, – პარლამენტის საგარეო ურთიერთობათა კომისიის წევრი.

1992-1993 წლებში ეკავა საქართველოს მთავრობის ვიცე-პრემიერის თანამდებობა;

1992-1997 წწ. იყო სახელმწიფო საბჭოს წევრი (მინისტრის რანგში) ადამიანის უფლებათა და ეროვნებათშორის ურთიერთობათა კომიტეტის თავმჯდომარე და საქართველოს წარმომადგენელი საერთაშორისო ორგანიზაციებში;

1994 წლის 4 სექტემბერს ქართული მხარიდან ხელი მოაწერა შეთანხმებას აფხაზეთსა და ცხინვალის რეგიონში ლტოლვილების დაბრუნების შესახებ.

1997-2004 წლებში იმყოფებოდა დიპლომატიურ სამსახურში, კერძოდ, იყო საქართველოს საგანგებო და სრულუფლებიანი ელჩი შვეიცარიის კონფედერაციაში.

დაჯილდოებულია 2 ორდენით.

2009 წელს მეუღლის გარდაცვალების შემდეგ, 2010 წლის 20 სექტემბერს მარტყოფის მამათა მონასტერში ბერად აღიკვეცა. ამჟამად სვეტიცხოვლის მამათა მონასტრის ილუმენია, არქიმანდრიტ ილიას სახელით.

ჯემალ გრიდონის ძე მიქელაძე
(20.08.1936-24.04.2014)

მილიციის გენერალ-მაიორი (03. 11.1982)
პოლიციის გენერალ-ლეიტენანტი (24.05.1996)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაამთავრა სასოფლო-სამეურნეო ინსტიტუტის აგრონომიული ფაკულტეტი, ხოლო შემდეგ – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი. იგი იყო საკავშირო შინაგან საქმეთა სამინისტროს მოსკოვის მილიციის აკადემიის პირველი კურსდამთავრებული საქართველოდან.

1957-1960 წლებში მუშაობდა გიორგი დიმიტროვის სახელობის საავიაციო ქარხნის საკონსტრუქტორო ბიუროში, შემდგომში იყო კომკავშირულ სამუშაოებზე: ჯერ კომკავშირის თბილისის ლენინის რაიკომში, ხოლო შემდეგ – თბილისის საქალაქო კომიტეტში.

1963-1965 წლებში მუშაობდა თბილისის კალინინის რაიკომის პირველ მდივნად. მაშინვე გამოჩნდა, რომ მისთვის უცხო იყო იმ პერიოდისთვის ჩვეული პარადულობა და მოჩვენებითობა, კომპარტიის მიმბაძველი ღონისძიებები.

1965 წელს, საქართველოს სსრ შინაგან საქმეთა მინისტრის, ედუარდ შევარდნაძის ინიციატივით გადაყვანილ იქნა ქალაქ თბილისის შინაგან საქმეთა კალინინის რაიონული განყოფილების უფროსად.

1974 წლიდან იყო თბილისის შინაგან საქმეთა სამმართველოს სისხლის სამართლის სამძებრო სამსახურის უფროსი. 1976-1980 წლებში მუშაობდა ამავე სამმართველოს უფროსად და მოსკოვის მილიციის უმაღლესი სკოლის თბილისის ფაკულტეტის უფროსად.

წლების მანძილზე ჯ. მიქელაძემ დაიმსახურა ურყევი ავტორიტეტი, დაიმკვიდრა სახელი მომთხოვნი და ამავე დროს გამგები, გულისხმიერი, გვერდში მდგომი ხელმძღვანელისა.

1980-1987 წლებში მუშაობდა აჭარის ასსრ შინაგან საქმეთა მინისტრად. აჭარაში სათანადოდ აფასებდნენ ჯ. მიქელაძის უნიკალურ საქმიან და ადამიანურ თვისებებს, დღესაც მაღლიერებით და სიყვარულით იხსენიებენ მის სახელს.

1982 წლის 3 ნოემბერს მიენიჭა „მილიციის გენერალ-მაიორის“ სპეციალური წოდება.

1988-1998 წლებში იყო საზოგადოება „დინამოს“ რესპუბლიკური საბჭოს თავმჯდომარე. ხელი შეუწყო მნიშვნელოვანი სპორტული ღონისძიებების ჩატარებას, მრავალ სპორტსმენს გაუწია მატერიალური და მორალური დახმარება.

1990-1991 წლებში არჩეულ იქნა კომპარტიის ჯერ თბილისის, ხოლო შემდეგ ცენტრალური კომიტეტის პირველ მდივნად. იყო საქართველოს პრეზიდენტობის კანდიდატი. აღსანიშნავია, რომ საქართველოს დამოუკიდებლობის ურთულეს პირველ პერიოდში რესპუბლიკის კომპარტია ოპოზიციაში კი არ იყო, არამედ ყოველნაირად უწყობდა ხელს ქვეყნის სათავეში მყოფ ძალებს უმნიშვნელოვანესი გადაწყვეტილებების მიღება-განხორციელებაში.

1992-2000 წლებში იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის პირველი მოადგილე. ამ თანამდებობაზე განსაკუთრებით თვალნათლივ გამოჩნდა მისი დიდი გონიერება და უნარი სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი საკითხების მოგვარებისა, სხვადასხვა ძალების სასიკეთოდ დაბალანსებისა, ასევე – მისი ვაჟკაცობა, ერთგულება და დიპლომატიური ნიჭი.

1996 წლის 24 მაისს მიენიჭა პოლიციის გენერალ-ლეიტენანტის წოდება.

2000-2004 წლებში მუშაობდა მატერიალური რეზერვების სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარედ. მაშინ დაიწყო მან მუშაობა იმ ორ შესანიშნავ წიგნზე, რომლებშიც მისთვის საყვარელი ადამიანების პორტრეტების მეშვეობით გააცოცხლა ეპოქის სუნთქვა.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის (1995 წ.), „ღირსების“ და „შრომის წითელი დროშის“ ორდენებით, აგრეთვე „შსს დამსახურებული მუშაკის“ სამკერდე ნიშნით და 15 მედლით.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

გივი შალვას ძე კვანტალიანი
(27.09.1933-19.03.1999)
მილიციის გენერალ-მაიორი (09.11.1984)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაამთავრა თბილისის ილია ჭავჭავაძის სახელობის უცხო ენათა სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტი. 1958 წლიდან კომკავშირულ და პარტიულ სამუშაოზეა. 1978 წლამდე მუშაობდა პარტიის გაგრის ქალაქკომის პირველ მდივნად;

1978 წელს აფხაზური საზოგადოების მოთხოვნით პარტიის ცენტრალური კომიტეტი იძულებული გახდა კვანტალიანი თბილისში გადმოეყვანათ.

1978-1980 წლებში მუშაობდა თბილისის სისხლის სამძებროს განყოფილების უფროსად. არაერთხელ პირადად მონაწილეობდა დამნაშავეთა დაკავებაში.

1980-1982 წლებში მუშაობდა თბილისის შინაგან საქმეთა სამმართველოს უფროსად;

1982-1988 წლებში მუშაობდა საქართველოს სსრ შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ. აქვე, 1984 წელს, მიენიჭა მილიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1988-1990 წლებში მუშაობდა ქალაქ მოსკოვის შინაგან საქმეთა სამინისტროს მილიციის უმაღლესი სკოლის უფროსის მოადგილედ.

1990 წლიდან ბრუნდება საქართველოში, სადაც 1990-1993 წლებში მუშაობდა თბილისში, შინაგან საქმეთა სამინისტროს უმაღლესი სკოლის უფროსად. ამ თანამდებობაზე მისი მოღვაწეობა ძალზე ნაყოფიერი გამოდგა. სკოლის კურსანტებთან ერთად მონაწილეობა მიიღო 1992-1993 წლების რუსეთ-საქართველოს ომში ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ ბრძოლებში აფხაზეთსა და ცხინვალის რეგიონში.

1993 წლიდან იმყოფებოდა თადარიგში.

1997 წელს უბრუნდება აქტიურ ცხოვრებას და 1997-1999 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგანგებო სიტუაციებისა და სამოქალაქო თავდაცვის დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილედ.

გარდაიცვალა 1999 წელს, თბილისში. დაკრძალულია იქვე. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენი (გარდაცვალების შემდეგ – 2003 წელს).

თეიმურაზ ვახტანგის ძე სიღამონიძე
(1945-2015)
მილიციის გენერალ-მაიორი (17.02.1990)

1989 წლის აგვისტომდე მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამოძიებო სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1989 წლის აგვისტოდან 1990 წლის ნოემბრამდე მუშაობდა საქართველოს სსრ შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ – საგამოძიებო სამმართველოს უფროსად. აქვე მიენიჭა მილიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1991 წლის 27 აგვისტოდან 1993 წლის 31 მაისამდე ეკავა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის თანამდებობა.

ზიბერტ აგვასენტის პე ხაზალია
(03.08.1942-1997)
მილიციის გენერალ-მაიორი (29.04.1990)

დაიბადა ქალაქ თბილისში.

სამსახურეობრივი კარიერის პირველ ეტაპზე მსახურობდა საქართველოს სსრ და სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის ორგანოებში.

1980 წლიდან შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაშია. 1980-1986 წლებში ეკავა საქართველოს სსრ შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილის თანამდებობა – წარმომადგენლობის ხელმძღვანელი რუსეთის ფედერაციის შსს-ში.

1989-1992 წლებში იმყოფებოდა სპეციალურ სამსახურეობრივ მივლინებაში კუბაზე, სადაც მუშაობდა სსრკ შინაგან საქმეთა სამინისტროს სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე.

1990 წლის 29 აპრილს მიენიჭა მილიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1992 წლიდან იყო საქართველოს სახელმწიფო საბჭოს რწმუნებული სამეგრელოს რეგიონში და შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე.

იყო საკავშირო სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის საპატიო თანამშრომელი (1977 წ.) და საკავშირო შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული თანამშრომელი (1988 წ.).

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

გიორგი გოგოლაშვილის ძეგლი
(10.04.1940-06.01.2019)
მილიციის გენერალ-მაიორი (05.11.1990)

დაიბადა ქალაქ ცხაკაიაში. საშუალო სკოლა დაამთავრა 1958 წელს. 1965 წელს დაამთავრა დონის როსტოვის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი და დაიწყო მუშაობა აფხაზეთის ასსრ ქალაქ გაგრის შინაგან საქმეთა სამინისტროს რაიგანყოფილების ინსპექტორად, შემდეგ – გამომძიებლად.

1966-1967 წლებში მუშაობდა გუდაუთის შინაგან საქმეთა სამინისტროს რაიგანყოფილების უფროს გამომძიებლად.

1967-1970 წლებში მუშაობდა აფხაზეთის ასსრ შინაგან საქმეთა სამინისტროს უფროს გამომძიებლად, ხოლო 1970-1973 წლებში – ქალაქ სოხუმის პროკურატურის უფროს გამომძიებლად.

1973-1976 წლებში მუშაობდა აფხაზეთის ასსრ შსს-ს საგამომძიებო განყოფილების უფროსად, ხოლო 1976-1980 წლებში – საქართველოს სსრ შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამომძიებო სამმართველოს მე-3 განყოფილების უფროსად.

1980-1984 წწ. მუშაობდა საქართველოს სსრ შსს-ს განყოფილების უფროსად და სისხლის სამართლის განსაკუთრებულ საქმეთა სამმართველოს უფროსად, 1984-1986 წწ. – საქართველოს სსრ შსს-ს საგამომძიებო განყოფილების უფროსად.

1986-1987 წლებში მუშაობდა თბილისის სისხლის სამართლის სამმართველოს განყოფილების უფროსად,

1987-1989 წლებში – საქართველოს სსრ შსს-ს სისხლის სამართლის სამმართველოს სამმართველოს უფროსის პირველ მოადგილედ.

1989 წლის 7 აგვისტოდან – 1992 წლის 24 ივნისამდე ეკავა აფხაზეთის ასსრ შინაგან საქმეთა მინისტრის თანამდებობა. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1990 წლის 5 ნოემბერს მიენიჭა მილიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1992-1995 წლებში იყო საქართველოს მე-3 მოწვევის პარლამენტის წევრი პარტიული სიით, საარჩევნო ბლოკი „ქართია 91“.

1993-1995 წლებში იყო დასავლეთ საქართველოს საგანგებო სიტუაციითა დროებითი კომიტეტის თავმჯდომარე, სახელმწიფო მეთაურის რწმუნებული, სახელმწიფო მინისტრი დასავლეთ საქართველოში.

1995-1999 წლებში იყო საქართველოს მე-4 მოწვევის პარლამენტის წევრი (მაჟორიტარი), საარჩევნო ბლოკი „აფხაზეთის დეპუტაცია“.

1999-2004 წლებში იყო საქართველოს მე-5 მოწვევის პარლამენტის წევრი პარტიული სიით, საარჩევნო ბლოკი „საქართველოს მოქალაქეთა კავშირი“.

მინიჭებული ჰქონდა „საქართველოს დამსახურებული იურისტის“ საპატიო წოდება. აგრეთვე სსრკ შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკის წოდება (1987 წ.). დაჯილდოებული იყო ვახტანგ გორგასლის II ხარისხის ორდენით (1995 წ.) და მედლებით.

არჩეული იყო ქალაქ სენაკის საპატიო მოქალაქედ.

გარდაიცვალა 2019 წლის 6 იანვარს.

რობინზონ სერგოს ძე თუმურაშვილი
(21.02.1930-2022)
მილიციის გენერალ-მაიორი (30.08.1991)

დაიბადა ქალაქ თბილისში, სამხედრო მოსამსახურის ოჯახში.

1947 წელს დაამთავრა საშუალო სკოლა. 1947-1950 წლებში მსახურობდა სავალდებულო სამხედრო სამსახურში.

1950-1956 წლებში სწავლობდა რკინიგზის სატრანსპორტო ინსტიტუტის (ТБИИЖТ) ექსპლუატაციის ფაკულტეტზე.

1956 წლიდან კომკავშირულ და პარტიულ სამუშაოზეა. 1956-1960 წლებში მუშაობდა ქალაქ თბილისის ორჯონიკიძის რაიონის კომკავშირის რაიკომის პირველ მდივნად, ხოლო 1960-1962 წლებში – ქალაქ თბილისის ორჯონიკიძის რაიონის აღმასკომის თავმჯდომარის პირველ მოადგილედ;

1965 წლიდან შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაშია. 1965-1976 წლებში მუშაობდა საქართველოს სსრ სახელმწიფო ავტონსპექციის უფროსად, ხოლო 1976-1989 წლებში – სატრანსპორტო მილიციის უფროსად;

1989 წელს დაინიშნა ქალაქ თბილისის მილიციის სამმართველოს უფროსად, ხოლო 1990-1992 წლებში ეკავა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის პირველი მოადგილის თანამდებობა. აქვე მიენიჭა მილიციის გენერალ-მაიორის წოდება.

1995-2004 წლებში იყო საფეხბურთო კლუბ „დინამოს“ თავმჯდომარის პირველი მოადგილე.

2004 წელს გავიდა თადარიგში.

მინიჭებული ჰქონდა საქართველოს ტრანსპორტის დამსახურებული მუშაკის და საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკის წოდებები. დაჯილდოებულია საქართველოს ტრანსპორტის დამსახურებული მუშაკის სამკერდე ნიშნით და ღირსების მედლით (თბილისში მართლწესრიგის დაცვა-განმტკიცებაში შეტანილი პირადი წვლილისა და

მოქალაქეობრივი ვალის მოხდისათვის – 1999 წ.). დაჯილდოებულია აგრეთვე შინაგან საქმეთა სამინისტროს 8 უწყებრივი მედლით.

მილიციის გენერალ-მაიორი რობინზონ თუშურაშვილი იყო უკანასკნელი ქართველი სამართალდამცავი და საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს უკანასკნელი წარმომადგენელი, რომელიც ამ წოდებას ატარებდა.

გარდაიცვალა 2022 წელს. დაკრძალულია ქალაქ თბილისში.

ნაწილი III

პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის ქართული გენერლები

1. ნოდარ ივანეს ძე ბოლოთაშვილი (1954), პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის გენერალ-მაიორი (2002)
2. გია ვახტანგის ძე ბერძენიძე (1961), პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის გენერალ-მაიორი (2004)
3. ალექსანდრე სერგოს ძე მიქაბერიძე (1950), პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის გენერალ-მაიორი (2004)
4. გურამ პავლეს ძე ჯანაშვილი (1950), პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის გენერალ-მაიორი (2004)

ნოდარ ივანეს ძე ბოლოთაშვილი

(13.12.1954)

პსა-ს გენერალ-მაიორი (06.07.2002)

დაიბადა ბორჯომის რაიონის სოფელ ჭობისხევში. 1971 წელს დაამთავრა საშუალო სკოლა. 1973-1975 წლებში გადიოდა ნამდვილ სამხედრო სავალდებულო სამსახურს.

1975 წლიდან საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაშია.

1983-1984 წლებში მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამმართველოს სისხლის სამართლის სამმეზროს ოპერატიულ თანამშრომლად, ხოლო 1984-1988 წლებში – ქალაქ თბილისის საბურთალოს რაიონის შინაგან საქმეთა განყოფილების სისხლის სამართლის სამმეზრო განყოფილების უფროსად.

1985 წელს დაამთავრა მილიციის უმაღლესი სკოლა ქალაქ კიევში.

1988-1991 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამომიებო სამმართველოს განსაკუთრებით მძიმე საქმეთა უფროს გამომიებლად.

1991-1994 წლებში იყო საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს ავღანეთის ვეტერანთა კავშირის თავმჯდომარის მოადგილე.

1994-1995 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს აკადემიის ოპერატიული დაზვერვის ფაკულტეტის უფროსის მოადგილედ, შემდეგ – უფროსად.

1995-2003 წლებში მუშაობდა შსს აკადემიის უფროსის მოადგილედ და უსწრებელი სწავლების დარგში.

2003 წელს დაამთავრა უკრაინის შინაგან საქმეთა სამინისტროს ნაციონალური აკადემიის ადიუნქტურა, დაიცვა დისერტაცია და მიენიჭა იურიდიულ მეცნიერებათა კანდიდატის სამეცნიერო ხარისხი.

2003-2005 წლებში მუშაობდა შსს აკადემიის სასწავლო ნაწილის უფროსად.

2002 წლის 6 ივლისს პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის (პსა) აღმასრულებელი კომიტეტის გადაწყვეტილებით, საქართველოს სექციის ხელმძღვანელს, ნოდარ ბოლოთაშვილს მიენიჭა პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

2005 წლიდან თადარიგშია.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (2002 წ.), „წითელი ვარსკვლავის“, ორდენით და მედლებით, აგრეთვე „საქართველოს შინაგანი სამსახურის დამსახურებული მუშაკის“ სამკერდე ნიშნით (2002 წ.).

ეწევა საზოგადოებრივ საქმიანობას. არჩეულია სამხედრო ისტორიის საზოგადოების საპატიო წევრად (2022 წ.).

გია ვახტანგის ძე ბერძენიძე

(26.07.1961)

პსა-ს გენერალ-მაიორი (06.05.2004)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1978 წელს დაამთავრა საშუალო სკოლა, 1983 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი, ხოლო 1995 წელს – შინაგან საქმეთა სამინისტროს პოლიციის აკადემია.

1983-1984 წლებში გადიოდა ნამდვილ სამხედროსავალდებულოსამსახურს ბელორუსიის სსრ-ში, ქალაქ ბრესტში.

1985-1990 წლებში მუშაობდა საქართველოს სსრ კომკავშირის ცენტრალურ კომიტეტში რეფერენტად.

1990 წლიდან შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაშია. 1990-1992 წლებში იყო შინაგან საქმეთა სამინისტროს გენერალური ინსპექციის განყოფილების უფროსი, ხოლო 1992-1993 წლებში – შსს ორგანიზებული დამნაშავეობისა და კორუფციის წინააღმდეგ ბრძოლის დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილე.

1993-1995 წლებში ეკავა შინაგან საქმეთა სამინისტროს გენერალური ინსპექციის უფროსის მოადგილის თანამდებობა.

1995 წელს საქართველოს პრეზიდენტის ბრძანებულებით მიენიჭა პოლიციის პოლკოვნიკის სპეციალური წოდება.

1996 წლიდან სახელმწიფო უშიშროების სისტემაშია, სადაც 1996-2000 წლებში მსახურობდა უშიშროების სამინისტროს გენერალური ინსპექციის უფროსის მოადგილედ.

2000-2001 წლებში მუშაობდა გენერალური პროკურატურის კრიმინალურ პოლიციაში მოკვლევისა და ოპერატიულ-სამძებრო საქმიანობის კანონიერებაზე ზედამხედველობის განყოფილების პროკურორად.

2002-2003 წლებში მუშაობდა გენერალური პროკურატურის ორგანიზაციული უზრუნველყოფის, კონტროლისა და საინსპექციო განყოფილების უფროსად.

2003-2004წლებში ეკავა გენერალური პროკურატურის ადმინისტრაციის უფროსის, ხოლო 2004 წელს – მთავარი პროკურორის მოადგილის თანამდებობა.

2004 წლის 6 მაისს პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის (პსა) აღმასრულებელი კომიტეტის გადაწყვეტილებით, გაა ბერძენიძეს მიენიჭა პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

არის სერტიფიცირებული იურისტი (2003 წ.), სამართლის დოქტორი, საქართველოს ეროვნული აკადემიის წევრი (2006 წ.), საბჭოთა კავშირის სპორტის ოსტატი თავისუფალ ჭიდაობაში (1982 წ.).

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია „ღირსების“ ორდენით (2002 წ.) და „ღირსების“ მედლით.

ეწევა საზოგადოებრივ საქმიანობას. არჩეულია სამხედრო ისტორიის საზოგადოების საპატიო წევრად (2022 წ.).

ალექსანდრე სერგოს ძე მიქაბერიძე

(18.12.1950)

პსა-ს გენერალ-მაიორი (06.05.2004)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1976 წელს დაამთავრა თსუ-ს ისტორიის ფაკულტეტი და იმავე წელს – უმაღლესი პარტიული სკოლა.

1981 წელს დაამთავრა ომსკის შინაგან საქმეთა სამინისტროს სპეციალური სკოლა, ხოლო 1984 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი.

1969-1979 წლებში მუშაობდა სამოქალაქო ორგანიზაციებში. 1979 წლიდან გადადის შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში.

1979-1983 წწ. მუშაობდა შინაგან საქმეთა ქალაქ თბილისის მთავარ სამმართველოში, სამძებრო განყოფილების უფროსის მოადგილედ.

1984-1987 წწ. მუშაობდა შსს ქალაქ თბილისის ორჯონიკიძის რაიონის სამძებრო განყოფილების უფროსად, ხოლო 1987-1990 წლებში – შსს ქალაქ თბილისის ორჯონიკიძის რაიონის I განყოფილების უფროსად.

1990 წელს მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქალაქ თბილისის ვაკის რაიონის მილიციის უფროსად.

1991 წელს იყო ცხინვალის კომენდანტის მოადგილე, შემდეგ – ქალაქ თბილისის პოლიციის მთავარი სამმართველოს უფროსი.

1991-1992 წლებში მუშაობდა ქვემო ქართლის კომენდანტად – მარნეულის პოლიციის უფროსად.

1992 წელს დაინიშნა შსს სისხლის სამართლის სამძებრო დეპარტამენტის უფროსის პირველ მოადგილედ და სამეგრელოს კომენდანტად, ხოლო 1993 წელს – შსს საგზაო პოლიციის უფროსის მოადგილედ.

1996-1999 წწ. მუშაობდა ვაკის რაიონის პოლიციის სამმართველოს უფროსად, ხოლო 1999-2006 წლებში – ქალაქ თბილისის შსს მთავარი სამმართველოს ადმინისტრაციული პოლიციის დეპარტამენტის უფროსად.

2006-2011 წლებში ეკავა შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგანგებო სიტუაციების მართვის დეპარტამენტის სამსახურის უფროსის თანამდებობა.

2011 წლიდან თადარიგშია. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

2004 წლის 6 მაისს პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის (პსა) აღმასრულებელი კომიტეტის გადაწყვეტილებით ალექსანდრე მიქაბერიძეს მიენიჭა პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

მინიჭებული აქვს საქართველოს „ვაზისი“-ს მეცნიერებათა აკადემიის საპატიო დოქტორის წოდება. მონაწილეობა აქვს მიღებული საერთაშორისო სამეცნიერო კონფერენციებში (იტალია, პოლონეთი, ლიეტუვა). დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით.

ეწევა საზოგადოებრივ საქმიანობას. არჩეულია სამხედრო ისტორიის საზოგადოების საპატიო წევრად (2022 წ.).

გურამ პავლეს ძე ჯანიაშვილი

(05.10.1950)

პსა-ს გენერალ-მაიორი (06.05.2004)

დაიბადა დუშეთის რაიონის დაბა ფასანაურში. 1967 წელს დაამთავრა საშუალო სკოლა.

1967-1971 წწ. მსახურობდა ნამდვილ სამხედრო სავალდებულო სამსახურში (საბჭოთა ჯარების შემადგენლობაში ეგვიპტის არაბთა რესპუბლიკაში).

1971-1976 წლებში სწავლობდა საქართველოს პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში, სადაც მიიღო ხიდების ინჟინერ-მშენებლის სპეციალობა.

1976-1992 წლებში მუშაობდა საქართველოს საგზაო სამინისტროს სისტემაში.

1992-1993 წლებში, რუსეთ-საქართველოს ომის მსვლელობისას, აქტიურად მონაწილეობდა რუსული შეიარაღებული აგრესიის წინააღმდეგ და საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ ბრძოლებში აფხაზეთსა და სამაჩაბლოში. 1992 წლის 18 სექტემბრიდან იყო „ავღანელთა“ ბატალიონის მეთაური.

1993-1994 წლებში მსახურობდა უშიშროების სამსახურის მე-9 სამმართველოს უფროსად, საქართველოს პრეზიდენტის და სახელმწიფო დაცვის სამმართველოს უფროსად.

1994-1998 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროში. 1998 წელს დაამთავრა შსს პოლიციის აკადემია და ამჟამად მუშაობს დაცვის პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარის მრჩეულად.

2004 წლის 6 მაისს პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის (პსა) აღმასრულებელი კომიტეტის გადაწყვეტილებით გურამ ჯანიაშვილს მიენიჭა პოლიციელთა საერთაშორისო ასოციაციის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. იყო ავღანეთის ომის მონაწილეთა კავშირის თავმჯდომარე. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II (2000 წ.) და III (1993 წ.) ხარისხის

ორდენებით, „ღირსების“ ორდენით (2003 წ.), აგრეთვე "საერთაშორისო მეომრის" ორდენით და მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“ (1999 წ.).

2016 წელს არჩეულია „ფაზისი“-ს მეცნიერებათა აკადემიის ნამდვილ წევრად და მწერალთა შემოქმედებითი კავშირის წევრად. არის საქართველოს მწერალთა შემოქმედებითი კავშირის ილია ჭავჭავაძის პრემიის ლაურეატი. ავტორია 3 პოეტური კრებულისა – „აღსარება“, „მოვალ შენამდე“ და „სხივი ნათლისა“.

არჩეულია სამხედრო ისტორიის საზოგადოების საპატიო წევრად (2022 წ.).

თავი III

ნაწილი I

საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების და სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის გენერლები

1992 წ.

1. ანზორ მაისურაძე (1937-2017), გენერალ-მაიორი (1992), საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების პირველი გენერალი
2. შოთა კვირიაა (1952-2011), მილიციის გენერალ-მაიორი (1992), გენერალ-ლეიტენანტი (1993)

1993 წ.

3. იური კეშელავა (1941-2001), გენერალ-მაიორი (1993)
4. ავთანდილ იოსელიანი (1950-2007), გენერალ-მაიორი (1993), გენერალ-ლეიტენანტი (1996)
5. მურმან კალანდაძე (1941-2003), გენერალ-მაიორი (1993)
6. იგორ გიორგაძე (1950), გენერალ-მაიორი (1993), გენერალ-ლეიტენანტი (1994)

1994 წ.

7. იოსებ გოგიტიძე (1962), გენერალ-მაიორი (1994)
8. თეიმურაზ გრძელიძე (1956), გენერალ-მაიორი (1994)

1995 წ.

9. ჯოლბორდ (გივი) ბეროზაშვილი (1943), გენერალ-მაიორი (1995)

1996 წ.

- 10. ვახტანგ ქუთათელაძე (1955), გენერალ-მაიორი (1996), გენერალ-ლეიტენანტი (1999)
- 11. არველოდი ჟვანია (1949-2007), გენერალ-მაიორი (1996)
- 12. თამაზ ნინუა (1944-2009), გენერალ-მაიორი (1996)

1997 წ.

- 13. ნუგზარ ბაბუციაძე (1954), გენერალ-მაიორი (1997)
- 14. ილია ნარიშკინიძე (1951), გენერალ-მაიორი (1997)
- 15. თემურ ხევსურიაძე (1953-2021), გენერალ-მაიორი (1997)
- 16. ჯემალ ჯანაშია (1950), გენერალ-მაიორი (1997)

1999 წ.

- 17. ზაზა მაზმიშვილი (1963), გენერალ-მაიორი (1999)
- 18. სიმონ ნოზაძე (1953), გენერალ-მაიორი (1999)
- 19. ოთარ ჩიხრაძე (1955), გენერალ-მაიორი (1999)
- 20. გიორგი ერისთავი (1947), გენერალ-მაიორი (1999)
- 21. შენგელი ფიცხელაური (1946), გენერალ-მაიორი (1999)

2000 წ.

- 22. ზაზა შუბითიძე (1956-2014), გენერალ-მაიორი (2000)
- 23. ირაკლი დულაშვილი (1957), გენერალ-მაიორი (2000)
- 24. ლევან კიკნაძე (1946), გენერალ-მაიორი (2000)
- 25. ზურაბ ერქვანია (1951), გენერალ-მაიორი (2000)
- 26. თენგიზ ენდელაძე (1954), გენერალ-მაიორი (2000)
- 27. გიორგი კუპრეიშვილი (1954), გენერალ-მაიორი (2000)
- 28. ვიტალი მიხელიძე (1946), გენერალ-მაიორი (2000)

2001 წ.

- 29. ბიჭიკო ლეჟავა (1949), გენერალ-მაიორი (2001)
- 30. ჯიმშერ შველიძე (1969), გენერალ-მაიორი (2001)

2002 წ.

- 31. ვალერი ხაბურძანია (1964), გენერალ-მაიორი (2002), გენერალ-ლეიტენანტი (2003)

2003 წ.

32. ირაკლი კოტეტიშვილი (1969), გენერალ-მაიორი (2003)

33. ლაშა ნაცვლიშვილი (1967), გენერალ-მაიორი (2003)

34. ნოდარ ჯიჯავაძე (1949-2018), გენერალ-მაიორი (2003)

2004 წ.

35. აკაკი ცინცაძე (1949), გენერალ-მაიორი (2004)

2005 წ.

36. შალვა ჟღენტაძე (1962), გენერალ-მაიორი (2005)

2012 წ.

37. გიორგი მაზმიშვილი (1966), გენერალ-მაიორი (2012)

2019 წ.

38. ალექსი ბატიაშვილი (1972), სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორი (2019)

2020 წ.

39. გიგა ნიკოლეიშვილი (1968), სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორი (2020)

2021 წ.

40. ლევან ახოზაძე (1978), სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორი (2021)

2022 წ.

41. კობა კობიძე (1969), სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორი (2022)

საუკუნო ხსოვნა უშიშროების და უსაფრთხოების სამსახურების

10 გარდაცვლილ ქართველ გენერალს...

1992 წელი

ანზორ ამბროსის ძე მაისურაძე

(09.05.1937-20.09.2017)

გენერალ-მაიორი (07.05.1992)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1955 წელს დაამთავრა თბილისის ვაჟთა #6 საშუალო სკოლა, ხოლო 1960 წელს – სტალინის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ისტორიის ფაკულტეტი.

1960-1961 წლებში მუშაობდა რუსთავის ქიმიური კომბინატის განთავისუფლებულ კომკავშირის კომიტეტის მდივნად. 1961 წლის 15 აგვისტოდან 1963 წლის 1 მარტამდე მოსკოვში გაიარა სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის (სუკი) უმაღლესი სკოლის ოპერმშაქის მოსამზადებელი 2-წლიანი კურსი უცხო ენის ცოდნით.

1963 წლის 1 მარტიდან 26 ივლისამდე მუშაობდა საქართველოს სსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის პირველი განყოფილების (დაზვერვის) ოპერწმუნებულად, 1963 წლის 26 ივლისიდან 1965 წლის 8 იანვრამდე – სუკ-ის მე-2 განყოფილების (კონტრდაზვერვის) მე-4 ქვეგანყოფილების ოპერწმუნებულად, 1965 წლის 8 იანვრიდან 1 სექტემბრამდე – სუკ-ის პირველი განყოფილების ოპერწმუნებულად.

1965 წლის 1 სექტემბრიდან 1966 წლის 1 აგვისტომდე სწავლობდა მოსკოვში, საკავშირო სუკ-ის დაზვერვის უმაღლეს სკოლაში.

1966 წლის 1 აგვისტოდან 1969 წლის 5 აგვისტომდე მუშაობდა სუკ-ის პირველი განყოფილების უფროს ოპერწმუნებულად, 1969 წლის 5 აგვისტოდან 1971 წლის 4 მაისამდე – მე-5 განყოფილების (იდეოლოგია) პირველი ქვეგანყოფილების უფროს ოპერწმუნებულად.

1971 წლის 4 მაისიდან 1973 წლის 19 ივნისამდე მუშაობდა მოსკოვში, საკავშირო სუკ-ის პირველი მთავარი სამმართველოს (დაზვერვის) მოქმედი რეზერვის უფროს ოპერწმუნებულად, 1973 წლის 19 ივნისიდან 1976 წლის 14 სექტემბრამდე – საკავშირო სუკ-ის პირველი მთავარი სამმართველოს

მოქმედი რეზერვის ქვეგანყოფილების უფროსის მოადგილედ (1971-1976 წლებში ხანგრძლივ სამსახურებრივ მივლინებით იმყოფებოდა იორდანიაში).

1976 წლის 28 სექტემბრიდან 1977 წლის 9 მაისამდე იყო საქართველოს სსრ სუკ-ის მე-2 განყოფილების მე-6 ქვეგანყოფილების უფროსის მოადგილე, 1977 წლის 10 მაისიდან 1978 წლის 29 აპრილამდე – საქართველოს სსრ სუკ-ის მე-5 განყოფილების მე-2 ქვეგანყოფილების უფროსის მოადგილე, 1978 წლის 29 აპრილიდან 21 ივნისამდე – საქართველოს სსრ სუკ-ის მე-5 განყოფილების მე-2 ქვეგანყოფილების უფროსი, ხოლო 1978 წლის 21 ივნისიდან 1978 წლის 24 დეკემბრამდე – საკავშირო სუკ-ის პირველი მთავარი სამმართველოს (დაზვერვის) მოქმედი რეზერვის ქვეგანყოფილების უფროსი.

1978 წლის 25 დეკემბრიდან 1979 წლის 2 სექტემბრამდე მუშაობდა სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის პირველი მთავარი სამმართველოს მოქმედი რეზერვის ქვეგანყოფილების უფროსად.

1979 წლის 2 სექტემბრიდან 4 ოქტომბრამდე იყო სსრ კავშირის სუკ-ის პირველი მთავარი სამმართველოს დაქვემდებარებაში, 1978-1979 წლებში მივლინებით იმყოფებოდა ერაყში.

1979 წლის 5 ნოემბრიდან 1984 წლის 29 ივნისამდე მუშაობდა საქართველოს სსრ სუკ-ის მე-5 განყოფილების უფროსის მოადგილედ, ხოლო 1984 წლის 29 ივნისიდან 1990 წლის 6 მარტამდე – საქართველოს სსრ სუკ-ის პირველი განყოფილების უფროსად.

1985 წლის თებერვალში მიენიჭა პოლკოვნიკის წოდება.

1990 წლის 6 მარტიდან 1991 წლის 30 სექტემბრამდე იყო საქართველოს სსრ სუკ-ის „ზ“ (ყოფილი მე-5) განყოფილების უფროსი, 1991 წლის 30 სექტემბრიდან 1992 წლის 8 იანვრამდე კი – საქართველოს სსრ სუკ-ის თავმჯდომარის მოადგილე.

1992 წლის 8 იანვრიდან 2 მაისამდე ასრულებდა საქართველოს რესპუბლიკის უშიშროების მინისტრის მოვალეობას.

1992 წლის 7 მაისიდან 1993 წლამდე მუშაობდა საქართველოს რესპუბლიკის თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ ოპერატიულ დარგში და ამავე სამინისტროს მთავარი ოპერატიული სამმართველოს უფროსად. ამავე პერიოდში მიენიჭა უშიშროების გენერალ-მაიორის წოდება.

1997 წლის 31 დეკემბრიდან 2000 წლის 1 იანვრამდე იყო საქართველოს დაზვერვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარის მთავარი კონსულტანტი.

2004 წლის 1 აპრილიდან 4 ივნისამდე იყო სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს დაზვერვის დეპარტამენტის დირექტორის თანაშემწე.

მინიჭებული აქვს „სსრკ უშიშროების ორგანოთა დამსახურებული მუშაკის“ და „საქართველოს უშიშროების ორგანოთა დამსახურებული მუშაკის“ საპატიო წოდებები.

იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

ანზორ მაისურაძე არის დამოუკიდებელი საქართველოს პირველი გენერალი უშიშროების სისტემაში.

შოთა ოთარის ძე კვირია
(05.06.1952-10.01.2011)
გენერალ-მაიორი (14.05.1992)
გენერალ-ლეიტენანტი (11.09.1993)

საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრი 1995 წლის 2 სექტემბრიდან – 1997 წლის 30 ივნისამდე, გენერალ-ლეიტენანტი, სუკის ყოფილი ოფიცერი, ერთ-ერთი გავლენიანი წევრი ედუარდ შევარდნაძის მთავრობაში.

დაიბადა ქალაქ ცხაკაიაში. იქვე დაამთავრა საშუალო სკოლა.

1970 წლის მაისიდან 1972 წლის აპრილამდე მოიხდა სამხედრო-სავალდებულო სამსახური, მსახურობდა საჰაერო-სადესანტო ძალებში.

1977 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სამშენებლო ფაკულტეტი, 1978 წელს – საბჭოთა კავშირის შინაგან საქმეთა სამინისტროს კაუნასის მილიციის უმაღლესი სკოლა, ხოლო 1987 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი.

1977 წლის აგვისტოდან ნოემბრამდე მუშაობდა ქალაქ ცხაკაიაში, საქართველოს სსრ სოფლის მეურნეობის სამინისტროს სამშენებლო-სარემონტო სამმართველოში, სამუშაოთა მწარმოებლად.

1977 წლის ბოლოდან დაიწყო სამსახურის შინაგან საქმეთა ორგანოებში.

1977-1984 წლებში მუშაობდა სოხუმის შინაგან საქმეთა რაიონულ განყოფილებაში სოციალისტური საკუთრების დატაცებასთან ბრძოლის ინსპექტორად, შემდეგ კი უფროს ინსპექტორად. აქვე, 1978 წლის 1 დეკემბერს, ენიჭება მილიციის ლეიტენანტის წოდება.

1984-1990 წლებში ამავე განხრით მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სოციალისტური საკუთრების დატაცების განყოფილების ოპერწმუნებულად.

1990 წლის 28 ნოემბრიდან 1991 წლის 18 თებერვლამდე გაყვანილი იყო საქართველოს შსს კადრების სამმართველოს განკარგულებაში.

1991 წლის 18 თებერვლიდან 23 აგვისტომდე მუშაობდა მოსკოვში, სსრკ შსს სოციალისტური საკუთრების დატაცების წინააღმდეგ მებრძოლი მთავარი სამმართველოს მე-2 განყოფილების ოპერწმუნებულად,

1991 წლის 23 აგვისტოდან 14 დეკემბრამდე მუშაობდა სსრკ შსს ეკონომიკურ დანაშაულებათა წინააღმდეგ მებრძოლი ცენტრალური ბიუროს განსაკუთრებით მნიშვნელოვან საქმეთა უფროს ოპერწმუნებულად, ხოლო 1991 წლის 14 დეკემბრიდან 1992 წლის 12 იანვრამდე – სსრკ შინაგან საქმეთა სამინისტროს ეკონომიკაში არსებული დანაშაულის წინააღმდეგ მებრძოლი ბიუროს მე-5 განყოფილების მე-2 ქვეგანყოფილების განსაკუთრებით მნიშვნელოვან საქმეთა უფროს ოპერწმუნებულად. ამასთან, იყო საბჭოთა კავშირის შინაგან საქმეთა სამინისტროს წარმომადგენელი ინტერპოლში.

1992 წლის დასაწყისიდან საქართველოშია. 1992 წლის 12 იანვრიდან 11 მაისამდე იყო საქართველოს რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე, ხოლო 1992 წლის 11 მაისიდან 1993 წლის 11 ოქტომბრამდე ეკავა საქართველოს რესპუბლიკის საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის თავმჯდომარის პირველი მოადგილის თანამდებობა. ამ თანამდებობაზე ყოფნისას, 1992 წლის 14 მაისს, მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“, ხოლო 1993 წლის 11 სექტემბერს – გენერალ-ლეიტენანტის წოდება.

1993 წლის 11 ოქტომბრიდან 1994 წლის 30 მარტამდე იყო საქართველოს რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრი.

1994 წლის 31 მარტს დაინიშნა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრად. 1995 წლის 15 დეკემბრიდან 1997 წლის 6 ივლისამდე ეკავა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის თანამდებობა.

1997 წლის 30 ივნისს მისი კარიერა საქართველოში შეწყდა. მას ბრალი დასდეს ოპოზიციის დარბევაში, ადამიანის უფლებების დამცველთა დევნასა და პატიმრების წამებაში, ადამიანთა მკვლელობაში, რუსეთის სპეცსამსახურებთან თანამშრომლობასა და სატელეფონო საუბრების უკანონო მოსმენებში. იგი იძულებული გახდა გადამდგარიყო და გასულიყო პენსიაში. მას შემდეგ ცხოვრობდა მოსკოვში. სხვადასხვა მონაცემებით, მოსკოვში ცხოვრებისას მუშაობას განაგრძობდა რუსეთის სპეცსამსახურების უწყებებში.

გარდაიცვალა 2011 წლის 10 იანვარს თირკმლის უკმარისობით. თბილისში ჩამოასვენეს 2011 წლის 12 იანვარს.

იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. **დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ I ხარისხის ორდენით (08.11.1995 წ.), „საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკისა“ და „საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების დამსახურებული თანამშრომლის“ სამკერდე ნიშნებითა და უწყებრივი ჯილდოებით.** იყო სპორტის ოსტატი და საქართველოს სამგზის ჩემპიონი კრივში.

1993 წელი

იური ილიას ძე კეშელავა
(05.01.1941-2001)
გენერალ-მაიორი (15.03.1993)

დაიბადა ქალაქ ბათუმში. 1957 წ. დაამთავრა ბათუმის #2 საშუალო სკოლა, ხოლო 1974 წელს – საბჭოთა კავშირის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის უმაღლესი სკოლა ქალაქ მოსკოვში.

1960-1963 წწ. მსახურობდა საბჭოთა ჯარში. 1967 წლიდან მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სისტემაში. სხვადასხვა დროს იყო ოპერატიული და უფროსი ოპერატიული მუშაკი.

1977-1978 წწ. მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების ფოთის განყოფილების უფროსის მოადგილედ.

1978-1984 წწ. მსახურობდა საკავშირო სახელმწიფო უშიშროების კონტრაზვერვის მთავარი სამმართველოს უფროსის უფროს თანაშემწედ.

1984 წლიდან საქართველოშია. 1984-1992 წლებში მსახურობდა აფხაზეთის ასსრ სახელმწიფო უშიშროების ორგანოებში. 1990-1992 წწ. მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების გაგრის განყოფილების უფროსად – აფხაზეთის სახელმწიფო უშიშროების თავმჯდომარის მოადგილედ. 1990 წელს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1993 წელს დაინიშნა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის თავმჯდომარის მოადგილედ. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1993 წლის 15 მარტს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

1993-1996 წლებში იყო ფოთის საბაჟო დეპარტამენტის უფროსი.

1996 წელს მიენიჭა „საბაჟო სამსახურის სახელმწიფო მრჩეველის“ სპეციალური რანგი. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის ორდენით.

დაკრძალულია ბათუმში, განთიადის სასაფლაოზე.

ავთანდილ შოთას მეიოსელიანი

(17.08.1950-2007)

გენერალ-მაიორი (22.03.1993)

გენერალ-ლეიტენანტი (27.05.1996)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1973 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სატრანსპორტო ფაკულტეტი, ხოლო 1975 წელს – საბჭოთა კავშირის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის ქალაქ მინსკის უმაღლესი კურსები.

1975-1987წლებში მსახურობდა სხვადასხვა თანამდებობებზე საქართველოს სსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტში:

1975 წლის 30 იანვრიდან 1977 წლის 19 დეკემბრამდე – საქართველოს სსრ სუკ-ის მე-2 განყოფილების მე-6 ქვეგანყოფილების ოპერმუშაკად.

1977 წლის 19 დეკემბრიდან 1980 წლის 26 მარტამდე – საქართველოს სსრ სუკ-ის მე-2 განყოფილების მე-6 ქვეგანყოფილების უფროს ოპერწმუნებულად.

1980 წლის 25 მარტიდან 1982 წლის 26 იანვრამდე – საქართველოს სსრ სუკ-ის სამტრედიის რაიონის და რკინიგზის სადგურის სამტრედიის განყოფილების უფროსად.

1982 წლის 26 იანვრიდან 1983 წლის 23 ივნისამდე – საქართველოს სსრ სუკ-ის მე-4 განყოფილების პირველი ქვეგანყოფილების უფროსად.

1983 წლის 27 ივლისიდან 1986 წლის 3 ივლისამდე მსახურობდა საქართველოს სსრ სუკ-ის განყოფილების უფროსის მოადგილედ, ხოლო 1986 წლის 3 ივლისიდან 1987 წლის 11 ივნისამდე – საქართველოს სსრ სუკ-ის მე-3 განყოფილების უფროსის მოადგილედ.

1987 წლის 11 ივნისიდან 1990 წლის 16 დეკემბრამდე იყო აფხაზეთის ასსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარის მოადგილე და ამავდროულად გაგრის საქალაქო განყოფილების უფროსი.

1990 წლის 16 დეკემბერს დაინიშნა აფხაზეთის ასსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარედ, ხოლო შემდეგ – აფხაზეთის ასსრ საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის თავმჯდომარედ.

1992 წლის 3 დეკემბრიდან 1993 წლის 17 ოქტომბრამდე იყო საქართველოს რესპუბლიკის საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის თავმჯდომარის მოადგილე, ამავე დროს იყო თბილისის საქალაქო სამმართველოს უფროსი.

1993 წლის 17 ოქტომბრიდან 1994 წლის 25 აპრილამდე მუშაობდა საქართველოს რესპუბლიკის უშიშროების მინისტრის პირველ მოადგილედ. აქვე მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

1994 წლის 25 აპრილიდან 1995 წლის 2 სექტემბრამდე ეკავა საქართველოს რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების სამსახურის თავმჯდომარის პირველი მოადგილის თანამდებობა.

1995 წლის 2 სექტემბრიდან ამავე წლის 18 დეკემბრამდე იყო საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამსახურის უფროსის მოვალეობის შემსრულებელი.

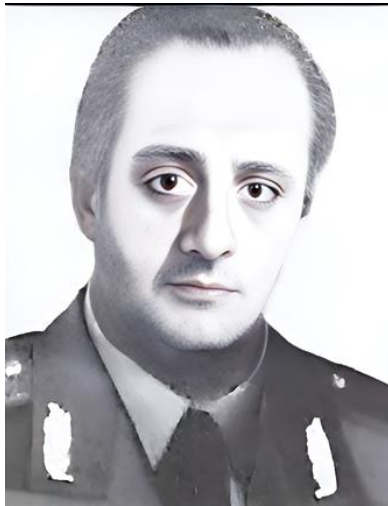
1995 წლის 25 დეკემბრიდან 1997 წლის 21 სექტემბრამდე მუშაობდა საქართველოს რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის პირველ მოადგილედ. 1996 წლის 24 მაისს მიენიჭა გენერალ-ლეიტენანტის წოდება.

1997 წლის 21 სექტემბრიდან 2004 წლის 24 თებერვლამდე იყო საქართველოს დაზვერვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარე.

1998 წლის 11 სექტემბერს, საქართველოს პრეზიდენტის ბრძანებულებით, დაინიშნა ეროვნული უშიშროების საბჭოს წევრად.

იყო ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის ორდენით (1996წ.), სამკერდე ნიშნით „საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების დამსახურებული თანამშრომელი“.

გარდაიცვალა ავადმყოფობის შემდეგ, დაკრძალულია ქალაქ თბილისში.

მურმან ვარლამის ძე კალანდაძე
(29.01.1941-2003)
გენერალ-მაიორი (12.05.1993)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1958 წელს დაამთავრა რკინიგზის #7 სკოლა, 1963 წელს – საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის ენერგეტიკული ფაკულტეტი და 1970 წელს – დაზვერვის და კონტრდაზვერვის უმაღლესი სკოლა ქალაქ მოსკოვში.

1963-1965 წლებში გადიოდა ნამდვილსაზღვდებულო სამხედრო სამსახურს საბჭოთა ჯარში.

1968-1991 წლებში მსახურობდა საბჭოთა კავშირის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის სისტემაში.

1978-1982 წლებში მსახურობდა აჭარის ასსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის კონტრდაზვერვის უფროსად.

1982-1983 წლებში მსახურობდა მოსკოვში ცენტრალური აპარატის კონტრდაზვერვის სამმართველოს უფროსის უფროს თანაშემწედ.

1983-1986 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტში ეკონომიკური განყოფილების უფროსად. 1983 წელს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1986-1987 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების კონტრდაზვერვის უფროსად.

1987 წელს დაინიშნა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების დაზვერვის უფროსად.

1990-1992 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების თავმჯდომარის მოადგილედ.

1992 წლის მაის-ნოემბერში მსახურობდა საქართველოს საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის კონტრდაზვერვის სამმართველოს უფროსის პირველი მოადგილის თანამდებობაზე.

1992 წლის ნოემბერში დაინიშნა საქართველოს საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის თავმჯდომარის მოადგილედ. 1993 წლის 12 მაისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია ქალაქ თბილისში.

იგორ პანტელეიმონის ძე გიორგაძე
(23.06.1950)

გენერალ-მაიორი (29.11.1993)

გენერალ-ლეიტენანტი (18.12.1994)

დაიბადა ქალაქ ზაისანში (ყაზახეთის სსრ), სამხედრო მოსამსახურის ოჯახში. არის გენერალ-მაიორ პანტელეიმონ გიორგაძის ვაჟი.

1967 წელს დაამთავრა საშუალო სკოლა. მიღებული აქვს ასევე მუსიკალური განათლება ვიოლინოს კლასში. 1968 წლის 29 ივლისიდან 1973 წლის 29 იანვრამდე სწავლობდა მოსკოვში, საბჭოთა კავშირის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის უმაღლეს სკოლაში კონტრდაზვერვის ფაკულტეტზე. მიღებული აქვს იურისტ-სამართალმცოდნის კვალიფიკაცია უცხოური ენების ცოდნით. ამავე წელს მიენიჭა პირველადი სამხედრო წოდება – ლეიტენანტი.

1973-1995 წლებში მუშაობდა უშიშროების სამსახურში სხვადასხვა თანამდებობებზე.

1980-1981 წლებში მონაწილეობდა სსრკ სუკ-ის სპეციალური დანიშნულების რაზმ „კასკადის“ საბრძოლო ოპერაციებში ყანდაარში (ავღანეთი).

1992 წლის 1 ივნისიდან 28 დეკემბრამდე მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის თავდაცვის სამინისტროს სპეცდანიშნულების მთავარი სამმართველოს უფროსის პირველ მოადგილედ, კონტრდაზვერვის სამმართველოს უფროსად. 1992 წლის 28 დეკემბრიდან 1993 წლის 14 ივნისამდე მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ – მთავარი ოპერატიული სამმართველოს უფროსად.

1993 წლის 14 ივნისიდან 11 ოქტომბრამდე მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ.

1993 წლის 11 ოქტომბრიდან 13 ოქტომბრამდე იყო საქართველოს რესპუბლიკის საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის უფროსი, 1993 წლის 13 ოქტომბრიდან 1994 წლის 2 აპრილამდე – საქართველოს რესპუბლიკის უშიშროების მინისტრი.

1993 წლის 14 ნოემბერს მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდება.

მინისტრის თანამდებობაზე ყოფნისას აქტიურად ამყარებდა კონტაქტებს რუსეთის, აშშ-ის, თურქეთის, სომხეთის, აზერბაიჯანის, უკრაინის და სხვა ქვეყნების სპეცსამსახურებთან. ამ დროის განმავლობაში შეიძინა კონტაქტები თავის საზღვარგარეთელ კოლეგებთან, გავლენიან პოლიტიკოსებსა და სახელმწიფო მოხელეებთან.

1994 წლის 2 აპრილიდან 1995 წლის 2 სექტემბრამდე ეკავა საქართველოს რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების სამსახურის თავმჯდომარის თანამდებობა.

1994 წლის 18 დეკემბერს მიენიჭა გენერალ-ლეიტენანტის წოდება.

1995 წლის 29 აგვისტოს საქართველოს პრეზიდენტ ე. შევარდნაძეზე განხორციელებული ტერაქტის შემდეგ, 2 სექტემბერს გათავისუფლებულ იქნა თანამდებობიდან. 1995 წლის 1 ოქტომბერს მის დაპატიმრებაზე სანქცია გაიცა და მასზე სისხლის სამართლის საქმე აღიძრა. 1995 წლის სექტემბერში, მანქვეყანა დატოვა და რუსეთს შეაფარა თავი. იმავე წლის ოქტომბერში გამოქვეყნებული ღია წერილის შემდეგ იგი ფაქტობრივად საქართველოს ხელისუფლებასთან ღია კონფრონტაციაზე გადავიდა. თავდასხმის ორგანიზებაში გიორგაძეს დაედო ბრალი, რის გამოც იგი „ინტერპოლის“ მიერ იძებნებოდა.

2016 წელს ინტერპოლმა გიორგაძეზე საერთაშორისო ძებნა შეწყვიტა. საქართველოს პროკურატურის განცხადებით, ამის მიზეზი გახდა გიორგაძისთვის მინიჭებული ლტოლვილის სტატუსი, თუმცა ინტერპოლის გადაწყვეტილება საქართველოსთან შეთანხმებული არ ყოფილა.

დაჯილდოებულია „წითელი ვარსკვლავისა“ და „საპატიონის“ (სსრკ) ორდენებით.

ამჟამად ცხოვრობს მოსკოვში. 2018 წელს იგორ გიორგაძემ ჩაატარა პრესკონფერენცია, რომლის დროსაც განაცხადა, რომ თბილისის ლუგარის სახელობის ლაბორატორიაში ტარდებოდა ექსპერიმენტები აშშ-ში დამზადებული არალიცენზირებული წამლით, რამაც 2015 წლის დეკემბერში 30 ადამიანის სიკვდილი გამოიწვია.

ექსპერტების, დიპლომატებისა და პოლიტიკოსების შეფასებით, გიორგაძის პრესკონფერენცია რუსეთის დეზინფორმაციული კამპანიის ნაწილი იყო, რომელსაც რუსეთის ფედერაცია დასავლეთისა და საქართველოს წინააღმდეგ აწარმოებდა. მოგვიანებით, BBC-თან ინტერვიუში იგორ გიორგაძემ აღიარა, რომ თავის პრესკონფერენციაში მოტანილი ინფორმაციის დამამტკიცებელი საბუთი და არგუმენტები არ ჰქონდა.

1994 წელი

იოსებ რეზოს ძე გოგიტიძე
(31.05.1962)

გენერალ-მაიორი (07.04.1994)

დაიბადა აჭარაში, ქალაქ ქობულეთში. დაამთავრა ქალაქ როსტოვის საინჟინრო-სამშენებლო ინსტიტუტი 1991 წელს. ამავე წელს მუშაობა დაიწყო აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტროში უზენაესი საბჭოსა და მთავრობის დაცვის ქვეგანყოფილების უფროსად.

1993 წლის ოქტომბერში დაინიშნა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის პირველ მოადგილედ.

1993-2004 წლებში მსახურობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების მინისტრად. ამავე პერიოდში, 1994 წლის 7 აპრილს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

„ვარდების რევოლუციისა“ და აჭარაში დაწყებული მასობრივი საპროტესტო გამოსვლების შედეგად, ასლან აბაშიძის გადადგომის შემდეგ, 2004 წლის 6 მაისს დატოვა ბათუმი.

ხელისუფლებიდან ჩამოშორების შემდეგ გოგიტიძეს ბრალად ედებოდა 1993-2004 წლებში ასლან აბაშიძესთან ერთად უკანონო შეიარაღებული ფორმირების შექმნა, ასევე პირთა ჯგუფთან ერთად აჭარის უშიშროების სამინისტროს კუთვნილი თანხების მითვისება და ტერორისტული აქტების ორგანიზება. 2016 წელს ბათუმის საქალაქო სასამართლომ გოგიტიძე დამნაშავედ სცნო და დაუსწრებლად განუსაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 12 წლით.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის (1996 წ.) და „ღირსების“ (1997 წ.) ორდენებით.

ამჟამად ცხოვრობს რუსეთის ფედერაციაში, ქალაქ მოსკოვში.

თეიმურაზ ივანეს ძე გრძელიძე
(05.08.1956)
გენერალ-მაიორი (08.10.1994)

დაიბადა ქალაქ ბათუმში. დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის ავტომატიკისა და გამოთვლითი ტექნიკის ფაკულტეტი 1978 წელს.

1978-1980 წლებში მუშაობდა საკავშირო სამეცნიერო-კვლევით და საპროექტო-საკონსტრუქტორო ინსტიტუტში ინჟინრად.

1980-1981 წლებში სწავლობდა სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის ქალაქ მინსკის უმაღლეს კურსებზე.

1981 წლიდან საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სისტემაშია. 1997-2000 წლებში მსახურობდა საქართველოს დაზვერვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარის პირველ მოადგილედ.

2000-2001 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის მოადგილედ.

2001-2004 წლებში ეკავა საქართველოს დაზვერვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილის თანამდებობა.

დაჯილდოებულია „ღირსების“ ორდენით (1996 წ.), „ვახტანგ გორგასლის“ II (2001 წ.) და III ხარისხის (1996 წ.) ორდენებით.

1995 წელი

ჯოლბორდ (გივი) ვასილის ძე ბეროზაშვილი
(12.04.1943)
გენერალ-მაიორი (06.05.1995)

დაიბადა ქალაქ გორში. აქვე დაამთავრა საშუალო სკოლა. 1965 წარჩინებით დაამთავრა უკრაინაში ვასილკოვსკის (კიევის ოლქი) სამხედრო-საავიაციო სასწავლებელი, 1973 წელს – მოსკოვის ჟუკოვსკის სახელობის სამხედრო-საავიაციო აკადემია, ხოლო 1986 წელს – ამავე აკადემიის ხელმძღვანელი კადრების მომზადების ფაკულტეტი.

1965-1968 წლებში გადიოდა სავალდებულო სამხედრო სამსახურს. მსახურობდა ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქში.

1975-1976 წლებში გაგზავნილ იყო საზღვარგარეთ სამსახურეობრივ მივლინებაში. იყო სამხედრო მრჩეველი ვიეტნამის სახალხო რესპუბლიკაში.

1976-1980 წლებში მსახურობდა სსრკ შეიარაღებულ ძალებში. იყო ესკადრილისა და ბატალიონის მეთაური.

1980-1983 წლებში მსახურობდა უნგრეთის სახალხო რესპუბლიკაში, სადაც ეკავა საბჭოთა ჯარების დაჯგუფების პოლკის მეთაურის მოადგილის თანამდებობა.

1983-1984 წლებში ეკავა ვოლგოგრადის სამხედრო-საავიაციო უმაღლესი სასწავლებლის პოლკის მეთაურის მოადგილის თანამდებობა, ხოლო 1986-1991 წლებში იყო კიევის სამხედრო ოლქის სამხედრო-საჰაერო ძალების სასწავლო ცენტრის უფროსი.

1991 წელს პირადი პატაკის საფუძველზე დაითხოვეს უკრაინის შეიარაღებული ძალების რიგებიდან. იგი ბრუნდება სამშობლოში და ერთიანდება ქართულ ჯარში.

1992-1993 წლებში მსახურობდა შტაბის უფროსად ქალაქ ცხინვალში განლაგებულ სამშვიდობო ჯარებში საქართველოს მხრიდან.

1994-1995 წლებში იყო საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამსახურის სადესანტო მოიერიშე ბრიგადის მეთაური. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1995 წლის 6 მაისს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

1995-2002 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო-საჰაერო ძალების შტაბის უფროსად.

2002 წელს დაინიშნა საქართველოს სამხედრო-საჰაერო ძალების სარდლად.

2003 წელს გავიდა თადარიგში.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია ვახტანგ გორგასლის II ხარისხის ორდენით (2003 წ.) და მედლებით.

1996 წელი

ვახტანგ გოგის მექუთათელაძე
(08.10.1955)

გენერალ-მაიორი (12.03.1996)
გენერალ-ლეიტენანტი (12.03.1999)

დაიბადა ადიგენის რაიონის დაბა აბასთუმანში.

1977 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის საწარმოო დანადგარების ავტომატიზაციის ფაკულტეტი.

1972-1979 წლებში მუშაობდა სხვადასხვა უწყებებსა და დაწესებულებებში მუშად, სანიტრად, კონსტრუქტორად.

1980 წლის 28 იანვრიდან 1981 წლის 30 იანვრამდე გაიარა სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის უმაღლესი კურსები.

1981 წლიდან მუშაობა დაიწყო სახელმწიფო უშიშროების ორგანოებში სხვადასხვა თანამდებობაზე – ოპერწმუნებული, უფროსი ოფიცერი, უფროსი ოპერწმუნებული, ქვეგანყოფილების უფროსი, საქართველოს სსრ სუკ-ის თავმჯდომარის თანაშემწე.

1991 წლის 18 ნოემბრიდან 1992 წლის 11 მაისამდე იყო საქართველოს რესპუბლიკის უშიშროების მინისტრის მოადგილე კადრების დარგში, კადრების განყოფილების უფროსი.

1992 წლის 11 მაისიდან 1993 წლის 24 აგვისტომდე ეკავა საქართველოს რესპუბლიკის საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის თავმჯდომარის მოადგილის თანამდებობა.

1993 წლის 24 აგვისტოდან 14 ოქტომბრამდე იყო საქართველოს რესპუბლიკის საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის თავმჯდომარის მოადგილე – სამხედრო კონტრდაზვერვის სამმართველოს უფროსი.

1993 წლის 14 ოქტომბერს დაინიშნა საქართველოს რესპუბლიკის უშიშროების მინისტრის მოადგილედ კადრების დარგში, ხოლო 1994 წლის 25 აპრილს – საქართველოს რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების სამსახურის თავმჯდომარის მოადგილედ.

1994 წლის 23 ივნისიდან 1996 წლის 12 მარტამდე იყო სამთავრობო დაცვის სამსახურის უფროსი. 1995 წლის 12 მარტს მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდება.

1996 წლის 12 მარტიდან 1998 წლის 30 ოქტომბრამდე ეკავა საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსის თანამდებობა.

1998 წლის 30 ოქტომბერს გენერალი ქუთათელაძე დაინიშნა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრად. ამავე პერიოდში, 1999 წლის 12 მარტს მიენიჭა „გენერალ-ლეიტენანტის“ წოდება.

გადადგა თანამდებობიდან 2001 წლის 31 ოქტომბერს.

2001 წლის შემდეგ დასაქმებული იყო კერძო ბიზნესში. 1996-2004 წლებში იყო საქართველოს სროლის სახეობათა ეროვნული ფედერაციის პრეზიდენტი.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (1998 წ.) ორდენით და ხუთი მედლით.

არგელოდი (ალუკო) ვლადიმერის ძე ჟვანია
(01.04.1949-2007)
გენერალ-მაიორი (24.05.1996)

დაიბადა ქალაქ სამტრედიაში. 1991 წლამდე მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქალაქ თბილისის კალინინის რაიონის მილიციის უფროსად.

1992-1995 წლებში მუშაობდა ქალაქის სისხლის სამართლის სამმეზროს მთავარი სამმართველოს უფროსად.

1995-1998 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის მოადგილედ. აქვე, 1996 წლის 24 მაისს, ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება.

1998 წლიდან მსახურობდა ოპერატიული სამმართველოს უფროსად.

სახელმწიფო უშიშროების განმტკიცების საქმეში შეტანილი წვლილის, მაღალი პროფესიონალიზმის, საბრძოლო მომზადებისა და თავდადებული სამსახურისათვის დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1996 წ.) და მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“ (1995 წ.). მინიჭებული აქვს „საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების საპატიო თანამშრომლის“ წოდება.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

თამაზ გაბაშვილის პენინა
(03.01.1944-13.11.2009)
გენერალ-მაიორი (29.11.1996)

დაიბადა ქალაქ სამტრედიისში. 1960 წელს დაამთავრა სამტრედიის 23-ე საშუალო სკოლა, ხოლო 1966 წელს – საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის საინჟინრო ფაკულტეტი. 1983-1988 წლებში სწავლობდა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიულ ფაკულტეტზე.

1966-1967 წლებში მუშაობდა თბილისის სატელეგრაფო აპარატურის ქარხანაში.

1967 წლიდან მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სისტემაში, სადაც გაიარა გრძელი კარიერული გზა ოპერრწმუნებულის მინისტრამდე.

1967-1970 წლებში მსახურობდა საქართველოს სსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის ოპერატიულ-ტექნიკური განყოფილების მე-2 ქვეგანყოფილების ოპერრწმუნებულად.

1970-1974 წწ. მსახურობდა მე-7 განყოფილების (გარე თვალთვალი) მე-3 ქვეგანყოფილების უფროს ოპერრწმუნებულად.

1974-1976 წწ. მსახურობდა მე-3 ქვეგანყოფილების უფროსის მოადგილედ.

1976 წელს დაინიშნა მე-2 ქვეგანყოფილების უფროსად. იმავე წლიდან გადაჰყავთ საკავშირო სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის სისტემაში. მსახურობდა საკავშირო სუკ-ის მე-7 სამმართველოს მე-2 განყოფილების სამსახურში.

1979-1981 წლებში მსახურობდა მე-2 განყოფილების მე-2 ქვეგანყოფილების უფროსის მოადგილედ, მე-3 განყოფილების 1-ლი ქვეგანყოფილების უფროსად.

1981-1982 წლებში მსახურობდა საქართველოს სსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის მე-7 განყოფილების უფროსის მოადგილედ.

1982-1989 წლებში მსახურობდა საქართველოს სსრ სუკ-ის მე-7 განყოფილების უფროსად. 1987 წლის 14 დეკემბერს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1989-1991 წლებში მსახურობდა საქართველოს სსრ სუკ-ის თავმჯდომარის მოადგილის თანამდებობაზე.

საბჭოთა კავშირის დაშლისა და საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის შემდეგ გააგრძელა სამსახური დამოუკიდებელი საქართველოს ძალოვან სტრუქტურებში.

1991 წლის 2 დეკემბერს, საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტის ბრძანებულებით, დაინიშნა საქართველოს რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის მოვალეობის შემსრულებლად. შემდგომ მსახურობდა საქართველოს რესპუბლიკის უშიშროების მინისტრად, შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ, კრიმინალური პოლიციის უფროსად.

1992 წლის 27 ნოემბრიდან 1994 წლის 7 იანვრამდე იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს კადრების სამმართველოს განკარგულებაში.

1994 წლის 17 მაისს დაინიშნა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის აპარატის სამსახურის უფროსად.

1995 წლის 26 დეკემბრიდან 1996 წლის 16 სექტემბრამდე მუშაობდა შსს საექსპერტო-კრიმინალისტური სამმართველოს უფროსად.

1996 წლის 16 სექტემბრიდან 1997 წლის 4 აპრილამდე ეკავა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს მართვისა და კონტროლის დეპარტამენტის თავმჯდომარის თანამდებობა.

1997 წლის 4 აპრილიდან 8 ოქტომბრამდე მუშაობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის მოადგილედ.

1997 წლის 8 ოქტომბერს დაინიშნა უშიშროების სამინისტროს სამეცნიერო-ტექნიკური ცენტრი „მოდულის“ უფროსად.

2003 წლის 25 მარტიდან 2004 წლის 24 თებერვლამდე მუშაობდა უშიშროების სამინისტროს საკადრო უზრუნველყოფისა და სასწავლო-სამეცნიერო დეპარტამენტის სამეცნიერო-ტექნიკური ცენტრის უფროსად (სამმართველოს უფროსად).

2004 წლიდან იმყოფებოდა პენსიაზე, დაკავებული იყო ბიზნესით.

დაჯილდოებული იყო „წითელი ვარსკვლავის“ (1985 წ.) (სსრკ) და „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (1995 წ.) ორდენით.

ტრაგიკულად დაიღუპა თბილისში, მეუღლესთან ერთად, 2009 წელს.

1997 წელი

ნუჯარი ილიას ძე ბაბუციძე
(24.10.1954)

გენერალ-მაიორი (02.12.1997)

დაიბადა ქალაქ ცხინვალში. 1976 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სამშენებლო ფაკულტეტი.

1984-1985 წლებში იყო კომუნისტური პარტიის ზნაურის (ახლანდელი დაბა ყორნისი) რაიკომის მეორე მდივანი.

1985 წლიდან სახელმწიფო უშიშროების სისტემაშია. 1985-1990 წლებში ეკავა გლდანის რაიონის უშიშროების განყოფილების უფროსის მოადგილის, ხოლო 1992-1993 წლებში – დაზვერვის სამმართველოს მოქმედი რეზერვის განყოფილების უფროსის მოადგილის თანამდებობები.

1993-1994 წლებში იყო დაზვერვის სამმართველოს საინფორმაციო ანალიტიკური განყოფილების უფროსი.

1994-1996 წლებში ეკავა სამთავრობო დაცვის სამსახურის აპარატის უფროსის თანამდებობა.

1996 წელს მიენიჭა სახელმწიფო უშიშროების საპატიო თანამშრომლის წოდება.

1996-1997 წლებში იყო საქართველოს ეროვნული უშიშროების საბჭოს აპარატის უშიშროების საკითხთა სამსახურის უფროსი.

1997-2001 წლებში ეკავა საქართველოს უშიშროების მინისტრის პირველი მოადგილის თანამდებობა.

1997 წლის 2 დეკემბერს ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება.

2001-2003 წლებში მსახურობდა საქართველოს დაზვერვის სამსახურში, სპეციალური მომზადებისა და გადამზადების ცენტრში.

ილია რომანის ძე ნარიშკიძე
(02.01.1951)
გენერალ-მაიორი (02.12.1997)

დაიბადა გორის რაიონის სოფელ იქვში.

1994-1997 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსის მოადგილედ.

1997-1998 წლებში იყო საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს თბილისის დეპარტამენტის თავმჯდომარე. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1997 წლის 22 დეკემბერს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

1998-2000 წლებში მსახურობდა კონტრაზვერვის სამსახურის უფროსად, ხოლო შემდეგ – ეკონომიკური უშიშროების სამსახურის უფროსად.

თემურ ამზაგოვს ძე ხევსურიანი
(15.07.1953-12.08.2021)
გენერალ-მაიორი (02.12.1997)

დაიბადა ჩხოროწყუს რაიონის სოფელ ლესიკინეში.

1996-1998 წლებში მსახურობდა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების მინისტრად. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1997 წლის 22 დეკემბერს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2000-2002 წლებში მუშაობდა შემოსავლების სამინისტროს საგანგებო ლეგიონის უფროსის თანამდებობაზე

იყო შეიარაღებული და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II (1996 წ.) და III ხარისხის ორდენებით. აგრეთვე 3 მედლით.

ჯემალ პარნენის ძე ჯანაშია
(15.07.1950)

გენერალ-მაიორი (02.12.1997)

დაიბადა ქალაქ თბილისში.

სხვადასხვა წლებში მუშაობდა თბილისის ვაკისა და ისნის რაიონების პოლიციის უფროსის თანამდებობებზე.

1993-1994 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს ნარკომანიისა და ნარკობიზნესის წინააღმდეგ ბრძოლის ეროვნული ბიუროს ხელმძღვანელად.

1997-1998 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს საერთაშორისო დანაშაულთან ბრძოლის დეპარტამენტის უფროსად. ამ თანამდებობაზე ყოფნისას, 1997 წლის 2 დეკემბერს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

არის იურიდიულ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი. ამჟამად ეწევა სამეცნიერო-პედაგოგიურ მოღვაწეობას საქართველოს ტექნიკურ უნივერსიტეტში.

1999 წელი

ზაზა ნოდარის ძე მაზმიშვილი
(30.07.1963)
გენერალ-მაიორი (25.05.1999)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1986 წელს დაამთავრა სახელმწიფო პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სატრანსპორტო ფაკულტეტი.

1988 წლიდან მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სისტემაში.

1991-1993 წლებში მუშაობდა საინფორმაციო-სადაზვერვო, ხოლო შემდეგ, 1994-1998 წლებში – სახელმწიფო დაცვის სპეციალურ სამსახურში.

1998-1999 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს ტერორიზმის წინააღმდეგ ბრძოლის სამსახურის უფროსად.

1999 წელს დაინიშნა სამხედრო კონტრაზვერვის სამსახურის უფროსად. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 1999 წლის 25 მაისს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2013 წელს მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სახელმწიფო უსაფრთხოების სააგენტოს (დეპარტამენტი) ოფიცრად უშიშროების საკითხებში, შემდეგ – მთავარი სამმართველოს უფროსად.

დაჯილდოებულია ვახტანგ გორგასლის III ხარისხის ორდენით (2002 წ.) და მედლით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“.

სიმონ ოთარის ძე ნოზაძე
(23.03.1953)
გენერალ-მაიორი (25.05.1999)

დაიბადა ხაშურის რაიონის სოფელ ფლევი. საშუალო სკოლის დამთავრების შემდეგ, 1972 წელს დაამთავრა თბილისის მანქანათმშენებლობის ტექნიკუმი.

1977 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის ენერგეტიკის ფაკულტეტი. მუშაობდა ჩარხმშენებელი ქარხნის საკონსტრუქტორო ბიუროში ინჟინერ კონსტრუქტორად.

1971-1973 წლებში მუშაობდა „საქმთავარენერგოს“ თბილისის ელექტროქსელების დიდუბის ქვესადგურის მორიგე ელმონტიორის თანაშემწედ და საბურთალოს III ქვესადგურის მორიგე ელმონტიორად.

1978 წლის აპრილში აირჩიეს უშინსკის სახელობის 75-ე პროფტექნიკური სასწავლებლის კომკავშირის კომიტეტის მდივნად.

1979 წლიდან კომკავშირულ და პარტიულ სამუშაოზეა. 1979 წლის ნოემბერში აირჩიეს საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის ენერგეტიკის ფაკულტეტის კომკავშირის კომიტეტის მდივნად, ხოლო 1982 წლიდან მუშაობდა საქართველოს კომპარტიის თბილისის ორჯონიკიძის რაიკომის ინსტრუქტორად.

1980-1983 წლებში, კომკავშირულ-პარტიული მუშაობის პარალელურად, მუშაობდა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის ელექტროტექნიკის კათედრის ასისტენტად.

1994 წლიდან მალოვან სტრუქტურებშია. 1994 წლის ივნისში დაინიშნა ახლადშექმნილი საქართველოს სამთავრობო დაცვის სამსახურის (შემდგომში საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახური) უფროსის მოადგილედ.

1998 წლის ნოემბერში გადაჰყავთ უშიშროების სისტემაში და ინიშნება საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის მოადგილედ. ამ თანამდებობაზე ყოფნისას, 1999 წლის 25 მაისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2002-2006 წლებში იყო შპს „ატლანტი“-ს უსაფრთხოების სამსახურის დირექტორი.

2013 წლის 2 მარტს ინიშნება საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალურ სამსახურში სამსახურის ადმინისტრაციის (დეპარტამენტი) უფროსის მოადგილის თანამდებობაზე, ხოლო 2013 წლის 19 ივნისს – ამავე სამსახურის აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2015 წლის 9 მარტს დაინიშნა საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსის კონსულტანტად, ამავედროულად დაეკისრა სამსახურის ადმინისტრაციის (დეპარტამენტი) უფროსის მოვალეობის შესრულება. 2015 წლის 14 აპრილს საქართველოს პრეზიდენტის გიორგი მარგველაშვილის განკარგულებით მიენიჭა სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორის სპეციალური წოდება.

2016 წელს აირჩიეს საქართველოს მე-9 მოწვევის პარლამენტის წევრად, საარჩევნო ბლოკი: „თოფაძე – მრეწველები, ჩვენი სამშობლო“.

2003 წლის მარტში საქართველოს პრეზიდენტმა ედუარდ შევარდნაძემ დამოუკიდებელი ქართული სახელმწიფოს აღმშენებლობაში, კანონიერებისა და მართლწესრიგის განმტკიცებაში შეტანილი პირადი წვლილისათვის, სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის ჩამოყალიბებაში აქტიური მონაწილეობისათვის დაჯილდოვდა ღირსების ორდენით.

გიორგი მიხეილის ძე ერისთავი
(09.05.1947)
გენერალ-მაიორი (26.05.1999)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1972 წელს დაამთავრა თბილისის პოლიტექნიკური ინსტიტუტის მეტალურგიის ფაკულტეტი.

1973-1999 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სისტემაში სხვადასხვა თანამდებობაზე.

1988-1993 წლებში მსახურობდა საქართველოს უშიშროების მინისტრის აპარატის უფროსად, 1993-1994 წლებში – სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს თბილისის საქალაქო სამმართველოს უფროსად.

1994-1995 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს დაზვერვის სამმართველოს უფროსად.

1995 წელს დაინიშნა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს აკადემიის რექტორად. 1999 წლის 26 მაისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2000 წლიდან თადარიგშია.

1998 წლიდან არის საქართველოს პედაგოგიური აკადემიის ნამდვილი წევრი. მინიჭებული აქვს საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების საპატიო თანამშრომლის წოდება (1996 წ.). დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის ორდენით (1997 წ.).

შენგელი ალექსის ძე ფიცხელაური

(02.08.1946)

გენერალ-მაიორი (18.11.1999)

დაიბადა ახმეტის რაიონის სოფელ ახშანში.

1976-1977 წლებში იყო ქალაქ თბილისის შინაგან საქმეთა სამმართველოს ინსპექტორი.

1977-1980 წლებში მუშაობდა თბილისის შინაგან საქმეთა სამმართველოს საგამომიებო განყოფილების გამომძიებლად, უფროს გამომძიებლად, განსაკუთრებით მნიშვნელოვან საქმეთა გამომძიებლად.

1980-1983 წლებში თბილისის კრწანისის რაიონის შინაგან საქმეთა განყოფილების საგამომიებო ქვეგანყოფილების უფროსია, ხოლო 1983-1985 წლებში – შსს ახმეტის რაიონის შს განყოფილების უფროსი.

1985-1991 წლებში მუშაობდა თბილისის შს სამმართველოს საგამომიებო განყოფილების უფროსის თანამდებობაზე. მომდევნო ექვსი წელი იყო საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს ქალაქ თბილისის ისნის რაიონის სასამართლოს თავმჯდომარე.

1997-2002 წლებში იყო საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს საგამომიებო სამსახურის უფროსი, ხოლო 2002-2004 წლებში საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს ადმინისტრაციის კონსულტანტთა ჯგუფის კონსულტანტი (დეპარტამენტის უფროსი). 1999 წელს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2019 წლის 22 იანვრიდან იყო შინაგან საქმეთა მინისტრის მრჩეველი, ხოლო იმავე წლის 7 მაისს სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის უფროსის მოადგილედ დანიშნეს.

ევროპის და მსოფლიოს ჩემპიონია სამბოში, საერთაშორისო კლასის სპორტის ოსტატი, 1973 წლის მსოფლიოს ჩემპიონატის ბრინჯაოს მედლის მფლობელი. ევროპის სამგზის ჩემპიონი (1973-1975 წწ. – გუნდური). პირად ჩათვლაში ევროპის ჩემპიონატის ვერცხლის მფლობელი 1971, 1973 და 1975 წლებში და III ადგილის მფლობელი 1974 წელს.

1993-2016 წლებში იყო საქართველოს ძიუდოს ეროვნული ფედერაციის პრეზიდენტი. ამჟამად არის საქართველოს ძიუდოს ეროვნული ფედერაციის ვიცე-პრეზიდენტი.

დაჯილდოებულია „ღირსების“ ორდენით (2002 წ.) და მედლით „საბრძოლო დამსახურებისათვის“ (1999 წ.).

ოთარ ნიკოლოზის პეჩიორაძე
(27.06.1955)
გენერალ-მაიორი (25.05.1999)

დაიბადა ონის რაიონის სოფელ ბელღევში.

1997-2000 წლებში მსახურობდა საქართველოს დაზვერვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილედ.

დაჯილდოებულია 1 ორდენით და 4 მედლით.

2000 წელი

ზაზა ალექსანდრეს ძე შუბითიძე
(31.03.1956-2015)
გენერალ-მაიორი (21.04.2000)

დაიბადა ქალაქ თბილისში.

2000-2001 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს თბილისის სამმართველოს უფროსად. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2000 წლის 21 აპრილს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2002 წლიდან მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისხლის სამართლის სამმართველოს მთავარი სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

დაჯილდოებულია 3 მედლით.

გარდაიცვალა და დაკრძალულია თბილისში.

ირაკლი გვარნაშვილი

(27.07.1957)

გენერალ-მაიორი (23.05.2000)

დაიბადა ქალაქ მახარაძეში. 1979 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის არქიტექტურის ფაკულტეტი, ხოლო 1995 წელს – საქართველოს ეკონომიკური აღორძინების კავშირის თბილისის ბიზნესის ინსტიტუტი.

1998 წელს დაამთავრა საქართველოს დიპლომატიური აკადემია.

1958-1996 წლებში მუშაობდა საქართველოს სახალხო კონტროლის კომიტეტში, შემდეგ საქართველოს კონტროლის პალატაში, თავდაცვის, სამართალდამცავ ორგანოთა და დიპლომატიურ დაწესებულებათა კონტროლის დეპარტამენტის უფროსად.

1996-1998 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსის მოადგილედ.

1998-2001 წწ. მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის მოადგილედ. 2000 წლის 23 მაისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

მინიჭებული აქვს არქიტექტურის მეცნიერებათა კანდიდატის სამეცნიერო ხარისხი.

2001 წლიდან არის საქართველოს ნავთობის საერთაშორისო კორპორაციის სამეთვალყურეო საბჭოს წევრი.

ლევან გიორგის ძე კიკნაძე
(12.09.1946)
გენერალ-მაიორი (23.05.2000)

დაიბადა დაბა ხარაგაულში. 1969 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის ავტომატიკისა და გამოთვლითი ტექნიკის ფაკულტეტი, ხოლო 1979 წელს – სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის ხელმძღვანელი შემადგენლობის სპეციალური კურსები მოსკოვში.

1997 და 1999 წლებში გაიარა საგარეო დაზვერვის სპეციალური კურსები მიუნხენში, გერმანიის ფედერაციულ რესპუბლიკაში.

1990–1994 წლებში იყო აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარის მოადგილე, ხოლო 1997–1999 წლებში – საქართველოს დაზვერვის სახელმწიფო დეპარტამენტის აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის დაზვერვის სამმართველოს უფროსი.

1999 წელს დაინიშნა საქართველოს დაზვერვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილედ. 2000 წლის 23 მაისს ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება.

2000-2001 წლებში იყო აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის პირველი მოადგილე.

2001 წელს ინიშნება აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უშიშროების მინისტრის თანამდებობაზე.

2004-2007 წლებში იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს კონტრდაზვერვის აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის მთავარი სამმართველოს უფროსი;

2007 წელს გავიდა თადარიგში.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხის (1999 წ.) და „ღირსების“ (2004 წ.) ორდენებით და მედლით, „მხედრული მამაცობისათვის“.

ზურაბ დავითის ძე ერქვანია

(14.10.1951)

გენერალ-მაიორი (19.09.2000)

დაიბადა ქალაქ გაგრაში. დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტი 1974 წელს, მოსკოვის საკავშირო სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის უმაღლესი სასწავლებელი 1979 წელს და მოსკოვის საზოგადოებრივ მეცნიერებათა აკადემია 1991 წელს.

სხვადასხვა დროს მუშაობდა კომკავშირულ და პარტიულ თანამდებობებზე. 1992-1993 წლებში იყო საქართველოს სახელმწიფო მეთაურის მთავარი სახელმწიფო მრჩეველი.

სოხუმის დაცემის შემდეგ, 1993-1998 წლებში, იყო აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარე, ასევე თავდაცვისა და უშიშროების საბჭოს თავმჯდომარე (დევენილობაში).

1998 წლიდან იყო საქართველოს დაზვერვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილე. 200 წლის 19 სექტემბერს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2003 წლიდან თადარიგშია.

2004-2005 წლებში მუშაობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის ბრძოლებში უგზო-უკვლოდ დაკარგულ მებრძოლთა მოძებნისა და მათი ოჯახების წევრთა უფლებების დაცვის სახელმწიფო კომისიის თავმჯდომარედ

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია „ღირსების“ ორდენით (1999 წ.) და მედლებით.

თენგიზ გრიგოლის ძე ენდელაძე
(30.09.1954)
გენერალ-მაიორი (30.11.2000)

დაიბადა ქალაქ ქუთაისში. 1979 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ისტორიის ფაკულტეტი და სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის მინსკის უმაღლესი სკოლა.

1973-1975 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიაში.

1982-1994 წლებში მსახურობდა საბჭოთა და საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების ორგანოებში.

1994-1997 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო დაცვის სპეციალურ სამსახურში, 1997-1999 წლებში – საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს სამმართველოს უფროსად.

1999-2003 წწ. მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს აკადემიის რექტორად, ხოლო 2003-2004 წლებში – ამავე აკადემიის პრორექტორად.

2004 წლიდან გავიდა თადარიგში. მინიჭებული აქვს ისტორიის დოქტორის სამეცნიერო ხარისხი (2004 წ.).

დაჯილდოებულია საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს „საპატიო თანამშრომლის“ სამკერდე ნიშნით (1996 წ.).

გიორგი ალექსანდრეს მეკუპრეიშვილი
14.01.1954)
გენერალ-მაიორი (30.11.2000)

დაიბადა ქალაქ ბათუმში. 1971-1977 წლებში სწავლობდა საქართველოს პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში.

1977-1978 წლებში მუშაობდა ქუთაისის მცირე გაბარიტიანი სატრაქტორო ქარხნის ინჟინერ-კონსტრუქტორად, ხოლო 1978-1981 წლებში – საქართველოს კვების მრეწველობის კვლევითი ინსტიტუტის ბათუმის ფილიალის ინჟინერ-კონსტრუქტორად.

1981-1982 წწ. სწავლობდა სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის მინსკის უმაღლეს სასწავლებელში.

1982-1984 წწ. მსახურობდა სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის ვოლგოგრადის სამმართველოს ქალაქ კამიშინის საქალაქო განყოფილების ოპერატიულ თანამშრომლად.

1985-1986 წწ. მსახურობდა სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის ვოლგოგრადის სამმართველოს მე-5 განყოფილების მე-2 ქვეგანყოფილების უფროს ოპერატიულ თანამშრომლად.

1986-1989 წწ. იმყოფებოდა აჭარის ასსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის კადრების განკარგულებაში. 1989-1991 წწ. მსახურობდა აჭარის ასსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის მე-3 განყოფილების უფროს ოპერატიულ თანამშრომლად.

1988 წ. სწავლობდა სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კიევის უმაღლესი სასწავლებლის კურსებზე, ხოლო 1991-1996 წლებში – ბათუმის შოთა რუსთაველის სახელობის პედაგოგიური ინსტიტუტი სამართალმცოდნეობის სპეციალობით.

1991-1992 წლებში მსახურობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის მე-3 განყოფილების უფროსის მოადგილედ, ხოლო 1993 წელს – აჭარის ა/რ საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის ტერიტორიული უსაფრთხოების ბიუროს მე-3 განყოფილების უფროსის მოადგილედ.

1993-1994 წლებში მსახურობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს მე-4 განყოფილების უფროსის მოვალეობის შემსრულებლად, ხოლო 1994-1996 წლებში – აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის მოადგილედ. 1994 წლის 18 აპრილს მიენიჭა პოლკოვნიკის სამხედრო წოდება.

1996-2004 წწ. მსახურობდა აჭარის ა/რ სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის პირველ მოადგილედ.

საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის 2005 წლის 25 იანვრის 134 ბრძანების საფუძველზე დაწესებულების ლიკვიდაციასთან დაკავშირებით „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის 96-ე მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად დათხოვნილი იქნა სამხედრო სამსახურიდან.

2004 წლის 5 მაისს დაკავებულ იქნა საქართველოს პრეზიდენტზე ტერაქტისა და ჟურნალისტ ვახტანგ კომახიძის ძარცვის და ცემის გამო, ჟურნალისტური საქმიანობის ხელშეშლის მცდელობის ორგანიზების ფაქტზე. გაასამართლეს უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენებისათვის, რაც გამოიხატა იარაღის უკანონო შეძენა-შენახვაში, უკანონო მოსმენებში, პატიმრის უკანონო პატიმრობაში ყოფნისათვის. მიესაჯა 8 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

2012 წლის ნოემბერში, ხელისუფლებას ცვლილების შემდგომ, გენერალურმა პროკურატურამ და სასამართლომ ახალი გამოძიების ფარგლებში ჩატარებული წინასწარი და სასამართლო გამოძიებისას დაადგინეს საქმეზე არსებული ახალი ფაქტობრივი გარემოებები, რომლებიც სრულ შესაბამისობაშია მოყვანილი სტრასბურგის სასამართლოს მიერ 2004 წლის 8 აპრილის განაჩენით საქმეზე N71503/01 „თ. ასანიძე საქართველოს წინააღმდეგ“ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებთან, რაც არასოდეს გაუკეთებია მ. სააკაშვილის ხელისუფლებას, პროკურატურასა და სასამართლოს. სტრასბურგის სასამართლოს განაჩენიდან გამომდინარე, ქუთაისის სააპელაციო სასამართლომ 2019 წლის 17 ივნისს სრულად დააკმაყოფილა გენერალური პროკურატურის შუამდგომლობა და ბრალდების ყველა ეპიზოდზე გამოიტანა გ. კუპრეიშვილი ს მიმართ გამამართლებელი განაჩენი – სცნო იგი უკანონო პატიმრად. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2019 წლის 17 ივნისის განჩინებით, საქართველოს სახელით ქართულმა მართლმსაჯულებამ გაამართლა გენერალ-მაიორი გიორგი კუპრეიშვილი და მოახდინა მისი სრული რეაბილიტაცია.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. საბრძოლო დამსახურებისათვის დაჯილდოებულია მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“ (1995 წ.) და „საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების საპატიო თანამშრომლის“ სამკერდე ნიშნით (1997 წ.).

ვიტალი კაპიტონის ძე მიხელიძე
(30.12.1946)
გენერალ-მაიორი (30.11.2000)

დაიბადა ქალაქსოხუმში. 1964 წელს დაამთავრა სოხუმის საშუალო სკოლა, ხოლო 1977 წელს – სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის უმაღლესი სკოლა.

1965-1968 წლებში მსახურობდა სავალდებულო სამხედრო სამსახურში (სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის სასაზღვრო ჯარებში).

1969-1991 წლებში მსახურობდა საქართველოს სსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტში სხვადასხვა თანამდებობებზე.

1992-1993 წლებში იყო ქალაქ სოხუმის მერიის იურიდიული სამსახურის უფროსი, ხოლო 1993 წლის იანვარ-სექტემბერში მსახურობდა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის საინფორმაციო სადაზვერვო სამსახურში.

1996-2001 წლებში მსახურობდა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის პირველ მოადგილედ. ამ თანამდებობაზე მსახურისას, 2000 წლის 30 ნოემბერს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2005 წლიდან თადარიგშია.

2008 წლიდან მუშაობს საქართველოს დაზვერვის სამსახურში კონსულტანტად.

არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დამსახურებისათვის დაჯილდოებულია „ღირსების“ ორდენით (2001 წ.) და „საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების საპატიო თანამშრომლის“ სამკერდე ნიშნით (1996 წ.).

2001 წელი

ბიჭიკო ნესტორის ძე ლეჟავა
(05.10.1949)
გენერალ-მაიორი (30.05.2001)

დაიბადა ქალაქ თბილისში, 1949 წლის 5 სექტემბერს. 1971 წელს დაამთავრა სახელმწიფო პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სატრანსპორტო ფაკულტეტი.

1971-1974 წლებში მუშაობდა საქართველოს ტრანსპორტის სამინისტროს სისტემაში.

1974 წლიდან სახელმწიფო უშიშროების ორგანოებშია.

1997-2001 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის აპარატის უფროსად, შემდეგ – დაზვერვის სახელმწიფო დეპარტამენტის უფროსად. 2001 წლის 30 მაისს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2004 წლიდან თადარიგშია.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ III ხარისხისა და „ღირსების“ ორდენებით (2001 წ.), „სახელმწიფო უშიშროების საპატიო თანამშრომლის“ სამკერდე ნიშნით (1996 წ.), აგრეთვე სახელმწიფო და უწყებრივი მედლებით.

ჯიმშერ პავლეს ძე შველიძე
(09.02.1956)
გენერალ-მაიორი (30.05.2001)

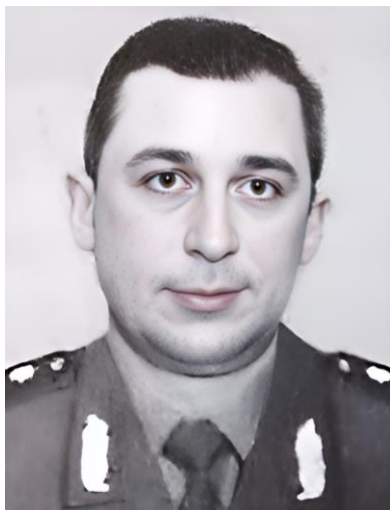
დაიბადა ქალაქ თბილისში.

1997-1998 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების კონტრაზვერვის დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილედ.

2000-2002 წლებში მსახურობდა კონტრაზვერვითი ოპერაციების სამსახურის უფროსად. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2001 წლის 30 მაისს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია 1 ორდენით და 3 მედლით.

2002 წელი

ვალერი თეიმურაზის ძე ხაზურძანია
(05.07.1964)

გენერალ-მაიორი (23.05.2002)

გენერალ-ლეიტენანტი (25.05.2003)

დაიბადა ქალაქ ქუთაისში. 1981 წელს დაამთავრა ქუთაისის #31 საშუალო სკოლა. 1981-1989 წლებში სწავლობდა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიულ ფაკულტეტზე.

1985-1987 წლებში მსახურობდა საბჭოთა ჯარში (აზერბაიჯანის სსრ-ში).

1992 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ასპირანტურა. იმავე წელს დაიწყო პედაგოგიური მოღვაწეობა უნივერსიტეტის იურიდიულ ფაკულტეტზე.

1992-1997 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროში. (განყოფილების უფროსად, მთავარი სამმართველოს უფროსად).

1995 წელს გაიარა სახელმწიფო უშიშროების აკადემიის კურსები და 1996 წელს დაინიშნა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს მართვისა და კონტროლის დეპარტამენტის სამართლებრივი ურთიერთობების განყოფილების უფროსად – სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის თანაშემწედ იურიდიულ საკითხებში.

1997-2001 წწ. მუშაობდა ეროვნული უშიშროების საბჭოში. ეკავა საბჭოს აპარატის უშიშროების საკითხთა სამსახურის უფროსის თანამდებობა. 2001 წელს იყო საქართველოს პრეზიდენტის საპარლამენტო მდივანი.

2001 წლის 21 ნოემბერს დაინიშნა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების მინისტრად. 2002 წლის 23 მაისს მიენიჭა „გენერალ-მაიორის“ სამხედრო წოდება.

2003 წელს დაიცვა საკანდიდატო დისერტაცია თემაზე „სუვერენიტეტი და საკონსტიტუციო სამართალი“. მინიჭებული აქვს სამართლის დოქტორის ხარისხი.

2004 წლის თებერვალში გაათავისუფლეს დაკავებული თანამდებობიდან და გადაიყვანეს საქართველოს გენერალური პროკურორის მოადგილედ, სადაც მუშაობდა იმავე წლის ივნისამდე.

2004 წლის ივნისში გავიდა თადარიგში, დატოვა საქართველო და საცხოვრებლად მოსკოვში გადავიდა. მოგვიანებით პრეზიდენტმა მიხეილ სააკაშვილმა განაცხადა, რომ ხაბურძანას თანამდებობიდან მოხსნის მიზეზი მისი მოსკოვთან ახლო კავშირები იყო.

2005 წლიდან ეწეოდა კერძო საადვოკატო მომსახურებას. არის შპს „გლობალ სექიურითი“ -ს დამფუძნებელი. 2011 წლიდან არის სსკ „სისტემა“, „რეგიონი“ ვიცე-პრეზიდენტი უსაფრთხოების საკითხებში (რუსეთი).

2013 წლის მარტში დაბრუნდა თბილისში და განაცხადა, რომ მოსკოვიდან მისი თბილისში ჩამოსვლის მიზეზი პრორუსული პარტიის დაფუძნება იყო, რომელიც საპარლამენტო არჩევნებში მიიღებდა მონაწილეობას.

2015 წლიდან დღემდე არის კომპანია „ვექტორფარმი“ (რუსეთი-შვეიცარია) გენერალური დირექტორის მოადგილე უსაფრთხოების საკითხებში.

2003 წელი

ლაშა გიორგის ძე ნაცვლიშვილი
(05.02.1967)
გენერალ-მაიორი (25.05.2003)

დაიბადა ქალაქ ლაგოდეხში. 1983 წელს დაამთავრა თბილისის #57 საშუალო სკოლა, ხოლო 1990 წელს – ქალაქ თბილისის ივ. ჯავახიშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი.

1990-1999 წლებში იყო ქალაქ თბილისის ნაძალადევის და ჩუღურეთის რაიონების პროკურატურის გამომძიებელი და პროკურორის თანაშემწე.

1999-2001 წლებში იყო საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის სამმართველოს უფროსი.

2001–2003 წლებში იკავებდა უშიშროების მინისტრის მოადგილის თანამდებობას. აქვე ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება.

2004-2008 წლებში იყო საქართველოს მე-6 მოწვევის პარლამენტის წევრი, ხოლო 2011-2012 წლებში – საქართველოს განვითარების კვლევითი ინსტიტუტის დეპარტამენტის უფროსი.

2012 წლის 21 ოქტომბრიდან 7 ნოემბრამდე იყო საქართველოს მე-8 მოწვევის პარლამენტის წევრი პარტიული სიით, საარჩევნო ბლოკი: „ზიძინა ივანიშვილი – ქართული ოცნება“.

2012 წლის 30 ოქტომბერს დაინიშნა საქართველოს შინაგან მინისტრის პირველ მოადგილედ (ამიტომ შეუწყდა სადეპუტატო უფლებამოსილება), ხოლო იმავე წლის 27 ნოემბერს საქართველოს გენერალური პროკურორის პირველი მოადგილის თანამდებობაზე გადაინაცვლა.

2013 წლის ნოემბერში დატოვა აღნიშნული თანამდებობა. 2017 წელს, თანამოაზრეებთან ერთად დააარსა შემოქმედებითი სტუდია (შემდგომში – ტელევიზია) „პოსტივი“, რომელსაც ხელმძღვანელობდა 2018 წლის აგვისტომდე.

2018-2021 წლებში იყო პოლიტიკური გაერთიანება „ქართული ოცნება – დემოკრატიული საქართველოს“ მრჩეველი საზოგადოებასთან ურთიერთობის საკითხებში.

2021 წლის 21 თებერვალს განაცხადა, რომ „დიდი პატივით, გეგმებითა და პასუხისმგებლობით“ ბრუნდებოდა ტელეკომპანია „პოსტივიში“ და „უკეთესი ხარისხითა და მეტი შეუპოვრობით“ დაიცავდა „2012 წლის პირველი ოქტომბრის მონაპოვარს“, თუმცა რამდენიმე კვირის შემდეგ დაადასტურა, რომ ტელეკომპანიაში საქმიანობას წყვეტდა და „ბრძოლას ახალ ამპლუაში განაგრძობდა“.

ნოდარ ხუსენის ძე ჯიჯავაძე
(25.03.1949-25.05.2018)
გენერალ-მაიორი (25.05.2003)

დაიბადა ქედის რაიონის სოფელ მერისში.

1966 წელს დაამთავრა ბათუმის მე-14 საშუალო სკოლა, 1978 წელს – შოთა რუსთაველის სახელობის ბათუმის პედაგოგიური ინსტიტუტი, ხოლო 1983 წელს – ლენინგრადის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის უმაღლესი სკოლა.

1971-1991 წლებში მსახურობდა საკავშირო სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის სისტემაში.

1992-2004 წლებში მსახურობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროში.

2000-2004 წლებში იყო აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის მოადგილე. ამ თანამდებობაზე ყოფნის დროს, 2003 წლის 25 მაისს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2004 წლიდან გავიდა თადარიგში. ცხოვრობდა ბათუმში.

გარდაიცვალა თბილისში. დაკრძალულია ბათუმში, ფერიის სასაფლაოზე.

ირაკლი დიმიტრის მეკოტეტიშვილი
(14.12.1969)
გენერალ-მაიორი (25.05.2003)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1987 წელს დაამთავრა თბილისის 63-ე საშუალო სკოლა, 1993 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი, ხოლო 2001 წელს – საქართველოს დიპლომატიური აკადემია.

1990-1993 წლებში მუშაობდა საქართველოს გენერალურ პროკურატურაში.

1997-2001 წლებში მუშაობდა საქართველოს ეროვნული უშიშროების საკითხთა სამსახურის რეფერენტად.

2001 წლიდან მუშაობდა სახელმწიფო უშიშროების მინისტრის მოადგილედ. ამ თანამდებობაზე ყოფნის დროს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2004 წლის თებერვალ-აგვისტოში იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე, ხოლო 2004 წლის აგვისტო-დეკემბერში – იუსტიციის მინისტრის მოადგილე;

2005-2008 წლებში მუშაობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს წარმომადგენელი რუსეთის ფედერაციაში;

2008 წლიდან თადარიგშია.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის ორდენით. (2002 წ.).

2004 წელი

აკაკი მიხეილის ძე ცინცაძე

(02.08.1949)

გენერალ-მაიორი (12.07.2004)

დაიბადა ქალაქ ბათუმში. დაამთავრა ბათუმის #21 საშუალო სკოლა 1966 წელს, ბათუმის შოთა რუსთაველის სახელობის პედაგოგიური ინსტიტუტი 1971 წელს, სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის უმაღლესი კურსები 1975 წელს და სსრკ სახელმწიფო უშიშროების ხელმძღვანელ მუშაკთა უმაღლესი კურსები 1985 წელს.

1974-1991 წლებში სხვადასხვა თანამდებობებზე მსახურობდა აჭარის ავტონომიური საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტში.

1992-1995 წლებში იყო ფოთის სახელმწიფო უშიშროების სამსახურის საქალაქო განყოფილების უფროსი.

1995-1997 წლებში მსახურობდა კონტრდაზვერვის სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1997 დაინიშნა სახელმწიფო უშიშროების სამსახურის თბილისის დეპარტამენტის უფროსის მოადგილედ.

1999-2004 წლებში მსახურობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის უშიშროების დეპარტამენტის უფროსად.

2004 წლის 12 მაისიდან იმავე წლის 28 დეკემბრამდე მსახურობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების მინისტრად. ამავე პერიოდში, 2004 წლის 12 ივლისს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2004 წლის 28 დეკემბრიდან მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს კონტრდაზვერვის დეპარტამენტის აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2005 წელი

შალვა თენგიზის ძე ჟღენტი

(19.03.1962)

გენერალ-მაიორი (16.02.2005)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1979 წელს დაამთავრა თბილისის #77 საშუალო სკოლა, 1985 წელს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის არქიტექტურის ფაკულტეტი, ხოლო 1991 წელს – თბილისის უშიშროების უმაღლესი კურსები.

1986-1990 წლებში მუშაობდა საპროექტო ინსტიტუტში.

1990-1997 წლებში მსახურობდა საკავშირო და საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სისტემაში.

1997-2000 წლებში მსახურობდა დაზვერვის სახელმწიფო დეპარტამენტის ოპერატიული სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

2000-2004 წლებში მსახურობდა კონტრაზვერვის დეპარტამენტის უფროსის მოადგილედ.

2004 წელს დაინიშნა შინაგან საქმეთა სამინისტროს კონტრაზვერვის დეპარტამენტის დირექტორად. 2005 წლის 16 თებერვალს მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია 1 ორდენით და 2 მედლით.

2012 წელი

გიორგი სერგოს ძე მაზმიშვილი
(02.01.1966)
გენერალ-მაიორი (2012)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1988 წელს დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის საინჟინრო-ფიზიკის ფაკულტეტი.

1989 წლიდან მუშაობდა ინჟინრად იმავე ინსტიტუტის სტრუქტურული კვლევის ცენტრში, ხოლო 1992 წლიდან მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროში ოფიცერი-სპეციალისტის თანამდებობაზე.

1994 წლიდან საქართველოს უშიშროების სამინისტროში ეკავა სხვადასხვა თანამდებობა, მათ შორის იყო სამმართველოს (2001-2003 წწ.) და დეპარტამენტის უფროსი (2003-2005 წწ.), საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს კონტრდაზვერვის დეპარტამენტის ქალაქ თბილისის მთავარი სამმართველოს უფროსი (2005-2008 წწ.).

2008-2012 წლებში მსახურობდა შსს კონტრდაზვერვის დეპარტამენტის დირექტორად. აქვე, 2009 წელს ენიჭება გენერალ-მაიორის წოდება.

2010 წელს ენიჭება საინჟინრო მეცნიერებათა დოქტორის ხარისხი. გამოქვეყნებული აქვს სამეცნიერო ნაშრომები.

არის ომის ვეტერანი. დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის (2008 წ.) და I ხარისხის ორდენით (ორგზის 2010 წლის ოქტომბერი, დეკემბერი).

2019 წელი

ალექსი გიორგის ძე ბატაშვილი

(08.05.1972)

სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორი (24.05.2019)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1989-1994 წლებში სწავლობდა ივ. ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიულ ფაკულტეტზე. მისი დამთავრების შემდეგ მიიღო იურისტი სამართალმცოდნის კვალიფიკაცია.

2003-2004 წლებში დაამთავრა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს აკადემიის სპეციალური მომზადების კურსი.

1995-2004 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს სისტემაში სხვადასხვა თანამდებობაზე;

2004 წელს მუშაობდა იუსტიციის სამინისტროს სსიპ ექსპერტიზისა და სპეციალურ გამოკვლევათა ცენტრის დირექტორად;

2004-2009 წლებში მუშაობდა იუსტიციის სამინისტროს სსიპ თანამდებობის პირთა ქონებრივი და საფინანსო მდგომარეობის საინფორმაციო ბიუროს თავმჯდომარედ;

2009-2012 წლებში დაკავებული იყო პოლიტიკური მოღვაწეობით, კერძოდ, მუშაობდა სარევიზიო კომისიის თავმჯდომარის პოზიციაზე;

2012-2013 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ, ხოლო 2013-2014 წლებში იყო თავდაცვის მინისტრის მოადგილე;

2014-2017 წლებში მუშაობდა კერძო კომპანიის გენერალური დირექტორის პოზიციაზე;

2017-2019 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის უფროსის მოადგილედ; აქვე მიენიჭა სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორის წოდება.

2019-2020 წლებში მუშაობდა სსიპ – ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს უფროსის მოადგილედ;

2020 წელს დაინიშნა საქართველოს სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის უფროსის პირველ მოადგილედ, სადაც მსახურობს დღემდე.

ძალოვან სტრუქტურებში მუშაობის პერიოდში წახალისებულია 25-ჯერ. დაჯილდოებულია I ხარისხის უწყებრივი მედლით. მიღებული აქვს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს მოსამართლეობის სერტიფიკატი (2001); მონაწილეა უსაფრთხოების, ორგანიზებული დანაშაულის, კორუფციის და მენეჯმენტის შესახებ მრავალი საერთაშორისო და ადგილობრივი კონფერენცია-სემინარებისა.

2020 წელი

გიგა ნიკოლიშვილი
(30.04.1968)

სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორი (2020)

დაიბადა ქალაქვანში. 1985-1992 წლებში სწავლობდა საქართველოს ზოოტექნიკურ-საინჟინრო სავეტერინარო სასწავლო კვლევით ინსტიტუტში.

1994-1996 წლებში სწავლობდა თბილისის ღია ჰუმანიტარულ უნივერსიტეტში სამართალმცოდნეობის ფაკულტეტზე;

1994-1997 წწ. მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის, კადრების სამმართველოს უფროსად და ოპერატიულ თანამშრომლად.

1997-2003 წლებში მსახურობდა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის განყოფილების უფროსის მოადგილედ, განყოფილების უფროსად, ადმინისტრაციის უფროსის მოადგილედ, ადმინისტრაციის უფროსად, სამსახურის უფროსის მოადგილედ, სამსახურის უფროსის მოვალეობის შემსრულებლად.

2004-2006 წწ. მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის კადრების სამმართველოს უფროსად.

2005 წელს სწავლობდა ლუიზიანას შტატის პოლიციის აკადემიაში კრიტიკული ინციდენტების მართვას და ანტიტერორიზმის და დიპლომატიური უსაფრთხოების დაცვას.

2006-2007 წწ. მსახურობდა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსის მოადგილედ.

2008-2010 წწ. მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო დაზვერვის დეპარტამენტის ადმინისტრაციის უფროსის მოადგილედ.

2010-2012 წლებში მუშაობდა შპს „პრინგის“ უსაფრთხოების სამსახურის უფროსად, ხოლო 2012-2013 წლებში – შპს „სან პეტროლიუმ ჯორჯიას“ დაცვის, უსაფრთხოებისა და კონტროლის დეპარტამენტის უფროსის მოადგილედ.

2013-2014 წლებში მუშაობდა შპს „ტრანს ეკოს“ და შპს „ტრანს მობილის“ უსაფრთხოების სამსახურის უფროსად.

2014-2016 წწ. მუშაობდა სს „გლობალ კონტაქტ კონსალტინგის“ ადმინისტრაციული დეპარტამენტის დირექტორად.

2016 წელს მუშაობდა ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ადმინისტრაციის უფროსად, ხოლო 2016-2017 წლებში – ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერის მოადგილედ.

2017-2019 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს დაცვის პოლიციის დეპარტამენტის თავმჯდომარის თანამდებობაზე. დაჯილდოებულია მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“ (1999წ.).

2019 წელს დაინიშნა სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის უფროსის მოადგილის თანამდებობაზე, სადაც მსახურობს დღემდე. აქვე მიენიჭა სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორის წოდება.

2021 წელი

ლევან სულიკოს ძე ახოზაძე
(07.06.1978)

სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორი (26.05.2021)

დაიბადა დაბა ვანში. 1995-2000 წლებში სწავლობდა და დაამთავრა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს აკადემია სამართალმცოდნეობის სპეციალობით და იურისტის კვალიფიკაციით.

2000-2004 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს ანტიტერორისტული ცენტრის კონსტიტუციური წყობილების დაცვის სამმართველოს I განყოფილების II ქვეგანყოფილების ოპერატიულ თანამშრომლად.

2004-2005 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს ქვემო ქართლის რეგიონალური სამმართველოს მარნეულის რაიგანყოფილების უფროსის მოადგილედ.

2005-2008 წლებში მსახურობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს კონტრდაზვერვის დეპარტამენტის ქვემოქართლის რეგიონალური სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

2008-2009 წლებში მსახურობდა შსს კონტრდაზვერვის დეპარტამენტის აღმოსავლეთის რეგიონალური სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

2009-2012 წლებში მსახურობდა შსს კონტრდაზვერვის დეპარტამენტის სამხრეთის რეგიონალური სამმართველოს უფროსად.

2012-2014 წლებში მსახურობდა შსს კონტრდაზვერვის დეპარტამენტის აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის კონტრდაზვერვის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2014-2015 წლებში მსახურობდა შსს კონტრდაზვერვის დეპარტამენტის ოკუპირებული ტერიტორიების და რეგიონალური მართვის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2015 წელს დაინიშნა სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის გენერალური ინსპექციის (დეპარტამენტის) ოპერატიული უზრუნველყოფის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2015-2018 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის სახელმწიფო უსაფრთხოების დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილედ.

2018-2019 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის ანტიკორუფციული სააგენტოს (დეპარტამენტის) დირექტორის მოადგილედ.

2019 წელს დაინიშნა სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის სახელმწიფო უსაფრთხოების დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილედ.

2019-2021 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის დეპარტამენტის დირექტორად.

2021 წლის 2 მარტს დაინიშნა სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის უფროსის მოადგილედ.

2021 წლის 26 მაისს მიენიჭა სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორის წოდება.

არის 2008 წლის რუსეთ-საქართველოს ომის საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის მიმდინარე საბრძოლო მოქმედებების მონაწილეა.

საქართველოს ყოფილი სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს, შინაგან საქმეთა სამინისტროსა და სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურში მუშაობის პერიოდში წახალისებულია 90-ჯერ, მათ შორის: უწყებრივი მედლით „მამაცობისათვის“, „სამსახურებრივი მოვალეობის კეთილსინდისიერი შესრულებისათვის და მაღალი პროფესიონალიზმისთვის“ – 2012 წ., სამკერდე ნიშნით „უმწიკვლო სამსახურისათვის“ (15 წ.) – „სამსახურებრივი მოვალეობის სანიმუშოდ შესრულებისა და მიღწეული წარმატებებისთვის“ – 2013 წ., „მადლობის სიგელით“ – „სამსახურებრივი მოვალეობის სანიმუშოდ შესრულების, კეთილსინდისიერი სამსახურისათვის და პოლიციის დღესთან დაკავშირებით“ – 2015 წ.

2022 წელი

კობახიას მერაბი
(20.06.1969)

სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორი (06.01.2022)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1987-1992 წლებში სწავლობდა საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის რკინიგზის მშენებლობის, ლიანდაგისა და სალიანდაგო მეურნეობის სპეციალობით და მიიღო მიმოსვლის გზათა ინჟინერ-მშენებლის კვალიფიკაცია;

1994-1995 წლებში სწავლობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამსახურის აკადემიაში, სადაც გაიარა სპეციალური მომზადების სრული კურსი.

1992-1993 წლებში მუშაობდა სააქციო საზოგადოება „საქმონოლითმშენის“ თბილისის სპეციალიზირებული სამშენებლო სამონტაჟო სამმართველოს მექანიზაცია-ტრანსპორტის უბნის ინჟინრად.

1995-1997 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამსახურში სხვადასხვა თანამდებობაზე;

1997-2007 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალურ სამსახურში სხვადასხვა თანამდებობაზე;

2007-2009 წლებში მუშაობდა სააქციო საზოგადოება „სახალხო ბანკი“-ს უსაფრთხოების სამსახურის უფროსად.

2009-2012 წლებში მუშაობდა სს „კორსტანდარტ ბანკი“-ს უსაფრთხოების დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილედ.

2012-2015 წლებში იყო საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ოპერატიულ-ტექნიკური დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილე, ხოლო 2015-2017 წლებში მსახურობდა საქართველოს

სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის ოპერატიულ-ტექნიკური დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილედ.

2017 წელს დაინიშნა საქართველოს სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის სსიპ – საქართველოს ოპერატიულ-ტექნიკური სააგენტოს უფროსის მოადგილედ.

2017 წლიდან დღემდე მსახურობს საქართველოს სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის სსიპ – საქართველოს ოპერატიულ-ტექნიკური სააგენტოს უფროსად.

2022 წლის 6 იანვარს მიენიჭა სახელმწიფო უსაფრთხოების გენერალ-მაიორის წოდება.

საქართველოს ყოფილი სახელმწიფო უშიშროების სამსახურში, სახელმწიფო დაცვის სპეციალურ სამსახურში, საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროსა და საქართველოს სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურში მუშაობის პერიოდში წახალისებულია 33-ჯერ, დაჯილდოებულია უწყებრივი სამკერდე ნიშნით „ღირსეული სამსახურისათვის“ და I ხარისხის საპატიო მედლით „სახელმწიფო უსაფრთხოების დაცვის სამსახურში განსაკუთრებული წარმატებებისათვის“.

ნაწილი II

საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სისტემაში მომსახურე საბჭოთა უშიშროების ქართველი გენერლები

1. გიორგი ვლადიმერის ძე ფიფია (1926-2001), სახელმწიფო უშიშროების გენერალ-მაიორი (1975)
2. ოთარ გიორგის ძე ხატიაშვილი (1928-2007), სახელმწიფო უშიშროების გენერალ-მაიორი (1983)
3. ანზორ გიორგის ძე ჯაიანი (1934-2005), სახელმწიფო უშიშროების გენერალ-მაიორი (1986)

საუკუნო ხსოვნა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სისტემაში
მომსახურე საბჭოთა უშიშროების 3 გარდაცვლილ ქართველ გენერალს...

გიორგი ვლადიმერის ძე ფიფია
(14.07.1926-27.11.2001)

სახელმწიფო უშიშროების გენერალ-მაიორი (18.02.1975)

დაიბადა აფხაზეთში, ოჩამჩირეს რაიონის სოფელ კოჩარაში. დაამთავრა ოჩამჩირის რკინიგზის სკოლა.

1944-1945 წლებში მონაწილეობდა საბჭოთა კავშირის დიდ სამამულო ომში.

ომის დასრულების შემდეგ კომკავშირულ და პარტიულ სამუშაოზე. 1945 წელს არჩეულ იქნა ტყვარჩელის სტალინის სახელობის მაღაროს კომკავშირის კომიტეტის მდივნად. 1946 წელს ხდება საბჭოთა კავშირის კომუნისტური პარტიის წევრი. 1946-1948 წლებში გაიარა საქართველოს კომპარტიის ცენტრალურ კომიტეტთან არსებული თბილისის პარტიული სკოლის ორწლიანი კურსები. კურსების დასრულების შემდეგ, 1948 წელს, დაინიშნა ტყვარჩელის კომკავშირის ქალაქკომის პირველ მდივნად.

მისი შემდგომი ცხოვრებისეული და სამსახურის კარიერული გზა საბჭოთა კავშირის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის სისტემასთან არის დაკავშირებული. 1946 წელს პარტიის ცენტრალური კომიტეტის გადაწყვეტილებით გაგზავნილ იქნა სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის უმაღლეს სკოლაში. სკოლის წარჩინებით დამთავრების შემდეგ ბრუნდება საქართველოში და მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების ორგანოებში ჯერ სოხუმში, ხოლო შემდეგ – ზუგდიდსა და თბილისში.

1954 წელს წარჩინებით დაამთავრა ი. სტალინის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ისტორიის ფაკულტეტი, ხოლო 1961 წელს – ამავე უნივერსიტეტის ასპირანტურა და დაიცვა დისერტაცია.

1961 წლიდან მსახურობდა საქართველოს სსრ და აფხაზეთის ასსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტისა და შინაგან საქმეთა სამინისტროს ხელმძღვანელ თანამდებობებზე.

1964 წელს სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარის, ვლადიმერ სემიასტის განკარგულებით გადაყვანილ იქნა სამუშაოდ საბჭოთა კავშირის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის ცენტრალურ აპარატში, სადაც დაინიშნა აზერბაიჯანის, სომხეთის,

საქართველოსა და ჩრდილოეთ კავკასიის უშიშროების ორგანოების კურატორად.

1972 წლიდან იყო ვარშავის ხელშეკრულების ბლოკის ქვეყნების ერთიანი კონტრდაზვერვითი საქმიანობის კოორდინატორი.

ამერიკის შეერთებული შტატების პრეზიდენტების, 1972 წელს რიჩარდ ნიქსონის, ხოლო 1974 წელს ჯერალდ ფორდის საბჭოთა კავშირში ვიზიტების დროს, ხელმძღვანელობდა აღნიშნული ვიზიტების უსაფრთხოების უზრუნველყოფის სამსახურებს.

1971 წელს საბჭოთა კავშირის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის ახალი თავმჯდომარის, იური ანდროპოვის პირადი მითითებით, პოლკოვნიკი გიორგი ფიფია, ფილმის ტიტრებში მოხსენიებული „გ. კოლხის“ ფსევდონიმით, კონსულტაციას უწევდა ცნობილ საბჭოთა კინოსერიალს „გაზაფხულის 17 გაელვება“. ამ ფსევდონიმით ფიფიას ქართველობაზე იყო მინიშნება გაკეთებული. შემდგომში მიიღო მონაწილეობა ლეონიდ პარფენოვის ფილმის გადაღებებში „გაზაფხულის 17 გაელვება“. 25 წლის შემდეგ“.

1975 წლის 18 თებერვალს უშიშროების პოლკოვნიკ გიორგი ფიფიას სახელმწიფო უშიშროების გენერალ-მაიორის წოდება მიენიჭა.

სერიალის თავბრუდამხვევი წარმატების შემდეგ კინოსტუდია „მოსფილმმა“ გადაიღო ტრილოგია მეორე მსოფლიო ომის თემაზე საბჭოთა პარტიზანებისა და სამხედრო მზვერავების შესახებ: „ფრონტი ფლანგების გარეშე“ (1975 წ.), „ფრონტი ფრონტის ხაზს მიღმა“ (1977 წ.) და „ფრონტი მტრის ზურგში“ (1981 წ.). იგივე ანდროპოვის განკარგულებით ტრილოგიის მთავარ სამხედრო კონსულტანტად ისევ გიორგი ფიფია დაინიშნა. ამჯერად, ფილმების ტიტრებში იგი „გ. ივერინის“ ფსევდონიმით იყო მოხსენიებული. ამ ფსევდონიმითაც ფიფიას ქართველობაზე იყო მინიშნება გაკეთებული.

1978-1983 წლებში მსახურობდა მურმანსკის ოლქის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის სამმართველოს უფროსად.

1983-1991 წლებში მსახურობდა სუკ-ის ზესაიდუმლო „H“-ის მე-2 მთავარი სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე.

თანდარიგში გავიდა 1991 წელს. ეწეოდა ნაყოფიერ პედაგოგიურ მოღვაწეობას საბჭოთა კავშირის სუკ-ის უმაღლეს სკოლაში. იყო ისტორიის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი. ავტორია წიგნებისა: „გერმანიის პოლიტიკა ამიერკავკასიაში 1918 წელს“, „გერმანული იმპერიალიზმი ამიერკავკასიაში 1910-1918 წწ.“ და სხვა. ბოლო წლებში წარმოადგენდა საქართველოს უშიშროების ორგანოების კონსულტანტს.

მინიჭებული ჰქონდა „სახელმწიფო უშიშროების საპატიო თანამშრომლის“ წოდება (1963 წ.). დაჯილდოებული იყო შრომის წითელი დროშის ორი ორდენით 1971 და 1985 წლებში და წითელი ვარსკვლავის ორდენით (1977 წ.), აგრეთვე – ბულგარეთის, კუბის, მონღოლეთისა და ჩეხოსლოვაკიის სახელმწიფო მედლებით.

გარდაიცვალა მოსკოვში. დაკრძალულია ტროეკუროვოს სასაფლაოზე.

ოთარ გიორგის ძე მხატიაშვილი
(26.04.1928-05.2007)

სახელმწიფო უშიშროების გენერალ-მაიორი (12.02.1983)

დაიბადა დაბა სიღნაღში. 1948-1954 წლებში სწავლობდა საქართველოს კიროვის სახელობის პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში ინჟინერ-მექანიკოსის სპეციალობით.

1954-1956 წლებში მუშაობდა ქალაქ თბილისის კამოს სახელობის საჩამოსხმო მექანიკურ ქარხანაში ტექნიკური კონტროლის ოსტატად, სამჭედლო თერმული საამქროს უფროს ოსტატად და ქარხნის მთავარ მექანიკოსად;

1956-1962 წლებში მუშაობდა კვებისა და მსუბუქი მრეწველობის ტექნოლოგიური პროცესების ავტომატიზაციის სამეცნიერო-კვლევით ინსტიტუტში პირველი კატეგორიის ინჟინრად, განყოფილების უფროსად და დირექტორის მოადგილედ;

1962 წლის 7 აგვისტოდან 26 დეკემბრამდე მუშაობდა საქართველოს სსრ ადგილობრივი მრეწველობის სამინისტროს ტექნიკური სამმართველოს უფროსად;

1962-1963 წლებში მუშაობდა საქართველოს სსრ საყოფაცხოვრებო მომსახურების მთავარი სამმართველოს განყოფილების უფროსად, ხოლო 1963-1964 წლებში – საქართველოს სსრ კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის სამრეწველო-სატრანსპორტო განყოფილების ინსტრუქტორად;

1964 წლიდან გადადის სახელმწიფო უშიშროების ორგანოებში.

1964-1966 წლებში მსახურობდა საქართველოს სსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის მე-2 განყოფილების უფროსის მოადგილედ;

1966-1969 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარის თანაშემწედ კადრების დარგში, ხოლო 1969-1976 წლებში – სუკ-ის თავმჯდომარის მოადგილედ კადრების დარგში.

1976 წლიდან გადაწყვეთ საკავშირო სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის სისტემაში. 1976-1979 წლებში მსახურობდა საბჭოთა კავშირის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის კამჩატკის საოლქო სამმართველოს უფროსის მოადგილედ;

1979 წელს ბრუნდება საქართველოში და 1979 წლის 21 აგვისტოდან 1982 წლის 9 მარტამდე მსახურობდა აჭარის ასსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარედ;

1980 წლის 24 თებერვალს აირჩიეს აჭარის ასსრ უმაღლესი საბჭოს დეპუტატად.

1982-1989 წლებში მსახურობდა საქართველოს სსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარის მოადგილედ ოპერატიულ დარგში.

1985 წლის 12 თებერვალს მიენიჭა სახელმწიფო უშიშროების გენერალ-მაიორის წოდება.

1989-1990 წლებში მუშაობდა საქართველოს სსრ სახელმწიფო აგროსამრეწველო კომიტეტში სამმართველოს უფროსად, ხოლო 1990 წლის 25 მარტიდან დაიწყო მუშაობა საბჭოთა კავშირ-იტალიის ერთობლივ საწარმო „იმედის“ გენერალური დირექტორის მოადგილედ კადრების დარგში;

1991 წლის იანვარში დაინიშნა საქართველოს სსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარის მოვალეობის შემსრულებლად; ამ თანამდებობაზე 1991 წლის 23 აგვისტომდე იმსახურა;

1991 წლიდან გარდაცვალებამდე დასაქმებული იყო კერძო ბიზნესში;

გადაღებულია ქართულ მხატვრულ ფილმებში: „სად არის შენი ბედნიერება, მზია?“ (ლადო, 1959 წ.), „გლახის ნაამბობი“ (დათიკო, 1961 წ.);

1988 წლის 28 აპრილს დაჯილდოვდა საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის საპატიო სიგელით; დაჯილდოებული იყო: „ღირსების“ ორდენით (2001 წ.), „წითელი ვარსკვლავის“ (1987 წ.) და „საპატიო ნიშნის“ ორდენით (1971 წ.) (სსრკ) და მედლებით.

ანზორ გიორგის ძე ჯაიანი
(09.09.1934-05.10.2005)
სახელმწიფო უშიშროების გენერალ-მაიორი (09.05.1986)

დაიბადა ქალაქ ბათუმში, სამხედრო მოსამსახურის ოჯახში. მამამისი მეთაურობდა ბათუმის სასაზღვრო კომენდატურას, სამხედრო სამსახურის ბოლოს კი იყო ამიერკავკასიის სასაზღვრო ოლქის უფროსის მოადგილე დაზვერვის დარგში.

ანზორ ჯაიანი 1953 წელს დაამთავრა ტაშკენტის სუვოროველთა სამხედრო სასწავლებელი, ხოლო 1955 წელს – ხარკოვის სასაზღვრო სასწავლებელი, შემდეგ ხარკოვის იურიდიული ინსტიტუტი და უშიშროების უმაღლესი სკოლის ასპირანტურა.

მსახურობდა სამთავრობო კავშირების ჯარებში ოცმეთაურად და სასწავლო ასეულის მეთაურად.

1964 წელს გადმოყვანილ იქნა საქართველოს სსრ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის ოპერატიულ სამსახურში.

1982-1991 წლებში მსახურობდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარედ. 1986 წლის 9 მაისს მიენიჭა სახელმწიფო უშიშროების გენერალ-მაიორის წოდება. არჩეული იყო აჭარის ასსრ უმაღლესი საბჭოს დეპუტატად.

1991 წლიდან მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის საგარეო დაზვერვის ცენტრალურ აპარატში. იმყოფებოდა ხანგრძლივ სამსახურეობრივ მივლინებაში მაროკოში, სადაც იყო საგარეო დაზვერვის წარმომადგენელი.

სპეციალურ დავალებათა წარმატებული შესრულებისათვის დაჯილდოებული იყო წითელი ვარსკვლავის ორდენით (სსრკ), მაროკოს, ბულგარეთის, აგრეთვე სხვა ქვეყნების ორდენებითა და მედლებით.

მინიჭებული ჰქონდა სახელმწიფო უშიშროების საპატიო თანამშრომლის სამკრდე ნიშანი.

გარდაიცვალა 2005 წლის 5 ოქტომბერს. დაკრძალულია თბილისში, საბურთალოს სასაფლაოზე.

თავი IV

ნაწილი I

საქართველოს დაზვერვის სამსახურის გენერლები

1. რამაზ გიორგის ძე ჯაბაური (1960), დაზვერვის გენერალ-მაიორი (2003)
2. შალვა შოთას ძე ლომიძე (1977), დაზვერვის გენერალ-მაიორი (2021)
3. პაატა სიმონის ძე ბატიაშვილი (1964), დაზვერვის გენერალ-მაიორი (2022)

რამაზ გიორგის ძე ჯაბაური
(02.09.1960)
დაზვერვის გენერალ-მაიორი (25.05.2003)

დაიბადა ქალაქ ქარელში. 1976 წელს დაამთავრა ქარელის #2 საშუალოსკოლა, ხოლო 1982 წელს – საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის ქიმიური ტექნოლოგიების ფაკულტეტი.

1982-1984 წლებში გადიოდა სავალდებულო სამხედრო სამსახურს. 1984-1986 წლებში მუშაობდა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის ქიმიური ტექნოლოგიის ფაკულტეტის სამეცნიერო-კვლევით ლაბორატორიაში.

1986 წლიდან სახელმწიფო უშიშროების სისტემაშია, სადაც დაამთავრა მოსკოვის სახელმწიფო უშიშროების უმაღლესი სკოლა (წარჩინებით).

1992-1997 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს დაზვერვის მთავარ სამმართველოში განყოფილების უფროსად, შემდეგ – სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1998-2000 წლებში მსახურობდა საქართველოს დაზვერვის სახელმწიფო დეპარტამენტის სამმართველოს უფროსის მოადგილედ, ხოლო 2000-2001 წლებში – საქართველოს დაზვერვის სახელმწიფო დეპარტამენტის სამმართველოს უფროსად.

2001-2004 წლებში მსახურობდა საქართველოს დაზვერვის სახელმწიფო დეპარტამენტის თავმჯდომარის მოადგილედ. ამ თანამდებობაზე სამსახურის პერიოდში, 2003 წლის 25 მაისს, მიენიჭა გენერალ-მაიორის წოდება.

2004-2019 წლებში მსახურობდა საქართველოს დაზვერვის სპეციალური სამსახურის უფროსის მოადგილედ, საქართველოს დაზვერვის სამსახურის დირექტორატის უფროსად.

დაჯილდოებულია „ვახტანგ გორგასლის“ II ხარისხის და „ღირსების“ ორდენებით.

შალვა შოთაშვილი
(31.12.1977)
დაზვერვის გენერალ-მაიორი (2021)

დაიბადა ქალაქ სოხუმში. 1999 წელს დაამთავრა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს აკადემია. აკადემიის დასრულების შემდეგ, მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს კონტრდაზვერვის სამსახურში, სადაც იკავებდა სხვადასხვა პოზიციას.

2004-2005 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს კონტრშპიონაჟის დეპარტამენტში.

2005-2012 წლებში მსახურობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს კონტრდაზვერვის დეპარტამენტში სხვადასხვა თანამდებობაზე.

2012-2014 წლებში მსახურობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს საინფორმაციო-ანალიტიკური დეპარტამენტის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2014 წელს საქართველოს დაზვერვის სამსახურში დირექტორატის უფროსის მოადგილისა და შემდგომ დირექტორატის უფროსის თანამდებობებს იკავებდა.

2014 წელს დაინიშნა დაზვერვის სამსახურის უფროსის პირველ მოადგილედ, ხოლო 2020-2021 წლებში იყო ამავე სამსახურის უფროსის მოვალეობის შემსრულებელი.

2021 წლის 23 აპრილიდან 2024 წლის 4 აპრილამდე იყო საქართველოს დაზვერვის სამსახურის უფროსი. ამავე პერიოდში მიენიჭა დაზვერვის გენერალ-მაიორის წოდება.

პაატა სიმონის მე ბატიაშვილი
(06.06.1964)
დაზვერვის გენერალ-მაიორი (25.05.2022)

დაიბადა 1964 წლის 6 ივნისს თელავის რაიონის სოფელ წინანდალში.

1986-1991 წლებში სწავლობდა ქალაქ თელავის იაკობ გოგებაშვილის სახელობის სახელმწიფო პედაგოგიურ ინსტიტუტში, რომელიც დაამთავრა წარჩინებით ისტორიკოსი-სამართალმცოდნის სპეციალობით. ამავე პერიოდში, 1987-1988 წლებში მოიხადა სავალდებულო სამხედრო სამსახური საბჭოთა არმიაში.

1991-1996 წლებში სწავლობდა და დაამთავრა ქალაქ თბილისის ი. ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი სამართალმცოდნის სპეციალობით. ამავე პერიოდში, 1994-1995 წლებში, წარჩინებით დაამთავრა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს აკადემია.

1991 წელს დაიწყო მუშაობდა ქალაქ თელავის ი. გოგებაშვილის სახელობის სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტის იურისკონსულტად.

1995-2004 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს ოპერატიულ თანამშრომლად ქალაქ თელავში, უფროს ოპერატიულ თანამშრომლად, კახეთის რეგიონალური ქვეგანყოფილების უფროსად, კახეთის რეგიონალური სამმართველოს უფროსად, მებნისა და დადგენის ცენტრის დირექტორის მოადგილედ.

2004-2012 წლებში მუშაობდა დაცვის სამსახურ „გლობალ სექიურიტის“ დირექტორად, შინაგან საქმეთა სამინისტროს დაცვის პოლიციის დეპარტამენტის უფროსად, საქართველოს ეროვნული ბანკის დაცვის უფროსად.

2012 წელს დაინიშნა და ოთხი წელი მსახურობდა სახელმწიფო უსაფრთხოების სააგენტოს დირექტორის მოადგილედ.

2015 წელს მუშაობდა „ქართუ“ ჯგუფის ორგანიზაციებში – შპს „ელიტა ბურჯი“ და შპს „ჯეოფერტი“ დირექტორის მოადგილედ უსაფრთხოების საკითხებში.

2015-2016 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის მთავარი სამმართველოს უფროსად.

2016-2018 წლებში მუშაობდა საქართველოს გარემოსა და ბუნებრივი რესურსების დაცვის სამინისტროს, სახელმწიფო საქვეუწყებო დაწესებულების, გარემოს დაცვითი ზედამხედველობის დეპარტამენტის უფროსად.

2018-2022 წლებში იყო საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტროს საზღვარგარეთ საქართველოს დიპლომატიური წარმომადგენლობებისა და საკონსულო დაწესებულებების უსაფრთხოების უზრუნველყოფის დეპარტამენტის დირექტორი. ამავე პერიოდში, 2022 წლის 25 მაისს, მიენიჭა დაზვერვის გენერალ-მაიორის წოდება.

ნაწილი II

საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის გენერლები

2000 წ.

1. სულხან ანზორის ძე პაპაშვილი (1966), სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (2000), სახელმწიფო დაცვის გენერალ-ლეიტენანტი (2002)

2003 წ.

2. გიორგი ლევანის ძე ალექსიძე (1962), სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (2003)
3. დავით ივანეს ძე ჩიხლაძე (1960), სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (2003)

2004 წ.

4. ოთარ გაიოზის ძე ქველიძე (1962), სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (2004)

2005 წ.

5. მურად ლუტუს ძე თურმანიძე (1959), სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (2005)

2010 წ.

6. თეიმურაზ გენოს ძე ჯანაშია (1969), სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (2010)

2014 წ.

7. ანზორ იურის ძე ჩუბინიძე (1971), სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (2014), სახელმწიფო დაცვის გენერალ-ლეიტენანტი (2017)

2017 წ.

8. გიორგი გრიგოლის ძე ხადური (1974), სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (2017)

2000 წელი

სულხან ანზორის ძე პაპაშვილი

(14.02.1966)

სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (23.05.2000)

სახელმწიფო დაცვის გენერალ-ლეიტენანტი (02.07.2002)

დაიბადა ზუგდიდის რაიონის სოფელ ჭკადუაში. 1988 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი.

1988-1990 წლებში მსახურობდა ქალაქ თბილისის გარნიზონის სამხედრო პროკურატურაში. 1990-1993 წლებში მუშაობდა ნაძალადევის რაიონის პროკურატურის გამომძიებლად, ხოლო 1993-1995 წლებში – პროკურორის თანაშემწედ.

1995 წელს დაინიშნა სახელმწიფოს მეთაურის აპარატის თავდაცვის, უშიშროებისა და სამართალდამცავი ორგანოების სამსახურის სახელმწიფო მრჩეველად.

1996-1997 წლებში მუშაობდა ეროვნული უშიშროების საბჭოს სამართალდამცავ ორგანოებთან ურთიერთობის სამსახურის წამყვან სახელმწიფო მრჩეველად, ხოლო 1997-1998 წლებში – ამავე სამსახურის უფროსად.

1998-2003 წლებში ეკავა სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსის თანამდებობა.

2000 წლის 23 მაისს მიენიჭა სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორის, ხოლო 2002 წლის 2 ივლისს – სახელმწიფო დაცვის გენერალ-ლეიტენანტის წოდებები. დაჯილდოებულია 1 ორდენით და 2 მედლით.

2003 წელს გავიდა თადარიგში და კარიერა კერძო სექტორში, ბიზნესში განაგრძო (სს „ბანკი რესპუბლიკა“, შპს „რედიქსი“ და სხვ.).

2003 წელი

გიორგი ლევანის ძე ალექსიძე
(07.01.1962)

სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (29.12.2003)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1979 წელს დაამთავრა თბილისის #56 საშუალო სკოლა. 1985 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფიზიკის ფაკულტეტი კვანტური ელექტრონიკის სპეციალობით, ხოლო 1998 წელს – სამართალდამცავი ორგანოების საერთაშორისო აკადემიის სპეციალური კურსი (ბუდაპეშტი, უნგრეთი).

1992-1993 წლებში მსახურობდა საინფორმაციო-სადაზვერვო სამსახურის განყოფილების უფროსის მოადგილედ, შემდეგ – უფროსად.

1993-1997 წლებში მსახურობდა საქართველოს ინტერპოლის ეროვნული ცენტრის უფროსის თანამდებობაზე.

1997 წელს დაინიშნა საქართველოს უშიშროების მინისტრის მოადგილედ.

1998-2003 წლებში მსახურობდა ანტიტერორისტული ცენტრის კოორდინატორად,

2003 ნოემბრიდან 2004 წლის აპრილამდე მსახურობდა სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსის თანამდებობაზე. ამავე პერიოდში, 2003 წლის 29 დეკემბერს მიენიჭა სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორის წოდება.

დაჯილდოებულია მედლით „მხედრული მამაცობისათვის“.

არის პირადი მცველების საერთაშორისო ასოციაციის წევრი და ერთ-ერთი პირველი სპეციალისტი მედიცინაში ლაზერის გამოყენების სფეროში.

2004 წლიდან თადარიგშია.

დავით ივანეს ძე ჩიხლაძე

(22.05.1960)

სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (29.12.2003)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1968 წელს დაამთავრა თბილისის #51 საშუალო სკოლა, 1974 წელს – პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სამთო ფაკულტეტი, ხოლო 1985 წელს – უშიშროების უმაღლესი კურსები.

1974-1975 წლებში მუშაობდა სოფლის მეურნეობის სამინისტროში სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე.

1975-1991 წლებში მსახურობდა საკავშირო სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის სისტემაში. ეკავა სხვადასხვა საპასუხისმგებლო თანამდებობა.

1991 წლიდან საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სისტემაშია.

2003 წელს დაინიშნა სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსის მოადგილედ. აქვე მიენიჭა სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორის წოდება.

2004 წელი

ოთარ გაიოზის ძე ქველიძე
(20.04.1962)

სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (22.06.2004)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1979 წელს დაამთავრა #151 საშუალო სკოლა, 1990 წელს – ფიზიკური კულტურის ინსტიტუტი და 1990 წელს – უშიშროების უმაღლესი კურსები ქალაქ თბილისში.

1985 წლიდან მსახურობდა საკავშირო სახელმწიფო უშიშროების სისტემაში სხვადასხვა თანამდებობებზე.

1995-1999 წლებში მსახურობდა სამთავრობო დაცვის სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

1999-2001 წლებში მსახურობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს მთაწმინდა-კრწანისის რაიონული განყოფილების უფროსად.

2004 წლის 1 მარტს დაინიშნა საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსად. თანამდებობას იკავებდა 2010 წლამდე. აქვემიენიჭა სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორის წოდება.

2010 წელს დაჯილდოვდა ბრწყინვალების საპრეზიდენტო ორდენით.

2005 წელი

მურად ლუტუს ძე თურმანიძე
(22.02.1959)

სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (22.06.2005)

დაიბადა ქალაქ ზესტაფონში. 1976 წელს დაამთავრა ზესტაფონის რკინიგზის #7 საშუალო სკოლა, ხოლო 1983 წელს – საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის სატრანსპორტო ფაკულტეტი.

1979-1985 წლებში იყო თბილისის „დინამოს“ ოსტატ კალათბურთელთა გუნდის წევრი.

1983-1984 წლებში მუშაობდა საქართველოს საავტომობილო გზების სამინისტროს განყოფილების უფროსად.

1994-2006 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო დაცვის სპეციალურ სამსახურში. 2004 წელს დაინიშნა სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსის მოადგილედ. 2005 წელს მიენიჭა სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორის წოდება.

ამჟამად თადარიგშია. არის სპორტის ოსტატი კალათბურთში.

2010 წელი

თეიმურაზ გენოს ძე ჯანაშია
(20.06.1969)

სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (2010)

დაიბადა თბილისში. 1993 წელს დაამთავრა საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის საავტომობილო გზებისა და აეროდრომების მშენებლობის სპეციალობით, ხოლო 1999 წელს – ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი სამართალმცოდნეობის სპეციალობით.

1987-1989 წლებში გადიოდა სავალდებულო სამხედრო სამსახურს ასეულის ზემდეგის თანამდებობაზე;

1994-1996 წლებში იყო პირადი დაცვის სამმართველოს მე-3 განყოფილების საზღვარგარეთის ქვეყნების მეთაურებისა და მნიშვნელოვან პირთა დაცვის ოფიცერი;

1996-1998 წლებში მუშაობდა პირადი დაცვის სამმართველოს საქართველოს უმაღლესი საკანონმდებლო, აღმასრულებელი და სასამართლო ხელისუფლების პირთა განყოფილების უფროს ოფიცრად;

1998-1999 წლებში იყო პირადი დაცვის სამმართველოს საქართველოში ვიზიტად მყოფი საზღვარგარეთის ქვეყნების მეთაურებისა და განსაკუთრებით მნიშვნელოვან პირთა დაცვის პირველი ქვედანაყოფის უფროსი;

1999 წლიდან 2000 წლამდე მუშაობდა პირადი დაცვის სამმართველოს საქართველოს უმაღლესი საკანონმდებლო, აღმასრულებელი და სასამართლო ხელისუფლების პირთა დაცვის განყოფილების უფროსად;

2000-2001 წლებში იყო საქართველოს პრეზიდენტის დაცვის პირველი ცვლის უფროსი და პირადი დაცვის სამმართველოს სახელმწიფო მინისტრის დაცვის უფროსი;

2001-2004 წლებში ეკავა საქართველოს პრეზიდენტის დაცვის მე-2 ცვლის უფროსის, შემდეგ განყოფილების უფროსის მოადგილის თანამდებობა;

2004-2009 წლებში მუშაობდა საქართველოს პრეზიდენტის დაცვის სამმართველოს უფროსად, საქართველოს პრეზიდენტის დაცვის სამმართველოს უფროსის მოადგილედ.

2009-2010 წლებში იყო საქართველოს პრეზიდენტის ადმინისტრაციის უფროსი, ხოლო 2010-2012 წლებში – სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსი; ამავე პერიოდში ენიჭება სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორის წოდება.

2012-2013 წლებში იყო საქართველოს პრეზიდენტის მრჩეველი;

2020 წლიდან საქართველოს მე-10 მოწვევის პარლამენტის წევრია პარტიული სიით. საარჩევნო ბლოკი: „ერთიანი ნაციონალური მოძრაობა – გაერთიანებული ოპოზიცია „ძალა ერთობაშია“.

2020 წლის განმავლობაში იყო მე-10 მოწვევის პარლამენტის იურიდიულ საკითხთა კომიტეტის წევრი, ხოლო 2021 წლიდან – თავდაცვისა და უშიშროების კომიტეტის წევრი.

დაჯილდოებულია ვახტანგ გორგასლის I ხარისხის ორდენით (2013 წ.) და მედლით „მხედრული მამაცობისთვის“ (2007 წ.). 2007 წელსვე აქვს მიღებული სამკერდე ნიშანი – „სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის დამსახურებული თანამშრომელი“.

2014 წელი

ანზორ იურის ძე ჩუბინიძე
(03.08.1971)

სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (12.01.2014)
სახელმწიფო დაცვის გენერალ-ლეიტენანტი (22.06.2017)

დაიბადა 1971 წლის 3 მარტს, ქალაქ თბილისში. 1988-1993 წლებში სწავლობდა საქართველოს ტექნიკურ უნივერსიტეტში, სპეციალობით – ავტომატიზირებული პროექტირების სისტემების მშენებლობა და არქიტექტურა.

1994-1996 წლებში მსახურობდა სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს აკადემიაში, ხოლო 1996-1998 წლებში – სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს განსაკუთრებული დანიშნულების ქვედანაყოფ „ომეგა“-ში.

1998-2004 წლებში ისევ სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს აკადემიაში მსახურობდა, ხოლო 2004-2006 წლებში – სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის საქართველოს ნავთობსადენებისა და სხვა ობიექტების დაცვის სამმართველოში.

2006-2013 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სსიპ დაცვის პოლიციის დეპარტამენტში.

2013 წელს დაინიშნა სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსის თანამდებობაზე. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2014 წლის 12 იანვარს, მიენიჭა სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორის წოდება.

2014 წლის თებერვლიდან 2014 წლის დეკემბრამდე მუშაობდა საქართველოს ნავთობისა და გაზის საერთაშორისო კორპორაციასა და საქართველოს გაზის ტრანსპორტირების კომპანიაში.

2014 წლის 11 დეკემბერს ხელახლა დაინიშნა საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსად, სადაც მსახურობს დღემდე.

2017 წლის 22 ივნისს მიენიჭა სახელმწიფო დაცვის გენერალ-ლეიტენანტის წოდება.

2017 წელი

გიორგი გრიგოლის ძე ხადური
(29.11.1974)

სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორი (22.06.2017)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. დაამთავრა ილია ჭავჭავაძის სახელობის საქართველოს ეროვნული უნივერსიტეტის სამართალმცოდნეობის ფაკულტეტი 2004 წელს.

1996-2002 წლებში მუშაობდა საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალურ სამსახურში სხვადასხვა თანამდებობებზე.

2002-2013 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სსიპ დაცვის პოლიციის დეპარტამენტში სხვადასხვა თანამდებობებზე.

2013 წელს დაინიშნა სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის გენერალური ინსპექციის (დეპარტამენტის) უფროსად.

2014-2015 წლებში მუშაობდა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სპეციალური და საგანგებო ღონისძიებების ცენტრის სტრატეგიული ობიექტების დაცვის დეპარტამენტის დირექტორის მოადგილედ.

2015 წლის 12 იანვარს დაინიშნა საქართველოს სახელმწიფო დაცვის სპეციალური სამსახურის უფროსის მოადგილედ. ამ თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდში, 2017 წლის 22 ივნისს, მიენიჭა სახელმწიფო დაცვის გენერალ-მაიორის წოდება.

ბიბლიოგრაფია

(ქართულენაზე)

1. ანჩაბაძე გ. სამხედრო ისტორია, თბ. 2002.
2. ანჩაბაძე გ. საქართველოს სამხედრო ისტორიის საკითხები, (1921 წლამდე). თბ. 2010.
3. არველაძე ნათელა. ახმეტელები ასწლიან ომში. თბ., 2006.
4. ბაბუნაშვილი ზ., ნოზაძე თ. „მამულიშვილთა სავანე“, თბ., 1994.
5. ბახტაძე მ., 1921 წლის რუსეთ-საქართველოს ომის საბრძოლო მოქმედებების ისტორიიდან, 2013 წ. „არტანუჯი“.
6. ბახტაძე მ., „საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკა (1918-1921), ენციკლოპედია-ლექსიკონი“, უნივერსიტეტის გამომცემლობა, თბ., 2018.
7. ბეჟიტაშვილი გ. კირილე პეტრეს ძე ქუთათელაძე // ქართული ემიგრაცია ევროპაში (1921-1953) / გ. ბეჟიტაშვილი. თბ., 2012.
8. ბეი-მამიკონიანი გ., ქართველ მამულუკთა მბრძანებლობა ერაყში XVIII და XIX საუკუნეებში.
9. „საქართველოს სსრ მეცნიერებათა აკადემიის მოამბე“, თბ., 1944, ტ. 5, №7. გამცემი: დრამა 3 მოქმ, და 2 სურათად (ავტორი). ტფილისი, სტ. „შრომა“, 1912. - 56 გვ.
10. გაზ. „საქართველოს რესპუბლიკა“, №5-30.07.1918.
11. გაზ. „საქართველოს რესპუბლიკა“, №21-21.08.1918. 12. გაზ. „სახალხო საქმე“, №442, 28.01.1919.
12. გედევანიშვილი ი. მოჩვენება: მოთხრობა სოფლის ცხოვრებიდან (ავტორი). ტიფლისი, ახალი სოფელი, 1928. - 30 გვ.
13. გენერალი გიორგი ამირეჯიბი // რესპუბლიკის ჯარი. - 1919. - 9.
14. გრიშაკაშვილი ა. ქართველები პოლონეთში. - ცისნამი. - 2008.
15. გოგიტიძე მ., ბეჟიტაშვილი გ., სამხედრო ფიცის ერთგულნი, თბ., გამომც. „სცეტი“, 2015.
16. გოგიტიძე მ. პოლონეთის კონტრ-ადმირალი იეჟი თუმანიშვილი / მამუკა გოგიტიძე // ისტორიანი: ისტორიულ-შემეცნებითი ჟურნალი. - თბილისი, 2016. - ნოემბერი. - 11 (71).
17. გოგიტიძე მ., ჩინეთის არმიის გენერალი სი და მა - გორელი გიორგი სიდამონიძე, - ჟურნალი ისტორიანი, მაისი, №5, 2014.
18. გურული ვ. ახალი ქართული ჯარის სამხედრო დოქტრინის ისტორიიდან, თბ. 1998. გაზ. „ბრაიმ-ტაიმი“, №51 (145), გვ. 44-45, თბ., 19.12.2011 (სტ. რ. დაუშვილისა - „ძმები კერესელიძეები“) გაზ. „თავისუფალი საქართველო“, №4, 1914.
19. ერქომაიშვილი ა. „ჩემი წინაპარი“, ჟურნალი „მნათობი“, №1-2, თბ., 2000, გვ. 137, 148.
20. ვადაჭკორია შ. ორი უმნიშვნელოვანესი დოკუმენტი საბჭოთა რუსეთის საოკუპაციო ჯარებისგან კავკასიის განთავისუფლების შესახებ // 1924 წლის აგვისტოს ეროვნული აჯანყების 90-ე წლისთავი. თბილისი. 2016.
21. „ვაკის პარკში“ დახვრეტილი ქართველი მებრძოლები - 1923 წლის 20 მაისი.

22. მაღლაკელიძე, შალვა მოგონებები / მასალები გამოსაცემად მოამზადა, წინასიტყვაობა და შენიშვნები დაურთო ვიქტორ რცხილაძემ; რედ. გიორგი კაკაბაძე. თბ., 2012.
23. მაღლაკელიძე შალვა // ქართველები უცხოეთში: წ. 1 / რუსუდან დაუშვილი, გრიგოლ კალანდაძე, რუსუდან კობახიძე, გონა ჯაფარიძე, თემურ ტარტარაშვილი. თბ., 2012.
24. მაღლაკელიძე თ. შალვა მაღლაკელიძე: [ინტერვიუ გენერლის ქალიშვილთან მიჰყავდა ნ. ჯავახიშვილს. სტატიას ერთვის გენერლის მოკლე ბიოგრაფია] // არტანუჯი.-1994. - 23.
25. მურუსიძე შორენა. „ქართველ მხედართა დარაზმულობის“ ისტორიიდან: ქართული ემიგრაციის ისტორიიდან / შორენა მურუსიძე, ერეკლე შველიძე // ახალი და უახლესი ისტორიის საკითხები. თბილისი, 2009. №2(6).
26. მშვიდლობით, ძმებო, გვხვრეტენ ამაღამ! / საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს არქივი; პროექტის ხელმძღვანელი ომარ თუშურაშვილი. თბ., 2016.
27. ჟორდანია, ოთარ. ისტორიკოსი სიმონ ესაძე / [რედ.: მერი გაბედავა]; თსუ, სოხუმის ფილიალი. თბ.: თბილ. უნივერსიტეტის გამ-ბა, 2001, 36 გვ.; 20 სმ.. რეზ. რუს. ენ.. ბიბლიოგრ. ტექსტის შენიშვნებში.
28. ჟურნ. „მხედარი“, პარიზი, №2, 1929,
29. ჟურნ. „სამშობლო“, პარიზი, №21-22, 1937.
30. საითიძე გ., სწამდა სამშობლოს აღორძინება, თბ., 1997.
31. საითიძე გ. გენერალი კოტე აფხაზი – ქართველი მხედრობის ღირსეული წარმომადგენელი, (მეომრის ბიბლიოთეკა №4, თბ, 2008.
32. სამხედრო ხელოვნება საქართველოში: ნიმუშები სამხედრო ისტორიიდან (ავტორი). ტფილისი, სტ. „შრომა“, 1915.
33. სამუშია ჯაბა. საქართველოს სამხედრო ისტორია (საღეჭიო კურსი), თბ., 2008.
34. სამშობლოსათვის თავდადებულ გმირთა ხსოვნას, სტამბოლი, 1923.
35. საქართველოს შსს აკადემიის არქივი. I განყოფილება (ყოფილი სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის არქივი), ფონდი №6, საქმე №22280, საქმე №23533.
36. საქართველოს ს.ს. რესპუბლიკის საგანგებო კომისიისაგან. ინტერპარტიული კომიტეტის სამხედრო შტაბის აღმოჩენა. განაჩენი. - გაზ. „კომუნისტი“, 115, 1923 წ. 25 მაისი. საქმე საქართველოს ანტისაბჭოთა პარტიების პარიტეტული კომიტეტის შესახებ (საბრალმდებლო დასკვნა). ტფილისი, 1925.
37. სილაგაძე ბ., ენციკლოპედია „საქართველო“, ტ. 2, თბ., 2012.
38. სილაგაძე ბ. „ქართველი მამლუქები ერაყში“, თბ., 1967.
39. სიხარულიძე ი. გენერალი ასლან აბაშიძე. თბ., 1994.
40. სურმანიძე რ. თავდაზნაურობა და მათი ოჯახები ბათუმის ოლქში 1912 წ. თბ., 2007.
41. სურმანიძე რ. „დიდი ვეზირი ხოსროფაშა ერისთავიჩხეიძე“. ბათუმი, 2012.
42. კაციტაძე დ. ქართული საბჭოთა ენციკლოპედია, ტ. 1, თბ., 1975.
43. ურუშაძე ლევან. გენერალ კონსტანტინე (კოტე) აფხაზის ბიოგრაფიისათვის. საქართველოს ეროვნული მუზეუმის მოამბე, საზოგადოებრივ მეცნიერებათა სერია, 3 (48) თბილისი, 2012.
44. ურუშაძე ლევან. ალექსანდრე ქონიაშვილი // ევროპა და ქართული პოლიტიკური ემიგრაცია / ლევან ურუშაძე. - თბ., 2005.

45. ფალერიისტიკის ისტორიის ზოგიერთი საკითხისათვის საქართველოში (1918 წელი). / ოთარ ჟორდანია // კულტურათაშორისი კომუნიკაციები, №11. თბ., 2010.
46. ჩაჩხიანი ა. რუსეთ-საქართველოს სამხედრო-პოლიტიკური ურთიერთობები და საბრძოლო მოქმედებები აფხაზეთის რეგიონსა და შავიზღვისპირეთში 1918-1920 წლებში. საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის ტოპოგრაფიული სამმართველოს სტამბა. თბილისი. 2014.
47. ჩაჩხიანი ა. სომხეთ-საქართველოს ომი. ნაწილი I. „სომხური საკითხის“ დასმიდან დაპირისპირებულ მხარეთა სტრატეგიებამდე. საქართველოს თავდაცვის ძალების გენერალური შტაბის კარტოგრაფია-გეოდეზიის დეპარტამენტი. 639 გვ. თბილისი. 2022.
48. ჩაჩხიანი ა. სომხეთ-საქართველოს ომი. ნაწილი II. გამოუცხადებელი ომის ქრონიკა და „ლორეს ნეიტრალური ზონა“. საქართველოს თავდაცვის ძალების გენერალური შტაბის კარტოგრაფია-გეოდეზიის დეპარტამენტი. 718 გვ. თბილისი. 2023.
49. ჩხატარაიშვილი ქ., ქართული საბჭოთა ენციკლოპედია, ტ.4, თბ., 1979.
50. ჩხეიძე, ალექსანდრე. გენერალი ალექსანდრე ჩხეიძე. ჩემი მოგონებების დასასრული: [გენერალ ალ. ჩხეიძის მოგონებები დამოუკიდებელი საქართველოს სამხედრო სკოლის შემადგენლობაზე (სია) და საქართველოს ანექსია 1921 წელს] / პუბლიკაცია მოამზადა გ. შარაძემ // მხედარი. 1991. - 1. - 2. - 3.
51. ზედაგაიანი, ი., „საქართველოს დამფუძნებელი კრება 1919“, თბილისი: საბჭოთა წარსულის კვლევის ლაბორატორია, 2016.
52. შარაძე, გ. ქართული ემიგრანტული ჟურნალისტიკის ისტორია, ტ.1. თბილისი, 2001.
53. შარაძე, გურამ. ქართული ემიგრანტული ჟურნალისტიკის ისტორია. ტ. 4. თბ., 2003.
54. ჯავახიშვილი ნ. „ქართველი მხედრები პოლონეთის დროშის ქვეშ“. თბ., 1998.
55. ჯავახიშვილი, ნიკო. ამომავალი მზის ქვეყანა ქართველთა თვალთ / ნიკო ჯავახიშვილი // ისტორიანი: ისტორიულ-შემეცნებითი ჟურნალი. - თბილისი, 2014. ივნისი. - №6 (42).
56. ჯავახიშვილი ნიკო. გენერალ-მაიორი ალექსანდრე ერისთავი: (1873-1955) // ქართული დიპლომატია. - 2003. - №10.
57. ჯანელიძე დ., სილაგაძე ბ., ქართველი მამლუქები ეგვიპტესა და ერაყში, თბ., 1967.
58. ჯანელიძე ო., ნარკვევები საქართველოს ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის ისტორიიდან, თბ., 2002.

(ინგლისურ ენაზე)

59. Brian Murphy. The Root of Wild Madder: Chasing the History, Mystery, and Lore of the Persian. (2005), p. 193.
60. The New York Times. June 27, 1985.
61. The New York Times. August 19, 1981.
62. The New York Times. June 27, 1985.
63. H. C. Armstrong. Unending Battle. London, 1934.

64. Z. G. Kowalski, Najlicniejsza mniejszość. Gruzini, Azerowie i inni przedstawiciele narodów Kaukazu w Wojsku Polskim w okresie międzywojennym [w:] Mniejszości narodowe i wyznaniowe w siłach zbrojnych Drugiej Rzeczypospolitej 1918-1939, zbiór studiów pod red. Z. Karpusa i W. Rezmera, Toruń 2001, s. 177- 201.
65. Posłusznyj spisok, RGW-HA, f. 408, opis (dalej op.) 1, s. 15.
66. Wypiska iz spiska (po starszeństwu w czynach) sztab i ober-oficerom i klasowym czynownikom 9-wo Sibirskiego strzeleckiego pułka k 1 stycznia 1913 g., RGW-HA, f. 409, op. 1 s. 41. Posłusznyj spisok, RGW-HA, f. 409, op. 1, s. 15, ale.
67. Spisok pułkownikom po starszeństwu sostawien po 1.08.1916 r., St. Petersburg 1906, s. 240 podaje starszeństwo z 1.08.1916 r.
68. John Shalikashvili, former chairman of the Joint Chiefs of Staff ,dies,SNN,23.07.2011 36. «Vers la restauration du Royaume de Georgie» // Tetri Giorgi, № 99 (1936). Ceremony in Portland. Embassy of the Republic of Poland in Washington, D.C. June 2, 2009. Jump up to: a b Adm.
69. Jerzy Tumaniszwili died Dec 9, 2010. Seattle Polish News. December 16, 2010.
70. Jump up Jerzy Tumaniszwili, 92, of Portland promoted to admiral in Polish navy. US Fed News Service, Including US State News. July 16, 2009 (High Beam Research).

71. Азербайджанская Демократическая Республика (1918-1920). Армия. (Документы и материалы). Баку, 1998.
72. «Байкальские вести» (общественно-политическая газета Иркутской области) – выпуск № 38 (604), 28.09.2015 г.ст. Р.Мухометзянова «Уголок шахматиста. Имена в истории сибирских шахмат».
73. Волков, С. Генералитет Российской империи : энциклопед. словарь генералов и адмиралов от Петра I до Николая II: в 2 т. - М.: Центрполиграф, 2009.
74. Гогитидзе, М. Д. Военная элита Кавказа: в 2 т. - Т. I :Генералы и адмиралы из Грузии / ред. Н. Джавахишвили. - Тбилиси : НИЦ ист. груз.-кавказ. отношений, 2007.
75. Гогитидзе Мамука Джемалович. Генералы и офицеры-грузины в вооруженных силах Азербайджанской Демократической Республики в 1918-1920 гг. «Центр Истории Кавказа».
76. Гогитидзе М., Джапаридзе З., Кузница военных кадров (история Тифлисского военного училища с 1862 года по сегодняшний день), Тб., (на груз.яз.), 2018, (резюме на груз. и англ.яз.), (240 с.).
77. Грузинский военно-энциклопедический лексикон, Тб., 2017, (коллектив авторов), (на груз.яз.), (692 с.)

78. Гусейнов А. Армия Азербайджанской Демократической Республики. 1918-1920 гг. // Старый Цейх-гауз. 2011. № 2-3 (40-41).
79. Квинитадзе, Г. И. Мои воспоминания (годы независимости Грузии: 1917-1921). - Paris: YMCA- Press, 1985.
80. Маглакелидзе Ш. Грузины под знаменем Германии во II Мировой войне (на груз.яз.) (Материалы к изданию подготовил, предисловием и замечаниями снабдил Виктор Рцхиладзе), Тб., 1994,
81. Моргун О.В. Образ Пасваноглу Осман-паши на страницах «Политического журнала» (1797-1807 гг.): опыт дискус-анализа. Научные ведомости Белгородского государственного университета. Серия: История. Политология (№13 (210) / том 35.
82. Натмеладзе М., Даушвили А., Джапаридзе М., Ценгуашвили К., - «Первый этап установления тоталитарного режима в Грузии (1921-1923)». Тб., 2008.
83. Реквава, В. Когорта генералов // Сакартвелос ветерани (Ветеран Грузии): газета. - Тбилиси, 2000. - 15-30 ноября. - № 21-22 (80-81). - На груз. яз.
84. Реквава, В. Грузинский генералитет // Сакартвелос ветерани (Ветеран Грузии): газета. - Тбилиси, 2002. - 1-30 октября. - №19-20 (127).- На груз. яз.
85. Ученые записки Гянджинского Государственного Университета. г. Гянджа, Азербайджанская Республика, 2016/1, «Генерал азербайджанской армии – Василий Каргаретели».
86. Ученые записки Гянджинского Государственного Университета. г. Гянджа, Азербайджанская Республика, 2016/1, «Генерал трех армий».
87. Ученые записки Гянджинского Государственного Университета. г. Гянджа, Азербайджанская Республика, 2016, «Брат братом силен».
88. Шарадзе Г. Возвращение исторической памяти народа. Тб.,1998.

ავტორთა შესახებ

მამუკა ჯემალის ძე გოგიტიძე

(21.11.1963)

პოლკოვნიკი (2003)

დაიბადა ქალაქ თბილისში, ცნობილი სამხედრო იურისტის – ჯემალ გოგიტიძის ოჯახში. ისტორიის დოქტორია 2006 წლიდან. 42 წელია მსახურობდა ძალოვან სტრუქტურებში, მათ შორის 28 წელი თავდაცვის ძალებში. არის თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

ავტორია საქართველოს და კავკასიის სამხედრო ისტორიის საკითხებზე შექმნილი 150-ზე მეტი სამეცნიერო ნაშრომისა, მათ შორის – 23 მონოგრაფია და 1 დამხმარე სახელმძღვანელო.

2002-2005, 2008-2010 და 2018-2020 წლებში ეწეოდა სამეცნიერო-პედაგოგიურ მოღვაწეობას დავით აღმაშენებლის სახელობის ეროვნული თავდაცვის აკადემიაში და სერჟანტთა მომზადების სკოლაში, სადაც კითხულობდა ლექციათა კურსს საქართველოს სამხედრო ხელოვნების ისტორიაში.

2010-2024 წლებში მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს დაცვის პოლიციის დეპარტამენტში.

2013 წელს არჩეულ იქნა საქართველოს მწერალთა შემოქმედებითი კავშირის წევრად. 2015 წლის 29 დეკემბერს არჩეულ იქნა საქართველოს ეროვნულ მეცნიერებათა აკადემიის სამხედრო მეცნიერების საბჭოს წევრად.

2017 წლიდან დღემდე არის საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების თანადამფუძნებელი და დირექტორი.

დაჯილდოებულია „ღირსების“ ორდენით (2003 წ.) და ბაგრატიონთა სამეფოსახლის „ერეკლე მეორის“ სამეფო ორდენით (2020 წ.). აგრეთვე – თავდაცვის სამინისტროს და შინაგან საქმეთა სამინისტროს უწყებრივი ჯილდოებით. მინიჭებული აქვს მწერალთა შემოქმედებითი კავშირის ილია ჭავჭავაძის სახელობის პრემია (2018 წ.), „ქართული კულტურის ამაგდარის“ (2018 წ.), „მშვიდობის ალამდარის“ (2022 წ.) და „მშვიდობის დესპანის“ (2024 წ.) წოდებები.

მისი გვარი შესულია „ქართულ ბიოგრაფიულ ლექსიკონში“. შეაქვს ღირსეული წვლილი საქართველოს სამხედრო ისტორიის შესწავლისა და პოპულარიზაციის საქმეში.

არჩილ ბიძინას ძე ჩაჩხიანი
(05.03.1961)
პოლკოვნიკი (2006)

დაიბადა ქალაქ თბილისში. 1978 წელს წარჩინებით დაამთავრა ქ. თბილისის 130-ე საშუალო სკოლა, 1983 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფიზიკის ფაკულტეტი, ხოლო 1998 წელს – გაერთიანებული სამხედრო აკადემიის სახმელეთო ფაკულტეტი მოტომსროლელი ჯარების სამეთაურო-სამშტაბო სპეციალობით.

1989-1990 წლებში იყო საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის ი. გოგებაშვილის სახელობის პედაგოგიკის ინსტიტუტის სამეცნიერო ხარისხის მაძიებელი, ხოლო 2004-2006 წლებში – ივ. ჯავახიშვილის სახელობის ისტორიისა და ეთნოლოგიის ინსტიტუტის დოქტორანტი.

1983 წლიდან მუშაობდა სსრკ ატომური ენერგეტიკის სახელმწიფო კომიტეტის სტაბილური იზოტოპების სამეცნიერო-კვლევით ინსტიტუტში უმცროსი მეცნიერ-თანამშრომლის, შემდეგ – ინჟინრის თანამდებობაზე.

1987 წლიდან გადადის საქართველოს ზოოტექნიკური სასწავლო-კვლევითი ინსტიტუტის ფიზიკა-მათემატიკის კათედრაზე ასისტენტის, შემდეგ – მასწავლებლის თანამდებობაზე.

1992 წლიდან საქართველოს შეიარაღებული ძალების რიგებშია. მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო პოლიციის ბრიგადაში ასეულის მეთაურად, შემდეგ – ბრიგადის მეთაურის მოადგილედ და საბრძოლო ჯგუფის უფროსად.

1993 წლის ბოლოდან მსახურობს საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს გაერთიანებულ სამხედრო აკადემიაში. თანმიმდევრობით გაიარა სხვადასხვა სამეთაურო და აკადემიური თანამდებობები – სამსახურის უფროსი, განყოფილების უფროსის მოადგილე, პროექტორის მოადგილე, განყოფილების უფროსი, კათედრის უფროსის მოადგილე, კათედრის უფროსი, ცენტრის უფროსი.

2009 წლიდან ინიშნება დავით აღმაშენებლის სახელობის საქართველოს ეროვნული თავდაცვის აკადემიის სამეთაურო-სამშტაბო კოლეჯში ომის თეორიისა და სამხედრო ხელოვნების კურსის უფროსად. საქართველოს შეიარაღებული ძალების ოპერატიული და ოპერატიულ-ტაქტიკური დონის ოფიცრებისათვის შექმნა და მიჰყავს სალექციო კურსები საქართველოს სამხედრო ისტორიაში, ომებისა და სამხედრო ხელოვნების ისტორიაში, ჰიბრიდულ და ასიმეტრიულ ომებში.

2016 წელს გადის თადარიგში. 2018 წლიდან არჩეულ იქნა დავით აღმაშენებლის სახელობის საქართველოს ეროვნული თავდაცვის აკადემიის თავდაცვის სტრატეგიებისა და რესურსების მართვის მიმართულების ხელმძღვანელად და სრულ პროფესორად.

2022 წლიდან არის მაგისტრატურის თავდაცვის ანალიზის მიმართულების პროფესორი, სადაც მსახურობს დღემდე.

წლების განმავლობაში ეწევა ნაყოფიერ სამეცნიერო, კვლევით და პედაგოგიურ მოღვაწეობას. არის რამდენიმე წიგნის რედაქტორი, სამხედრო ისტორიის თემატიკაზე შექმნილი დოკუმენტური ფილმების რესპონდენტი და სამხედრო კონსულტანტი. სამხედრო სტრატეგიებზე, ოპერატიულ ხელოვნებასა და სამხედრო-პოლიტიკურ თემატიკაზე შექმნილი მონოგრაფიებისა და სპეციალური სახელმძღვანელოების ავტორი. გამოქვეყნებული აქვს 100-მდე სამეცნიერო ნაშრომი. არჩეულია საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების საპატიო წევრად (2022 წ.).

არის თადარიგის პოლკოვნიკი, ისტორიის დოქტორი (2006 წ.), ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი – საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებული ბრძოლების აქტიური მონაწილე. მიღებული აქვს სახელმწიფო და უწყებრივი ჯილდოები: „საბრძოლო დამსახურებისათვის“ (1997 წ.), „მხედრული მამაცობისათვის“ (1998 წ.), „სამშობლოსათვის თავდადებული“ – ორჯერ (2020 და 2022 წწ.), „საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სისტემაში უმწიკვლო სამსახურისათვის“ II (2002 წ.) და I ხარისხი (2007 წ.). დაჯილდოებულია სამხედრო ისტორიის საზოგადოების „წმინდა გიორგის“ ნიშნით (2024 წ.).

გია ევგენის ძე ნაირაშვილი
(14.06.1964)
პოლკოვნიკი (2001)

დაიბადა ქალაქ თბილისში, მოსამსახურის ოჯახში. 1981 წელს დაამთავრა თბილისის №78 რუსული საშუალო სკოლა, ხოლო 1999 წელს – უკრაინის ეროვნული თავდაცვის აკადემიის ოპერატიულ-ტაქტიკური ფაკულტეტი.

1982-1989 წლებში სწავლობდა გროზნოს ნავთობის ინსტიტუტში. სწავლის პერიოდში, 1985-1987 წლებში გადიოდა ნამდვილ სავალდებულო სამსახურს შორეულ აღმოსავლეთში, ქალაქ ხაბაროვსკში.

1992-2011 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის ძალებში სხვადასხვა თანამდებობებზე, მათ შორის აღსანიშნავია:

1993-1996 წლები – სამხედრო ნაწილის შტაბის უფროსი;

1996-2001 წლები – საქართველოს სამხედრო-საჰაერო ძალების საორგანიზაციო-სამოხილზაციო განყოფილების უფროსი;

2004-2008 წლები – სამხედრო-საჰაერო ძალების სარდლობის პროტოკოლის უფროსი;

20 წელი იმსახურა საქართველოს თავდაცვის ძალებში. არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

2020 წლიდან არის სამხედრო ისტორიის საზოგადოების აქტიური წევრი. მონაწილეობს საზოგადოების მიერ ორგანიზებულ ღონისძიებებში საქართველოს სხვადასხვა რეგიონში.

2023 წლის 6 ივნისს არჩეულია საქართველოს მწერალთა შემოქმედებითი კავშირის წევრად, ხოლო იმავე წლის 6 ოქტომბერს – სამხედრო ისტორიის საზოგადოების დირექტორის მოადგილედ საზოგადოებასთან ურთიერთობების დარგში.

დაჯილდოებულია თავდაცვის ძალების უწყებრივი მედლებით. არის 2 მონოგრაფიის ავტორი. შეაქვეს ღირსეული წვლილი საქართველოს სამხედრო ისტორიის შესწავლისა და პოპულარიზაციის საქმეში.

მამია იურის ძე გოგოლაძე
(08.02.1969)
ვიცე-პოლკოვნიკი (2007)

დაიბადა ქალაქ თბილისში, მოსამსახურის ოჯახში.

1987-1989 წლებში გადიოდა სავალდებულო სამხედრო სამსახურს სომხეთს სსრ-ში.

1989 წელს წარჩინებით დაამთავრა საქართველოს პოლიტექნიკური ინსტიტუტის მექანიკა-მანქანათმშენებლობის ფაკულტეტი.

1993-2007 წლებში მსახურობდა საქართველოს თავდაცვის ძალებში სხვადასხვა საპასუხისმგებლო თანამდებობაზე.

2007 წელს გადის თადარიგში ვიცე-პოლკოვნიკის სამხედრო წოდებით.

არის თავდაცვის ძალების ვეტერანი.

2004 წლიდან დღემდე არის საქართველოს პარლამენტის ეროვნული უშიშროების საბჭოს სამხედრო-ტექნიკურ საკითხთა მუდმივი საუწყებთაშორისო კომისიის ექსპერტთა ჯგუფის წევრი.

2007 წლიდან ეწევა საზოგადოებრივ და საქველმოქმედო მოღვაწეობას.

არის 6 მონოგრაფიის ავტორი, მიღებული აქვს მონაწილეობა რამოდენიმე საერთაშორისო სამეცნიერო კონფერენციაში.

2017 წლიდან დღემდე არის საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების დირექტორის მოადგილე.

2019 წელს არჩეულ იქნა საქართველოს მწერალთა შემოქმედებითი კავშირის წევრად. მინიჭებული აქვს მწერალთა შემოქმედებითი კავშირის ილია ჭავჭავაძის სახელობის პრემია (2018 წ.), „ქართული კულტურის ამაგდარის“ (2018 წ.) და „მშვიდობის ალამდარის“ (2022 წ.) წოდებები.

დაჯილდოებულია რამოდენიმე მედლით.

შეაქვს ღირსეული წვლილი საქართველოს და კავკასიის სამხედრო ისტორიის შესწავლისა და პოპულარიზაციის საქმეში.

დავით როლანდის მეჩედიძე

(23.04.1968)

ვიცე-პოლკოვნიკი (2001)

დაიბადა ქალაქ თბილისში, მოსამსახურის ოჯახში. 1991-1996 წლებში სწავლობდა საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის საავტომობილო მეურნეობის ფაკულტეტზე.

1991-1992 წლებში მსახურობდა ბოლნისის რაიონის სამხედრო სექტორის უფროსად. 1993-1996 წლებში მსახურობდა ბოლნისის რაიონის სამხედრო განყოფილების უფროსად.

1998-1999 წლებში მსახურობდა დმანისის რაიონის სამხედრო კომისრად. 1999-2000 წლებში მსახურობდა ბოლნისის რაიონის სამხედრო კომისრად.

2000-2003 წლებში მსახურობდა თავდაცვის სამინისტროს მთავარი სამოხილზაციო-საორგანიზაციო სამმართველოს ოფიცრად.

2003-2004 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის აღმოსავლეთის მიმართულების სამოხილზაციო შტაბის უფროს ოფიცრად.

2004-2005 წლებში მსახურობდა ეროვნული გვარდიის სამოხილზაციო-საორგანიზაციო შტაბის სამმართველოს უფროს ოფიცრად, ხოლო 2005-2010 წლებში – ეროვნული გვარდიის მსუბუქი ქვეითი ბატალიონის მეთაურად.

1992-1993 და 2008 წლებში მონაწილეობდა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ ბრძოლებში, არის ომისა და თავდაცვის ძალების ვეტერანი. დაჯილდოებულია თავდაცვის სამინისტროს უწყებრივი მედლებით.

2010 წლიდან რეზერვშია. 2018 წლიდან ეწევა აქტიურ საზოგადოებრივ და საქველმოქმედო მოღვაწეობას. 2023 წლის 6 ოქტომბერს დაინიშნა საქართველოს სამხედრო ისტორიის საზოგადოების დირექტორის მოადგილედ. აქვს მიღებული მონაწილეობა საერთაშორისო სამეცნიერო კონფერენციებში. არის 4 მონოგრაფიის ავტორი.

დაჯილდოებულია სამხედრო ისტორიის საზოგადოების „წმინდა გიორგის“ ნიშნით. 2023 წლის 22 მარტს არჩეულია ჯუმბერ ლეჟავას სახელობის საერთაშორისო სამეცნიერო აკადემიის აკადემიკოსად. 2023 წლის აგვისტოში არჩეულია საქართველოს მწერალთა შემოქმედებითი კავშირის წევრად.

შეაქვს ღირსეული წვლილი საქართველოსა და კავკასიის სამხედრო ისტორიის შესწავლისა და პოპულარიზაციის საქმეში.

UDC (უკ) 355.48(479.22)

გ-603

სამეცნიერო რედაქტორი

ალექსანდრე დაუშვილი

ისტორიის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი

რეცენზენტი

თენგიზ შუბლაძე

თადარიგის გენერალ-მაიორი, ისტორიის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი

კორექტორი

მანანა გორგიშვილი

დამკაბადონებელი

თამარ ტყაბლაძე

© საავტორო უფლებები დაცულია

აკრძალულია ამ ნაშრომის ნებისმიერი ნაწილის ან ფრაგმენტის კოპირება, შენახვა და პუბლიკაცია ავტორებთან შეთანხმების, მათი წერილობითი ნებართვისა და წყაროს მითითების გარეშე

M. Gogitidze, A. Chachkhiani, G. Nairashvili, M. Gogoladze, D. Mchedlidze

Generals and Admirals of Independent Georgia

© All rights reserved

It is forbidden to copy, save and publish any part or fragment of this work without agreement of the authors, their written permission and citation of the source

ISBN 978-9941-516-16-0

Published house “Mcignobari”

Tbilisi

2024